

SL
398.2
U149M
2511
Q.3 Q.1

1

วิทยาลัยราชภัฏนครพนม
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม
เลขที่ ๑๐๐
วันที่ ๑๐ มี.ค. ๖๕

ห้องสมุด
ศ.ดร.คุณบรรจบ พันธุเมธา
วิทยาลัยราชภัฏนครพนม

สารบัญ

1. รุ่งกินน้ำ	นิทาน	พม่า	1
2. หยั้งจิ้ง-ปิงซุง	"	จีน	6
3. ผีเสื้อทอง	"	อินโดนีเซีย	12
4. ผีเสื้อทอง (ตอนจบ)	"	อินโดนีเซีย	16
5. ทำไม...	"	พม่า	20
6. อีกาทำไมจึงตัวดำ	"	อินโดนีเซีย	24
7. เหล้าของโซโจ	"	ญี่ปุ่น	28
8. วิสุแห่งภูเขาฟูจิยามา	"	ญี่ปุ่น	32
9. กระรอกเจ้าปัญญา	"	อินโดนีเซีย	36
10. เด็กลูกห่อ	"	ญี่ปุ่น	40
11. นางจากดวงจันทร์	"	ญี่ปุ่น	45
12. ต้นข้าววิเศษ	"	อินโดนีเซีย	48
13. ศาลเจ้าเจิง	"	จีน	53
14. เจ้าหญิงข้าวสาร	"	ญี่ปุ่น	58
15. หนุมเจ้าสำราญ	"	จีน	62
16. หนุมเจ้าสำราญ (ต่อ)	"	จีน	67
17. พนันชนควาย	"	อินโดนีเซีย	71
18. ทำไมควายจึงไม่มีฟันบน	"	พม่า	76
19. หวางจุงคนชื้อ	"	จีน	80
20. เรื่องเจ้าแม่ทะเลใต้	"	อินโดนีเซีย	85
21. เจ้าแม่เบนเตน	"	ญี่ปุ่น	92
22. ข้อความรัก	"	จีน	96
23. ข้อความรัก (ต่อ)	"	จีน	101
24. ทะเลของลูก	"	อินโดนีเซีย	105
25. ทะเลของลูก (ต่อ)	"	อินโดนีเซีย	110

26.	วิญญาณคอกไม้	นิทาน	ญี่ปุ่น	115
27.	ตุลาการตัวอย่าง	"	จีน	120
28.	ตุลาการตัวอย่าง (ต่อ)	"	จีน	125
29.	อภินิหารท้าวฤเวร	"	อินเดีย	131
30.	อภินิหารท้าวฤเวร (ตอนจบ)	"	อินเดีย	136
31.	กระจงแสนกล(เรื่องที่สอง)	"	อินโดนีเซีย	142
32.	กระจงแสนกล(เรื่องที่สาม)	"	อินโดนีเซีย	146
33.	เรื่องของแมว	"	พม่า	150
34.	เรื่องของเสือ	"	อินโดนีเซียเทียบไทยพม่าเก'	155
	(ทำไมจึงไม่มีเสือในเกาะบอร์เนียว)			
35.	เรื่องของลิง - ลิงเนรมิต	"	อินเดีย	161
36.	เรื่องของลิง - ภูเขาไฟกะรัง	"	อินโดนีเซีย	169
37.	หนูจำแลง	"	จีน	174
38.	หนูหาถู่	"	อินเดีย	179
39.	สาวคันหลิว (1)	"	ญี่ปุ่น	185
40.	สาวคันหลิว (2)	"	ญี่ปุ่น	189
41.	อานุภาพคันหลิว	"	จีน	194
42.	เบญจมาศขาว-เหลือง	"	ญี่ปุ่น	198
43.	เรื่องคนรักคอกไม้	"	ญี่ปุ่น	202
44.	เรื่องวิญญาณชั่วร้าย	"	อินโดนีเซีย	207
45.	นางปีศาจหิมะ	"	ญี่ปุ่น	212
46.	ต้นไทรไม้ศักดิ์สิทธิ์	"	อินโดนีเซีย	215
47.	เรื่องคนมีปัญญา	"	อินเดีย	221

จอห์น พม่า

บรรณ ทินธุเมธา

รุ่งกินน้ำ

คนพม่าเห็นจะสนใจเรื่องปรากฏการณ์
ธรรมชาติมากกว่าใคร จึงมีนิทานเรื่องชายแก่
ในดวงจันทร์ อธิบายว่าทำไมจึงเห็นเป็นกระต่าย
กับชายแก่อยู่ในดวงจันทร์ และมีนิทานเรื่อง
หมาอมจันทร์ อธิบายว่าเหตุใดจึงเกิดจันทร์
คราส ส่วนเรื่องนี้เป็นเรื่องอธิบายว่า เหตุใดจึง
เกิดรุ่งกินน้ำขึ้น คงที่หม่อมคินอ่องเล่าไว้
ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงความรักระหว่างเจ้าหญิงม่วยุ่นกับ
เจ้าชายนันทร การที่เจ้าชายกับเจ้าหญิงจะมีความ
สัมพันธ์รักใคร่กันนั้นเป็นด้วยบ้านเมืองของคน
ทั้งสองอยู่ใกล้เคียงกัน ห่างกันเพียงแม่น้ำคันทัน
คือเมืองดัลละของเจ้าหญิงม่วยุ่นอยู่ทางฝั่งเมือง
ซีเรียม และเมืองมินกาลาดอนของเจ้าชายนันทร
อยู่ฝั่งตรงข้ามโขงไปทางปากน้ำ

อันที่จริงดัลละเป็นเมืองเกิดใหม่ เหตุที่จะ
เป็นบ้านเป็นเมืองขึ้นมา ก็เพราะราชามือเมืองซีเรียม
ทรงสร้างวังให้เจ้าหญิงม่วยุ่น ธิดาประทับ ณ ที่นั้น
ภายหลังผู้คนพากันมาตั้งบ้านเรือนอยู่โดยรอบ
บริเวณนั้นมวกๆขึ้น จึงเกิดเป็นเมือง มีชื่อว่าดัลละ
และก่นาแปลกที่ราชามือเมืองซีเรียมไม่ได้รับธิดาเข้า

ไปอยู่ในเมืองซีเรียมด้วยกัน กลับสร้างวังให้อยู่
ต่างหาก เหตุผลมีอยู่ว่า เจ้าหญิงม่วยุ่นประสูติผิด
ประหลาดกว่าบุคคลทั้งหลาย คือเมื่อพระมารดาสิ้น
พระชนม์แล้ว และขณะที่กำลังใส่ไฟถวายเพลิงอยู่
นั้น เจ้าหญิงก็ประสูติจากครรภ์มารดาบนเชิง
ตะกอนนั่นเอง ถึงแม้ว่าจะเป็นที่น่าคนแค้นคนทรา
กน้อยรอดชีวิตมาได้ แต่ก็ถือกันว่าทารกนั้นเป็น
กาลกิณี เพราะถือกำเนิดในป่าช้าบนเชิงตะกอน
แม้จะเป็นธิดาราชมหากษัตริย์ก็ไม่เว้น ราชามือ
เมืองซีเรียมจึงจำต้องสร้างวังให้ธิดาประทับอยู่แถบป่าช้า
นั้น เพื่อกันมิให้เกิดอัปมงคลแก่บ้านเมือง

ครั้นเจ้าหญิงม่วยุ่นกับเจ้าชายนันทรเจริญวัย
เติบโตใหญ่ขึ้น จนถึงกับรักใคร่กันดังกล่าวแล้ว ราชามือ
แห่งมินกาลาดอน พระบิดาของเจ้าชายนันทรไม่พอ
พระทัยอย่างยิ่ง แม้ใคร่ฟ้าประหารราชบุตรก็ไม่พอใจ
เช่นเดียวกัน ด้วยเหตุผลเพียงว่าเจ้าหญิงเป็น
กาลกิณี เพราะประสูติในป่าช้า หากนำมาเข้า
บ้านเมืองโดยอมจะเกิดอัปมงคลแก่บ้านเมืองนั้น
ฉะนั้นราชามือแห่งมินกาลาดอนจำเป็นต้องตัดไฟแต่
หัวลม ห้ามเจ้าชายนันทรติดต่อไปมาหาสู่เจ้าหญิง
ม่วยุ่น แต่ห้ามอย่างไรเจ้าชายก็ไม่ฟัง พระบิดา

จึงต้องห้ามคนแถวเรือทุกคนไม่ให้รับเจ้าชายพา
ข้ามปากไปยังเมืองดัลละ คนแถวเรือจำเป็นต้อง
รับคำสั่งของพระทัยได้อ่า เจ้าชายนันทรหมดโอกาส
ข้ามปากไปหา เจ้าหญิงยังเมืองดัลละแล้ว

แต่เหตุการณ์ที่พาจะอาศัยเรือเสื่อไปก็หาไม่
นั้นในขณะที่พระบิดาเจ้าชายนันทรกำลังตบยา
ระทัยว่าไอโรคนี้จะตัดใจได้ เพราะไม่มีโอกาสข้าม
ไปหาเจ้าหญิง มียุ่นได้นั้น ก็พอดีหม่องไม้(นาย
เมฆฝน) จะเข้าใหญ่ ผู้อาศัยอยู่ในท้องถิ่นแถบเมือง
มินกาลาดอน บังเอิญว่ายนน้ำผ่านมาเห็นเจ้าชาย
นันทรทอดพระเบตกรจึงจับอยู่ที่เมืองดัลละปาก
ตรงข้ามด้วยท่าทางอันเศร้าสร้อย หม่องไม้จึงทูล
ถามว่า

“เจ้าชายเป็นอะไรพะยะคะ จะทรงทำอะไร
บ้างหรือไม่”

“ขอใจละเจ้า” เจ้าชายทรงตอบเท่านั้น
แล้วก็นิ่ง มีทาสรับใช้คนหนึ่งคอยถาม หม่องไม้จึง
เข้าถามอีกว่า

“ข้าจะช่วยเหลือเจ้าชายไม่ได้เลยหรือ”

“ไม่ได้หรอก” เจ้าชายตรัส “ใครละจะช่วย
พาข้ามไปยังเมืองดัลละได้บ้างโน้นได้”

“โอ้ ของนายๆ” หม่องไม้ทูลอย่างดีใจ “ข้า
นี้จะพาเจ้าชายไป ได้คำสัญญาแล้ว คงไม่มีใคร
เห็นหรอก พระบิดาก็คงไม่ทรงทราบ ข้าจะ
ว่าให้เร็วเชียว เจ้าชายจะได้ปลอดภัย ไม่นาน
ถ้าข้าทำได้ไม่นาน ไม่มีอากาศหายใจ อาจเป็น
อันตรายได้”

เจ้าชายได้ยินอย่างนั้น ทรงดีพระทัยอะไรจะ
เปรียบ ริมริมคำทันที และนับแต่นั้นมาหม่องไม้

ก็เป็นผู้คาบเจ้าชายไปในตอนค่ำๆ กลับเอาตอน
ใกล้รุ่ง เป็นเช่นนั้นทุกวันเรื่อยมา และเหตุการณ์
คงจะไม่อะไรร้ายแรง ถ้าหากหม่องไม้ไม่มีศัตรู

ศัตรูของหม่องไม้มีชื่อว่า นางจระเข้ผู้หลงรัก
หม่องไม้เป็นนักหนา แต่หม่องไม้ไม่ใยดีด้วย ข้า
ยยังจะทำท่าถูกละเลยดุษฎีเสียอีก ความรักจึง
กลับเป็นความชิง นางจระเข้เฝ้าดูหม่องไม้คาบ
เจ้าชายนันทรข้ามปากไปมาด้วยความรู้สึกริษยา
และหมั่นไส้ยิ่งนัก เพราะหม่องไม้มีท่าภาคภูมิใจ
ขณะที่คาบเจ้าชายผู้สูงค่าไว้ในปาก นางจระเข้ไม่
เพียงแต่คิดริษยาเฉยๆ แต่ยังคิดหาความพิณาส์
หม่องไม้ต่อไปอีก เพื่อจะได้แก้แค้นให้สาสม

นางจระเข้ศัตรูของหม่องไม้ เป็นจระเข้มี
อายุตั้งร้อยปี จึงสามารถจำแลงร่างเป็นมนุษย์ได้
ทั้งนี้ตามความเชื่อของชาวพม่า เมื่อคิดจะแก้แค้น
หม่องไม้ นางจระเข้จึงจำแลงร่างเป็นหญิงเข้าไป
สมัครเป็นหญิงรับใช้เจ้าหญิงมียุ่น และด้วยความ
ฉลาดช่างพูดพลิกแพลง ไม่ช้าก็ได้ขึ้นเป็นนาง
กำนัลคนสนิท วันหนึ่งนางกำนัลคนสนิททูลถาม
เจ้าหญิงมียุ่นว่า

“เจ้าหญิง พระเวลาเจ้าชายนันทรเสด็จมา
บรรทมที่ใดตอนกลางคืน เจ้าชายบรรทมข้างซ้าย
หรือข้างขวาเจ้าหญิงพะคะ”

“ข้างขวาสิ” เจ้าหญิงตรัสอย่างพาซื่อ

“เอ๊ะ นั่นแสดงว่าเจ้าชายไม่ได้ทรงรักใคร่
เจ้าหญิงจริงๆนี่พะคะ” นางกำนัลเห็นเกิดทีท่าเหมือน
ความเชื่อของคนทั่วไปให้เจ้าหญิงเห็นเป็นเรื่องผิด
“ถ้าเจ้าชายทรงรักเจ้าหญิงจริงๆ ต้องบรรทม
ข้างซ้ายเจ้าหญิง ให้เจ้าหญิงบรรทมข้างขวา”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญอะไร
หรอก เราต้องการอย่างไร
เจ้าชายทรงตามพระทัยทุกอย่าง
แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นลองเสียด้านนี้
เพคะ” นางกำนัลจำแลงทูลแนะ
เพราะรู้ว่าถ้าผู้ชายคนไหนยอม
ให้ผู้หญิงนอนข้างขวาของตน
แทนที่จะเป็นข้างซ้าย เพราะที่
ซ้ายจะบังเกิดแก่ชายผู้นั้น อันที่
จริงเจ้าชายนั้นทราบดีอยู่แล้ว
นางกำนัลจะเข้จะคิดร้ายไม่ แต่
ด้วยความที่อยากจะแก้แค้นหม่อม
มโ้ นางลุ่มนึ่งถึงภยันจะเกิดแก่
เจ้าชาย คิดถึงอย่างเดียวเพียง
ให้หม่อมมโ้ถูกพระบิดาเจ้าชาย
นั้นทร่่งงาน หากเกิดอะไรขึ้น
แก่เจ้าชายขณะที่หม่อมมโ้คาบ
เจ้าชายพาข้ามฟากกลับไป

คั่นนั้นเจ้าหญิงมัวยุ่นได้ทำ
ตามคำแนะนำของนางกำนัลคน
สนิท ตอนแรกเจ้าชายทรงอด
เอื้อนไม่ยินยอม เดือนเจ้าหญิง
ให้ลำนึกว่าภยันจะเกิดแก่เจ้าชาย
หากเจ้าชายยอมให้เจ้าหญิงทำ
เช่นนั้น ครั้นเจ้าหญิงทรงดัดพ้อ
หาว่าเจ้าชายไม่รักจริง ถึงได้
ไม่ยอม (อ่านต่อหน้า 139)

รุ่งกานา—ต่อจากหน้า ๒๑

ตามพระทัยเจ้าหญิง เสด็จวังตรัสว่าจะเกิดภัย
อันตราย เจ้าชายจึงจำต้องยอมบิรรมข้างซ้าย
เจ้าหญิง เพื่อยืนยันให้เจ้าหญิงเชื่อว่าพระองค์
ทรงรักเจ้าหญิงมากเพียงไร

ถึงเวลาใกล้รุ่ง เจ้าชายเสด็จกลับไปยังเมือง
มินกาลาดอนอย่างเคย หม่อมไฉ่ผู้ภักดีมาคอยอยู่
แล้ว พอเจ้าชายเข้าไปอยู่ในปากเรือเรียบร้อยแล้ว
หม่อมไฉ่ก็รีบว่ายน้ำข้ามปากไปทันที แต่
เคราะห์ร้ายบังเกิดแก่เจ้าชายผู้ประพฤติดุจดั่งอย่างผิด
ธรรมเนียมทันตาเห็น จึงบังเอิญให้หม่อมไฉ่ล้มไป
สนิทว่ามีเจ้าชายผู้ทนต์จงรักภักดีอยู่ในปาก เมื่อ
ลงน้ำแทนจะรีบว่ายน้ำข้ามไปให้ถึงฝั่งอย่างทุกวัน
กลับว่ายน้ำกลับไปที่กลับมากอยู่ในแม่น้ำเป็นชั่วโมงๆ
จนเจ้าชายถึงกับสิ้นสติไป เพราะไม่มีอากาศหายใจ
ทางฝ่ายในเมืองมินกาลาดอน ทั้งพระราช

และข้าราชการต่างตื่นตระหนกที่ไม่ได้เห็นเจ้าชาย
นิพนธ์อยู่ในวัง จึงพากันค้นหา เมื่อหาเท่าไรก็ไม่
พบ ราชาแห่งมินกาลาดอนทรงนึกได้ว่า โอโรค
จะหนีข้ามปากไปเมืองดัลละแน่อน จึงเสด็จไปยัง
ริมแม่น้ำเพื่อคอยรอรับโอโรค ขณะนั้นหม่อมไฉ่
ว่ายน้ำผ่านมาพอดี พอหม่อมไฉ่เหลือบไปเห็นราชา
แห่งมินกาลาดอนประทับอยู่ที่ริมฝั่งน้ำเช่นนั้น ก็นึก
ขึ้นมาได้ทันทีว่ามีร่างเจ้าชายอยู่ในปากของตน
หม่อมไฉ่รีบว่ายน้ำเข้าฝั่ง แล้วอ้าปาก ปล่อยร่าง
เจ้าชายลงแทบเท้าบิดา แต่ว่าพระบิดาเจ้าชายได้
เห็นแต่ร่างปราศจากวิญญาณ เพราะเจ้าชายสิ้น
พระชนม์ตั้งนานแล้วตอนที่หม่อมไฉ่คาบไปคาบมา
เป็นชั่วโมงๆ หม่อมไฉ่เองเห็นเจ้าชายสิ้นพระชนม์
เช่นนั้นก็ตกใจแทบสิ้นสติ พร้อมกับนั้นก็เศร้าโศก
ถึงเจ้าชายแทบว่าหัวใจจะแตกทำลายตายตาม

ตอนพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันนั้นเอง ก็ได้มีพายุพัดลง
เจ้าหญิงมยุรี ณ เมืองดิลละ กับเจ้าชายนันท ณ เมืองมิน
กาลาตอนพร้อมกัน ไร่บ้านพลเมืองของแต่ละฝ่ายต่างก็มาชุมนุม
กันที่ริมฝั่งน้ำ จ้องมองดูวันที่พายุพัดขึ้นจากเชิงตะกอนทั้งสองฟาก
น้ำด้วยหัวใจอันเศร้าสลด ควันที่พลุขนั้นมานั้นคอยกระจายจับ
ท้องฟ้า เห็นเป็นลำยาวมาบรรจบกันตรงกลางแม่น้ำพอดี และ
ทันใดนั้นเองผู้คนทั้งสองฟากแม่น้ำต่างก็ชวนให้กันดูด้วยความ
ตื่นเต้นประหลาดใจ ที่ควันไฟนั้นเกิดมีสีต่างๆ ไม่ผิดกับสีรุ้งกินน้ำ
นับแต่นั้นมาไม่ว่าจะเห็นรุ้งกินน้ำครั้งใด คนเมืองพม่าเป็นต้อง
นึกถึงเรื่องราวของเจ้าชายนันทกับเจ้าหญิงมยุรีครั้งนั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

กองบรรณาธิการ
พณีย์ วรธนประทีป ธรรมธ
ทณีย์ วิไลเลิศ
เรื่อนัน ศรียาภิช สุทาดา พรวลวิ

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูนภักดิ์ สหิ์ เสือมงคลศรี
สมบุรณ์ สรรพาคม นิทยา วงศ์เทื่องธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ว.ม.
สุกัธรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธมธธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนกัโสภ ไรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศา
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ้าทองสุข
จางง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.
สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีกเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย

นิทานจีน

นิทานพื้นบ้าน

หยิงจิ้ง-ปิงซุง

นิทานเรื่องนี้ฟังดูสมัยใหม่ สมสมัยพัฒนาชนบท แต่นายเชรอันเล่าเรื่องนี้ไว้ในชุดนิทานโบราณ ฉะนั้นจึงน่าจะพิจารณาเปรียบเทียบความคิดของคนจีนในสมัยนั้นดูบ้างว่าเป็นอย่างไร จึงมาเข้าสมัยพัฒนาปัจจุบันเข้าได้ดังนี้

หยิงจิ้งเป็นลูกสาวชาวนาอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ตั้งแต่จะเป็นเพียงลูกสาวนา แต่หยิงจิ้งก็เป็นคนฉลาดเฉลียวและตั้งใจจริง ลงตั้งใจว่าจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้ อย่างเช่น อยากอ่านออกเขียนได้ก็ตั้งหน้าตั้งตาเรียนจนอ่านออกเขียนได้ สมตั้งใจ เพราะฉะนั้นเมื่อหยิงจิ้งแต่งงานได้ว่า ถ้าจะแต่งงานต้องแต่งงานกับชาวนาดูด้วยกัน จึงเกิดเป็นเรื่องจนถึงกับจกจำและเล่ากันต่อมา

ที่จริงพวกลูกสาวนาหนุ่มๆต่างก็อยากได้แต่งงานกับหยิงจิ้งทุกคน แต่ก็มีไม่น้อยที่ออกจะขยาดว่าหยิงจิ้งจะฉลาดและเก่งเกินหน้าสามีไป เพราะหยิงจิ้งเก่งสารพัด และถึงแม้ว่าหยิงจิ้งจะสะดวก มือไม้ก็แบบบาง แต่ก็ทำนาไหว มีหน้าซำยังจัดการเรื่องไร่นา เรื่องบ้านช่อง ได้ดีกว่าผู้หญิงอื่นๆในหมู่บ้านนั้นเสียอีก ถ้าหากลูกชายชาวนา

คนใดมาสู่ขอหยิงจิ้งจนแต่งงานกันไป เรื่องก็คงยุติเพียงนั้น แต่นักสืบปรากฏว่ามีลูกชายคนเดียวของขุนนางผู้หนึ่งไปเห็นหยิงจิ้งเข้าในวันงานตามประเพณี โคมไฟ เห็นแล้วก็หลงใหลใฝ่ฝัน ไม่ยอมคิดถึงใครอื่นอีกเป็นเวลานาน จนในที่สุดทนเก็บเรื่องไว้ต่อไปไม่ได้จึงสารภาพให้บิดาฟัง คราวนี้เกิดเรื่องยุ่งใหญ่ในครอบครัวของขุนนางผู้นั้น เพราะลูกชายขุนนางจะไปแต่งงานกับลูกสาวชาวนาได้อย่างไร บิดาจึงปรามบุตรชายว่า

“ปิงซุง เจ้าจะทำอะไรตามใจตัวเองอย่างนั้นไม่ได้ การแต่งงานในเมืองจีนต้องแล้วแต่ผู้ใหญ่จัดให้ ยิ่งเจ้าเป็นลูกพ่อด้วยแล้ว ยิ่งทำอะไรตามใจชอบไม่ได้เป็นอันขาด”

แต่ปิงซุงเคยถูกตามใจมาจนเคยตัวแต่เล็กคุ่มใหญ่ เพราะฉะนั้นถึงอย่างไรปิงซุงก็ยังแน่ใจเสมอว่า ถ้าตนคือดังจริง ๆ บิดาต้องยอมตามใจเหมือนเคย เมื่อมั่นใจอย่างนั้น ปิงซุงก็ปล่อยข่าวให้รู้แพร่ไปทั่วทั้งหมู่บ้านว่ามีลูกขุนนางสนใจหยิงจิ้ง พอข่าวนี้เข้าหูบิดาของหยิงจิ้ง ชายชาวนาจึงออกจะอดอดใจ เพราะรู้ว่าขุนนางผู้นั้นคงจะไม่ยอมตามใจลูกชาย และถ้าตนเขออห่อหมกไป

ด้วย ก็อาจไม่เป็นที่พอใจขุนนาง
ผู้นั้น และบิดาของหญิงจึงผู้เห็น
การณ์ไกลคิดว่าคงไม่ฉลาดนัก
ถ้าจะไปทำตัวเป็นศัตรูกับขุนนาง
ผู้ใหญ่ในมณฑลนั้นเข้า ดังนั้น
จึงแพร่ข่าวไปให้เจ้าหญิงขุนนางผู้
นั้นว่าตนเองไม่ได้เห็นชอบด้วย
ที่ลูกชายขุนนางจะมารักลูกสาว
ตน และเพื่อตัดปัญหาจึงยกลูก
สาวให้ลูกชานาคคนหนึ่งไปแล้ว
หญิงจึงรู้เรื่องนี้โดยตลอดรวมทั้ง
เรื่องที่บิดาตนยกชานาคตนให้คน
อื่นไปแล้วด้วย แต่หญิงจึงทำเป็น
ไม่รู้เรื่องรูราวอะไรเกี่ยวกับตัว
เองเลย

ทางฝ่ายฝั่งขุนนาง พอได้ยิน
ว่าบิดาของหญิงจึงยกลูกสาวให้คน
อื่นไปแล้วเท่านั้น ตอนแรกก็ให้
หัวเสียแค้นเคืองเป็นกำลัง ครั้น
ต่อมาเมื่อไม่มีทางใดจะได้หญิงจึง
มาดั่งหวัง ฝั่งขุนนางก็เลยไม่ยอมกิน
ไม่ยอมเล่นอันเป็นปรกตินิสัย ไม่
ซ้ำขุนนางผู้บิดาต้องให้คนไปตาม
หม้อ หม้อสั่งให้คนนำธาราคา
แสนจะแพง บิดาก็ยอม แต่อาการ
ของฝั่งขุนนางได้ดังนี้ไม่ กลับยิ่ง
ขีตลงหม่อมลง จนวันหนึ่งฝั่งขุน
(อ่านต่อหน้า 107)

เมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จแล้ว ทั้งเด็กๆ
ที่อยู่ในความดูแลและทั้งตัวเอง อายุพรไม่มีเวลาที่จะ
ได้พิจารณาคำโคลงที่อ่านลวกๆ เมื่อตอนเย็น
เพราะต้องควบคุมการทำกรบ้านของเด็กๆ

เด็กทำการบ้านยังไม่ทันเสร็จกันด หล่อนก็
ต้องต้อนรับแขก น้องชายคนโตของอาจารย์
บุญทิวา
(อ่านต่อฉบับหน้า)

หยิงจิ้ง—บึงซ่ง — ต่อจากหน้า ๒๐

ถึงกับไปเป็นลมหมดสติอยู่ในสวน คนไร่ต้องหาม
กลับบ้านไม่ผิดกับหามศพ ชุนนางผู้นั้นรู้ว่า
เหตุใดบึงซ่งจึงมีอาการเป็นเอา่มากถึงเพียงนั้น
ฉะนั้นจะเฉยใจเห็นจะไม่ได้ ต้องรีบไปพูดจากับ
บิดาของหยิงจิ้งยังหมู่บ้านแห่งนั้น

บิดาหยิงจิ้งไปตามตัวลูกสาวออกมา พอบิดา
ของบึงซ่งเห็นหน้าหยิงจิ้งฉะนั้นก็เข้าใจได้ว่า เพราะ
อะไรลูกชายคนเดียวของตนถึงได้คิดอยากจะได้
ลูกสาวชาวนาจนถึงกับล้มเจ็บ ครั้นบิดาบึงซ่งกลับ
ไปแล้ว เป็นอันรู้กันทั่วว่า หยิงจิ้งจะได้แต่งงาน
กับลูกชายชาวนาจนที่ตั้งใจไว้แน่นอน และข่าวคั้น
ทำให้บึงซ่งหายเจ็บขึ้นมาทันใด กินได้ สนุกเล่นหัว
ได้อย่างเคย ฉะนั้นที่พึ่งบิดากล่าวถึงพิธีแต่งงานที่กะ
ไว้อย่างคร่าวๆ กับบิดาของหยิงจิ้ง

การเตรียมงานแต่งงานดำเนินไปอย่าง
ราบรื่น จนกระทั่งถึงวันที่บิดาหยิงจิ้งเรียกลูกสาว
มาบอกว่า จะต้องไปอยู่ที่คฤหาสน์ของชุนนางผู้เป็น
บิดาบึงซ่ง เพื่อเตรียมตัวเข้าพิธีแต่งงานกับบึงซ่ง
ลูกชายคนเดียวของชุนนางผู้นั้น ก็ปรากฏว่าหยิงจิ้ง
คัดค้านบิดาอย่างรุนแรง

“ลูกนะเหมาะที่จะเป็นเมียชาวนาจนเท่านั้น”
หยิงจิ้งพูด “ลูกไม่เหมาะที่จะเป็นเมียลูกชุนนาง

ลูกคนมั่งมีหรือ เพราะลูกรู้ว่าท่านทำอย่างไร
เลี้ยงหมูให้อ้วนเลี้ยงอย่างไร ปลุกมันเทศทำ
อย่างไร ถ้าไปนั่งๆนอนๆไม่ต้องทำอะไรเลยอยู่ใน
บ้านคนมั่งมีอย่างนั้น ลูกคงตายแน่”

แต่ถึงจะพูดอย่างไรๆ ก็ไม่มีใครฟัง เพราะถึง
อย่างไรลูกสาวก็ต้องอยู่ในโอวาทบิดาอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นต่อจากนั้นไม่ช้า หยิงจิ้งก็ถูกส่งไปอยู่
ในคฤหาสน์อันโอ่อ่าของบึงซ่ง มีสาวไร่เฝ้ารับใช้
จัดนำอาหารมาให้ จัดเสื้อผ้าให้หรือแม้แต่ซัก
เสื้อผ้าก็มีสาวใช้ทำให้ หยิงจิ้งมีทุกสิ่งทุกอย่างที่
หญิงสาวทุกคนปรารถนาจะมี ทั้งงานการอะไรก็ยัง
ไม่ต้องทำ ได้แต่สนุกสนานไปวันหนึ่งๆ แต่สิ่ง
เหล่านี้ไม่ถูกใจหยิงจิ้งเลย ฉะนั้นเพียงเวลาไม่ถึง
เดือน หยิงจิ้งก็ล้มเจ็บ ยิ่งวันอาการยิ่งหนักลง จน
ต้องไปตามบิดามาจากหมู่บ้าน พอพ่อมาเห็น
ลูกสาวนอนอยู่บนเตียงอันหรูหรา แต่มีลักษณะ
ไม่ผิดทราศศพเช่นนั้น ก็หมดความเกรงใจ พู้ออก
มาว่า

“นี่พวกท่านกำลังจะเอาความหรูหราฟุ่มเฟือย
มาประหารลูกสาวข้าพเจ้าหรือนี้ ถ้าท่านไม่ยอม
ให้หยิงจิ้งกลับบ้าน กลับไปทำนาตามเดิม หยิงจิ้ง
ต้องตายแน่ๆทีเดียว”

หมอที่รักษาหิงจิ้ง ก็ออกกล่าวว่าหิงจิ้งจะตาย และหากตายลงจริงอย่างนั้น บึงซ่งเป็นเล่นงานหมอแน่ จึงยอมให้บิดาหิงจิ้งพาตัวลูกสาวกลับไปอยู่บ้านชนบทที่ท้องนาตามเดิม พอหิงจิ้งถึงบ้าน ก็หายเจ็บ ลูกจากเตียงออกไปทำงานมัดเดียนวันทีเดียว และ ๒-๓ วันต่อมา หิงจิ้งก็ไปทำนาและดูแลกิจการต่างๆ รอบๆ บ้าน กินได้นอนหลับ อารมณ์ก็แจ่มใสขึ้น ทำงานไปพลางร้องเพลงไปพลาง เป็นอันว่าหิงจิ้งกับบึงซ่งจะได้แต่งงานกัน เพราะถ้าหิงจิ้งแต่งงานกับลูกชายขุนนาง หิงจิ้งคงไม่มีชีวิตอยู่ได้นาน

เรื่องนี้ไม่มีใครนำไปเล่าให้บึงซ่งฟังจริงๆ แต่ทุกคนใช้ใจกันว่า ถ้าบึงซ่งขึ้นแต่งงานกับหิงจิ้งก็เท่ากับลงโทษนางให้ตาย ชาวบ้านทำให้สุขภาพทั้งกายและใจของบึงซ่งเสื่อมลงอีก จนขุนนางผู้บิดาทนอยู่ไม่ได้ ต้องไปเจรจากับบิดาของหิงจิ้งอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้บิดาหิงจิ้งไม่ค่อยจะเกรงกลัวขุนนางผู้หนึ่งเหมือนครั้งก่อน ถึงขุนนางบิดาบึงซ่งจะพูดอย่างไร บิดาหิงจิ้งก็ยืนยันว่า ถ้าหิงจิ้งแต่งงานกับบึงซ่งไม่ถึงเดือนคงตาย เพียงเข้าไปอยู่เพื่อเตรียมตัวแต่งงานได้ ๓ อาทิตย์เท่านั้น ยังเจ็บปางตายเสียแล้ว เมื่อบิดาบึงซ่งเห็นการเจรจาไม่เป็นผล จึงสั่งคนใช้ให้หิ้วถุงทองเป็นถุงๆ ไปวางกองไว้ให้บนพื้นห้อง และกล่าวว่า

“ของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้จะมามีอีก”

ชายชาวนาบิดาหิงจิ้งเห็นถุงทองก็รู้ว่า บิดาบึงซ่งหาทางบีบบังคับตนให้ทำตาม ถึงจะเสียเงินเท่าไรก็ไม่ว่า บิดาหิงจิ้งจึงว่าพึมพำ “เราจะปฏิเสธ

ไม่ยอมรับทองตั้งมากมายอย่างที่เรากินจนตลอดชีวิตก็หาไม่ได้มากเท่านี้หรือ ที่จริงอำนาจของขุนนางอย่างเขายังใหญ่เพียงไรใครๆ ก็รู้ ลองเขายากได้อะไร เขาก็อาจจะได้โดยไม่ต้องเสียอะไรเลยด้วยซ้ำไป”

ขณะที่คิดว่าจะรับทองของขุนนางดีหรือไม่รับดีอยู่นั้น เสียงหัวเราะของหิงจิ้งดังลอดประตูออกมา เสียงนั้นใส่ราวกับเสียงกระดิ่งสายคาโบสต์ ได้ยินอย่างนั้น บึงซ่งก็คิดแล้วคิดอีก ถ้ารับทองและทำตามประสงค์ของบิดาบึงซ่งละก็ เสียงหัวเรานั้นก็จะเงียบหายไปภายในเวลาไม่ถึงเดือน

เมื่อบิดาบึงซ่งเห็นชายชาวนาทำท่าสองจิตสองใจ ก็คิดว่าทองคงจะน้อยไป จึงสั่งให้คนใช้นำถุงทองมากองไว้ให้อีก ๔ ถุง แต่เสียงหัวเราะของลูกสาวทำให้ชายชาวนากลับลังเลใจอีก ขุนนางก็นำทองมาเพิ่มให้อีก เรื่องนี้จะต่อรองกันนานเท่าไรไม่กล่าวได้ กล่าวไว้แต่เพียงว่า ในขณะที่ขุนนางกำลังเจรจาต่อรองกับชายชาวนาอยู่นั้น คนใช้ที่เดินทางมาจากคฤหาสน์ขุนนางในเมือง รีบพรวดพราดเข้ามาแจ้งว่า บึงซ่งมีอาการทรุดหนัก กำลังร้องเรียกหาบิดา ขุนนางผู้บิดาไม่รอช้า รีบขึ้นเกี้ยวสีแดงกลับไปบ้านทันที ส่วนทองนั้นยังคงทิ้งไว้ ณ ที่นั้น ไม่ได้เอากลับไปด้วย

พอขุนนางบิดาบึงซ่งถึงบ้าน ก็รู้ได้ทันทีว่าอาการบึงซ่งคงเพียบหนัก บางทีอาจจะไปสมทบกับบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปก่อนแล้วก็เป็นได้ เพราะปรากฏว่ามารดาผู้ชราของตนกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้แวดล้อมด้วยพี่น้องลูกหลานในครอบครัว แต่เมื่อ

ได้ยินมารดา กล่าว "พวกเรา กำลัง คอย ลูก อยู่ จะ
ให้เข้าไปดู เจ้า บึง ชุม มัน" ก็ ค่อย ใจ ชื่น ชน หน่อย
แสดงว่า บึง ชุม ยัง ไม่ ตาย หญิง ราว พุด ต่อ ไป ว่า "มัน
คิดอะไร แปลกๆ ที่ ลูก ไม่ มี วัน เข้า ใจ ได้ เลย มัน บอก
มัน อยาก เป็น ชาวนา"

"เป็นชาวนา" บิดา บึง ชุม ทวน คำ ทำ เสียง สูง
อย่าง จะ ตาม

"อ้อ เป็นชาวนา" หญิง ราว ตอบ เบาๆ

"ลูกฉันนะ จะ ไป เป็น ชาวนา" ชุน นาง ผู้
เรื่อง ยศ ร้อง ถิ่น

"ทำไม พ่อ ของ แม่ ตา ของ เจ้า ก็ เป็น ชาวนา"
หญิง ราว พุด

คราว นั้น ชุน นาง บิดา บึง ชุม หัน ไป มอง ลุง บ้า และ
ญาติ ผู้ ใหญ่ ตลอดจน พวก คน อื่นๆ ที่ แวด ล้อม มารดา
ทุกคน ต่าง ผงก หัว เป็น เชิง เห็น ด้วย กับ หญิง ราว เมื่อ
ทั้ง ครอบ ครัว พากัน รวม หัว เป็น อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน
เช่นนั้น ชุน นาง ผู้ นั้น มิ ว่าจะ คิด คำน อย่างไร ได้ จำ ต้อง
เข้าไป เยี่ยม ลูก ชาย

ขณะ นั้น บึง ชุม นั่ง อยู่ บน เติง ถึง จะ ดู ชิด เชียว
แต่ ก็ เป็น สลัว และ ยัง ไม่ ทน ที่ บิดา จะ ได้ ตาม เรื่อง เจ็บ ไข้
บึง ชุม ก็ พุด ขึ้น ว่า

"คุณพ่อที่เคารพ ความคิดที่จะไปเป็นชาวนา
นั้น เกิดขึ้นเมื่อลูกกำลังมีความทุกข์อย่างใหญ่หลวง
จะหาทางออกทางใดก็ไม่มี หากหยิ่งจึงแต่งงานกับ
ลูกในสภาพที่ชุนนาง หยิ่งจึงจะต้องตาย แต่ถ้า
หากลูกไม่ได้แต่งงานกับหยิ่งจึง ลูกก็จะต้องตาย
เช่นเดียวกัน เมื่อหยิ่งจึงอยากแต่งงานกับชาวนา
ลูกก็หวังว่า บางทีหยิ่งจึงอาจจะอยากแต่งงานกับคน

กาวแอนดเกท อาหารนม ที่คล้ายคลึงนมมารดา

อาหารนมกาวแอนดเกท มีความละเอียดอ่อนคล้ายนมมารดา
เป็นอาหารที่ดีที่สุด เหมาะสำหรับการเลี้ยงทารกของท่าน เพราะ
อุดมด้วยโปรตีน ไขมัน และ แคลเซียม ที่จำเป็นอีกมากอย่าง
อาหารนมกาวแอนดเกทเท่านั้น ที่ผลิตขึ้นสำหรับประเทศร้อน
และเป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลายในหลายประเทศ
โดยใช้กรรมวิธีการผลิตด้วยวิธีการบด นานจนกระทั่งอาหารจะ
ย่อยง่ายขึ้น ไขมันไวตามินไว้ได้มากกว่า และจะรักษาคุณสมบัติ
ได้ทั้งหมดกว่า

กาวแอนดเกทมีไขมันน้อย จึงทำ
ให้เกิดความเย็นมากกว่า มารดา
ทั้งหลายทั่วโลก ต่างวางใจใน
อาหารนมกาวแอนดเกท อาหาร
สำหรับลูกน้อยในราชสำนัก.

อาหารนมกาวแอนดเกท
สำหรับลูกน้อยในราชสำนัก

ที่จะติดกับเธอเหมือนอย่างที่ถูกอยากจะทำ ฉะนั้นลูก
จึงมาลองวาดภาพตัวเองเป็นสาวนา ไปยื่นแช่น้ำ
แช่โคลนดำนาไถนา ตกเย็นก็ไล่วัวกลับบ้านที่มี
หญิงจึงยืนคอยอยู่ เพราะฉะนั้นแหละ ถ้าคุณพ่อ
อนุญาตลูก ก็จะขอไปเป็นสาวนา”

ได้ฟังลูกชายคนเดียวพูดพรรณานาอย่างนั้น ชุน
นางผู้เป็นบิดารับตกลงทันที ทั้งที่มีคำถามตงร่ายพัน
แปดอยากจะถาม เป็นต้นว่า บึงข่งผู้แบบบางจะไป
ดำนาวันละตังสิบชั่วโมงในขณะอากาศร้อน ๆ ไหว
หรือ ในเมื่อบึงข่งไม่เคยแม้แต่จะเดินเท้าเปล่าใน
ลานบ้าน และคนอย่างบึงข่งเคยแต่ออกคำสั่งแก่
คนแวดล้อม จะไปทนรับคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่ง
กำนันผู้ใหญ่บ้านในฐานะลูกบ้านได้ละหรือ

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อตกลงยินยอมให้ลูกชาย
ไปเป็นสาวนา ชุนนางผู้บิดาก็จำต้องช่วยเหลือลูก
ให้ได้เป็นสาวนาแบบเนรมิตด้วยเงิน เพื่อให้ได้
ทันใจลูกชาย ชุนนางต้องกลับไปหาชายสาวนาบิดา
หญิงจึงอีกภายในวันเดียวกันนั่นเอง คนทั้งสองได้
ช่วยกันหาซื้อที่ดินได้ผืนหนึ่ง อยู่ไม่ไกลไม่ไกล
หมู่บ้านนัก เห็นที่ดินผืนนี้แล้ว หญิงจึงเดินเตนยินคิ
นัก คิดแต่จะทำอย่างไรจะทำให้ที่ดินดีขึ้น ดังนั้นใน
ขณะที่บึงข่งหัดเดินเท้าเปล่าอยู่ในลานบ้าน แม้ถือ

ก็ไปจัดซื้อเรื่องซื้อและแต่งงาน ไม่ซ้ำพิชิตต่างๆก็
เสร็จสิ้นลง และดูเหมือนว่าระหว่างพิชิตแต่งงาน
หญิงจึงจะสนใจเรื่องการทนน้ำระบายน้ำ เรื่องทำนา
ยิ่งกว่าตัวบึงข่งเอง

คนแถบนั้นเห็นรูปร่างบึงข่งแล้วก็หันหัวเป็น
เชิงประมาทว่า สารรูปอย่างนี้จะหรือจะมาเป็น
สาวนา แต่คนเหล่านั้นคาดคะเนผิด เพราะบึงข่งไม่
แต่จะเป็นสาวนา แต่ยังเป็นนักศึกษากฎการเกษตร
ผู้คิดค้นหาวิธีต่างๆที่จะปรับปรุงที่นา มีการหาทาง
ชักน้ำเข้านาของตน เป็นต้นอีกด้วย เรื่องก็เลยกลับ
กัน ในขณะที่บึงข่งมาเป็นสาวนา หญิงจึงเกิดอยาก
จะเป็นนักศึกษาค้นคว้าความรู้ทางหนังสือ ได้อ่าน
หนังสือที่บิดาบึงข่งส่งมาให้ จนมีความรู้ทางหนังสือ
ทางประวัติศาสตร์ พอจะสนทนากลึกเกี่ยวกับบึงข่งได้
แต่กระนั้นก็ยังไม่พอใจ หญิงจึงยังต้องเรียนนักศึกษ
อื่นๆ ให้มายังบ้านนาของตน เพื่อจะได้ช่วยตอบ
ปัญหาที่ขัดข้องต่างๆให้ จนในที่สุดหญิงจึงก็เลยได้
ชื่อว่าเป็นผู้รู้ทางอักษรศาสตร์คนหนึ่ง เมื่อบิดา
ของบึงข่งมาพักผ่อนที่บ้านนา ไม่แต่จะชื่นชมกับ
มันเทศของลูกชายที่มีรสดีที่สุดในตำบลนั้น แต่ยัง
ได้สนทนากับลูกสะใภ้เกี่ยวกับเรื่องวิชาความรู้
เป็นที่เพลิดเพลินอีกด้วย □

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๒๑

“สุนิพร” ต้องการอักษร ก. ป. หรือ ข. มีความ

หมายว่า รุ่งเรือง มีความรู้ มีปัญญา

เมื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาว)

ปรัชณิน - (ออกเสียงปรัชระยิน) ฉลาด มี

ปัญญา

ปัญญา

- กำลัง อำนาจ

ปุษยา

- ควรได้รับความเคารพ ยกย่อง
นับถือ

นิทาน อินโดนีเซีย

นิทาน ทักษิณ

ผีเสื้อทอง

นิทานเรื่องนี้ ถ้าจะให้ชื่อว่า ทำไมอีกาจึงตัวดำก็คงจะได้ แต่ผู้เล่าเห็นจะมุ่งเล่าสารัตถะอื่นที่สำคัญกว่า คือความรักของเจ้าหญิงเจ้าชายคนละฟากฝั่งน้ำ แบบเจ้าหญิงม้วยันกับเจ้าชายนันทรของพม่าที่เล่าไปแล้ว เหตุที่อีกาตัวดำ จึงกลายเป็นส่วนประกอบของเรื่องไป ดังที่นายอะแดล เดอ ลิว เล่าไว้ในนิยายอินโดนีเซียต่อไปนี้

บุคคลสำคัญในเรื่องคนหนึ่งคือ เกมบังเมลาตี เจ้าหญิงสาวสวย ผู้ประทับอยู่ในปราสาทชายฝั่งน้ำแห่งหนึ่ง แวดล้อมด้วยนางกำนัลมากมาย พร้อมด้วยนางนมผู้เฒ่าชื่อ ชารนา

ส่วนอีกคนหนึ่ง คือ ราชาบันชัวร์ ผู้เป็นราชาแห่งผืน มีอิทธิฤทธิ์ สามารถดลบันดาลให้เกิดน้ำท่วมชนเมื่อใดก็ได้ตั้งใจปรารภณา แม้เพียงน้ำพระเนตรของราชาบันชัวร์ก็อาจทำให้น้ำในลำห้วยลำธารตลอดจนแม่น้ำลำคลองเอ่อล้นขึ้นมาได้ ปราสาทของราชาบันชัวร์อยู่รายน้ำฟากตรงกันข้ามกับปราสาทของเจ้าหญิงเกมบังเมลาตินั้น เป็นสิ่งรุ่งเรืองรองดูโอฬารยิ่งนัก และทางหน้าต่างปราสาทก็รู้งันเอง ที่ราชาบันชัวร์ทรงมีโอกาสเห็นเจ้าหญิง

เกมบังเมลาตีทอดผ้าสำหรับชุดวิวาห์ได้ถนัด และทรงได้ยินแม้กระทั่งเสียงเจ้าหญิงร้องเพลงเพื่อให้ประสมโศกต์ในการวิวาห์ แต่ว่าเจ้าหญิงไม่เคยเหลือบแลมายังปราสาทที่รุ่งฝั่งตรงกันข้ามเลย ถึงกระนั้นราชาบันชัวร์ก็ยังเฝ้าจ้องมองเจ้าหญิงอยู่ไม่วาย ยิ่งมองยิ่งอดเศร้าพระทัยไม่ได้ เศร้าหนักเข้า ราชาบันชัวร์ถึงกับน้ำพระเนตรไหล ทนไฉนนั้นเองน้ำในแม่น้ำก็เอ่อขึ้นๆ ลมก็พัดต้นไม้ใหญ่รอบปราสาทคังฮือๆ เหมือนเสียงกราง เจ้าหญิงได้ยินเสียงลมและเห็นน้ำในแม่น้ำเอ่อขึ้น แต่จะทรงทราบก็หาไม่ว่า นั่นเกิดขึ้นเพราะเจ้าบ่าวในอนาคตของเจ้าหญิงกำลังรำไห่และเรียกหาเจ้าหญิงอยู่

ราชาบันชัวร์เฝ้ารำร้องไห้อะหาเจ้าหญิงอยู่หลายวัน เมื่อเห็นท่าเช่นนั้นไม่เป็นผล ไม่มีโอกาสเข้าใกล้เจ้าหญิงเกมบังเมลาตีได้ จึงหาวิธีอื่น และดังกล่าวดำว่าราชาบันชัวร์มีอิทธิฤทธิ์ ฉะนั้นวิธีของราชาบันชัวร์ก็คือจำแลงร่างเป็นผีเสื้อทอง ไปบินวนเวียนอยู่ตรงหน้าต่างปราสาทเจ้าหญิง จนในที่สุดเจ้าหญิงเหลือบมาเห็นด้วยความพิศวง จึงได้ทรงเปิดหน้าต่างรับผีเสื้อทองเข้ามา จะได้ชมปีกอันเป็นประกายยับยิบของผีเสื้อทองนั้นได้ถนัด

ทันใดนั้น ผู้เฒ่าทองก็พา
ไปจับที่หัตถ์ของเจ้าหญิง จุมพิต
ที่ปลายหัตถ์แล้วก็บินออกนอก
หน้าต่างไป อีกสองสามวันต่อมา
ผู้เฒ่าทองกลับมากล่าวครวญมา
เกาะที่พระกรรณขวาของเจ้าหญิง
พลางกระซิบว่า “รีบหนีเสียให้
เร็วๆ เข้าเถอะ เจ้าหญิง เจ้าสาว
ของเจ้าหญิงจะมาในไม่ช้าแล้ว”

เจ้าหญิงได้ยินแต่คำว่า “เจ้า
สาว” ก็ตรัสถามว่า “เจ้าสาว
ของเราอยู่ที่ไหนล่ะ” แต่ผู้เฒ่าไม่
ได้ตอบว่าอะไร เพราะบินออก
นอกหน้าต่างไปแล้วเสียก่อนแล้ว ไม่
ทราบว่าจะไม่ได้ยินเจ้าหญิงถาม
หรืออย่างไร แต่ผู้ที่ได้ยินคำถาม
ของเจ้าหญิงนั้นก็มีอยู่คนหนึ่ง
คนนั้นคือ นาซิมน์ ลูกชายนางนม
ผู้ซื่อสัตย์ของเจ้าหญิง

ถ้าเป็นผู้เฒ่าได้ยินคำถาม
ของเจ้าหญิงว่า “เจ้าสาวของเรา
อยู่ที่ไหนล่ะ” คงไม่มีเหตุอะไรขึ้น
แต่เป็นนาซิมน์ผู้ซื่อสัตย์ ได้ยิน
แล้วจึงไม่ยอมอยู่เฉย รีบไปหา
ซารินา มารดาทันที พลางพูดกับ
มารดาว่า “นั่นนะแม่ ตอนที่ข้า
ยืนอยู่นอกหน้าต่างเจ้าหญิงนั้น

(อ่านต่อหน้า 139)

ผีเสื้อทอง — ต่อจากหน้า ๒๑

ชาได้ยื่นเจ้าหญิงถามว่า 'เจ้าบ่าวของเราอยู่ที่ไหนละ' ชาอยากไห้แม่ไปทูลเจ้าหญิงทีละอะว่า ชาขึ้นไห้ละคือเจ้าบ่าวของเจ้าหญิง"

"อะไรกัน นาซิมัน" หญิงรราอทานออกมา "จะเป็นไปได้อย่างไร เจ้าไม่ใช่ลูกผู้ดีมีตระกูลอะไรเลย"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ข้าก็ยังอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนี่" นาซิมันยืนยัน "ไปหน่อยเถอะน่าแม่ ไปทูลเจ้าหญิงว่า เจ้าบ่าวของเจ้าหญิงมาแล้ว"

เมื่อนาซิมันยืนยันอย่างนี้ มารดาจะขัดขืนไม่ทำตามก็ไม่ได้ เพราะกลัวลูกชายจะทำร้ายเอา ด้วยว่านาซิมันดูร้ายใจเหี้ยมขี้มนัก ดังนั้นหญิงรราจึงจำใจไปทูลเจ้าหญิงตามคำของลูกชายว่า เจ้าบ่าวของเจ้าหญิงมาถึงแล้ว แต่ว่าในขณะนั้นเอง ผีเสื้อทองก็บินเข้ามากระซิบที่พระกรรณเจ้าหญิง "อย่าไปเชื่อ เจ้าบ่าวตัวจริงของเจ้าหญิงยังไม่ได้มาหรอก คนที่อยู่ในปราสาทเจ้าหญิงขณะนี้ไม่ใช่ มันเป็นคนร้ายกาจ ชื่อนาซิมัน ลูกชายเมียซารินา อย่าไปแต่งงานกับมันเถยวณาเจ้าหญิง โปรดคอยจนกว่าเจ้าบ่าวตัวจริงของเจ้าหญิงจะมา"

พูดแล้วก็ผลละบินไป พอผีเสื้อบินไปแล้ว เจ้าหญิงจึงตรัสกับนางนมซารินาว่า "ยังก่อนหรอกซารินา ต้องคอยจนกว่าเจ้าบ่าวจริงๆ มาเสียก่อน"

"นี่ก็เป็นเจ้าบ่าวตัวจริงแล้วนี่เพคะ เจ้าหญิง" นางนมยืนยัน ทำท่าอวด "โอ้ แต่งงานกับเขาเถยกันทีละอะเพคะ ไม่อย่างนั้นเราจะตายกันหมดทั้งสองคน"

ถึงเจ้าหญิงจะไม่ทรงทราบเหตุผลว่าเหตุใดจึงจะต้องตาย แต่เจ้าหญิงก็ยังไม่อยากตาย ในที่สุดจึงมายืนยังตรัสว่า

"ไปขอตนจากบ่าวคนนั้นแล้วกันว่า ขอเวลาคิดก่อนเจ็ดวัน ให้เขาไปคอยที่ริมน้ำแล้วจะส่งคำตอบไปให้ท่าน"

นาซิมันฟังข้อเสนองของเจ้าหญิงจากมารดา เห็นเข้าก็ ก๊ยมตกลง ไปจัดหาตะกร้าใบใหญ่ บรรจอาหารที่พอจะกินไปได้ตลอด ๗ วัน แล้วก็หว่าตะกร้าไปยังริมฝั่งน้ำตรงที่เจ้าหญิงสั่งให้คอย

ในวันเดียวกันนั้นเอง ราชามันชีร์ก็เรียกกาชาวตัวหนึ่งมา กาดวันเป็นผู้ที่ได้อธิษฐานเป็นนกลือขาวที่ตัวใหญ่ที่สุด ชำนาญที่สุด ฉะนั้นจึงได้รับความไว้วางใจให้ทำนายทายและของขวัญที่เป็นเครื่องประดับอันล้ำค่าไปถวายเจ้าหญิง ราชามันชีร์ตรัสกำชับกาชาวว่า "เอาของเหล่านี้ไปถวายเจ้าหญิงนะ แล้วก็อย่าทำอะไรหายละ"

"อย่าเป็นห่วงไปเลยเรื่องนั้น ข้ารับรองว่าจะนำของทุกอย่างไปถวายให้ถึงหัตถ์เจ้าหญิงทีเดียว"

พูดแล้ว กาชาวก็ขยับปีกบินไปยังฝั่งตรงข้าม มีหีบเครื่องประดับใบเล็กๆ ผูกติดหลังอยู่ ในหีบนั้นมีจดหมายของราชามันชีร์ แต่ว่า กากังคังมีนิสัยเหมือนกา เมื่อบินผ่านมาทางที่นาซิมันนั่งกินอาหารอยู่ เห็นปลาตัวสุดท้ายของนาซิมันดูน่ากินเหลือเกิน กาชาวก็ชอบกินปลาอยู่แล้วอดอยู่ไม่ไหวร้องออกมาว่า "เออเฮ้อ ปลาอะไรนะ น่ากินจังเลย ขอกินหน่อยได้ไหม"

นาซิมันไต่ยีนคั่นนั้นซักจน ร้องควาออกมาว่า “เจ้ามึงอา
อย่างไรนั้ จิงมาขอปลาเรากิน เจ้าเป็นใคร มาจากไหน ถึงได้มึงหีบ
ผูกติดหลังมา ที่อุ้งเล็บก็มีจดหมาย (จดหมายอะไรละ)”

“จดหมายอะไรนะหรือ” กหาชอุคมีท่าภาคมุใจ “ข้าบังเอิญ
ได้เป็นทนต์ผู้สื่อข่าวของราชบัณฑิต จะต้องนำจดหมายนี้ กับหีบ
เครื่องประดับไปถวายเจ้าหญิงเกมมิงเมลาตีตามสั่งโดยด่วน ที่สำคัญ
ต้องนำไปถวายด้วยตัวของตัวเอง”

“อ้อ อ้อ” นาซิมันเค้นหัวเราะออกมา “ถึงอย่างนั้นเทียว เอา
ถ้าเจ้าอยากกินปลาจริงๆ ก็เอาไป แต่เอาหีบเครื่องประดับกับ
จดหมายนั้นวางไว้ก่อน”

กหาชอุคเห็นตะกละ ไม่รอให้นาซิมันเชิญเป็นครั้งที่สอง รีบ
วางจดหมายกับหีบเครื่องประดับไว้บนหญ้า แล้วก็ลงมือกินปลา
อย่างเอร็ดอร่อย ฝ่ายนาซิมันก็ไม่ยอมเสียเวลา รีบเปิดหีบเครื่อง
ประดับดู เห็นเป็นเครื่องเพชรเครื่องทองอันสวยงามราคาแพงเช่น
นั้น ก็จัดการเปลี่ยนเสียทันที คือเอาเครื่องประดับทั้งหมดออก แล้ว
เอาเมล็ดมุกตัวใหญ่ๆ กับเมล็ดปองที่ดูน่าเกลียดมากก็ใส่ลงไปในแทน
ส่วนจดหมายนั้น นาซิมันรีบเอาไปให้มารดา พูกว่า “คุณชี แม่
ถึงข้าจะอ่านหนังสือไม่ออก ข้าก็พอเดาออกว่าจดหมายนั้นคงมีแต่
คำหวานๆ ข้าอยากให้แม่เขียนเสียใหม่เร็วๆ ข้า เขียนเดี๋ยวนี้ละ
เขียนอะไรก็ได้ให้มันหยาบคายร้ายกาจเหลือจะฟังได้ ส่วน
เครื่องเพชรนี้ ข้าจะเอาไปซ่อนไว้เสียก่อน”

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปตะวันออก เอเชีย และต่างประเทศ ส่งเงินตามอัตราข้างต้น
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

หินะรุฎ, ทุนันไชย

รองนางสาวเชียงใหม่ ๒๕๐๐

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๐

อนันต์ โธราประเสริฐ   ฉะภาพ
ปราโมทย์ ๕ หนอง   แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนประทีป ๕ หนอง

ทัญญี วิไลเลิศ

เชื้อจีน ศรีวาทย์   สุทกาศ พรทวี

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนองภักดิ์   สิริ เสือนหงส์
สมบูรณ์ สรรพคุณ   นิกิตา วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์   ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ   ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ   อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา   อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์ โสม   วิจารณ์บรรณรักษ์

กนก สามเสน   วิธ

แพทย์หญิงอรพรรณ   คุณวิศา

อุบล ธรรมมงคล   อ.บ.

สมศรี สกมดนนท์

แพทย์หญิงอนงค์   สิริอานนท์

เสงี่ยม   แพทย์ทองศุข

จำนง   วิธสิบล   ร.บ.

ประพัฒน์   ชื่นประสิทธิ์   อ.บ.

สำนักงาน ๕๓/๓๖-๓๔ อาคารศรีวิชัย ๒

ถนนประชาธิปไตย

ไอ้หนู อินโคโนะ

สมทบ ทักษิณ

ผีเสื้อทอง (ตอนจบ)

ขณะที่นาซิมันไปจัดธุระเรื่องแปลงสาร
อยู่นั้น กายาวก็หันหน้าก้มตาकिनปลาโคสไม่ได้
สังเกตแม้แต่ันน้อยว่าเกิดอะไรขึ้น พอकिनจนถึง
เศษๆสุดท้ายแล้ว กายาวก็ไปหาน้ำกินที่น้ำพุ
แถบนั้น น้ำพุพึมพำออกมาว่า “เออ กายาว
ทำไมเจ้าถึงได้ยังไม่นำจดหมายกับหีบเครื่อง
ประดับไปถวายเจ้าหญิงอีกล่ะ”

แต่กายาวไม่ได้ยิน แม้ลมจะถอนใจ ฟังได้
ยินว่า “อนิจจา กายาว เหตุร้ายจะเกิดขึ้นเพราะ
ความตะกละของเจ้า” กายาวก็ไม่ได้ยิน และเหตุ
ร้ายก็เกิดขึ้นจริงๆ คือเมื่อเจ้าหญิงแลเห็นกายาว
บินมาหา มีจดหมายกับหีบเล็กๆมาถวาย เจ้าหญิง
ก็ทรงเชื่อแน่ว่า กายาวนั้นต้องมาจากเจ้าบ่าวอัน
แท้จริงของพระองค์ เมื่อคำริเช่นนั้น ก็อดค้นค้น
ไม่ได้ ตัดสินพระทัยเปิดจดหมายออกดูก่อน แต่
ข้อความที่ปรากฏในจดหมายนั้น ทำให้เจ้าหญิง
แทบไม่เชื่อสายตาว่าจะเป็นไปได้ จดหมายนั้นมี
ความว่า “เรอนะแสนจะน่าเกลียดอัปลักษณ์ ของ
ที่อยู่ในหีบเล็กๆนี้ ล้วนแต่เป็นของเก่าเก่าเหม็น
ซึ่งก็เหมาะแล้วกับผมตีเขียว ผิดศีลธรรมของเธอ”

เพียงแค่นี้ก็หยาบคายร้ายกาจเหลือจะฟังได้
แล้วสำหรับผู้หญิง พออ่านจบ เจ้าหญิงก็พิโร
โกรธกริ้วเสียจนต้องฉีกจดหมายนั้นออกเป็นชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย ส่วนหีบเครื่องประดับนั้นไม่ทันได้เปิดดู
ก็ถูกเหวี่ยงออกไปนอกหน้าต่าง เจ้าแมลงมุกกับ
แมลงป่องในหีบเครื่องเพชรนั้น ออกมาเดินขุ่มขำ
อยู่เต็มสวน กายาวเห็นแล้วอดพิศวงงงงวยไม่ได้
ว่า “ทำไมหนอ เจ้านายเราถึงได้ส่งของน่าเกลียด
น่ากลัวอย่างนี้มาถวายเจ้าหญิงผู้แสนจะน่ารัก ไม่
เข้าใจเลย” มีกัแต่นาซิมันผู้รู้เรื่องตลอดหัวเราะ
ขบขันอยู่คนเดียว พลังนั้นก็กระหึ่มว่า ‘คราวนี้
เจ้าหญิงเป็นต้องแต่งงานกับเราแน่ทีเดียว’

แต่ตอนนี้เจ้าหญิงไม่มีความคิดจะแต่งงานกับ
ใครทั้งนั้น เพราะยังระทมมึนกับข้อความอัน
ร้ายกาจในจดหมายนั้นไม่หาย เจ้าหญิงก็แค้น
อย่างเจ็บช้ำน้ำใจ ไม่มีใครปลอบประโลมให้คลาย
ทุกข์ได้ เจ้าหญิงดำเนินกลับไปกลับมาอยู่ในห้อง
พอแลเห็นม้านั่งทอผ้า ก็ร้องออกมาว่า “เอาไป
เอาม้านั่งทอผ้าไป เลิกแล้ว ไม่ทอแล้ว เจ้าเสื้อ
ชุดเจ้าสาวนี่”

ตกเย็นวันอื่นทุกขระทมมัน
 ด้เสื้อของกัณินเข้ามาทางหน้าต่าง
 มาเกาะที่พระกรรณเจ้าหญิง
 กระซิบว่า “เจ้าหญิงขอครัก
 ทำไม่ถึงไม่ทรงประดับเครื่อง
 ถนิมพิมพาภรณ์ที่เจ้ามาวของ
 พระองค์ส่งมาถวายละ”

ถูกสะกดพระทัยอย่างนี้ เจ้า
 หญิงอดอยู่ไม่ไหว ยกพระหัตถ์
 หวดด้เสื้อลงไปด้วยความพิโรธ
 ตอนแรกกราชามันชี้ไว้ในร่างด้เสื้อ
 ของสำคัญว่าเจ้าหญิงทรงล้อเล่น
 จึงกระซิบที่ข้างพระกรรณเจ้า
 หญิงอีกว่า

“เจ้าหญิงที่รัก เจ้าหญิง
 อยากจะพบเจ้ามาวของเจ้าหญิง
 ใหม พรงันตอนเย็น เจ้ามาว
 ของเจ้าหญิงจะมาพาเจ้าหญิงไป
 ชมปราสาทที่รุ่งที่แสงตะวันตีทอง
 จะเพิ่มสีสรรพ์อันงดงามให้ต้ง
 พันเท่า และที่ปราสาทนั้นเจ้า
 หญิงจะทอดพระเนตรเห็นผ้าทอ
 อันบางเบาเป็นมันดูบวบไม่ผิด
 แสงเดือน มาเถละ เจ้าหญิง
 ขอครัก มาทอเสื้อชุดเจ้าสาวนี้
 ให้เสร็จๆเสีย เพราะว่าพรงัน
 เจ้ามาวของเจ้าหญิงจะมา”

(อ่านต่อหน้า 139)

ตอบ “อ้วน”

ยูนิตย์ ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันเสาร์

ตอบ “น้อย”

ข้อนี้ทำให้ได้สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์

ตอบ “นิตยา”

ถ้าเกิดวันพฤหัสบดีชื่อเทรพาใช้ได้ ไม่น่า

จะเปลี่ยนเป็นอื่น แต่ถ้าเกิดวันพุธกลางคืน (คือ ๐๓.๓๐ น. ของคืนวันพุธ) โปรดบอกมาใหม่

ตอบ “พรวณีย์”

ชื่อกรพินธุ์ (ควรเขียนกรพินธุ์) ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันเสาร์ ความหมายแปลว่าทบทวนตามต้องการแล้ว

□

□

๕๕ ผีเสื้อทอง — คอลจากหน้า ๒๑

ถ้อยคำนี้ยังทำให้เจ้าหญิงกรวโกรรหนักขึ้น ถึงกับทรงเรียกนางกำนัลเป็นอันมากมาช่วยกันขับผีเสื้อทองออกไปและไม่ยอมให้เข้ามาข้างในอีกเลย ราชามันธีร์ได้ยินเจ้าหญิงรับสั่งเช่นนั้น บันดาลโทษชั้นมาทันที แล้วก็ใช้ฤทธอำนาจบันดาลให้น้ำท่วมขึ้นมาในคืนวันนั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างถูกน้ำพัดพาหลุดลอยไปจากแผ่นดิน ที่จมก็จมไป ที่ไม่จมก็ลอยล่องไปตามน้ำ ปราสาทของเจ้าหญิงพร้อมทั้งคนทั้งหลายที่อยู่ภายในรวมทั้งเจ้าหญิง นางนม และนาซิมันก็ถูกน้ำพัดพาหลุดลอยไปตามกระแสน้ำอันไหลเชี่ยวด้วย

ปราสาทหลุดลอยห่างออกไป ๆ จนกระทั่งเข้ามาใกล้ฝั่งตรงกันข้ามตรงที่เป็นปราสาทสูงของราชามันธีร์ ขณะนั้นราชามันธีร์กำลังประทับอยู่ที่ทวารปราสาท เมื่อเห็นปราสาทเจ้าหญิงลอยมาใกล้ก็เสด็จทำไม่เห็นเสีย แม้เจ้าหญิงจะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา ราชามันธีร์

ก็ทำเป็นไม่ได้ยินเสีย จนกระทั่งทรงปราสาททั้งคนลอยไปพ้นสายตาแล้ว จึงได้ยินเสียงยายเฒ่าชาวินาร้องออกมาว่า

“มันเป็นความผิดของข้าเอง ข้าคนเดียวที่ควรจะถูกลงโทษ เพราะข้าบังอาจไปแก้ข้อความในจดหมายนั้นจนหยาบเข้าฟังไม่ได้ แล้วก็นาซิมันลูกชายข้าเปลี่ยนเอาแมลงมุกกับแมลงป่องใส่ไปในหีบแทนเครื่องเพชร ตอนที่ข้าวางกำลังกินปลาอยู่”

ได้ยินคำสารภาพของยายเฒ่าชาวินาเช่นนั้น ราชามันธีร์ก็เข้าใจเรื่องได้ตลอด จึงโศกโศกไปช่วยเจ้าหญิงและคนอื่นๆ ที่อยู่ในปราสาทออกมาได้ แล้วนำมาพักยังปราสาทสูงของพระองค์ มีแต่ชาวินากับนาซิมันสองแม่ลูกเท่านั้นที่ราชามันธีร์ไม่ทรงอนุญาตให้เข้า ทั้งยังประกาศก้องว่า

“ขอให้คลื่นใหญ่กลืนเจ้าหายไปเถอะ” พอชาตคำคลื่นลูกใหญ่สูงเท่าสวรรค์ก็ทะลุขึ้นมา แล้วก็ม้วนตัวกลืนคนทั้งสองหายไปนั้น ▶

ส่วนกาชาวก่ดูลงโทษด้วยฐานตระละตระกรม ขนอันชาว
ตระอาตกลายเป็นสัตว์ไปฉับพลัน เสียงที่เคยเปล่งออกมาได้เป็น
ถ้อยคำ กังวลเหลือแต่ “ก้อ... ก้อ... ก้อ... กร... กร” ที่ผู้เล่ากล่าวว่
เสียงนั้นมีความหมายว่า “ทอง... ทอง” เป็นเสียงเรียกหาทองใน
หีบเครื่องประดับที่นาซีมันเอาไปซ่อนไว้นั่นเอง แต่ถึงแม้กาชาว
ซึ่งกลายเป็นกาดำไปแล้วในบัดนี้ จะเฝ้าส่งเสียงเรียกหาทอง
หรือแม้จะพากเพียรค้นหาสักเพียงใดก็ตาม ก็หาได้พบไม่

เมื่อจัดการลงโทษผู้กระทำผิดทั้งหมดแล้ว ราชบัณฑิตก็มา
จัดการให้น้ำหยุดท่วม น้ำค่อยๆ ลดลง ไม่เข้าแผ่นดินทุกแห่งทั่ว
ทั้งโลกก็กลับแห้งเหมือนดังเดิมอีกครั้งหนึ่ง เสร็จธุระเรื่องเหล่านี้
แล้ว ราชบัณฑิตก็หันมาทางเจ้าหญิง ตรัสเล่าเรื่องของพระองค์เอง
ว่าเป็นใคร ศักดิ์ตระกูลเป็นเช่นไร และลงท้ายด้วยเรื่องที่พระองค์
ทรงไผ่ค้นหาเจ้าหญิงตลอดทั้งวันทั้งคืน

เห็นจะเป็นด้วยถ้อยคำดังกล่าวแล้วนั่นเอง ที่ทำให้เจ้าหญิง
ทรงส่งสารเห็นพระทัยราชบัณฑิต และเชื่อมั่นว่าราชบัณฑิต
แหละคือเจ้าบ่าวอันแท้จริงของพระองค์ จึงยอมเสกสมรสด้วย และ
ได้ดำเนินชีวิตอันผาสุกร่วมกับราชบัณฑิตจนตลอดชั่วอายุขัย
ภายในปราสาทสีรุ้งริมฝั่งน้ำนั้น น้ำแปลกอยู่อย่างเดียวกับแม่น้ำกระทั้ง
บัดนี้ก็ห้ามมนุษย์ผู้ใดได้เคยพบเคยเห็นหรือเคยรู้ว่าปราสาทสีรุ้ง
ตั้งอยู่ ณ ที่แห่งใดไม่ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน	๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน	๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน	๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา เล่มละ ๒.๕๐ บาท		

พัชรินทร์ ไพรอุดม

นางสาวอุตรจิตต์ ๒๕๑๐

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๑๐

อนันต์ โยธาทะเสวีรย์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธรรมะประทีป ณ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เจือชื่น ศรียาภักดิ์ สุททา พรศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา พูนภักดิ์ สี่ เสือแห่งศรี

สมบัติ สรรพอุดม นิธยา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สว่างโกศล วิจารณ์บูรณานนท์

กนก ตามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขภักดิ์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย

นางเก็บไว้ที่บ้านรอเมืองให้ลูก
 ฆ่าครอง เจ้าจงนำไปดีกว่านะ นำ
 ไปส่งให้ถึงมือนางคนเดียว” ครั้น
 แล้วก็นำกับทมิเมื่อนั้นมาห่อผ้า
 อย่างมิดชิด ส่งให้กาขาว กาขาว
 รับห่อกับทมิมาคาบไว้แล้วทูลลา
 ออกเดินทางตรงไปยังภูเขาดง
 พม่าเหนือทันที

ขณะนั้นมาตามทางนั้น กา
 ขาวมองลงมาข้างล่าง แลเห็น
 พ้อคำจำนวนห้าร้อยกำลังพัก
 กองแถวบนของต้นไม้ใหญ่ที่หนึ่ง
 เพื่อกินอาหารเช้า เมื่อมีคนกิน
 ขาวดังห้าร้อยคนเช่นนั้น ย่อมต้อง
 มีเศษอาหารเป็นกำบ้างกระจุก
 บ้างเป็นขรรคมดา ฉะนั้นกาขาว
 จึงแลเห็นนกมากมายหลายร้อย
 กำลังกระโดดโโดดเต็นอยู่ใกล้ๆ ที่
 พ้อคำทั้งห้าร้อยกำลังกินข้าวกัน
 อยู่ พลาจขยอกเศษอาหารเหล่านี้
 นั้นกินอย่างตะกละตะกลาม เห็น
 แล้วกาขาวอดหิวอดอยากกินบ้าง
 ไม่ได้ จึงถลาร่อนลงมายังที่ไม่
 ไกลกับที่นั้นนัก แต่ก่อนจะไป
 รวบรวมกินเศษอาหารกับนกเหล่านี้
 นั้น กาขาวก็ได้ไปจัดการนำห่อ
 กับทมิเมื่อนั้นซ่อนไว้ในพุ่มไม้
 (อ่านต่อหน้า 139)

“ปาศรีเวียง” ชื่อรณิธิและฐิติพงศ์ ใช้ได้
หนังสือสำหรับคนเกิดวันอาทิตย์

ชื่อรณิธิและฐิติพงศ์ใช้ได้ แต่ถ้าเกิดเวลา
๕.๒๕ น. คืนวันเสาร์ ต้องนับว่าเกิดวันเสาร์ ไม่ใช่
วันอาทิตย์ หากเกิดวันเสาร์ ๖. ในฐิติพงศ์ใช้ไม่ได้
จะเปลี่ยนให้เป็นรูปสันสกฤต เป็นสถิตินิพงศ์ก็ทำได้
แต่ถ้ายังอยากได้ชื่ออื่น โปรดบอกมาใหม่

“วันดี” ชื่อปวิณากับวิรยา ใช้ได้สำหรับคนเกิด
วันพฤหัสบดีทั้งสองชื่อ ปวิณา มีความหมายว่า
ฉลาด ชำนาญ วิรยา แปลว่ากล้าหาญ

โปรดทราบ ชื่อที่ลงคราวที่แล้ว เป็นชื่อระหว่าง
วันที่ ๒๔ ต.ค. - ๓ พ.ย. ๒๕๕๐ ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อ
ไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่ ดังที่เคยแจ้งไว้ □

ทำไม - ต่อจากหน้า ๒๑

สำคัญว่าซ่อนไว้อย่างดีไม่มีใครเห็นแล้วทีเดียว จึง
ได้ละทิ้งกันไปกินอาหาร แต่กาขาวหาได้รู้ไม่ว่า
ขณะที่พ่อค้าทั้งหลายกำลังสาละวนกินอาหารเข้าอยู่
นั้น มีพ่อค้าคนหนึ่งเล็ดลอดมาเห็นกาขาวกำลังกิน
อาหารอยู่อย่างเอร็ดอร่อย พ่อค้านั้นก็ลอบออก
จากวงอาหาร ตรงไปยังพุ่มไม้ที่มีห่อของซ่อนอยู่

พ่อค้ารีบฉวยห่อของออกไปจากพุ่มไม้ พยายาม
อย่างยิ่งที่จะไม่ให้ความรู้หรือคนอื่นใดแลเห็น ครั้น
เมื่อเอาห่อของไปแอบแกะดูและเห็นหมีขมิ้นอันมีค่า
อยู่ในห่อนั้นแล้ว พ่อค้าอดโลดใจไม่ได้ พร้อม
กันนั้นก็คิดหาทางหาของอันใส่ไปในห่อแทน เพื่อ
การจะได้ไม่ถดถอย และสิ่งที่หาได้ในขณะนั้น
จะมีอะไรนอกจากขี้วัวแห้งที่ทำไว้เป็นแผ่นเพื่อใช้
ติดไฟ พ่อค้าจึงเอาขี้วัวแห้งแผ่นหนึ่งใส่ไปในห่อ
แทนหมีขมิ้น แล้วก็นำห่อผ้าไปซุกไว้ในพุ่มไม้ตาม
เดิม

ฝ่ายกาขาวครั้นกินอิ่มแล้ว ก็มาคาบเอาห่อ
ของของตนไป จะเฉลียวใจสักนิดก็หาไม่ว่าของใน
ห่ออันเป็นหมีขมิ้นมีค่าควรเมืองนั้น ได้ถูกสับเปลี่ยน

กลายเป็นขี้วัวแห้งไปแล้ว เมื่อบนไปถึงที่อยู่
บิดาพระยานาค กาขาวก็นำห่อของให้พลางรายงาน
เรื่องราวโดยตลอด ตลอดจนข้อความที่พระอาทิตย์
สั่งมา บิดาพระยานาคฟังแล้วรู้สึกยินดีเป็นที่ย
รับแก้ห่อหมีขมิ้นออกดู แต่แทนที่จะได้เห็นหมีขมิ้น
เม็ดงาม มีค่าขนาดซื้อบ้านซื้อเมืองได้ กลับเห็นแต่
ขี้วัวแห้งแผ่นเดียว เห็นเช่นนั้นความยินดีเมื่อ
ครู่ก่อนกลับเป็นความเศร้าโศกเสียใจอย่างสุด
ประมาณ จนบิดาพระยานาคสุดจะทนต่อไปได้ จึง
ถึงกับหัวใจแตกทำลายวายนมไปในทันใดนั้นเอง

ต่อมาภายหลัง เมื่อพระอาทิตย์ทรงทราบเรื่อง
ที่กาขาวทำหมีขมิ้นมีค่าหายเพราะตะกละตะกลามจน
เป็นเหตุให้บิดาพระยานาคสิ้นชีวิต พระอาทิตย์ก็ได้
จัดการลงโทษกาขาวอย่างหนัก ก็เอาเขนกาขาว
เสียจนไหม้เกรียมดำไปด้วยแสงอันแรงร้อนของ
พระองค์ กาขาวจึงกลายเป็นกาดำไปโดยฉับพลัน
และทำไมกาทั้งหลายจึงดำตามาจนทุกวันนี้ ชาว
พม่าก็อธิบายได้คงเรื่องถูกลงโทษทุกแล้วเวลานั้น

ส่วนไข่ทั้งสามของบิดาพระยานาค เมื่อถูก

ทอดทิ้งไม่มีแม่กกและพักเป็นเวลาดังหลายวันเช่นนั้น ก็ไม่ออกมาเป็นตัว ครั้นฝนตกลงมา ก็ถูกฝนชะพาลังลงไปใต้ม่าน้ำอริสวัสดิ์ แล้วก็ไหลไปตามขดธารกรรมสุดแต่กระแสน้ำจะพัดพาไป จนกระทั่งมาถึงโมก๊ก (คือเมืองกุศลของชาวไทยใหญ่ ที่ออกเสียงตามเสียงพม่า) อันโมก๊กนั้นมีชื่อเสียงว่าเป็นบ่อน้ำทิพย์ที่มีคำมหาศาลของพม่า และทำไมโมก๊กจึงได้มีบ่อน้ำทิพย์อย่างนี้ ชาวพม่าเล่าว่าเป็นเพราะ ไซริดาพระยานาคตนเอง คือไซไบหนึ่งไปกระทบหินแตกที่โมก๊ก พอไซแตกออก ก็ปรากฏมีน้ำทิพย์มากมายเหลือจะคณนานับพรังพร ออกมาจากไซนี้เป็นที่น่าอัศจรรย์

เรื่องอัศจรรย์นอกจากนี้คือไซอีกสองฟองนั้นเมื่อไหลตามน้ำต่อไปจนถึงเขตพม่าตอนกลาง ฟองหนึ่งก็กระทบหินแตกออกและก็ปรากฏเป็นเลือดตัวหนึ่งไหลออกมาจากไซ เขาว่าเลือดที่มิในเขตพม่าตอนกลางล้วนเป็นเทือกเถาเหล่ากอของเลือดตัวที่เป็นโอรสพระอาทิตย์และธิดาพระยานาคทั้งนั้น

ส่วนไซใบสุดท้ายไหลเรื่อยลงมาถึงพม่าตอนใต้ พอกระทบหินแตกออก จระเข้ตัวหนึ่งก็เลยออกมาจากไซ และจระเข้ตัวนี้ ก็กินเนื้อและที่เขาคือเป็นต้นตระกูลของจระเข้ทั้งหลายที่มิในพม่า ปัจจุบัน ฉะนั้นถ้าจะถามว่าทำไมจึงมีเลือดอยู่ทางตอนกลางของพม่า (ที่นั่นมีแต่ป่าเขา) และทำไมจึงมีจระเข้อยู่ทางตอนใต้ของพม่า (ทางใต้มีแม่น้ำและทะเล) ชาวพม่าก็อธิบายได้ว่า เป็นเพราะไซริดาพระยานาคมากระทบหินแตกออก ณ ที่นั้นๆ นั้นเทียว □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัครสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปตะวันออก ธนบุรี และต่างประเทศ สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท	

กิ่งกมล อุลลักษ์

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๕

จิรัช วิเศษวิทยารักษ์   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แสงสี

หนังสือพิมพ์สมัครสาร

บริษัทการพิมพ์สมัครสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรณะประทีป ณ ระนอง

ทัษย์ วิไลเลิศ

เจื้อยชื่น ศรีวาทย์   สุทาคา พรศิริ

กองบริหาร

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูณักดิ์   สี่ เสือแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม   นิศา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

บ.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนบุรานนท์

กนก สามเสน วิส

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมนก อ.บ.

สมศรี ลูกกลั่นพันธ์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสริชม เสาทองสุร

จาง วังสกุล อ.บ.

ประพันธ์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๗ อาคารศรัทธาเทพ ๓

ถนนประชาธิปไตย

๖๒๑ ๑๖๐๔ ๓ ๑๓ ก.พ. ๒๕/๖

โน้ต อินโคนีเซีย

สมทบ กันทรวิชัย

อีกาทำไมจึงตัวดำ

เรื่องนี้เล่าถึงเหตุผลที่กาซึ่งเคยมีขนขาวบริสุทธิ์แต่ดั้งเดิมกลายมาเป็นกาขนดำ เป็นเรื่องของอีกาโดยเฉพาะ ความในเรื่องผิดแผกแตกต่างกับที่เล่าไว้ในเรื่องผีเสื้อทอง จนดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องอีกาคนละถิ่นของอินโคนีเซีย คงที่อะแคลแคลวเล่าไว้ต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้วแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ครึ่งที่เดิวยังไม่ใช่สัตว์ร้าย ยังอยู่ร่วมกับสัตว์อื่นๆ ได้โดยสันติ ครึ่งนั้นกามีชื่อเรียกว่า "นกสวรค์" เพราะกามีขนสีขาวบริสุทธิ์ ชาวบริสุทธิยังกว่าความขาวของสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น

วันหนึ่งเมื่อพระเป็นเจ้าทรงสร้างสรรพสัตว์ขึ้นมาในโลก มีนก มีปลา และสัตว์สี่เท้า นานาชนิด เรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็โปรดให้หากาขาว ครีส์ว่า "นี่แน่ะ เจ้านกสวรค์ เจ้าจะเป็นนกสวรค์งาม ร่าเริงใหญ่แข็งแรง บินกรวดเร็ว เราจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นทูตสื่อสารของเรา"

กาขาวน้อมหัวอันขาวเรียบเป็นมันรับคำ พลาทกล่าว

"ข้าแต่พระเป็นเจ้า ข้าเจ้าพร้อมอยู่แล้ว มีอะไรจะไร้ข้าเจ้า ขอได้โปรดตรัสเถิด"

พระเป็นเจ้ายังไม่ตรัสสั่งว่าอะไร เป็นแต่หยิบดินขึ้นมาก้อนหนึ่งชูให้กาขาวดู ครีส์ว่า "ดินเหนียวก้อนนี้แหละที่เราจะเอามาปั้นมนุษย์"

ครีส์แล้วก็ลงมือปั้นจนเป็นรูปเป็นร่าง ไม่นานก็เสร็จเป็นร่างมนุษย์ พอเสร็จเรียบร้อยก็แล้วพระเป็นเจ้าก็ทรงวางร่างนั้นทอดลงกับพื้นใกล้ๆ กับพระองค์ พลาทครีส์เรียกสัตว์ทั้งหลายให้มาชม ทั้งนก ปลา และสัตว์สี่เท้าที่พระเป็นเจ้าสร้างขึ้นมาต่างพากันมาชม และไม่ว่าใครต่างพิศวงงงงวยที่เห็นร่างประหลาดคนนอนทอดอยู่บนพื้นไม่กระดุกกระดิก ครั้นพระเป็นเจ้าตรัสถามว่า

"เออ พวกเจ้าเห็นเป็นอย่างไร ชอบเจ้ามนุษย์ที่นอนอยู่นี่ไหม"

ปลาที่ตอบว่า "แปลก แปลกมากพระจะคะ ร่างที่พระองค์ครีส์เรียกว่า 'มนุษย์' นั้นนะ"

"เอ๊ะ นั้นนะหรือ 'มนุษย์'" นกทั้งหลายสอดตามกันขึ้นมาแซ่แซ่ เพราะอดพิศวงไม่ได้ "ไม่เห็นเป็นอะไร เป็นแต่ดินเหนียวก้อนเดียวเท่านั้น"

"จริงด้วย" พวกสัตว์สี่เท้าสนับสนุนกันเฝ้าฟัง "ไม่เห็นเป็นอะไรเลย เป็นแต่ดินเหนียวก้อนเดียวจริงๆ"

พระเป็นเจ้าทรงฟังคำวิพากษ์
วิจารณ์อยู่ชั่วครู่หนึ่ง ในที่สุดจึง
หันมาทางกาชาว ตรัสถามว่า

“เฮ้า เจ้านกสอรรค์ เจ้า
เห็นร่างมนุษย์นี้เป็นอย่างไร
ไหนบอกมาซิ”

“ข้าเจ้าทูลได้แต่ว่า ออกจะ
มีรูปร่างแปลกอยู่สักหน่อย”
กาชาวดอบอย่างเกรงใจ “แต่...”

“แต่อะไร” พระเป็นเจ้า
ตรัสถาม “เจ้ามีอะไรอยากพูด
ก็พูดออกมาเถอะ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกพะย่ะค่ะ”
กาชาวทูลตอบในที่สุด “นอกจาก
ร่างนี้ยังไม่มีชีวิตไม่มีวิญญาณ
เท่านั้นแหละพะย่ะค่ะ”

“ฮะ ต้องมีชีวิตมีวิญญาณ
ในร่างมนุษย์นั้นแน่ๆทีเดียวเจ้า
เราต้องทำให้เขามีชีวิตขึ้นมาจน
ได้ และไม่แต่จะให้มีชีวิตอย่าง
เดียว เราจะทำให้เขามีชีวิตเป็น
อมตะไม่รู้จักตายอีกด้วย” พระ
เป็นเจ้าตรัสอย่างชื่นชมความคิด
ความสามารถของพระองค์ “และ
เพราะเหตุนี้เองเราถึงได้เตรียมจะ
ส่งเจ้าไป ไปในวันนั้นทีเดียวนะ
ไปเอน้ำทิพย์จากน้ำพุทิพย์มา
(อ่านต่อหน้า 139)

อีกทำไมจึงตัวดำ - ต่อจากหน้า ๒๐

ให้เรา น้าทิพย์นี้แหละจะทำให้มนุษย์ที่เราสร้าง
ขึ้นมามีชีวิตอยู่ตลอดไปไม่รู้จักตาย”

“แล้วจะให้ข้าเจ้าน่าน้าทิพย์มาอย่างไรละ
พะยะค่ะ” กษัตริย์ถามอย่างงงๆ “ถ้าจะเอาปากอม
มา น้าเพียงแค่นี้จะทำให้มนุษย์เป็นอมตะไม่รู้จัก
ตายได้หรือพะยะค่ะ”

“ใครบอกเจ้าละ เจ้านกสรวรค์ ว่าเราจะให้
เจ้าเอปากอมมา” พระเป็นเจ้าตรัสอย่างรำคาญ
กษัตริย์ถามอย่างงงๆ “เจ้าต้องหาหม้อใส่มา หม้อ
ใส่น้ำหาเอาได้แถบน้ำพุทิพย์นั้น เลือกลงไปใหญ่ๆ
ใส่น้ำทิพย์มา แล้วจำไว้ว่าอย่าให้สัตว์อื่นได้ดื่ม
น้ำทิพย์นั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเราต้องการให้
มนุษย์เท่านั้นที่ไม่รู้จักตาย แม้แต่ตัวเจ้าเองก็เถอะ
เจ้าต้องรับปากนะว่าเจ้าจะต้องไม่ดื่มน้ำทิพย์นั้น
ด้วย”

“ข้าเจ้าขอรับปากให้สัญญาพะยะค่ะ”

กล่าวแล้วกษัตริย์ก็รีบไปปฏิบัติงานตามสั่ง
น้ำพุทิพย์ที่กษัตริย์จะต้องไปน่าน้ำทิพย์มาถวายพระ
เป็นเจ้าอยู่ไกลแสนไกล ยิ่งบินก็ยิ่งเหนื่อย ยิ่ง
เหนื่อยก็ยิ่งหิวน้ำ ฉะนั้นเมื่อหาหม้อใส่น้ำเสร็จ
แล้ว และบินกลับไปได้หน่อยหนึ่ง กษัตริย์เกิด
หิวน้ำเหลือที่จะทนได้ ใครจะได้ดื่มน้ำทิพย์นั้นเต็ม
กำลัง จึงคิดว่า

‘ดื่ม ๒-๓ หยดเท่านั้นละนะ พระเป็นเจ้าจะ
ทรงทราบได้อย่างไร ถ้าน้ำจะหายไปเพียงนิดหน่อย
เท่านั้น’ กษัตริย์พยายามหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง

พลางคิดต่อไปว่า ‘แล้วทำไมเราจะไม่ยอมดื่มน้ำ
ทิพย์บ้างละ นอกจากจะบรรเทาความหิวกระหาย
น้ำแล้ว เรายังจะได้เป็นผู้ไม่รู้จักตายเสียอีกด้วย’

ยิ่งคิดอย่างนี้ยิ่งทวีความอยากเป็นผู้ไม่รู้จัก
ตาย ในที่สุดกษัตริย์ก็ตัดสินใจดื่มน้ำทิพย์ในหม้อที่
ตนคาบมา แต่แรกก็ว่าจะดื่มเพียง ๒-๓ หยด แต่
พอดื่ม ๒-๓ หยดยังไม่หายหิวน้ำ กษัตริย์ก็ดื่มอีก
ดื่มอีกจนกระทั่งน้ำทิพย์หมดหม้อพอดี ฉะนั้นเมื่อ
กษัตริย์นำหม้อน้ำทิพย์ไปถวายพระเป็นเจ้า จึงมีน้ำ
ทิพย์เหลือติดหม้ออยู่เพียง ๒-๓ หยดเท่านั้น เห็น
เช่นนั้นพระเป็นเจ้าอดพิโรธไม่ได้ ตรัสถามว่า

“นนะหรือน้ำทิพย์ที่เจ้าไปนำมาให้เรา มีเพียง
๒-๓ หยดเท่านั้นเองหรือ เพียงเท่านั้นถ้าจะพรมพอให้
ร่างมนุษย์มีชีวิตจนมากพอทำได้ แต่จะทำให้อยู่
ยืนยงไม่รู้จักตายนั้นไม่ได้ ไม่พอ ทำไมเจ้าจะเอา
มาให้เต็มหม้อไม่ได้หรือ เจ้านกสรวรค์”

“ที่น้ำพุทิพย์นั้น น้ำเหือดแห้งหมด ไม่มีน้ำ
ทิพย์เหลือมากกว่านี้เลยพะยะค่ะ” กษัตริย์ทูลไปปิด
เอาตัวรอด ทันใดนั้นเอง นกแม่กพายซึ่งก่อนที่จะ
มีขนต่างๆ อย่างที่เห็นอยู่ในทุกวันนี้เคยมีขน
สีขาวสวยไม่แพก้า ได้ดลลงมาเฝ้าพระเป็นเจ้า ร้อง
ทูลว่า “กษัตริย์ชัปพะยะค่ะ ตัวเองดื่มน้ำทิพย์จน
หมดหม้อ แล้วจึงมาทูลว่าน้ำทิพย์หมด ข้าเจ้า
จับบินถึงไม่ห่างทางแลเห็นกษัตริย์ดื่มน้ำทิพย์เสียเอง
จนหมดพะยะค่ะ”

พระเป็นเจ้าทรงฟังดังนั้น ก็พิโรธเป็นที่สุดจน

ถึงกับกระชากขนขาวสวดยของกาขาวออก เอาขนสีดำให้แทน และ
ขณะที่กาขาวผู้กลายเป็นกาดำไปแล้วกำลังยืนคอดก๊กหน้าด้วย
ความอับยัยคอคอยู่ตรงหน้านั้น พระเป็นเจ้าก็ตรัสขึ้นว่า

“ข้าขอรับเจ้าให้ออกไปพ้นสวรรค์ เจ้ากาขาว เจ้าเอาน้ำทิพย์
ไปดื่มเสียเองจนหมด แล้วจึงมาโง่มาโง่หาข้า” แล้วก็หัน
พระพักตร์มายังนกแม่กพาย ตรัสว่า “เจ้าก็เหมือนกัน เจ้าต้องไป
ให้พ้นสวรรค์ของข้า เพราะเจ้าเป็นผู้ล่อลวงรู้สัดเห็นแล้วก็ยังชอบ
ปากมากส่อเสียดอีกด้วย แต่เจ้าก็ยังผิดน้อยกว่ากา เพราะฉะนั้นข้า
จะลงโทษเจ้าน้อยกว่ากาค้างหนึ่ง คือข้าจะเอาขนสีขาวของเจ้าออก
เพียงครึ่งเดียว แล้วเอาขนสีดำให้เจ้าแทน”

นี่แหละคือเหตุที่ทำให้กาจิ้งมีตัวดำ และนกแม่กพายทำไมจึง
มีขนดำๆต่างๆ ชาวสลัดดำ แต่ส่วนที่กากินน้ำทิพย์เข้าไปจนหมด
หม้อแล้วได้กลายเป็นอมตะไปหรือเปล่านั้น ไม่เห็นมีเรื่องเล่าไว้

หมายเหตุท้ายเรื่อง นกแม่กพายชนิดที่มีขนขาวสลัดดำอย่างนี้
ผู้รู้เรื่องบอกว่าไม่มีชื่อไทย เพราะไม่ใช่ในนกทางแถบนี้ มีแต่ทาง
ตะวันตก จึงน่าจะตั้งว่านิทานเรื่องนี้จะไม่ใช่นิทานพื้นเมืองดั้งเดิม
ของอินโดนีเซีย แต่เจ้าหน้าที่สถานทูตอินโดนีเซียว่า นกอย่างนี้มี
ในชาตะวันตก เรียกตามภาษาที่นั่นว่า จังกริลิง ส่วนเรื่องเกี่ยวกับ
นกจังกริลิงจะเป็นเช่นเดียวกับนกแม่กพายที่เล่าไว้หรือไม่ ไม่ทราบ
ในที่นี้จึงต้องเรียกทับศัพท์ไปเช่นนั้น □

ติดต่อสตรีสารทางโทรศัพท์ หมายเลข ๘๑๙๑๓๖

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

กนกพร จงสมจิตต์

สมเพียร จาติกุณธ์   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนประทีป ณ ระนอง

ทิม วิไลเลิศ

เชอชื่น ศรีวาทย์   สุทกาท พชรสิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา ทนนักก็   สิริ เตือนหงส์

สมบุรณ์ สรรพคุณ   นิกอ วรศักดิ์ธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์   ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ   ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ   อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา   อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สว่างไสม   ไร่นะบรรณัท

กนก ตามเสน   วิด

แพทย์หญิงอรรพวง   คุณวิภา

อุบล กรุณมงคล   อ.บ.

สมศรี สุขภณินันท์

แพทย์หญิงอนงค์   สิริอาพันธ์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วิถีกุล   ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์   อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๒๔ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ ทินธุเมธา

เกล้าของโซโจ

เรื่องเอาอย่างเขาเพราะแรงโลกและวิชา
แล้วได้ไม่เหมือนเขานั้นมีมากมาย เล่าเท่าไร
ไม่มีวันจบ นิทานญี่ปุ่นที่นายเควิสเล่าไว้ใน
เทพนิยายญี่ปุ่นเรื่องนี้ก็ทำนองเดียวกัน ทั้งยังมี
ความสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องภูเขาฟูจิยามาที่จะเล่า
ต่อไปอีกด้วย เรื่องเล่าว่า

ยังมีผีทะเลคนหนึ่งชื่อโซโจ ที่จริงไม่ใช่ผีต้อง
หนายาคิ แต่เป็นตัวละครอย่างหนึ่งร่างประหลาด
ผมหยาบแดง ตัวดำแดง มีส่าหรัยพันตัวท่อนล่างไว้
อาศัยอยู่ใต้ท้องทะเลใกล้กับวังพญามังกร เรื่อง
ของโซโจไปพัวพันกับเรื่องภูเขาฟูจิยามาด้วย กล่าว
คือ ตัวโซโจนั้นชอบดื่มเหล้าสาเกเป็นอย่างมาก วันหนึ่ง
มีชายยากจนผู้หนึ่งชื่อ ยูริเน อาศัยอยู่แถบภูเขา
ฟูจิยามา เจ็บหนักใกล้จะตาย ก็ใครจะได้ดื่มเหล้า
สาเกสักถ้วยหนึ่งก่อนตาย แต่จะไปหาเหล้า
อย่างนั้นที่ไหนเล่าในบ้านคนยากจนอย่างนั้น โกยริ
ถูกชายอยากให้มีบิดาได้ดื่มเหล้าสาเกดื่มใจ จำต้อง
ถือน้ำเต้าใส่เหล้าเที่ยวไปตามฝั่งทะเลเมื่อไรค้จะ
โคพบคนที่มึนเหล้าอย่างนั้นบ้าง

โกยริเดินไปได้ไม่ไกล ก็ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อ

ตน เหลียวไปรอบๆ ตัว ก็แลเห็นร่างประหลาด
สองร่างอย่างที่เขาแล้ว คือผมหยาบแดง ตัวดำแดง มีส่าหรัย
ทะลพันตัว พอเดินเข้าไปใกล้ โกยริก็แลเห็นร่าง
ประหลาดทั้งสองกำลังดื่มเหล้าสาเกขาวจากถ้วย
แบนๆ ใหญ่ ดื่มเสร็จก็รินเหล้าจากเหยือกหิน
ลงไปใหม่อยู่เรื่อยๆ ครังแล้วครังเล่า

โกยริเห็นเช่นนั้นก็ตรงเข้าไปหา พลังพูดว่า
“ท่านที่เคารพ บิดาข้าพเจ้ากำลังจะตาย และท่าน
อยากดื่มเหล้าสาเกเหลือก่อนที่จะจากโลกนี้ไป
แต่ว่าเรายากจน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะไปหาเหล้า
สาเกที่ไหนมาให้ท่านดื่มได้สมใจ”

“เอาไปซิ เจ้าหนู เอน้าเต้ามา เราจะเทใส่
ให้เต็มถ้วย” ร่างประหลาดหนึ่งในสองกล่าวขึ้น
แล้วก็เทเหล้าให้โกยริ และโกยริก็ไม่รรอ รีบวิ่ง
กลับไปบ้านนำเหล้าสาเกขาวไปให้บิดาดื่ม

ชายชราดื่มเหล้านั้นอย่างกระหาย พอต้มหมด
ก็ร้องว่า “ไปเอามาอีกลูก นี่ไม่ใช่เหล้าธรรมดา
คงจะเป็นเหล้าวิเศษ กินเข้าไปแล้วถึงได้ทำให้มี
เรี่ยวแรงกำลังวังชา มันชวนเข้าไปในฝันเลือก
ทำให้มีวิเศษวิฐานมาที่เดียวแหละ”

โกยริจำต้องไปขอเหล้าสาเก
จากผممแดงนั้นอีก (ชาวญี่ปุ่น
คงเชื่ออย่างจีน คือใครผممแดง
คนนั้นเป็นผี) ซึ่งเจ้าของเหล้าก็
ให้มาอย่างเต็มใจ และให้เหล้า
โกยริอยู่อย่างนั้นถึง ๕ วัน จนใน
ที่สุดยฺริเน บิดาของโกยริก็หาย
เจ็บ แข็งแรงเป็นปกติดังเก่า

ยังมีเพื่อนบ้านของยฺริเน
คนหนึ่งชื่อมะมิกิโกะ พอได้ยินว่า
ยฺริเนไปได้เหล้าสาเกอย่างวิเศษ
มา ก็นกริษยาอยากได้บ้าง เพราะ
ตนเองก็โปรดปรานเหล้าชนิดนี้
อยู่แล้ว วันหนึ่งจึงเรียกโกยริมา
ถามเรื่องราวและกล่าวว่า “ขอ
ลองดื่มเหล้านั้นหน่อยซิ” ยัง
ไม่ทันโกยริจะบอกอนุญาต มะมิกิ
โกะก็แย่งน้ำเต้าใส่เหล้ามาจาก
มือโกยริเอาไปดื่ม พอดื่มเสร็จ
ก็ทำหน้าเหย ร้องออกมาว่า
“นี่มันไม่ใช่เหล้านี้ น้ำสกปรก
อะไรก็ไม่รู้” พูดแล้วก็ตรงเข้า
ทักโกยริและบังคับว่า “พาข้า
ไปพบพวกตั่วแดงๆ ที่เจ้าเล่าให้
ฟังนั้น ข้าจะขอเหล้าจากเขาเอง
ที่ข้าทักเจ้านะ จำไว้นะ ว่าที่หลัง
อย่าเล่นตลกกับข้าอีก”

(อ่านต่อหน้า 139)

“เบญจรัตน์” ต้องการอักษร จ. หรือ ข. มีความหมายว่า รุ่งเรือง แจ่มใส

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

อานันท์จิต - จิตมั่นแข็งแรง

นิสจินต์ - ปราศจากความท้อถอย

หฤยดา - (ออกเสียงหะริยดา) เพลิดเพลินยินดี ร่าเริง

“นพพร” ต้องการอักษร น. หรือ พ. ตามด้วยอักษรที่เป็นศรีหรือเดช มีความหมายไปในทางมีสติปัญญาดี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุพิชญา - (ออกเสียงสุพิชชะยา) ฉลาด คงแก่เรียนเป็นอย่างดี

สุวิษย์ - (ออกเสียงสุริยชะยา) ชื่อพระพฤหัสบดี

พาริสา - ชื่อพระวิษณุ

“กมลทิพย์” ต้องการชื่อสามหรือสี่พยางค์
ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

กฤติกา - (ออกเสียงกริตติกา) ชื่อดาวลูกไก่

กฤตну - (ออกเสียงกริตตะนะ) ฉลาด ร่าเริงมีอำนาจ

สุวิษย์ - ชื่อดาวพระเสาร์

“วลี” ต้องการอักษร จ. ร. ก. พ. มีความหมายว่าจิตใจสบาย ทำอะไรสำเร็จด้วยดี ขอให้เป็นผู้มีสติปัญญาดี

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

นันทจิต - จิตมั่นแข็งแรง

นิษณา - (ออกเสียงนิชชะนา) สำเร็จลงอย่างสมบูรณ์

กษณิน - (ออกเสียงกะชะนิน) ที่มีเวลาง่วงชั่วครู่ชั่วยาม

เหล่าของโขโจ - ต่อจากหน้า ๒๐

โกยริจำต้องพามะมิกิโกะไปยังฝั่งทะเล และกพบตัวผมแดงกำลังดื่มเหล้ากันอยู่ พอโกยริแลเห็นตัวประหลาดทั้งสองเข้ก็ร้องไห้ และหนึ่งในสองนั้นรับถามขึ้นว่า “เจ้าหนู เจ้าร้องไห้ทำไม พ่อเจ้าไม่ได้ดื่มเหล้าที่ไปทิ้งหมดหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรือท่าน” โกยริตอบ “ข้าเคราะห์ร้ายเองนะ คือว่าคนที่ข้าพามาซื้อมะมิกิโกะมาขอเหล้าที่ท่านให้พ่อข้าไป เอาไปดื่มบ้าง พอเหล้าเข้าปากก็รีบดื่มออกมา แล้วยังเทเหล้าที่เหลือทิ้งเสียอีก หว่าเจ้าเล่นตลกกับเขา เอาน้ำ

สกปรกอะไรมาให้เขาดื่ม เพราะฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้เหล้าแก่พ่อข้าอีกหน่อยเถอะ”

ผิวดวงแดงพองโกยริเล่าเรื่องมะมิกิโกะแล้วก็หัวเราะที่ๆ นึกขึ้นอยู่ในใจ รับเทเหล้าให้โกยริตามที่ขอ มะมิกิโกะรีบขอขึ้นมาบ้าง “ข้าก็อยากจะลองเหล้าของท่านสักถ้วย ขอให้ข้าบ้างเถิด”

พอเจ้าของเหล้าอนุญาต มะมิกิโกะผู้ชะโมกโกลมมากก็รีบรินเหล้าเสียเต็มถ้วยขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่จะหาได้ หน้าตาก็มีแวววาวเมื่อได้กลิ่นเหล้าอันหอมหวานชวนดื่ม แต่พอดื่มลงแล้วคอเข้าไป

เท่านั้นเอง ก็ให้บังเกิดไม่สบายพระอดพระอม มะมิกิโกะคนพาลก็หัน
มาเล่นงานเจ้าของเหล้าต่อไปอีก ผิดตัวแดงก็ตอบว่า

“เจ้าคงจะไม่รู้หรอกว่าเราคือใคร เรายืนแหละคือโชโจผู้อยู่
ใกล้วังมังกรใต้ท้องทะเล เมื่อได้ยินว่าภูเขาฟูจิยามาปรากฏขึ้นทันที
ทันใดในเวลาไม่ทันข้ามคืน เราก็ก่เลขนจากท้องทะเลมาดู คิดว่าคง
จะเป็นนิมิตที่บอกให้รู้ว่าประเทศบ้านเมืองของเราจะเจริญรุ่งเรือง
ต่อไป ขณะนั้นชมความงามของภูเขาฟูจิยามา ก็ได้พบโกยริเข้า
นับเป็นโชคที่ได้ช่วยชีวิตพ่อของโกยริไว้ได้ด้วยเหล้าอันศักดิ์สิทธิ์
ของเรา เหล้านี้เป็นยาอายุวัฒนะ ใครกินแล้วจะคงเป็นหนุ่มสาว
ไปตลอดกาล พ่อของโกยริเป็นคนดี เหล้าจึงแสดงความศักดิ์สิทธิ์
ช่วยชีวิตไว้ได้ แล้วตัวเจ้านั้นจะคงจะคงกลาม โลกมากเห็นแก่ตัว
กินเหล้าเข้าไปแล้วจะเป็นยาอายุวัฒนะกลับจะเป็นยาพิษ”

“ยาพิษ” มะมิกิโกะทราบออกมาด้วยความกลัว “ท่านโชโจ
ที่เคารพ ได้โปรดเมตตาไว้ชีวิตข้าไว้สักครั้งหนึ่งเถอะ”

โชโจนึกเวทนาจึงหยิบผงแป้งออกมาอย่างหนึ่ง กล่าวว่า “กลิ่น
ขานเสียแล้วดื่มเหล้าตามไป แล้วจงสำนึกผิด ละความชั่วร้ายของ
เจ้าเสีย”

มะมิกิโกะทำตาม คราวนี้เขารู้สึกว่าเหล้าสาเกขานซึ่งมี
รสชาติอร่อยเสียเหลือเกิน แล้วก็รีบไปสฆานมิตรไมตรีกับยุริเน
และคนเหล่านั้นก็ยังคงตั้งถิ่นฐานอยู่ทางทิศใต้ของภูเขาฟูจิยามาสืบมา
กล่าวเพราะเหล้าเป็นยาอายุวัฒนะนั่นเอง คนเหล่านั้นจึงมีชีวิต
อยู่ได้ถึง ๕๐๐ ปี □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปตะวันออก ธนบุรี และต่างประเทศ สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์รวมอีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

อภินิหาร ประยุทธ์เสณีย์

วิระ เสริมปรุงสุข ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยารณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรชนะประทีป ณ ระนอง

ทิม วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภักดิ์ สุทาดา พชรศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา พูนภักดิ์ สี่ เสือแมลงครี

สมบุรณ์ สวรรพาคม นิกาย วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ข.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ข.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ข.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา ข.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมงคล ข.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสียม เผ้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ข.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ ข.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริราช เพชร ๑

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๘๐๖๖

โน้ต ญูปัน

บรรณ กัณธุละ

วิสูตรแห่งภูเขาศุภยามา

นานมาแล้วยังมีคนค้นคนหนึ่งชื่อ วิสูตร เป็นคนร่างใหญ่แข็งแรงไม่คลุกกั้น ปลุกกระตือรือร้นกับบุตรภรรยาที่หึงหวงดุระ คันทัน ขณะที่วิสูตรกำลังจะหลับก็ได้ยินเสียงประหลาดที่สุด อย่างหนึ่งดังมาจากใต้ดิน เสียงนั้นค่อยดังขึ้นๆจน นาคกใจคล้ายเสียงฟ้าลั่น วิสูตรคิดว่าตนกับครอบครัว คงจะไม่พ้นภัยจากแผ่นดินไหวเสียแน่แล้ว เพราะ เสียงอย่างนั้นคงจะเป็นเสียงอื่นใดไปไม่ได้ นอกจาก เสียงแผ่นดินไหว ความกลัวภัยทำให้วิสูตรรีบคว้าลูก เล็กๆตั้งใจจะวิ่งออกไปให้พ้นกระท่อม แต่พอถึง หน้าประตูกระท่อมเท่านั้นละ ก็ได้เห็นภาพประหลาด มหัศจรรย์ขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง คือแทนที่หน้า กระท่อมจะเป็นพื้นท่อนไม้เปื้อนเปื้อนอย่างแต่ ก่อน กลับกลายเป็นภูเขาใหญ่ทึบมึน มีเปลวไฟ พุ่งขึ้นจากยอด เห็นควันดำกลุ่มปกคลุมอยู่ ทั้งวิสูตร และลูกเมียต่างทรุดตัวลงนั่งกับพื้นมองดูภูเขาสูงนั้น อย่างถูกมนต์สะกด เพราะนึกไม่ออกว่าภูเขาสูงนั้น ที่ควรจะอยู่ห่างจากบ้านตนตั้ง ๒๐๐ ไมล์ ผุดขึ้นมา ปรากฏอยู่ทั้งร่างดุระได้อย่างไร จนกระทั่งเช้า พระอาทิตย์ขึ้น แสงทองจ่มยอดเขาเป็นสีรุ่งโรจน์ไม่ผิด สีโอปอล วิสูตรเห็นแล้วรู้สึกตึงตึงตาตึงใจยิ่งนัก จึง

เรียกชื่อภูเขานี้ว่า ศุภยามา หมายถึงภูเขาที่ไม่มี วันตาย ทั้งนี้เพราะความงามนั้นชวนให้วิสูตรเห็นเป็น อมตะ ความคิดเรื่องยาอายุวัฒนะของชาวญูปันก็ว่า มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับภูเขาศุภยามา อันไม่มี วันตายด้วย ทั้งนี้ตามที่นายเดวิดกล่าวไว้ในเทพ นิยายญูปัน และนี่ก็เป็นเรื่องเล่าตำนานหนึ่งว่า ภูเขาศุภยามาเกิดขึ้นได้อย่างไรภายในคืนเดียว

ไม่แต่ภูเขาศุภยามา แม้ทะเลสาบมิวอานัม ชื่อเสียง ก็มีเรื่องเล่าว่า วิสูตรเฝ้าแต่นั่งจ้องดูภูเขา ศุภยามาอยู่วันแล้ววันเล่า ใจนั้นก็ทำอย่างไร หนอจึงจะทำให้ภูเขาสูงใหญ่ทึบมึนสูงชันได้มีโอกาส ชมความงามของตนเองบ้าง พอคิดเช่นนั้น ไม่ช้าก็ บังเกิดมีทะเลสาบรูปร่างเหมือนพินปรากฏขึ้นมา เบื้องหน้าทันที ด้วยเหตุที่มีรูปร่างเหมือนพิน จึง เรียกชื่อว่าทะเลสาบมิวอานัม เป็นเรื่องจากปากชาว บ้านเก่า จริงๆนั้นเขาว่าทะเลสาบนี้อยู่ห่างภูเขาศุภยามาออกไปตั้ง ๔๕ ไมล์

เรื่องที่วิสูตรได้เห็นภูเขาศุภยามาในเวลาไม่ทัน ช้ามคืนจบลงเท่านั้น แต่เรื่องพิสดารส่วนตัวของวิสูตร ยังมีต่อไปอีก เป็นเรื่องคล้ายเรื่องริมแวนวงเกิด ของฝรั่ง ดังที่นายเดวิดเล่าไว้ต่อไป

วันหนึ่งมีพระภิกษุชรา
รูปหนึ่งมาที่บ้านวิสุ แลเห็น
วิสุทำงานตัวเป็นเกลียวก็พูดขึ้นว่า
“นี่แน่ะโยม อาตมาก็คิดว่าโยม
คงไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระเลย”
วิสุตอบว่า “คนที่ไม่มีโยมมีลูก
มากมายอย่างนี้ ไม่ว่าใคร คงไม่มี
เวลาสวดมนต์ไหว้พระหรอก”
พระภิกษุได้ฟังวิสุตอบอย่างนั้นก็
ออกจะฉุนโกรธ จึงเฝ้าพรา
พรรณาดังโทษของการไม่สวด
มนต์ไหว้พระว่า ตายไปแล้วจะ
ต้องไปเกิดเป็นคางคก เป็นหนู
เป็นตัวแมงอะไรต่ออะไร เป็น
เวลาล้านๆ ปี เรื่องน่ากลัว
พรรณอย่างนี้วิสุเองไม่สู้จะถูกใจ
นัก แต่ก็รับปากพระภิกษุไปว่า
ต่อไปจะทำ พระภิกษุย้ำว่า “ทำ
งานไปด้วยสวดมนต์ไปด้วยนะ”
แล้วก็จากไป

ข้างวิสุคงจะเป็นคนทำอะไร
ก็มุ่งหน้าทำอยู่ด้านเดียว เมื่อ
รับปากกับพระว่าจะสวดมนต์ ก็
ตั้งหน้าแต่สวดมนต์ทั้งวัน ไม่
ยอมทำงานอันเลย จนกระทั่ง
ข้าวที่ออกรวงมาก็ปล่อยให้แห้ง
ตายหมด ลูกเมื่อก็กะออกตาย เมีย
ของวิสุผู้ไม่เคยพูดจาก้าวร้าวสามี
(อ่านต่อหน้า 139)

วิสุแห่งภูเขาศุภยามา – ต่อจากหน้า ๒๑

เลยแต่สักครั้ง มาครั้งนี้ทนไม่ได้เพราะโกรธจน
สุดขีด นางจึงไปทุบทุกๆ ฆ้องโหม้แต่หนึ่งหุ้มกระตัก
แล้วร้องบอกแก่วิสสุว่า “ลูกชั้นวิสุ หยิบชวานไป
ทำอะไรที่จะช่วยให้พวกเราอ้อมท้องได้ จะดีกว่านั่ง
สวดมนต์บริกรรม”

วิสุตกตะลึงไปชั่วครู่เมื่อได้ยินภรรยาพูดอย่าง
นั้น แทบจะนึกหาคำตอบไม่ได้ แต่พอนึกคำตอบได้
ถ้อยคำของวิสุก็แผ่ร่อน เขาพูดว่า “นี่แน่ะแก
เรื่องพระเรื่องเจ้าต้องมาก่อนรู้ไหม แกบ้งอาจ
อย่างไรถึงได้มาพูดอย่างนั้นกับข้า ตีแล้วข้าจะไม่
เกี่ยวข้องกับแกอีกต่อไปแล้ว ข้าไปละ” พูดแล้วก็
ฉวยชวานออกจากบ้านไป ไม่ได้เหลียวมามาร่ำลา
แม้แต่หน่อย วิสุตรงเข้าไปในป่า แล้วก็ได้ภูเขา
สุภยามาที่คลุมด้วยหมอก พาดตัวเองล้มหายไป

ขณะที่วิสุกำลังนั่งพักอยู่บนภูเขา ก็ได้ยินเสียง
เคลื่อนไหวกรอบแตรรบ ทันใดนั้นก็แลเห็นหมา
จิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งปราดเข้าไปในพุ่มไม้ วิสุรู้สึก
การเห็นหมาจิ้งจอกนั้นออกจะเป็นโชค จึงลืมเรื่อง
สวดมนต์ให้พระไว้พลางก่อน วิ่งไล่ตามไปทางโน้น
ทางนอมาจะได้พบหมาจิ้งจอกตัวนั้น แต่ว่าไล่หา
กันไม่ จวนจะล้มเลิกความตั้งใจอยู่แล้ว ก็พอดี
วิ่งมาถึงที่โล่งแห่งหนึ่งในป่า และแลเห็นผู้หญิงสาว
สองคนกำลังเล่นอะไรคล้ายกับหมากรุกอยู่ริม
ลำธารน้ำ คนคัตพื้นเห็นแปลกน่าสนใจ เลยไม่

คิดทำอะไรอีก ได้แต่นั่งลงและเฝ้าดูหญิงทั้งสองเล่น
หญิงทั้งสองเล่นเกมสปีรหลายทีดูเหมือนว่าจะไม่มี
เวลายุติลงได้เลย ต่างคนก็ต่างมุ่งหน้าจะเอาชนะกัน
จนไม่ได้สังเกตว่ามีคนอื่นนั่งดูอยู่ด้วย วิสุเองก็รู้สึก
สนุกจนไม่อาจจะสายตาไปจากหญิงทั้งสองนั้นได้
วิสุจึงดูมั่งคั่งคำของหญิงทั้งสองกับมือเล็กๆ ที่ยื่น
ออกมาจากแขนเสื้อเพื่อเดินตัวเล่นข้ามตาไปมา
วิสุนั่งดูอยู่อย่างนั้นนานเท่าไรตัวเองไม่รู้สัก รู้สัก
เหมือนนั่งดูอยู่ครึ่งวันตอนบ่ายในวันนั้นเท่านั้น
จนในที่สุดวิสุแลเห็นหญิงผู้หนึ่งหันเดินผิด จ้ง
อุทานออกมาอย่างตื่นเต้น และเสียงใจด้วยว่า “เดิน
ผิดแล้วแม่นางคนงาม” ทันใดนั้นเองหญิงทั้งสอง
ก็กลายเป็นหมาจิ้งจอกวิ่งหนีหายไป

พอวิสุคิดจะวิ่งตามไปก็มารู้สึกตัวเองว่าขาแข็ง
ของตัวแข็งไปหมด ผมงก็ยาวเพื่อยลงมา หนวดนั้น
ยาวถึงดินเลยทีเดียว มีหน้าข้าจะหยิบชวานขึ้นมา
ข้ามชวานที่ทำด้วยไม้อย่างแข็งที่สุด ก็กลับผุเปื่อย
เป็นผุยผงไปเสียอีก วิสุทั้งงทั้งตกใจ ต้องพยายาม
ด้วยความเจ็บปวดอย่างเหลือเกินจึงยืนได้ และ
ค่อยๆ เดินทางกลับมามัน แต่พอถึงที่หมายวิสุก็
ยังแปลกใจเป็นล้นพ้นที่ไม่มีกระท่อมที่อยู่ของตน
เห็นหญิงสาวคนหนึ่งอยู่แถวนั้น วิสุจึงถามว่า
“ขอโทษเถอะแม่เฒ่า นี่บ้านของข้าหายไปไหนนะ
ข้าเพิ่งออกจากบ้านไปเมื่อบ่ายนี้เองนี่นา”

อะไรกัน พอลืมมาตอนเย็น บ้านหายไปเสียแล้ว”

หญิงรายนั้นสำคัญว่าวิสุเป็นคนบ้า แต่พอลืมชื่อ และพูดบอกชื่อของตน แม่เฒ่านั้นก็ร้องออกมาว่า “บ้า แก่นี่บ้าแน่ๆ แล้ว มียังรับบอกได้ว่าชื่อวิสุ วิสึนะตายไปตั้งสามร้อยปีแล้ว ได้ยินเขาเล่ากันว่า วิสุออกจากบ้านไปแต่วันนั้นแล้ว จนบ้านนี้ก็ยังไม่วายกลับมา”

“สามร้อยปี เทียวหรือ” วิสุพิมพ์ออกมา “มันจะเป็นไปได้ยังไง แล้วลูกเมียข้าอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ในหลุมนะซี” หญิงรายซื่อไป “ถ้าแกเป็นวิสุจริงละก็ ตรงโน้นแน่ เป็นที่ฝังศพทั้งลูกทั้งหลานของแก ผีต่างเทวดาคงจะลงโทษแกในฐานะที่แกละทิ้งลูกเมียของแกถึงได้ทำให้แกมีอายุยืนยาวมาจนถึงบ้านนี้”

ได้ยินดังนั้น น้าลาภก็เลยลงมาตามแกมอันเหี่ยวของวิสุ วิสุกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันแห้งแห้ง “โอ้เอะ ข้าช่างไม่มีความเป็นลูกผู้ชายเสียเลย มันได้ไปสวดมนต์ไหว้พระ ในเมื่อลูกเมียกำลังรอคอยและต้องการกำลังใจของข้าช่วยทำมาหากิน ข้าข้าไว้เอะ แม่เฒ่า แล้วข้าไว้ด้วยว่า “ถ้าจะสวดมนต์ไหว้พระละก็ ทำงานไปด้วย”

จนบัดนี้ไม่มีใครรู้ว่าวิสุผู้น่ากตัญญูนี้เคยยืนอยู่อกนานเท่าใด หลังจากนั้นเชื่อกันแต่ว่าวิญญาณของแกยังคงสิงอยู่ที่ภูเขาฟูจิยามา และจะปรากฏให้เห็นเมื่อเดือนหงายแจ่มกระจ่าง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท	

วรรณวิภา มุขสุวรรณ

สมเพียร จากเอก ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรรณประวิทย์ ณ ระนอง
ทษย์ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรีธัญย์ สุทนต์ พรศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ปวงภาศิริ
ปริกา หนูหนักกสิ สัท เทียนหลวงศรี
สมบูรณ์ สวรรตอกม นิตยา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

หมื่นทศา สุประภาสะนันท์ อ.บ.ว.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.
สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ว.ว.สองกัโสม วิจารณ์บรรณรักษ์
กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิธ
อุบล กรรรมงคล อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
เสวียม เผ่าทองสุข
จำนง วิงสิกุล อ.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.
สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกวีศรีเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๘๘๐๖

ไอ้หนุ่ย

อินโคนที่เขี่ย

สมรณ พันธุละณี

กระรอกเจ้าปัญญา

เรื่องสัตว์เจ้าปัญญาทำนองนี้ดูเหมือนจะมีเล่ากันหลายท้องถิ่น ดังเช่นเรื่องกระต่ายเจ้าปัญญาของพม่า เป็นต้น ส่วนรายละเอียดของเรื่องนั้นต่างกันไปตามท้องถิ่นภูมิประเทศ ดังที่อะแคลเคลิวเล่าไว้ในเทพนิยายอินโคนที่เขี่ยต่อไปนี้

ยังมีชาวคนหนึ่ง วันหนึ่งเดินเข้าไปในป่า ด้วยเหตุที่บ้านนั้นเป็นป่าทึบ เมื่อจะเข้าไปก็จำเป็นต้องมีอาวุธติดตัวไปด้วย ชายนั้นจึงมีทงกรรทงหอก เมื่อเข้าไปจะเจอเสือหรือเจองูตามทางจะได้ใช้ต่อสู้

ครั้นเดินมาถึงชายป่า ขณะที่ยืนนั้นกำลังนึกคิดว่าตนโชคดีไม่ต้องใช้กรรทงหรือทงติดตัวไปด้วยเลย ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแปลกอย่างหนึ่งฟังน่ากลัวที่สุดดังอยู่เหนือหัวคนนั้นเอง พอแหงนหน้าขึ้นดูตรงกิ่งไม้ตรงที่เสียงน่ากลัวดังอยู่นั้น ก็ได้เห็นงูเหลือมตัวใหญ่กำลังคืบคลานอย่างช้าๆ เพื่อให้อาหารหลุดจากกรรทงที่กิ่งไม้ แต่จะคืบคลานอย่างไรก็ไม่เป็นผล พอได้เห็นชายนั้นยืนอยู่ งูเหลือมจึงร้องออกมาว่า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วยเถิดท่าน ท่านช่วยเอาหอกในมือคนร่อยแฉกที่กิ่งไม้นี้ให้มันกว้างออก

สักหน่อยสิ หางของข้าจะได้หลุดออกมา แล้วข้าจะได้เลื้อยต่อไปได้”

“ช่วยก็ได้หรอก ยินดีช่วยเหลือท่าน” ชายนั้นพูด “แต่เจ้าต้องรับปากก่อนสิว่า ถ้าข้าช่วยเจ้าแล้ว เจ้าจะไม่กลับมาทำร้ายข้าอีก”

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ท่าน” งูเหลือมพูด “ท่านช่วยข้า ทำบุญคุณให้แก่ข้าแล้ว ทำไมข้าจะกลับไปทำร้ายท่านอีกล่ะ”

เมื่อได้ยินงูเหลือมยืนยันยืนยันเช่นนั้น ชายนั้นก็เอะใจออกคืบคลานออกมาจากกิ่งไม้ให้กว้างออก งูเหลือมจึงคืบคลานหลุดออกมาได้โดยง่าย แต่แล้วแทนที่จะเลื้อยไปตามทางของตนอย่างช้าๆ กลับหันกลับมาดูชายนั้นว่า

“ท่านช่วยส่งหอกของท่านขึ้นมารับข้าหน่อยสิ ข้าจะได้เลื้อยจากต้นไม้ลงไปกับดินได้สะดวกๆ”

ชายนั้นก็พาหอกขึ้นมาใกล้ๆ แล้วโยนให้ งูเหลือมรับไว้รับงูเหลือมลงมา และงูนั้นเมื่อได้เอาตัวพันรอบหอกแล้ว ก็หาได้เลื้อยลงไปที่ดินดังพูดไว้ไม่ กลับเลื้อยมาที่ชายผู้ช่วยเหลือตน แล้วก็เลื้อยไปพันคอชายนั้นไว้แน่น

“เอ๊ะ เจ้ากำลังทำอะไรนั่นล่ะ” ชายนั้นร้อง

ออกมาด้วยความคันตระหนก
“เจ้ามาพันคอข้าได้ทำไม ทำไม
เจ้าไม่เลื้อยลงดินไปล่ะ”

“อะไร” เสียงงูพู่อๆ
“เราจะเอาท่านไว้เป็นเหยื่อของ
เราไม่ดีหรือ”

“แต่ก็เจ้ารับปากกับข้าแล้ว
นี่ว่าเจ้าจะไม่ทำร้ายข้า ถ้าข้าช่วย
เจ้า” ราชันนั้นทวงสัญญา

“ก็จริงละ” งูเหลือมรับคำ
“แต่ตอนที่เรารับปากกันนั้น เราอยู่
บนต้นไม้ ตอนนั้นเราลงมาอยู่
บนพื้นดินแล้ว ไม่ว่าอะไรบน
พื้นดิน ความดีก็ตอบแทนด้วย
ความชั่วเสมอละ”

ราชันนั้นคิดแทบจะเป็นบ้า
เพื่อหาทางเอาตัวรอด ในที่สุดจึง
พูดขึ้นว่า

“เอาเถอะ ถ้าเจ้าอยากจะ
เอาชีวิตเรา เราก็ไม่ว่าหรอก แต่
ก่อนอื่นเราต้องถามความเห็นผู้อื่น
เท่าที่เราจะได้พบในป่าอย่างน้อย
อีกสามราย เพื่อยืนยันว่าถ้อยคำ
ที่เจ้าอ้างขึ้นมาเป็นความจริง
เสมอไป”

“ตกลง ไปกันซี” งูพูด
ผู้งูเหลือมและราชันนั้นได้พบ
ก่อนเพื่อน (อ่านต่อหน้า 139)

- พลัญชัย - มีชัยชนะด้วยพระกำลัง ความเข้มแข็ง
 พัทธ - (ออกเสียงพัทธ์สอน) ชื่อพระวิษณุ
 “นิราศ” ต้องการอักษร พ.น.อ. มีความหมายว่า มีสติปัญญาฉลาด เข้มแข็ง
 ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 มนัชญา - (ออกเสียงมะนัตระยา) รั้วด้วยใจ มีเสน่ห์
 มนัสดา - จากใจ
 อภิมน - คิด เชื่อ บรรณาธิ นิยม
 “อายุวดี” ต้องการอักษร ก. และ ร. ให้ ก. นำ มีความหมายว่า มีความอุดมสมบูรณ์ อายุยืน เป็นที่รักของมารดาขอให้เป็นชื่อสั้นๆ
 ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)
 กานกษฏ์ - เป็นที่รัก
 กษมิต - (ออกเสียงกะสะมิต) อดทน ให้ อภัย สามารถ
 ทิมชีพ - อายุยืน □

กระรอกเจ้าปัญญา - ต่อจากหน้า ๒๑

โคแก่คันดาล งูได้สั่งให้ชายนันตามคันดาลดู ชายนันจึงถามว่า

“นี่แน่ะ คันดาล เมื่อครู่ข้าได้ช่วยชีวิตงูเหลือมตัวนี้ไว้ แต่พอช่วยแล้วงูเหลือมเกิดจะมาเอาชีวิตข้า มันทว่า บนพื้นดินนี้ ความดีมักตอบแทนด้วยความชั่วเสมอ จริงหรือ”

“จริงยิ่งกว่าจริงอีก” คันดาลยืนยัน “ดูข้าสิ ไบของข้าให้ร่มเงาแก่คนเดินทางที่เหน็ดเหนื่อย อิดโรยมา เมื่อเวลาสมมาไบของข้าก็บอกพัดให้ความชุ่มชื้นแก่คนเหล่านั้น แต่แล้วใครเห็นคุณบ้าง กลับเอาขวานมาสับข้าเสียเป็นท่อนๆ แล้วโยนใส่กองไฟเสียอีก”

“เห็นไหม ได้ยินไหมว่าคันดาลพูดว่าอย่างไร” งูได้ที่ยังรัดคอชายนันให้แน่นเข้า

ทั้งคนทั้งภูดินทางต่อมาอีกหน่อยหนึ่ง ก็มาเจอลำธารเข้าแห่งหนึ่ง ชายนันก็เล่าให้ลำธารนั้นฟังถึงว่าตนได้ช่วยชีวิตงูเหลือม และงูเหลือม

กลับจะฆ่าตนเป็นการตอบแทน มีหน้าข้างงูเหลือมยังกล่าวว่ บนพื้นดินนี้ความดีมักตอบแทนด้วยความชั่วเสมอ ลงท้ายชายนันก็ถามลำธารว่า

“งูเหลือมพูดอย่างนั้นถูกไหม”

“งูเหลือมพูดถูก” ลำธารสนับสนุน “ดูอย่างข้าสิ น้ำอันใสสะอาดของข้าได้ช่วยดับร้อน ดับกระหาย ให้ความชุ่มชื้นแก่คนที่มาขอพึ่งข้า แต่เสร็จแล้วคนเหล่านั้นให้อะไรข้าเป็นการตอบแทน มีแต่เอาสิ่งสกปรกนานาชนิดโยนลงไปให้น้ำใสเป็นกระจกของข้า ฉะนั้นข้าเห็นว่าสมควรแล้วที่จะรัดท่านเสียให้ตาย เพราะบนพื้นดินนี้ความดีมักตอบแทนด้วยความชั่วเสมอ” พูดแล้วยังหันมายูงงูเหลือมอีกว่า “รอข้าอยู่ทำไมละ รัดเสียให้ตายเถยสิ”

งูเหลือมก็เลยรัดคอชายนันแน่นเข้าๆจนแทบจะหายใจไม่ออก ชายนันรีบร้องห้ามขึ้นว่า

“อย่าเพิ่งฆ่าข้าสิ เจ้างูเหลือม ต้องไปถามอิกรายหนึ่งให้ครบสามรายตามที่พูดกันไว้สิ”

“ก็ได้” งูพุดพาลมองไปเห็นกระรอกตัวหนึ่งนั่งอยู่บนกิ่งไม้
ชายันนกเห็นกระรอกนั้นด้วย จึงบอกงูว่า

“ลองถามกระรอกตัวนั้นดูซิ”

“โอ้ ตามซิ” งูพุด “เราจึงรีบจะได้เจ้าเป็นอาหาร ก่อนที่
เราจะได้เจ้ากระรอกตัวนี้เป็นเหยื่อของเราอีกตัวหนึ่ง”

“พอกระรอกน้อย” ชายันนพุด “ข้าช่วยชีวิตงูเหลือมตัวนี้
เมื่อก่อนเอง แต่มาบัดนี้งูเหลือมเกิดจะมาฆ่าข้า เพราะมันว่า บน
พื้นดินนั้นความดีมักตอบแทนด้วยความชั่วเสมอ” จริงไหม”

กระรอกมองงูเหลือมก่อน แล้วก็กลับมามองชายันน คิดอยู่
ครู่หนึ่งแล้วจึงพุดว่า “ทั้งรักก็พุดยากนัก ก่อนอื่นข้าควรจะได้เห็น
ให้ตลอดเสียก่อนว่าเรื่องมันเริ่มมาอย่างไร ไม่อย่างนั้นข้าก็ไม่นึก
ออกจริงๆ ว่าท่านผู้ช่วยชีวิตงูเหลือมได้อย่างไร งูเหลือมควรจะ
ทำให้ข้าดูก่อนว่าหางไปติดอยู่ในรอยแตกที่กิ่งไม้ในสภาพไหน
เห็นอย่างนั้นแล้วจึงจะลงความเห็นได้”

“ได้ซิ จะเป็นไรไป” งูคดหลุมพรางกระรอก “เราจะไปทำให้
ดูซิ”

แล้วทั้งสองต่างก็ตรงไปยังต้นไม้ต้นที่ชายันนเห็นหางงูติดอยู่
ในรอยแตกที่กิ่งไม้ พองูคลายตัวจากคอชายันนแล้วเลื้อยขึ้นไปบน
ต้นไม้เพื่อจะไปทำทำให้กระรอกดู ชายันนก็เอาหางแทงงูเหลือม
ตาย เป็นอันว่าชายผู้ช่วยงูเหลือม รอดตายเพราะปัญญาของ
กระรอกตัวน้อยนั้นโดยแท้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดเสร็จรวมค่าอีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

ครุณี ชื่นสกุล

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง

ทษนิ วิไลเลิศ

เจือจีน ศรีสาภัย สุทากา พรศิริ

กองบริหาร

พลตรี ประภาศิริ

ปรีดา ขุนภักดิ์ อี๊ด เวียงเมือง

สมบูรณ์ สรรพพูน นิกิตา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นักกาศ สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม วิจารณ์วรรณ

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เม้าทองศรี

จำนง วัชรกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกสิกรรม ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๓๖

๖๕๑ ลงวันที่ ๑๔ มี.ค. ๒๕๑๑

ใบแทน ญี่ปุ่น

บรรณ ทันตุมะธา

เด็ก ลูก ท้อ

เรื่องนี้เป็นเรื่องสนุกถูกใจชาวญี่ปุ่น จึง
รู้จักทั่วและเล่ากันหลายสำนวน แต่ก็ต่างกัน
เพียงรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น ที่เล่านี้เป็น
สำนวนหนึ่งซึ่งนายเควีส์เล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่น

ครั้งหนึ่ง ยังมีคนเฒ่าสองตัวเมียมีอาชีพ
เป็นคนตัดฟืน คนทั้งสองอยู่อย่างเคร่งครัดร้อยทรง
เหงา เพราะไม่มีลูกชายหญิงแม้แต่สักคน วันหนึ่ง
ยายเฒ่าผู้ภรรยาไปซักรผ้าที่ลำธารใกล้บ้าน ขณะที่
กำลังยืนซักอยู่นั้น ก็แลเห็นลูกท้อลูกหนึ่งลอยน้ำ
มา ลูกท้อนั้นใหญ่เหลือเกิน ใหญ่อย่างไม่เคยเห็น
มาก่อนเลยในชีวิต พอเห็นผลไม้กินอร่อยอย่างนั้น
ยายอดคิดถึงตาไม่ได้ นึกว่าเข็นนี้คงได้ทำอะไร
อร่อยๆ ให้ตากินได้ แต่ว่าทำอย่างไรจะเขี่ยลูกท้อ
นั้นได้ ในเมื่อมองไม่เห็นมีไม้ยาวพอจะเขี่ยลูกท้อ
เขี่ยได้เลย ยายแกเลยร้องขึ้นว่า "น้ำไหลชม
น้ำไหลหวาน น้ำชมออกไป น้ำไหลหวานเข้ามา"
พอพูดคำ ลูกท้อใหญ่ใบนั้นก็ลอยใกล้เข้ามาๆ จน
ในที่สุดมาหยุดอยู่แทบเท้าหญิงชรานั้น หญิงชรา
ก็ลงหยิบขึ้นมา พอได้ของประหลาดมหัศจรรย์
อย่างนั้นแล้ว ยายเฒ่าก็อดคิดใจจนซักรผ้าต่อไปอีก
ไม่ได้ ต้องรีบกลับบ้าน

พอตกเย็น ตาเฒ่าแบกฟืนกลับบ้าน
มายกักรับไปหยิบลูกท้อที่เก็บได้ในตู้ออกมาอดตา
อย่างตื่นเต้นยินดี ตากลับมาที่บ้านทั้งเหนื่อย
ทั้งหิว เมื่อเห็นของกินได้อย่างนั้น ก็พลอยยินดี
ไปด้วย เพราะจะได้กินเป็นอาหารอันโอชะ ตาเฒ่า
รีบไปเอาไม้ตมา แต่ยังไม่ทันจะเอามันก็กวักลูกท้อ
นั้น ก็มีเสียงร้องดังออกมาจากลูกท้อนั้นว่า "เดี๋ยว
ก่อน อย่าผ่าฉันเลย" แล้วลูกท้อนั้นก็แบะออกมา
เอง และปรากฏมีเด็กน้อยน่ารักที่สุดกึ่งออกมา
จากลูกท้อ เด็กนั้นกล่าวแก่ผู้เฒ่าทั้งสองว่า

"อย่ากลัวไปเลยจ้ะ เทวดาฟ้าดินท่านได้ยินว่า
ตายายเหงา ไม่มีลูก เลยส่งลูกมา จะได้เป็นเครื่อง
ปลอบประโลมใจในยามแก่เฒ่า"

ได้ยินได้เห็นเช่นนั้น คนทั้งสองมีดียินดีเสียจน
ไม่รู้จักการกับตัวเองอย่างไรถูก ต่างผลัดกันเลี้ยง
รักษา ประคบประหงมเด็กน้อยจากลูกท้อนั้น แล้ว
ก็ตั้งชื่อให้ว่า โมโมะทาโระ ซึ่งแปลว่า ลูกชายจาก
ผลท้อ

สองตายายเลี้ยงโมโมะทาโระมาจนกระทั่งอายุ
ได้ ๔๕ โมโมะทาโระรูปร่างสูงใหญ่ และแข็งแรง
กว่าเด็กทั้งหลายในวัยเดียวกัน ทั้งความปรารถนา

จะเป็นวีรบุรุษก็ยังมิเป็นอันมาก
ในสายเลือดของเด็กหนุ่มผู้
เมื่อได้ยินว่าใครประพฤติดคึก
มิชอบก็อยากจะไปปราบเสียให้
ราบคาบ

วันหนึ่ง โมโมะทาโรมา
ขออนุญาตบิดาผู้อุปถัมภ์ตนมา
ขอออกเดินทางไกลไปยังเกาะแห่ง
หนึ่งในทะเลทางตะวันออกเฉียง
เหนือ ซึ่งมีพวกลี้ภัย (บาง
ตำนานเรียกว่า ยักษ์) คอยจับ
คนกิน ความเลวร้ายของผีพวกนี้มี
เหลือจะพรรณนา โมโมะทาโร
จึงอยากจะไปพิชิตฆ่ามันเสีย จะ
ได้ช่วยคนผู้เคราะห์ร้ายแถบนั้น
แล้วจะได้นำทรัพย์สินสมบัติที่พวกผี
เหล่านั้นปล้นไปกลับมาด้วย

ตาเฒ่าได้ยินโมโมะทาโรคิด
การใหญ่อย่างนั้นอดประหลาดใจ
ไม่ได้ แต่มานั่งคิดว่าโมโมะทาโร
ไม่ใช่เด็กธรรมดา เป็นเด็กที่
สวรงค์ประทาน เพราะฉะนั้นผี
ร้ายทั้งหลายในพื้นพิภพคงไม่มี
วันทำอะไรได้ คิดดังนั้นจึงกล่าว
ว่า

“ไปเถอะลูก ไปปราบเจ้า
พวกผีร้ายนั้น แล้วนำความสงบ
คืนมาสู่ (อ่านต่อหน้า 137)

บ้านเมืองของเรา” พูดแล้วก็มอบตามกับเสื้อเกราะให้เพื่อไว้ป้องกันอันตราย

ส่วนยายเฒ่าพอรู้ว่าลูกจะออกเดินทางไกล ก็รีบจัดแจงทำขนมเตรียมเอาไปให้กินกลางทาง และระหว่างทางนั่นเอง ขณะที่โมโมะทาโรกำลังนั่งพักอยู่ใต้ร่มไม้ เขาขนมที่แม่เฒ่าทำให้มาออกมากิน ก็มีหมาตัวใหญ่ตัวหนึ่งเดินตรงมา ส่งเสียงคำรามและแยกเขี้ยว ทั้งยังพูดจาขู่เข็ญโมโมะทาโรว่า “เอาขนมมาให้ข้ากินบ้าง ไม่งั้นข้าเป็นข้าตายแน่ๆ เทียว”

“หนอยแน่ เจ้าหมานั้นมาทำอะไรกับข้า โมโมะทาโร” โมโมะทาโรพูดออกมา พอได้ยินชื่อโมโมะทาโรเท่านั้นละ เจ้าหมานั้นยืนหางตก

ก้มหัวลงจกดินเหมือนอย่างจะคำนับ โมโมะทาโรเด็กลูกท้อ เมื่อเห็นเจ้าหมาใหญ่เช่นนั้นบนอบยอบกายอย่างนั้น โมโมะทาโรจึงแบ่งขนมให้กิน และหมานั้นก็ขอติดตามโมโมะทาโรไปด้วย ไม่ว่าจะทำอะไรเป็นทำให้ทั้งสิ้นถ้าทำได้

โมโมะทาโรยินดีรับหมาใหญ่นั้นเข้าเป็นสมุนด้วยความเต็มใจ แล้วทั้งสองก็เดินทางกันต่อไป เดินต่อไปอีกได้ไม่ไกลก็พบถึงเข้าตัวหนึ่ง ถึงกับหมาเจอะกันเข้าก็แสร้งเข้าหากัน แต่โมโมะทาโรปรามไว้แล้วอธิบายให้ฟังว่า “นี่แน่ะเกลอ เราทั้งสองกำลังจะไปปรามผีร้ายที่เกาะโน้น จะไปด้วยกันไหม ถ้าอยากไปก็หยุดด้วยกัน เอา ขนมไปกิน” ถึงกับรับคำ และติดตามไปด้วย

เดินทางต่อไปก็โดนพบไก่ฟ้าเข้าตัวหนึ่ง เจ้าหมาใหญ่เห็นเช่นนั้นอดนึกหมั่นไส้เจ้านกขนสวยไม่ได้ อยากจะตรงเข้าไปฆ่าเสียให้ได้ แต่โมโม่ทาโรห้ามไว้ ในที่สุดทั้งสองฝ่ายยอมสงบศึก ไก่ฟ้าก็ร่วมขบวนไปกับโมโม่ทาโร และได้กินขนมของโมโม่ทาโรเช่นเดียวกับสุนัขอื่นๆ

เป็นอันว่าโมโม่ทาโรได้เป็นแม่ทัพนำกองทัพนกที่สัตว์ต่างประเภทกันเดินทางไกลแสนไกลมาจนถึงฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ตรงนั้นโมโม่ทาโรพบเรือทั้งอยู่ลำหนึ่ง จึงจัดการให้สุนัขทั้ง ๓ ลงเรือ ทั้งๆที่สุนัขแต่ละประเภทนั้นกลัวน้ำเหลือเกิน แต่ก็จำใจลงเรือข้ามทะเลไปด้วยกันกับโมโม่ทาโร

กองทัพของโมโม่ทาโรรอนแรมมาในเรือข้ามมหาสมุทรมาหลายต่อหลายวัน ก็แลเห็นเกาะแห่งหนึ่ง โมโม่ทาโรใช้ไก่ฟ้าให้บินไปก่อน ไปบอกให้ผีร้ายพวกนั้นรู้ว่า ตนกำลังยกทัพมาปราบจายอมแพ้เสียดีกว่า

ไก่ฟ้าก็บินข้ามทะเล แล้วก็ถาลงบนหลังคาปราสาทใหญ่ ส่งเสียงร้องบอกแก่พวกผีร้ายนั้นว่า “พวกเกยกอมแพ้เสียดีกว่านะ ไม่อย่างนั้นเราจะจิกเขabanหัวแตกให้หักทีเดียว” พวกผีมีเขา ผมหงอกเป็นกระเชิงเหล่านี้ได้ยินแล้วกลับหัวเราะเยาะ และทำเขาสั้นอย่างรำเริงใจ แล้วเอาท่อนเหล็กขว้างไปที่ไก่ฟ้า แต่ไก่ฟ้าก็แคล่วคล่องไม่น้อย หลบจรวดท่อนเหล็กของพวกผีเหล่านั้นได้ ช้ายังบินโฉบไปโฉบมาอยู่เหนือหัวผีเหล่านั้นเสียด้วย

ในขณะนั้นโมโม่ทาโรกับสองสัตว์ก็เทียบเรือ

ขึ้นฝั่ง แต่พอขึ้นฝั่งได้โมโม่ทาโรก็แลเห็นหญิงสาวสองคนกำลังซักผ้าที่เบื่อนเลื้อยอยู่ริมลำธาร หญิงสาวนั้นบิดผ้าไปพลาง ร้องให้ไปพลาง แล้วก็รำพันว่า

“ดูเถอะ เราเบียดถึงลูกขุนนาง ยังมาถูกเจ้าพวกผีร้ายจับตัวไว้ นี่ไม่ข้ามมันคงจะฆ่าเราหรือ จะหาใครมาช่วยเราสักคนก็ไม่มี” พูดแล้วก็ร้องไห้ต่อไปอีก โมโม่ทาโรได้ยินดังนั้นจึงพูดว่า

“ข้าพเจ้านี้แหละจะมาช่วย ข้าพเจ้าจะมาปราบศัตรูร้ายของนางให้ บอกมากี่แล้วกัน จะเข้าไปในม้อมปราสาทนั้นได้อย่างไร”

หญิงทั้งสองบอกให้แล้ว จึงผู้มองไควว่าเพื่อนก็หลบแนวเข้าไปภายในม้อมแล้วก็ถอดสลักประตูให้โมโม่ทาโรกับเจ้าหมาใหญ่เข้าไป พอพวกผีแลเห็นโมโม่ทาโรกับสุนัขเข้าไปได้ถึงภายในม้อมก็ชักจะใจเสีย และตกใจจนพลัดตกลงมาจากกำแพงเลยถูกฉีกเนื้อเสีย แม้ว่ากองทัพของโมโม่ทาโรจะมีเพียง ๔ ชีวิต แต่ทั้ง ๔ ก็ได้ต่อสู้อย่างเต็มฝีมือ ไก่ฟ้าเอาปากจิกลูกตาเจ้าพวกผี ถึงเอาเล็บข่วนฉีกเจ้าหมาใหญ่เอาปากกัด ส่วนโมโม่ทาโรก็ใช้ดาบฟาดฟัน ไม่ช้าก็ทั้งหลายนก็ล้มตายลงเป็นอันมาก เหลือแต่เจ้าผีตัวเดียวเท่านั้นที่ยังไม่เป็นอันตราย ในที่สุดไม่เห็นมีวิธีใดดีไปกว่ายอมแพ้ เจ้าผีจึงต้องยกหัวค่านับยอมอ่อนน้อมแก่โมโม่ทาโรพร้อมทั้งขอรับรองโมโม่ทาโรให้ได้ชีวิตตน แต่โมโม่ทาโรกลับพูดอย่างเคียดแค้นว่า

“ไม่ได้ เราจะให้ชีวิตอันร้ายกาจของเจ้าไม่ได้ เป็นอันขาด เจ้าทรมานคนผู้ไม่รู้โอหนือเหนือหัว”

มากมาย แล้วก็ปล้นบ้านปล้นเมืองมาช้านานหลายต่อหลายปีแล้ว”
 พุดแล้วก็มอบเจ้าผู้ให้ไว้ในความอารักขาของดิฉัน แล้ว
 โมโม่ทาโรก็ไปเดินสำรวจตามห้องต่างๆ ในปราสาท พบเหรียญ
 ที่ถูกจับขังอยู่ที่ใด ก็จัดการปล่อยเสียทันที เหรียญที่ถูกปลดปล่อย
 มีเป็นจำนวนมาก ทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าผู้ร้ายปล้นมาได้ก็มีเป็นอันมาก
 บางส่วนคนกล่าวหาว่า นอกจากจะมีทั้งทอง เงิน เพชรนิลจินดา
 หลายแล้ว ก็ยังมีเสื้อพิเศษ หมวกพิเศษ พอสวมแล้วหายตัวได้
 และมีค้อนพิเศษที่ตอกลงไปที่ไหนจะมีทองแท่งปรากฏออกมา
 แล้วก็มีของวิเศษอื่นๆอีกมากมาย (ทั้งนี้คงแล้วแต่ผู้เล่าจะนึกอยาก
 ให้มี)

โมโม่ทาโรกับสมุนทั้งสามช่วยกันขนสมบัติบรรทุกเรือ
 กลับบ้าน ครอบครองของโมโม่ทาโรผู้มีชัยข้างเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 โมโม่ทาโรเดินนำหน้า มีเจ้าผู้คุมติดเป็นเชลยเดินตามมา แล้วก็มี
 ม้าสิงห์ ไล่พากับเจ้าหมาใหญ่คุมทรัพย์สินสมบัติที่ยึดมาได้ พอเรือถึงฝั่ง
 ก็จัดการพาหญิงสาวสวยลูกขุนนางกลับบ้าน ส่วนเชลยอื่นๆ ก็
 กลับไปยังที่อยู่ของตน บรรดาผู้คนในบ้านเมืองต่างพากันชื่นชมยินดี
 ในชัยชนะของโมโม่ทาโร แต่ใครจะมายินดีปรีดาทำนองเมื่อนำ
 ตัวเมียขึ้นเป็นไม่มี เพราะนอกจากจะภูมิใจ ชื่นใจในลูกเลี้ยงของ
 ตนแล้ว ก็ยังได้ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลที่โมโม่ทาโรยึดมาได้ ดายาย
 ทั้งสองจึงได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายรื่นเริง และสุขสงบไปจนกระทั่ง
 ถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์รวมค่าอีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

พัชรินทร์ ไพรอุดม

นิพนธ์ สุทธิวิวัฒน์ ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวกี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรรณประทีป ณ ระนอง
 ทักษิณี วิไลเลิศ

เชอรัณ ศรีธำภอ สุทากา พรสวรรค์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักกี สัตย์ เสือแดงศรี
 สมบูรณ์ สรรพอุดม นิภา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมนกกล ร.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เหล่าทองศรี

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกวีศักดิ์เทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๐๖

โน้ต ๖๒๐ ลงวันที่ ๙/๔.๖ ๒๕๑๑
บุญปัน บรรณ ทันธะนา

นางจากดวงจันทร์

เรื่องผู้หญิงถูกขโมยเสื้อผ้าเครื่องประดับลงไปในน้ำ นอกจากในเรื่องนางฟ้า หอผ้า กับนายโกลาของจีนแล้ว ก็ยังได้พบในเรื่องนี้ของญี่ปุ่น ซึ่งคล้ายคอนพรานบุญพนางมโนห์รา แล้วว่าชาวญี่ปุ่นเขาอยู่ทะเล ฉะนั้นแทนที่จะเป็นนายพรานจึงกลับเป็นชาวประมง คงน่าอึ้งใจ

ครั้งหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ อากาศสดใส ตาม ชายฝั่งทะเลดำมิมิโอะ ที่มีแต่ต้นสนเป็นทิวไปนั้น ได้ยินแต่เสียงนกร้อง ส่วนท้องทะเลสีครามนั้น ก็ เป็นระลอกเห็นเป็นระลอกเรียบเรียบท่ามกลาง แสงแดด ขณะนั้นยังมีชายชาวประมงผู้หนึ่งชื่อ ไสรุโกโอะ นั่งชมทัศนียภาพอันงดงามดังกล่าวนี้ อยู่ ในขณะที่กำลังนั่งชมทิวทัศน์ไม่ชมทะเลอยู่นั้น ตาของไสรุโกโอะก็บังเอิญเหลือบไปเห็นของแปลก อย่างหนึ่งแว่นอยู่กึ่งตื้นกึ่งลึก ซึ่งก็คือเสื้อคลุม ประดับด้วยขนสัตว์ขาวบริสุทธิ์

พอเห็นไสรุโกโอะก็คิดจะยึดเอาไปเป็นกรรมสิทธิ์ และขณะที่ไสรุโกโอะกำลังสอยเอาเสื้อลงมานั้น ก็ได้ เห็นหญิงสาวสวยน่ารักคนหนึ่งวิ่งขึ้นมาจากทะเล มาขอร้องไสรุโกโอะให้คืนเสื้อนั้นให้ ไสรุโกโอะจึง มองหญิงนั้นอย่างชื่นชมในความงาม แล้วตอบว่า

“ข้าพเจ้าเป็นคนพบเสื้อนี้ พบแล้วข้าพเจ้า คงใจจะเก็บเอาไว้เพราะว่าเป็นของแปลก ควรจะ ได้เก็บไว้เป็นสมบัติแปลกของบ้านเมืองอีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะคืนให้นางไม่ได้หรอก”

“โอ” หญิงนั้นร้องออกมาอย่างน่าเวทนา “ถ้าไม่มีเสื้อขนนกนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะเหินฟ้าได้ อย่างไร และถ้าท่านยังยืนยันจะเก็บเอาไว้เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คงกลับไปยังฟากฟ้าที่อยู่ของข้าพเจ้าไม่ได้ ออกต่อไปแล้ว โอ ท่านผู้เมตตา ได้โปรดคืนเสื้อให้ ข้าพเจ้าเถิด”

ไสรุโกโอะคงเป็นคนใจแข็งไม่ไร้เล่น แม้ หญิงสาวสวยนั้นจะอ่อนวอนขอคืนอย่างไร ก็ยัง ยืนยันไม่ยอมให้อยู่นั่นเอง มีหน้าซำยังกล่าว อีกว่า “ยิ่งนางอ่อนวอนขอคืนเท่าไร ข้าพเจ้ายิ่ง ยืนยันเท่านั้นว่าข้าพเจ้าจะเก็บของแปลกที่ข้าพเจ้า

พบน้เาได้”

หญิงนั้นจึงอ้อนวอนต่อไป
อีกว่า “ขอท่านได้โปรดอย่า
กล่าวเช่นนั้น ท่านช่างไม่รับฟัง
เลยหรือว่าขณะนั้นข้าพเจ้าเปรียบ
เสมือนนกปีกหัก เมื่อเสื่อข้าพเจ้า
ถูกรื้อไปแล้วยังงั้นก็เท่ากับ
ข้าพเจ้าขาดปีก ข้าพเจ้าจะบินกลับ
ไปยังสวรรค์ชั้นฟ้าได้อย่างไร”

ได้ตอบกันไปมาอยู่ครู่หนึ่ง
ไฮรูกโกโอะซึกจะใจอ่อนลงบ้าง
แล้ว จึงกล่าวขึ้นในที่สุดว่า “เา
อย่างงั้นแล้วกัน คือนางต้องเดิน
ระบำให้ข้าพเจ้าดูก่อน แล้วข้าพ
เจ้าจึงจะคืนเสื่อให้”

หญิงสาวก็ตอบว่า “ข้าพเจ้า
จะเดินให้ดูก็ได้ เป็นระบำชนิดที่
จะทำให้จันทร์ปราสาทหมุนรอบ
ตัวทีเดียว ได้เห็นอย่างนั้นไม่ว่า
ใครคงจะรู้สึกความลึกลับไปด้วย แต่
เมื่อไม่มีเสื่อประดับขนนก ข้าพเจ้า
เดินไม่ได้หรอก”

“อ้าว ถ้านางได้เสื่อไป
แล้ว ไม่เดินให้ข้าพเจ้าดูละ”
ไฮรูกโกโอะพูดอย่างไม่มีใจ ซึ่งทำ
ให้หญิงสาวนั้นโกรธแค้นเป็น
ที่สุด กล่าวว่

(อ่านต่อหน้า 140)

“ความสัญญาของคนโลกมนุษย์อาจทำลายได้ แต่ของพวก
ชาวฟ้าชาวสวรรค์เขาไม่มีอย่างนั้นหรอก”

โดยนัยนี้ ไสรุโกโอะชาวประมงก็ให้รู้สึกอดสู รมย่นเตื่อ
ให้นางทันทีโดยไม่ทวนใจอะไรอีก

พอหญิงนั้นเอาเสื้อสีขาวบริสุทธิ์นั้นสวมเข้ากับตัวเรียบร้อยแล้ว ก็เล่นดนตรีแล้วก็เริ่มรำรำพร้อมกันนั้นก็ร้องเพลงพรรณนา
ถึงสิ่งสวยงามและแปลกมหัศจรรย์หลายอย่างที่มีในดวงจันทร์บ้าน
เกิดเมืองนอนของนาง หญิงสาวร้องเพลงพรรณนาถึงปราสาท
อันเรืองอำนาจของพระจันทร์ ณ ที่นั้นมีกษัตริย์ปกครอง ๓๐ องค์
มี ๑๕ องค์ ทรงเครื่องขาวคือเมื่อส่วนที่มั่งคั่งงามนั้นปรากฏเต็มร่าง
และอีก ๑๕ องค์ ทรงเครื่องดำ คือเมื่อส่วนที่มั่งคั่งนั้นค่อย ๆ ลดลง
สุดท้ายนางก็ร้องเพลงให้คิดให้พรบ้านเมืองของญี่ปุ่น

ไสรุโกโอะเฝ้าดูและฟังเพลงที่หญิงสาวสวดมนต์ด้วยความ
ซำนิซำนายอย่างเพลิดเพลิน แต่ฟังและดูได้ไม่นานเท่าไร ก็ปรากฏ
ว่าเท้าอันแบบบางของนางหยดกรรพพันทราญเสียแล้ว แล้วร่าง
ของหญิงสาวนั้นก็ลอยขึ้นสู่ฟ้า เห็นแต่เสื้อสีขาวของนางมีรัศมี
เป็นประกายติดกับต้นสนและท้องฟ้าสีคราม ถึงนางจะเหินฟ้าสูง ๆ
จน นางก็ยังรำรำไปร้องเพลงไป นางผ่านยอดเขาสูง ๆ แล้วก็
ลอยสูงขึ้น ๆ จนกระทั่งเสียงเพลงหยุดลง นั้นแสดงว่านางมาถึง
จันทร์ปราสาทอันเรืองรองแล้ว □

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ
เจ้าฟ้าอุบลรัตน์ราชกัญญา
ทรงบาศกร

ธรรมบุญ แสงรังษี   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แยกดี

หนังสือพิมพ์สภากิจการ

บริษัทการพิมพ์สภากิจการ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เวกี เกื้อนประศาสน
บรรณาธิการ   นิฉรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ
พาสี วรธนประทีป ณ ระนอง
กษมิ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรีธากอ

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริดา ทนุกักก   สัท เกื้อนหงส
สมบุรณ์ สวรรพอก   นิศกร วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันท์   ร.บ.ร.บ.
สุภัทรา สิงหลกะ   ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ   อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา   อ.บ. Ph.D

อินโคนที่เขียน

บรรณ พันธุละ

ต้นข้าววิเศษ

ชาวอินโคนที่เขียนจะนับถือข้าวมาก จึงมีนิยายเกี่ยวกับความวิเศษศักดิ์สิทธิ์ของข้าวอยู่หลายเรื่อง เรื่องที่น่าอัศจรรย์เคลือบให้ชื่อว่า นิยายเก่าของสุมาตรา เรื่องเล่าว่า

เมื่อหลายต่อหลายร้อยปีมาแล้ว ยังมีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวสายหนึ่งในสุมาตรา ส่วนแม่น้ำอีกฟากหนึ่งนั้นเป็นป่าทึบ และกลางป่าทึบนั้นมีดาวส่องหนึ่งอาศัยอยู่ ที่อยู่ของดาวนั้นเป็นถ้ำ มีใบไม้ใบเล็กกำบังอยู่อย่างมิดชิด ดาวส่องอยู่ท่ามกลางน้ำอัน จนกระทั่งสิ้นกับสัตว์ป่าทั้งหลาย รวมทั้งเผ่าด้วย แต่เดิมได้อาศัยผลมารากไม้ในป่าเป็นอาหารเลี้ยงชีวิต แต่ต่อมาเกิดฝนแล้ง พืชผลต่างๆ ในแถบนั้นรวมทั้งผลไม้บนต้นไม้และรวงข้าวในนาต่างก็เหี่ยวแห้งไปตามๆ กัน ดาวส่องจึงปัญหาไม่ทราบจะหาอะไรมากินพอประทังชีวิต เพราะสิ่งที่จะกินได้ก็มีแต่ผลไม้ ข้าวและผักเหล่านั้นเท่านั้น ส่วนสัตว์นั้นนอกจากจะกินไม่ได้แล้ว เขาก็ยังไม่ได้ ยิ่งดาวส่องกับสัตว์เหล่านั้น ก็ยิ่งฆ่าไม่ลง ในที่สุดเมื่อหมดหนทางเข้าจริง ดาวส่องจึงต้องไขว่คว้าหาอาหาร แต่เดิมที่ดาวส่องอยู่ไม่มีผู้คนอยู่เลย ต้องข้ามฟากไปขอขมหมู่บ้านฟากตรงข้าม แต่ก็รู้ว่าหากทำได้ง่าย ๆ ทั้งนี้เพราะดาวส่องไม่มีเรือ ฉะนั้น

กว่าจะไปถึงที่ทพจะหาข้าวกินได้ ดาวส่องก็ต้องไปไต่ต้นไม้มานั่งหนึ่งแล้วก็สุดเป็นเรือย้อมๆ พายข้ามฟากไป

พอไปถึงหมู่บ้านนั้นแล้ว ดาวส่องก็ตรงเข้าไปขอข้าวจากคนที่นี่ ดาวส่องขอเขาเพียงกำมือเดียว พอให้ระงับความหิวไปบ้างเท่านั้น แต่คนเหล่านั้นนำข้าวมาให้ถึงตระนานหนึ่ง ดาวส่องเห็นแล้วอดขอบคุนไม่ได้ จึงกล่าวว่า "สักวันหนึ่งเถอะ จะตอบแทนให้เป็นสองเท่าทีเดียว"

ผู้ให้ข้าวดาวส่องหัวเราะแล้วตอบว่า "ไม่เป็นไรหรอกท่าน ไม่ต้องนำมาใช้คืนหรอก" แต่ว่าพอดาวส่องกลับมาขอข้าวอีกกำมือหนึ่งในวันรุ่งขึ้น เพราะข้าวตระนานเดียวจะกินได้สักกำมือ พวกชาวบ้านก็รักจะหัวเราะไม่ออก ครั้นดาวส่องมาขอข้าวอีกในวันต่อมา ชาวบ้านเหล่านั้นถึงกับร้องกันเอะอะว่า "เราให้ท่านอีกต่อไปไม่ได้แล้ว เราเองก็ไม่ได้มีข้าวกินมากมายอะไรนัก" ชายคนที่เคยให้ข้าวตั้งตระนานหนึ่งยังโกรธมากยิ่งกว่าใคร พูดว่า "ทำไม

ท่านไม่ทำนารองท่านเองละ ท่าน
จะได้มีข้าวไว้กินแล้วยังจะได้กิน
ข้าวที่ยืมไปให้เรามาก”

คาบสผู้เฒ่าได้ยืนตั่งนั้นก็
กลับหลังหันเดินจากคนพวกนั้น
มาด้วยความหิวโหยอย่างเก่า
คาบสทั้งหิวทั้งผิดหวัง เลยอ่อนใจ
ต้องนั่งลงตรึงริมแม่น้ำนั้น คิดถึง
ถ้อยคำที่ชายนั้นพูดกับตน ขณะ
ที่คาบสนั่งครุ่นคิดอยู่นั้นเอง ก็มี
เรือเล็กๆลำหนึ่งแล่นแอมเข้ามา
ใกล้ และคนเรือโน้นม้วนมาถามว่า

“เป็นอะไรไปหรือท่านผู้เฒ่า
จึงดูหน้าตาเศร้าหมองนัก”

“เรายังไม่ได้กินอะไรเลย
ตั้งแต่เมื่อวานนี้แหละ” คาบสตอบ
“และพวกชาวบ้านที่หมู่บ้าน
แหละ ที่เคยให้ข้าวเรามาระยะ
หนึ่งนั้น ก็คบออกวาท่อไปน้เรา
จะไม่ให้ข้าวเราอีกแล้ว” คาบส
ถอนหายใจพลางกล่าวต่อไปว่า
“เขาพูดกันว่า เราต้องทำนารอง
เราเอง แต่ว่าเราจะไปหาที่
เหมาะๆที่ไหนมาทำนาได้ ในป่า
ที่ขอกอย่างนั้น แล้วก็ใครจะช่วย
หากถ้าให้เราปลูก ในเมื่อเรา
ไม่มีอะไรเลย แม้แต่ข้าวเปลือก
สักเม็ดเดียวก็ไม่มี”

(อ่านต่อหน้า 137)

บทละคร — ต่อจากหน้า ๑๙

มัธยมปลายแห่งหนึ่ง ที่กำหนดให้นักเรียนเขียนบทละครต้นห้าหน้าที ผู้เขียนเห็นแล้วก็นึกคิดว่าการสอนวิชาการละครในสมัยนี้น่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เพราะเมื่อสามารถออกข้อสอบให้เด็กเขียนบทละครได้เช่นนั้น ก็คงจะได้สอนหลักเกณฑ์และแบบการเขียนบทละครกันอย่างน่าพอใจ และถ้าหากได้มีการสอนกันอย่างจริงจังแล้ว ก็ย่อมหวังต่อไปได้ว่าคงจะมีนักเรียนที่มีหัวทางเขียนบทละครเกิดขึ้นบ้างสักจำนวนหนึ่งไม่มากนักน้อย แต่ปรากฏว่าห้ามไม่ให้หลัง ผู้เขียนไม่มีโอกาสได้อ่านบทละครเท่าใดเลยเพราะหาไม่ได้

หนังสือรายคาบต่างๆไม่ค่อยจะนิยมตีพิมพ์บทละครให้อ่าน บทละครไม่ว่าจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองก็ตาม หาโอกาสปรากฏตัวให้อ่านได้พบยากมาก แม้แต่วารสารของสถานีวิทยุและโทรทัศน์ทั้งหลายซึ่งเป็นสถานที่ที่มีการแสดงละครอยู่เป็นประจำก็ยังขาดความเกื้อกูลในงานประเภทนี้ จำได้ว่าผู้เขียนเคยอ่านบทละครบางเรื่องจาก

นิตยสาร “ไทยโทรทัศน์” มาครั้งหนึ่ง แต่ก็นานมาแล้ว สำหรับนิตยสารฉบับอื่นเคยอ่านพบบทละครจากนิตยสาร “สามทหาร” ซึ่งนานมีที่หนังสือจะได้อ่านพบ ดังนั้นผู้เขียนจึงคิดว่านิตยสารรายเดือนของสถานีโทรทัศน์ทั้งสองแห่งที่กรุงเทพมหานครน่าจะเอื้อเฟื้อต่องานทางด้านนี้ โดยเอาบทละครมาตีพิมพ์บ้างเป็นครั้งคราว เพราะงานเขียนบทละครเป็นเรื่องที่น่าศึกษาและน่าอ่านอยู่มากเหมือนกัน เป็นศิลปะด้านหนึ่งทางวรรณกรรมซึ่งต้องการเผยแพร่เป็นตัวอย่าง ทั้งนิตยสารที่วางสองเล่มก็มีโอกาสอย่างมากที่จะเลือกหาบทละครดีๆได้จากละครที่แสดงอยู่ทางโทรทัศน์ เดือนหนึ่งๆมีละครแสดงอยู่ไม่น้อยกว่า ๓๐ เรื่อง โดยเฉพาะนิตยสาร “ไทยโทรทัศน์” นั้น มีบรรณาธิการเป็นบุคคลที่มีความสามารถทางเขียนบทละครได้ไม่แพ้การประพันธ์เรื่องสั้น จึงน่าจะเกื้อหนุนตีพิมพ์บทละครได้เร็วกว่าและง่ายกว่านิตยสารฉบับอื่นๆ จึงขอฝากความหวังไว้กับท่าน

□

□

ต้นข่าวพิเศษ — ต่อจากหน้า ๓๐

“ข้าจะให้ท่านเอง” ชายคนเรื่อนั้นพูด พลางหยิบเอาถุงเล็กๆ ที่วางอยู่ข้างตัวออกมา แล้วพูดต่อไปว่า “โค่นต้นไม้ใกล้ๆ ที่อยู่ของท่านลงเสียบ้าง แล้วก็ถางที่ตรงนั้นแหละท่านา ถ้าท่านทำงานหนัก

และดูแลประคบประหงมต้นข้าวของท่านดีๆ แล้วข้าพเจ้าจะนำโศภณมาให้ท่าน”

พูดเท่านั้นแล้วก็ออกเรือไป ปล่อยให้ตามสัจจะดูเมล็ดข้าวที่ได้มาอย่างมีคณ จากคนแปลกหน้า

ไม่เคยพบเคยเห็นกันมาก่อน แต่อย่างไรก็ตาม ข้า
นั้นนับเป็นสิ่งที่สำคัญรักษาไว้ให้ดี ตามสิ่งเ
ไปตามมาห่อ แล้วก็เอาใบตาลห่อข้าวของชายพก
เอาไว้ เสริมแล้วก็พายเรือกลับไปยังปากตรงข้าม

ตามสเริ่มงานในวันนั้นทีเดียว ทั้งๆที่อ่อนเพลีย
เพราะความหิว ตามสก็แข็งแรงใจคอดันไม้ลง เริ่ม
แต่ตรงที่อยู่ใกล้ๆเรื่อยไป ตามสทำอยู่อย่างนั้นจน
มืดค่ำ แล้วก็ค่อยๆ โคนไปวันละต้นสองต้นทุกวัน
จนในที่สุดก็ได้ทากว้างพอจะทำนาข้าวได้ ตลอดเวลา
ที่ถางป่าอยู่นั้น ตามสต้องฟังใบไม้ใบหญ้าจากต้นไม้
ที่โคนลงมาเป็นอาหารพอประทังชีวิต

พอถางป่าเสร็จเรียบร้อยแล้วฝนก็ตกลงมาเป็น
ครั้งแรก ตามสก็จัดแจงหว่านข้าวเพราะดินอ่อนดัว
พอ ไม่ช้าต้นกล้าก็งอกขึ้นมาเป็นแถวเป็นแนวมี
ระเบียบเรียบร้อย งอกอย่างรวดเร็วทีเดียว เพียง
ไม่นานเท่าไร ต้นข้าวก็ทะลุสูงขึ้นๆ จากนั้นก็ออก
รวง และไม่ต้องรอนาน รวงข้าวก็สุกเหลือง เกี่ยว
ได้ทันที นับเป็นข้าวสุกเร็วกว่าข้าวพันธุ์ใดๆทั้งสิ้น

ตามสเห็นเช่นนั้นก็รีบไปเกี่ยวข้าว แต่ว่า
นำประหลาดมหัศจรรย์อะไรอย่างนั้น คือเมื่อตามส
เกี่ยวข้าว ไม่ว่าจะเกี่ยวมากน้อยเท่าไร ต้นข้าว
เป็นงอกขึ้นมาแทนที่เท่านั้น ไม่มีวันหมด ตามสเอง
อดคิดแต่ใจไม่ได้ที่เห็นข้าวพิเศษมหัศจรรย์เกิดขึ้น
ในนาของตน และถ้าเป็นเช่นนั้น นอกจากข้าวจะ
เหลือกินแล้วก็ยังจะเหลือพอใช้คนให้แก่ชาวบ้าน
หมู่บ้านนั้นได้อีกด้วย คิดถึงตอนนั้น ตามสอดนึกอยู่
ต่อไปไม่ได้ ต้องพายเรือมายังหมู่บ้านปากตรงข้าม
พอลงที่นั่น ตามสกับออกพวกชาวบ้านให้มาดูนาข้าว

พิเศษของตน “ทุกๆคนควรจะนำกระจาดใหญ่ไป
ใส่ข้าว เราอนุญาตให้พวกท่านเอาข้าวพิเศษของ
เราไปตามสบาย เอาไปให้เต็มกระจาดทีเดียว”
ตามสพูด

ครั้งแรกไม่มีใครเชื่อถ้อยคำของตามสที่ว่า
ไม่ว่าจะเกี่ยวไปเท่าไร ต้นข้าวใหม่เป็นงอกขึ้นมา
แทนที่เท่านั้น แต่กระนั้นคนพวกนั้นก็ยังไม่อยากดู
ฉะนั้นจึงพากันข้ามน้ำไป ใครมีเรือก็ลงเรือไป ใคร
มีซุงก็เป็นโพรงพอจะใช้ต่างเรือได้ก็ไปกับซุง ถ้า
ไม่มีอะไรเป็นพาหนะเลย ก็ว่ายน้ำข้ามไป เป็นอัน
ว่าไปกันหมดหมู่บ้านทีเดียว แต่ตอนนั้นไม่มีใคร
เอากาชนะไปใส่ข้าวเลย เพราะไม่เชื่อว่าที่ตามสพูด
นั้นจะเป็นจริงไปได้

พอลงฝั่ง คนเหล่านั้นก็ตามตามสไปยังท้องนา
ตามสเอาเคียวไปเกี่ยวข้าวต้นงามๆ มาให้พวกชาว
บ้าน แต่พอต้นข้าวถูกเกี่ยวไป ต้นใหม่ก็งอกขึ้น
มาแทนที่ทันที ตามสเกี่ยวแล้วเกี่ยวเล่าไปตามแนว
ต้นข้าวอันเป็นระเบียบนั้น และตัวตามสเองดู
เหมือนจะหายไปในพงข้าว เพราะต้นข้าวแต่ละต้น
สูงท่วมหัว เมื่อได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์กับตาอย่างนี้
แล้ว คนทั้งหลายก็รีบจากกลับบ้าน ไปหาภาชนะ
อย่างใหญ่ที่สุดเท่าที่จะหาได้ นำมาใส่ ข้าว มีคนหนึ่ง
เอาพ้อมขนาดใหญ่มากไปใส่ เพราะหากระบุงกระจาด
ให้ใหญ่พอไม่ได้ ตามสถึงกับตะลึงเมื่อดูเห็นเข้า จึง
ถามว่า “เอาพ้อมนี้มาทำไมล่ะ”

“ก็เอามาใส่ข้าวล่ะซีท่าน” ชายผู้โง่เขลา
ตอบ แล้วก็จัดการ โถยข้าวที่ตามสตัดให้ใส่ลง
ในพ้อมนั้น

ครั้นพอมันเต็มจนถึงปากแล้ว ใครก็ยกเอาไปให้ถึงริมน้ำ
ไม่ไหว เจ้าของพ้อมผู้โลกมากออกจะผิดหวังไม่น้อย ตามสเอง
ก็พลอยเสียใจแทนไปด้วย จึงไปสานกระบุงมาให้ใส่ข้าวใบหนึ่ง
แล้วพูดว่า “ทั้งพ้อมไฉนเด้อะ นี่ก็เสียว่าดว้ายเจ้าไปก็แล้วกัน”

เมื่อชาวระบือไปทั่วว่านาของตาบสมิตินข้าววิเศษ ผู้คนก็พากัน
ข้ามไปยังนานั้นทุกวัน และตามสก็ดัดข้าวให้แก่คนเหล่านั้น
บรรจุกาชนะ กระบุงกระจาดเอาดลไปบ้านทุกวัน เป็นอยู่อย่างนั้น
เรื่อยมา จนในที่สุดตามสก็อ่อนเปลี้ยเพลียกาย หลังก็ปวดแขนก็ล้า
ถึงต้องโยนเคียวทิ้ง ร้องว่า “โอ๊ย หยดงอกเสียทีซิ เจ้าข้าววิเศษ”

พอคำพูดนั้นหลุดปากออกมา รวงข้าวที่สุกงามเหลืองเป็นทอง
ก็เหียวแห้งแล้วก็จมหายไปในดินต่อหน้าต่อตา และในพริบตา
นั้นต้นหญ้าคาใบยาวแฉ่นจะคมก็ทะลึ่งขึ้นมาแทนที่ สูงขึ้นมาทีละคอก
สองคอก ไม่ช้านาข้าววิเศษนั้นก็กลายเป็นทุ่งหญ้าคาไป

ตอนที่เกิดเหตุนี้ พวกชาวบ้านกำลังหอบกระบุง กระจาด
กาชนะมาใส่ข้าวอีกรอบหนึ่ง พอเห็นนาข้าวกลายเป็นทุ่งหญ้าคา
คนเหล่านั้นก็พากันได้ดังพ้อมใหญ่ใส่ข้าวเต็มถึงปากใบนั้น จึงวิ่งกรู
กันไปทันนั้น ซึ่งยังเห็นฝ้าพ้อมไฉนอยู่ว่าไรเหนือยอดหญ้าคา แต่
พอชาวบ้านผู้ละโมภจึงไปถึงพ้อมนั้น ต่างก็ร้องออกมาด้วยความ
ผิดหวังและแปลกใจถึงสิ้นนัยกองบริเวณ ทั้งนั้นเพราะพ้อมใบใหญ่
พร้อมด้วยข้าวที่อยู่ในนั้นหาใช่พ้อมข้าวดังแต่ก่อนไม่ กลับกลายเป็น
เป็นหินก้อนใหญ่มหึมาไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

ประกาศว่า วิจิตร
นางสาวถิ่นไทยงาม

พ.ศ. ๒๕๑๑

ธรรมเนียม แสงรังษี ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สาร

บริษัทการพิมพ์สาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรณะประทีป ณ ระนอง
พิษณุ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรีธำภ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศนา พูนภักดิ์ สตี เลื่อนหงศ
สมบูรณ์ สวรรพคุณ นิกขา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ข.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ข.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ข.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ข.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สดงค์โสภ โรจนะบรรณัท

กนก สามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรรพณ ทุมวิศาล

อุบล กรรณภักดิ์ ข.บ.

สมศรี สุกนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศุข

จันทน์ วังสิกุล ข.บ.

ประพันธ์ รื่นประสิทธิ์ ข.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๔-๓๕ อาคารกรีฑาเขต ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖๖

โน้ต

บรรณ ทนฺต

ศาลเจ้าเงิง

ศาลเจ้าเงิงที่กล่าวถึงอยู่นอกเมืองหรุน ทางหน้าประตูเมืองด้านตะวันตก ตรงเชิงสะพานไม้ข้ามแม่น้ำพอดิ การที่ผู้คนพากันสร้างศาลเจ้าให้แก่คนแก่เงิง และยกย่องคนแก่เงิงคนหนึ่งขึ้นเป็นเทพเจ้าประจำอยู่ที่ศาลนั้น แล้วก็พากันไปกราบไหว้บูชา ก็เพราะคนแก่เงิงผู้นี้ ซึ่งจะเรียกว่าเหลาเงิงหรือเงิงผู้เฒ่าได้ประกอบคุณงามความดี มีคุณประโยชน์แก่ชาวบ้านชาวเมืองเป็นอย่างมาก ถึงที่นายเลบเวนดั้นเล่าไว้ในหนังสือหีบทอง ต่อไปนี้

เหลาเงิงเป็นคนเมืองหรุน เป็นที่รู้จักว่าเป็นคนซื่อและมีใจโอบอ้อมอารียิ่งนัก จึงไม่ได้มีเงินทอง ครั้นล่วงเข้าวัยชรา ไม่ได้มีทางทำมาหากินอื่นใด เหลาเงิงก็ได้มาปลูกกระท่อมน้อยอยู่ตรงริมแม่น้ำอาศัยดกปลาหาเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆ เย็นวันหนึ่งตอนโพล้เพล้ใกล้จะค่ำ ได้มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งมาหาเหลาเงิง ชายนั้นเสื้อผ้าเนื้อดีสวมเสื้อแขนยาวพอก่อนเห็นเหลาเงิงก็ร้องไห้ เหลาเงิงเห็นเช่นนั้นก็นึกคิดว่าคงเป็นคนตกน้ำ แต่ตะเกียกตะกายช่วยตัวเองให้รอดมาได้ จึงเชื้อเชิญให้เข้ามาในบ้าน หาสุราอาหารมาเลี้ยง แล้วก็นำไฟให้ผิงจนอุ่นสบาย

แม้จะได้รับการต้อนรับอย่างดีจนสะดวกสบายอย่างนั้นแล้ว ชายแปลกหน้านั้นก็ยังไม่หยุดร้องไห้พูดไปร้องไห้ไปว่า

“ท่านผู้มีใจอารี ข้าพเจ้านั้นแท้จริงไม่ใช่มนุษย์เหมือนท่านหรอก ข้าพเจ้าเป็นมีค่าคนที่เพิ่งตกน้ำ

ไป วิญญาณข้าพเจ้าไม่รู้จะไปพำนักพิงที่ไหน ต้องปล่อยให้ลอยไปตามลม แล้วก็มีอายุที่อยู่อายุของท่านที่นั่นแหละ”

ได้ยินว่าชายแปลกหน้านั้นไม่ใช่คน เหลาเงิงก็อดหวาดสะดุ้งตกใจไม่ได้ แต่ชายผู้นั้นมีคำปลอบว่า “อย่ากลัวไปเลยท่าน มีค่าก็มีคุณค่าสมควรมนุษย์อยู่ในตัว มนุษย์ก็มีคุณค่าสมควรมีค่าอยู่ในตัวเช่นเดียวกัน จะแตกต่างกันก็ตรงที่ใครเป็นฝ่ายมีค่าใครเป็นฝ่ายส่วว่างเท่านั้น ถ้าเช่นนั้นแล้วทำไมท่านจึงจะกลัวข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้าไม่ใช่มีค่าที่จะทำให้คนพินาศเดือดร้อนเลย”

เมื่อผู้แปลกหน้ายืนยันเช่นนั้น เหลาเงิงก็หายกลัว ส่วนชายนั้นก็พูดถึงเรื่องบ้านเมืองถิ่นที่อยู่ของตน ยิ่งคุยกันยิ่งรู้ว่าชายผู้นั้นเป็นมีค่าคนนั้นไม่มีอะไรต่างกับคนธรรมดาสามัญคนอื่น ๆ ที่มาพักค้างคืนที่บ้านตนเลย นับแต่นั้นมา มีค่าชาย

แปลกหน้าก็ไปมาหาสู่เหล่าแดง
เสมอ จนกระทั่งกลายเป็นเพื่อน
สนิทกันไป เหลาแดงเองเมื่อสนิท
กับรายนั้นนานเข้าก็ลืมเสียสนิท
ว่ารายนั้นไม่ใช่มนุษย์เหมือน
อย่างตน

วันหนึ่งสหายแปลกหน้า
ของเหล่าแดงมาหาเหล่าแดงอย่าง
เคย แต่วันนั้นรายนั้นมีอารมณ์
ว้าวุ่น พุดกับเหล่าแดงว่า

“พรุ่งนี้แล้วข้าพเจ้าจะได้ไป
เกิดเสียที เพราะจะมีผู้หญิงสวม
เสื้อผ้าสีขาวขำม้วนเข้ามา แฉก
จะตกน้ำตาย กลายเป็นผีคำ
แทนข้าพเจ้า”

เหล่าแดงฟังข่าวนี้แล้วก็
พลอยยินดีไปด้วย ฉะนั้นในวัน
รุ่งขึ้นเหล่าแดงจึงไปคอยเฝ้าดูอยู่ที่
ท่าข้าม ราวๆ เกือบก็มีผู้หญิง
แต่งเครื่องไวท์ทรีสีขาวขำม้วน
มาจริงๆ แต่หญิงนั้นนั่งเรือข้าม
แม่น้ำมาจนถึงฝั่งโดยตลอดปลอด
ภัย ไม่ได้มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้น
ตลอดวันนั้นทั้งวันจนกระทั่งถึงเย็น
เหล่าแดงไม่เห็นผู้หญิงแต่ง
เครื่องขาวคนอื่นๆ ข้ามฟากมาอีก
เลย จึงอดนึกไม่ได้ว่าสหายผีคำ
ของตนคงจะเข้าใจผิดอะไรสัก
อย่างหนึ่ง

ทศรัตน์ (ออกเสียงทศระรัต) รัตนที่ให้แก่เป็น
ของขวัญ หรือ ปราวรัตน์ (ออกเสียงประวอนรัต)
รัตนอันสำคัญเด่นเป็นที่หนึ่ง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

คนวิชา - ลูกสาว

ชลปรีชา - ปลา ชื่อคนรักหนึ่ง

“สุคนธรส” ต้องการอักษร ย.ร. หรือ ย.ค. ความ
หมายอะไรก็ได้ที่แปลแล้วไม่น่าเกลียด ขอให้ มี ๓
หรือ ๔ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

กัลยดา - ความสุขสมบูรณ์ เพลิดเพลินยินดี
เป็นที่สมอารมณ์

รมณียดา - ความมีเสน่ห์น่ารัก ความเพลิดเพลิน
ยินดี

เยาวดา - ความเป็นหญิงสาว หมู่หญิงสาว

“สมชาย” ต้องการอักษร อ. ขอให้คล้องกับชื่อ
พ่สาวที่ชื่ออักษร

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชลัน - ที่ส่องแสงสว่างโชติช่วง

สมัญชส - ถูกต้อง เหมาะสม มีคุณธรรม
กระจำแจ้ง

วัชรสินี - สายฟ้าพระอินทร์

หมายเหตุ ชื่อ วุฒย บ้างฉบับสระอดกลั่นไป
เป็น วรรตโส ที่ถูกเป็น วรรตโส □

ศาลเจ้าเจิง - คอลจากหน้า ๒๒

ได้ปรากฏร่างต่อหน้าพระภิกษุในศาลเจ้านั้น แจ้งว่า
ตนได้เข้ามารับหน้าที่ใหม่ หากใครจะบนบานศาล
กล่าวหรืออธิษฐานเรื่องใดก็ให้มาได้ ตนยินดีจะ
รับฟังและช่วยเหลือ ด้วยเหตุนี้เอง คนจึงพากัน
มากราบไหว้บูชาและขอให้ช่วยเรื่องต่างๆมากมาย

ได้ยินเรื่องเช่นนั้น เหลาเจิงรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก
เชื่อกว่าไม่เชื่อกว่า แต่ก็ยังอยากรู้อยากเห็น จึงไปตลาด
ซื้อรูปมา พอมาถึงศาลเจ้าก็จุดธูปบูชาเทวรูปตรงที่บูชา
พอจุดธูปเสร็จยังไม่ทันจะกราบไหว้ตามธรรมเนียม
เหลาเจิงก็ล้มลงหมดสติ ระหว่างที่เหลาเจิงหมดสติ
ก็ได้แลเห็นสหายปีศาจของตนแต่งเครื่องยศ มีเสื้อ
ปักคัน หมวกสีดำ ตรงเข้ามาดบไล่อย่างสนิทสนม
คุ้นเคย พูดว่า

“ท่านข้างเป็นคนที่เชื่อถือไว้วางใจได้จริงๆ ถึง
ได้มาหาข้าพเจ้าตามที่รับปากไว้ แต่พื่อนี้แนะนำท่าน
คือข้าพเจ้าทราบมาว่า จะเกิดโรคร้ายแรงใน
เขตเมืองหฺร่น ฉะนั้นจึงเอาธิรูปในกระดางรูปหน้า
ที่บูชาของข้าพเจ้าไปผสมกับน้ำขี้เป็นเม็ดยุ กิน
ด่างยา ขี้ขี้จะช่วยรักษาคนได้เป็นหมื่นๆ ที่เดียว
และประโยชน์ที่ได้จากการขายขี้ขี้ ก็จะทำให้ท่าน
กลายเป็นคนมั่งคั่งร่นมาในยามแก่ชรา นี่แหละคือ
การตอบแทนน้ำใจไมตรีที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า”

พอสหายปีศาจของเหลาเจิงกล่าวจบลง เหลา
เจิงก็ได้สติขึ้นมา ยังจำความที่สหายบอกได้ จึง
จัดแจงเอาธิรูปในกระดางหอบกลับกลับบ้านด้วย
มากมาย ต้องตามวันต่อมาเกิดโรคร้ายแรงขึ้น

ในเขตเมืองหรณจริงๆ เหลาแดงจึงเอาทรัพย์มาสมน้ำท่ายาเป็นเม็ดๆ ส่งไปขายตามร้านขายยา ไม่ว่าใครพอได้กินยาเข้าไปแล้วเป็นหายทันทีทีเดียว และเหลาแดงก็ยังมีเงินมาทันตาเห็นด้วยยาเช่นเดียวกัน

ตามทักกล่าวแล้วว่า เหลาแดงเป็นคนซื่อและมีใจโอบอ้อมอารี ฉะนั้นเมื่อมีเงินทองเป็นอันมากอย่างนี้ ทั้งลูกหลานญาติพี่น้องที่ไหนก็ไม่มี เหลาแดงเป็นคนตัวคนเดียวในโลก เหลาแดงจึงเห็นว่าควรจะนำเงินไปสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นสาธารณประโยชน์ และด้วยเหตุที่เหลาแดงอยู่ริมแม่น้ำชานาน ได้เห็นคนลงเรือข้ามฟากไปมาวันละไม่ใช่น้อยๆ การลงเรือข้ามฟากบางทีก็ต้องเสี่ยงอันตราย ดังที่มีคนตกน้ำตายอยู่บ่อยๆ เหลาแดงจึงคิดว่าเอาเงินไปสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเป็นดีที่สุด และเพื่อเป็นที่ระลึกถึงสหายมีค่าผู้ช่วยให้ตนมีเงินมา เหลาแดงจึงไปสร้างสะพานตรงที่ที่สหายผู้นั้นตกน้ำตาย

สะพานของเหลาแดงแม้จะเป็นสะพานไม้ ก็ยังช่วยให้คนไม่ต้องเสี่ยงภัยและรอดตกน้ำตายได้มากมาย คนที่ได้รับความสะดวกสบายจากสะพานนี้จึงพากันระลึกรู้ถึงบุญคุณเหลาแดง และร่วมใจกันสร้างศาลเจ้าไว้ตรงเชิงสะพาน - มีแผ่นป้ายจารึกเกียรติคุณไว้ด้วย เหลาแดงเลยกลายเป็นเทพเจ้าประจำศาลเจ้าแดง ทั้งนี้ก็ด้วยคุณงามความดีที่เห็นประโยชน์สาธารณะเป็นเรื่องสำคัญนั่นเอง ชาวจีนผู้จดจำเรื่องนมาเล่า ก็คงเห็นเรื่องนสำคัญ จึงได้บันทึกไว้เป็นเครื่องสั่งสอนลูกหลานสืบต่อมา □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงาน: ๘, ใต้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา ๒.๕๐ บาท

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ
เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุภา

(พระดาจักษณิไพบรเกล้าพระวรราชทาน)

ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกี เทียนประภาส

บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พณ วรณะประทีป ณ ระนอง

ทิม วิไลเลิศ

เรอชน ศรีวชิร

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริดา พูนภักดิ์ สหิ์ เดือนมลงก

สมบุรณ์ สรรพทอคม นิตา วงศ์เทอธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอังก์โสม วิจารณ์บรรณัท

กนก สามเสน วิด

แพทธีหญิงอววรรณ คุณวิศาล

อุบล กรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทธีหญิงอนงค์ สิวานนท์

เสงี่ยม นาทองศุร

จ่านง วังสิกุล อ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๗ อาคารคึกคักเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๘๘๓๖

อีเตชาโตะกำลังขึ้นชมกับการ
เลี้ยงและการบันเทิงที่เจ้ามังกรจัด
ให้ และกำลังนึกว่าเหล่าของ
เจ้ามังกรก็ช่างมีรสชาติดีเป็น
พิเศษนั้น ทนได้นั้นก็ได้ยินเสียง
ดังกึกก้องไม่ผิดกับเสียงฟ้าถล่ม
เปรี้ยง ๆ ลงมาดังตึกกว่าที่อื่น ๆ
กัน

ทั้งอีเตชาโตะกับเจ้ามังกร
ต่างผุดลุกขึ้นทันที แล้ววิ่งไปที่
เฉลียง และเฝ้ามองไปยังภูเขา
มิกามิ ต่างก็เห็นเจ้าตระกูลยักษ์
ตัวมหึมาเอราบนคตัวพันภูเขาได้
ตั้งแต่ยอดลงมาถึงเชิงเขาจนดู
ไม่ออกว่าที่ตรงนั้นเป็นภูเขา
มิกามิ คาทั้งสองของมันลุกควา
โพล่งอยู่ตรงหัวคุไม่ผิดกับลูกไฟ
สองดวง คันท้องร้อยของมันก็
เรืองแสงไม่ผิดกับเอาไฟไปเรียง
ไว้เป็นแถวจนไปตามภูเขา

อีเตชาโตะเห็นเช่นนั้นก็รีบ
เอาลูกธนูขึ้นวาง แล้วเห็นยว
อย่างสุดแรงเกิด ลูกธนูแล่นหัวอ
ฝ่าความมืดไปถูกตรงกลางหัวของ
ตระกูลยักษ์พอดี แต่ว่าพอยิงไป
ถูกที่หมาย ลูกธนูก็กระดอนตกลง
ไม่ได้สะกิดแม้แต่ผิวของตระกูล
(อ่านต่อหน้า 139)

“ปรีชา” ต้องการให้เป็นชื่อแปลก

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

- ฤชดา - (ออกเสียง รัชดา) ความซื่อสัตย์
ความตรง
อศุนาภา - รัชมีดาวพระศุกร์
อาทฤดา - (ออกเสียง อาทริดา) ชัยชนะ
เป็นที่เคารพนับถือ

“ปรีชา” ต้องการอักษร จ.ร. ขอให้เป็นชื่อแปลก
และเก๋ (เป็นภาษาสันสกฤต)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

- ฤก - (ออกเสียง รัช) เทพเจ้า
รุฒา - เจริญ งอกงาม เพิ่มพูน
โรทัส - สวรรค์กับพื้นพิภพ

“น้อย” ต้องการอักษร ส.ท.ม. ให้มีความหมาย
ดี และคล้องกับชื่อปรางทิพย์ ไกรเทพ แด่ดำขัดข้อง

ก็ขอให้มียกษร ส.ท.

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

- สัทมน - (ออกเสียง สัตตะมน) มั่น ทัก
ทบุชา
ทามินี - สายฟ้าแลบ
ทิพามณี - พระอาทิตย์

“จิตรดา” ต้องการอักษรที่เป็นเครื่องหมาย ตาม
หลังด้วยอายุและบริวาร มีความหมายว่าดำรงวงศ์
สกุลให้ยั่งยืนมั่นคง มีเกียรติ

ชื่อเล่นโปรดตั้งเอาเอง ด้วยเหตุผลดังเคยกล่าว
ไว้แล้ว

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

- ยศพงศ์ - (ออกเสียง ยศสะพง) สกุลอันมี
ชื่อเสียง
กุลธร - ทหารวงศ์สกุล
จิรัสดี - อยู่ได้ยืนยาว □

เจ้าหญิงบัวสาร - ค้อจากหน้า ๒๑

อีเดชาโตะก็ยังไม่ลืมอีก และลูกธนูก็มีได้ทำ
อันตรายแก่ชะบาแต่อย่างใดอีก อีเดชาโตะยังอยู่
อย่างนั้นจนกระทั่งลูกธนูเหลืออยู่เพียงดอกเดียว
ทำอะไรจึงจะพิฆาตเจ้าชะบาตัวนี้ได้ อีเดชาโตะ
ยั้งนึกคิดหาวิธีอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็คิดถึงของวิเศษ
ศักดิ์สิทธิ์อย่างหนึ่งของตน นั่นก็คืออนาลาย ฉะนั้น
ก่อนจะปล่อยธนูดอกสุดท้ายไป อีเดชาโตะก็เอาหัว
ลูกธนูใส่ปากอมไว้ครู่หนึ่ง แล้วจึงเล็งอย่างดีที่สุด
ยิงออกไป

ได้ผลจริงดังคาด ธนูดอกสุดท้ายของอีเดชาโตะ

ถูกที่หมายแทงทะลุเข้าไปในสมองของชะบายักษ์
เจ้าสัตว์ร้ายนั้นหมดฤทธิ์ทันที แสงไฟลงจากดวงตา
และแสงเรืองจากดินตั้งรอยของมันพลันดับมืดลง
ทันใดนั้น ทะเลสาบมิวาลอดทั้งวังเจ้ามังกรที่อยู่
ภายใต้ มีดมืดอย่างน่ากลัว แล้วยังมีเสียงฟ้าคำราม
มีฟ้าแลบ จนดูเหมือนว่าวังเจ้ามังกรจะพังทลายราบ
ไปกับพื้นเสียให้ได้

ครั้นรุ่งเช้า พายุร้ายหายไปแล้ว ท้องฟ้าแจ่มใส
แสงแดดแจ่มจ้า แลเห็นชะบายักษ์ตัวมหึมาจมอยู่
ในทะเลสาบมิวาล เห็นเช่นนั้นทั้งเจ้ามังกรและ

บริพารทั้งหลายต่างชื่นชมโลมณัสที่ศรัทธาถูกปราบลงได้ เจ้ามังกร
จึงจัดการเลี้ยงฉลองชัยชนะของยิเดชาโดะอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้
มโหฬารยิ่งกว่าคราวก่อนเป็นอันมาก เสร็จเรียบร้อยแล้วยิเดชาโดะ
ก็จำเป็นต้องอำลากลับบ้านกลับเมืองของตน

ก่อนยิเดชาโดะจะจากมา เจ้ามังกรได้ให้ของมีค่า ๕ อย่างเป็น
ของขวัญแก่ยิเดชาโดะ ของทั้ง ๕ นั้นได้แก่ กระจก ๒ ใบ ข้าวถุงหนึ่ง
แพร่ม้วนหนึ่ง แล้วยังหม้อใบหนึ่ง แล้วยังสั่งให้บริพารปลาซึ่งไม่ช้า
ก็จำแลงร่างเป็นคน จัดขบวนถือของขวัญทั้ง ๕ อย่างนั้นแห่แหนมา
ส่งยิเดชาโดะจนถึงบ้าน เจ้ามังกรนั้นก็มาด้วยแต่มาส่งยิเดชาโดะ
แค่สะพานทะเลสาบบิดาเท่านั้นแล้วก็กลับไป

เมื่อยิเดชาโดะมาถึงบ้าน บริพารปลาของเจ้ามังกรนำของ
เหล่านั้นวางไว้ให้แล้วก็หายกลับไปทันที ของขวัญของเจ้ามังกรทั้ง
ที่จริงก็ไม่น่าจะมีค่าอะไร เพราะเป็นเพียงข้าวถุงหนึ่ง หม้อใบหนึ่ง
แพร่ม้วนหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าบังเอิญไม่ใช่ข้าวธรรมดา หม้อธรรมดา
แพร่ธรรมดา จึงได้มีค่าล้นพ้น คือ ข้าวถุงนั้นเป็นข้าวชนิดที่กิน
อย่างไรๆ ไม่มีวันหมด หม้อใบนั้นก็หุงต้มให้สุกได้โดยไม่ต้องใช้ไฟ
ส่วนแพร่ม้วนนั้นแล้ว ใช้สักเท่าไรๆ ก็ไม่มีวันหมดม้วน มีแต่กระจก
๒ ใบเท่านั้นที่เป็นกระจกธรรมดา ไม่ใช่ของกายสิทธิ์อะไร ยิเดชาโดะ
จึงนำไปถวายวัดใกล้ๆ บ้าน และด้วยของมีค่าที่ได้จากเจ้ามังกร
นั่นเอง ยิเดชาโดะจึงค่อยมีเงิน และเรื่องราวก็เลื่องลือระบือไป
ไกล คนทั้งหลายจึงตั้งฉายาให้เขาว่า ดาวระโตะตะ ที่แปลว่า
“เจ้าถุงข้าวสาร” แทนที่จะเรียกชื่อเขายิเดชาโดะดังแต่ก่อน □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกวันในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมดาอีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุภา

ธรรมเนียม แสงรังษี ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ทษณีย์ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรีธากั

กองบรรณาธิการ
นางศรี ประภาศิริ
ปริกา พูนภักดิ์ สัทธ์ เสือทองศรี
สมบุญ ณ สรรพพจนิก นิกอา วงศ์เท่งธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ ร.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนบรรณัท
กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล
สุมล คุรุมนกุล ร.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
เสงี่ยม เม้าทองศรี
จำนง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ร.บ.
สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๗ อาคารศรีทศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๕๔๓๖

นิทาน จีน

บรรณ ทักษิณ

หนุ่มเจ้าตำราญ

หนุ่มเจ้าตำราญ เจ้าของเรื่องนี้เป็นชายหนุ่มแน่เข้า ในเรื่องเรียกว่าเย่ากั้งจ้อ คงจะเป็นเพราะตำแหน่งของบิดาเทียบเท่าอำมาตย์ผู้ใหญ่ เรื่องราวของเย่ากั้งจ้อผู้เห็นที่จะแปลกไม่ซ้ำแบบใคร จึงได้มีผู้จดจำเล่าสืบต่อกันมา และนายเลียบเวนสันได้แปลลงไว้ในหนังสือหีบทอง เรื่องเล่าว่า

เย่ากั้งจ้อตกต่ำลงนี้มีถิ่นฐานอยู่ทางตะวันออกของแคว้นเจ้อเจียง ที่เย่ากั้งจ้อใช้ชีวิตอย่างตำราญมานานใจได้นั้น เป็นเพราะมีทงยัคอำนาจและทรัพย์สินสมบัติ ว่าถึงยศอำนาจ นอกจากเย่ากั้งจ้อจะเป็นลูกชายอำมาตย์ผู้ใหญ่คงกล่าวแล้ว ก็ยังได้เป็นเขยในสกุลขุนนางอีกด้วย ส่วนทรัพย์สินมรดกนั้นไม่ต้องกล่าวถึงก็เห็นจะได้ว่า ทรัพย์สินมรดกของตระกูลเย่ากั้งจ้อตกต่ำมาตั้งแต่เย่ากั้งจ้อนั้นมหาศาลแค่ไหน ทงยัคสมบัติอันมากมายในครอบครองของเย่ากั้งจ้อนั้นมั่งคั่งของเงินทองและที่ดิน ที่ดินนั้นกว้างใหญ่ไพศาล นับเป็นร้อยๆ ไร่ มีทั้งนา ที่สวน ป่าไม้ภูเขา แม่น้ำ ตลอดจนสระหนองคลองบึง เย่ากั้งจ้อเป็นผู้เชื่อมั่นในเรื่องทรัพย์สินและอำนาจว่าเป็นสิ่งแน่นอนยั่งยืน จึงไม่ได้ดำเนินรอยตามบรรพบุรุษ

ทำอะไรให้เกิดประโยชน์ โทศผลแก่ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น คงคงอยู่อย่างเดียวที่จะเข้าป่าล่าสัตว์ แวดล้อมไปด้วยพวกหนุ่มเจ้าตำราญอื่นๆมากมาย ไม่ว่าเมื่อใดที่เย่ากั้งจ้อเห็นแขกของตนเกิดพูดคุยกัน เรื่องโคลงกลอน เรื่องเขียนอักษรจีน หรือไม้ก่ เรื่องตบโต้โต้ของเขาแล้ว เมื่อนั้นหน้าเย่ากั้งจ้อเป็นต้องเปลี่ยนสี คอกระดก มีท้าวว่ารู้สึกอึดอัดใจยิ่งนัก แต่ถ้าเมื่อใดเย่ากั้งจ้อไปได้ยินใครพูดถึงเรื่องชาติขุนได้กำไร หรือเรื่องทำอย่างไรมั่งมี มีทรัพย์สินสมบัติเงินทองแล้วละก็ เมื่อนั้นเย่ากั้งจ้อเป็นต้องหัวเราะอย่างขบขัน และเห็นคนคนนั้นเป็นตลกที่หัวเราะไม่ควรจะไปเคียดแค้นหรือรังเกียจด้วยเลย

เย่ากั้งจ้อเฝ้าแต่กล่าวหาว่าจ้อจอก ถ้ากระต่ายอยู่อย่างนั้นเรื่อยไปวันแล้ววันเล่า พวกที่เตร่ไปเตร่มาตามตลาดรู้ข่าวเช่นนั้นเข้าต่างก็พากันมาขอเป็นผู้แวดล้อมของเย่ากั้งจ้อ จำนวนคนเหล่านั้นค่อยๆเพิ่มมากขึ้น จากเรือนโหลเป็นเรือนร้อย คนแวดล้อมเป็นอันมากนี้เกาะเย่ากั้งจ้อติดแน่นไม่ฉีกปลิง เพราะรู้ว่าเย่ากั้งจ้อไม่เคยตระหนี่เหนียวแน่นกับพวกตน มีหน้าซ้ายยังเผื่อแผ่ไปถึงครอบครัวของตนอีกด้วย แต่เย่ากั้งจ้อก็ได้รับความสนุกสนาน

ร่วมกับคนเหล่านี้ อยู่ไม่นาน
 บางทีมีการเล่นขี้มาแข่งกัน ต่าง
 คนต่างขี้มาไปคนละทิศละทาง ใคร
 มาถึงทีหมายที่กำหนดได้เป็นคน
 สุดท้ายต้องเสียเงิน บางทีก็
 เล่นขี้ตัวแข่งกัน ใครยิ่งได้มากที่สุด
 ได้รับรางวัล บางทีก็จุดคบไฟ
 เล่นขี้ตัวกันตอนกลางคืน เข้าถึงจอ
 กับคนเหล่านี้เพ็ดเพ็ดอยู่
 ในป่าทั้งกลางคืนกลางคืนอย่าง
 ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บางทีตลอด
 ทั้งอาทิตย์ไม่ได้กลับบ้านเลยก็มี
 อะไรที่จะให้ความสนุกแล้ว เข้า
 ถึงจอจ่ายไม่อื่น มีอยู่ครั้งหนึ่ง
 เข้าถึงจอเอาทองตั้งมากมายมา
 ขี้มาแข่ง เอาข้าวเปลือกจำนวน
 ไม่น้อยมารายเอาเงินไปซื้อ
 หน้าไม้อย่างดีไว้ใช้ และใน
 ระหว่างที่เล่นสนุกถ้าเข้าถึงจอกับ
 พรคนพวกคนสนิทเกิดไปเหยียบ
 ย่ำนาที่ใดหว่านแล้ว หรือมีพืชผล
 ที่จะเก็บเกี่ยวจนเป็นที่เสียหาย
 หรือบางทีเกิดไปเผาพื้นที่ชาวบ้าน
 เก็บสะสมไว้ เช่นนั้นแล้ว เข้าถึงจอ
 ก็จะชดใช้ค่าเสียหายให้เป็น
 สองเท่า เข้าถึงจอจ่ายเงินอย่าง
 ไม่รู้สึกเสียดายเลย เขามักจะพูด

(อ่านต่อหน้า 137)

อดีตกลับมา — ต่อจากหน้า ๑๗

เพื่อนๆ ของดิฉันแต่งเครื่องแบบนักเรียน มีโบหน้าอันอ่อน ผ่องใสด้วยวัยเยาว์ ครูสุต่ายเป็นสาวอยู่เหมือนสมัยก่อน แต่ดิฉันเล่า ผู้หญิงวัยกลางคนในชุดสีเขียวหม่น กระเป๋าและรองเท้าสีน้ำตาลแก่ มีทรงผมอันรวบไว้เป็นมวยเรียบตามวัย ดิฉันนึกแก่กว่าคุณครูตั้งสิบกว่าปีได้กระมัง

ดิฉันรู้สึกว้าวนั่นคนไหน โคลงเคลงเหมือนทะเลยามมรสุม เห็นดวงตาของคุณครูและตาแจ๋วๆ ของเพื่อนมองมาเป็นจุดเดียวอย่างฉงนและไม่เข้าใจ ดิฉันรู้แล้วว่าทำไมครูถึงจำดิฉันไม่ได้ ดิฉันอยู่ในปัจจุบัน ส่วนพวกนี้อยู่ในอดีต ดิฉันเห็นอดีตและเข้าไปในอดีตนั้น แต่ดิฉันหนีสภาพปัจจุบันไม่ได้ ดิฉันยกมือขึ้นฝาดเหงื่อที่แก้มที่กำลังจะอ่อนทรุดลง แรงใจตอบเสียงฉัน

“คะ คุณครู ดิฉันมาเพื่อเรียนว่าहरषाไม่มาโรงเรียนวันนี้ แก่ดิดุระดำคึกมากคะ แก่อยากมาเรียนใจแทบขาดแต่มาไม่ได้ ดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเมื่อไรจะมาได้ แต่हरषาอยากมาเรียนจริงๆ คะ ดิฉันขอยืนยัน”

หนุ่มเจ้าสำราญ — ต่อจากหน้า ๒๑

เสมอว่า “คนเราเกิดมาเพื่อสนุก แล้วจะไปกังวลเรื่องเก็บเงินเก็บทองไปทำไม” คราวหนึ่งมีคนสรรเสริญท่านอำมาตย์ผู้เป็นบิดาของเย้าถึงใจว่าเป็นผู้สามารถเรื่องเก็บค่าเช่าเก็บภาษียิ่งนัก ชายนั้นพูดเพื่อจะตำหนิเย้าถึงจอมตรราช แต่ยังไม่มีทันจะพูดต่อไป คนหนุ่มๆ ที่อยู่ในที่นั่งก็ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า “ตาคนแก่คร่ำครึนั้นเก็บปัญญา

ครูสุต่ายคงจำหน้าดิฉันอย่างฝังใจ แต่ดิฉันไม่ยอมอยู่ทนนี้เสียแล้ว รับพนมมือทำความเคารพอำลาเธอแล้วหันหลังกลับ สาวเท่าเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ จนกระทั่งพ้นเรือนหลังนั้นมาจนไม่เห็นกันอีก ดิฉันขับหน้าลงแอมบนนั่งตกใหญ่เพื่อบังน้ำตาที่กำลังจะไหล กลับใจจนปวดร้าวไปทั่วสมอง แต่ดิฉันตั้งใจห้ามไว้จนสำเร็จ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูปรากฏว่าจนเวลาที่นัดกับอาจารย์ใหญ่ไว้แล้ว ดิฉันตัดสินใจออกเดินไปข้างหน้า มุ่งไปยังจุดนัดหมาย เดินไปข้างหน้า เดินไปเรื่อย ๆ โดยไม่หันกลับไปมองอดีตอีก ดิฉันน่าจะได้คิด น่าจะรู้แล้วว่าคร่ำครวญอาลัยสิ่งที่ผ่านมานั้นคือการเปล่าประโยชน์ ดิฉันตั้งใจว่าในงานนี้จะให้มีบรรยากาศอย่างอดีตมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่ดิฉันรู้แล้วว่าไม่สำเร็จ เพื่อนๆ อาจมาชุมนุมกันก็จริง แต่ไม่มีวันเหมือนอดีตอีกเป็นอันขาด ดิฉันพบแล้วแม้แต่อดีตก็กลับคืนมาว่าถึงอย่างไรดิฉันก็กลับไปอยู่ในอดีตนั้นไม่ได้ เราได้แต่ปัจจุบันและอนาคตที่จะต้องก้าวไปสู่เพื่อจะทิ้งอดีตไว้เบื้องหลัง □

ความสามารถอ่อน แล้วจะไปให้ลูกชายของแกใช้ชีวิตอย่างแกได้อย่างไร”

วันหนึ่งเย้าถึงจอกับคนออกไล่ล่าสัตว์และได้หลงทางไปไกลเสบียงอาหารก็หมดลงพอดี ในขณะนั้นถึงแม้เย้าถึงจะมีเงินอยู่เต็มถุง แต่ความองไม่เห็น โรงเตี๊ยมหรือที่พักใด ๆ ในบริเวณนั้นเลย ขณะที่เย้าถึงจอกำลังขมระหอยจะเหย ทงเห็นอย

ทั้งหิวอยู่นั้น ก็บังเอิญให้มีคนไม่ล่อออกมาจากข้าง
ทาง ยกคันรถขึ้นแสดงการต้อนรับเข้าถึงจอกับ
คณะ คนเหล่านั้นพูดว่า “พวกเราชาวบ้านผู้ต่ำต้อย
ไม่นึกเลยว่าท่านจะมาถึงที่นี่ เพราะฉะนั้นพวกเรา
ขอถือโอกาสจัดสุราอาหารเล็กๆน้อยๆเลี้ยง
ต้อนรับท่าน”

ได้ยินเช่นนั้น เข้าถึงจอกับคนสนิทที่พากันคืบ
มือด้วยความร่าเริงใจ ริมลงจากหลังม้า เดินตรง
ไปยังบ้านของคนเหล่านั้น แล้วก็นั่งและดื่มจนเต็มใจ
อยาก เสริ่งแล้วเข้าถึงจอกกล่าวว่า “คนที่ทำดีมีใจ
อาวอย่างนี้สมควรได้รับรางวัลจริงๆ” และเข้าถึงจอ
ก็ให้เงินคนเหล่านั้นมากกว่าราคาของที่นั่งมาเลี้ยง
ถึง ๓ เท่า ชาวบ้านที่ได้รับเงินคือจิตใจเป็นอย่างดี
ถึงกับคุกเข่าลงตรงเท้ามาแล้วก้มคำนับ ยิ่งเห็นเช่น
นั้น เข้าถึงจอยิ่งพอใจหนักขึ้น ออกปากว่า “คน
เหล่านั้นไม่เพียงแต่ทำงานหนัก แต่ยังเป็นคนสุภาพ
อ่อนน้อมอีกด้วย” แล้วก็สั่งคนใช้ให้เปิดถุงเงิน
หาอะไรมาให้รางวัลคนเหล่านั้นอีก นับแต่นั้นมา
ชาวกระบือไปทั่ว และใครๆก็พากันเอาอย่าง
ชาวบ้านพวกนั้น ฉะนั้นถ้าเข้าถึงจอไปล่าสัตว์ทาง
ตะวันออก ทางตะวันตกก็จะต้องมีคนทำอาหารไว้
เตรียมต้อนรับ หรือถ้าเข้าถึงจอไปล่าสัตว์ทางใต้
ก็จะต้องมีคนเตรียมทำกับข้าวอยู่ทางเหนือ และถึง
เข้าถึงจอก็จะพักอยู่เป็นวันๆเป็นอาทิตย์ก็ไม่มีใคร
รังเกียจ เข้าถึงจอไม่ต้องทำอะไรมาก เพียงแต่พูด
ออกมาคำเดียวก็จะมิเสียงตอบรับคำตรัสร้อยดังพื้น
เสียง แต่ละคนต่างก็แสดงความสุภาพนอบน้อม
สรรเสริญยกย่องเข้าถึงจออย่างไม่มีอะไรเปรียบ

เข้าถึงจอก็พอกพอใจ และถึงแม้จะแสดงความ
ต่ำต้อยคุณนัยสักเพียงไร เข้าถึงจอก็ยังรู้สึกว่าตัวเอง
เป็นหนี้บุญคุณคนเหล่านั้นอยู่เสมอ บรรดาคนสนิท
มิตรสหายที่แวดล้อมต่างก็กล่าวว่า ที่จริงแล้วคน
เหล่านั้นก็เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา ไม่น่าจะต้อง
มาลำบากยากกายจัดหาข้าวปลาอาหารมาเลี้ยง
เข้าถึงจอ และต้อนรับขลุ่ยเข้าถึงจอยิ่งกว่าราชา
มหากษัตริย์เสียอีก เมื่อเห็นเช่นนั้นถ้าไม่ดกรางวัล
อย่างงามเป็นการตอบแทนแล้ว เข้าถึงจอก็จะแสดง
ให้ชาวบ้านที่ต้อนรับนั้นเห็นได้อย่างไรว่าการ
ต้อนรับของเขาเป็นที่สมอารมณ์ เข้าถึงจอพิงแล้ว
ก็เห็นจริง

เมื่อเข้าถึงจอประพติดอย่างนี้หลายๆปีเข้า
เงินทองก็หมดเกลี้ยงกระเป๋าคูณแลผลประโยชน์
บอกเข้าถึงจอเสียงหวานๆว่าเงินของเข้าถึงจอนั้น
หมดแล้ว คงมีแค่ที่ดินอันเป็นมรดกตกทอดของ
ตระกูลเท่านั้น ได้ยินอย่างนั้น คนสนิทของเข้าถึงจอ
ก็พูดว่า “จะต้องไปทุกซั่วนะไร ที่นาของท่านออก
ขายเหี้ยมยด ที่ดินของท่านก็กว้างใหญ่เกินเข้าไปตั้ง
ครึ่งตำบลนั้น จนเดินดูได้ไม่ทั่ว ที่เหล่านั้นท่านต้องเสีย
ภาษีอยู่ปีละมิใช่น้อย ทั้งๆที่เป็นที่กว้างขวางเปล่า
มิที่ทำอะไรได้น่าได้แค่เพียงส่วนน้อย เก็บค่าเช่าก็
ยากลำบาก ดูแล้วที่เหล่านั้นไม่เห็นมีอะไรนอกจาก
โคลนที่ใช้การอะไรไม่ได้ แต่ถ้าท่านนำเอาที่ดิน
ที่มีแค่โคลนที่ใช้การไม่ได้เหล่านั้นมาแจกผู้ที่ต้อนรับ
ท่านดูบ้าง มันอาจจะมีความแก่แก่คนเหล่านั้นเท่าๆกับ
ทองคำเดียว ทำไมท่านไม่ลองหาประโยชน์จากโคลน
เหล่านั้นให้เหมือนหาประโยชน์จากทองคำ”

เป็นอันเข้าถึงใจแก่ปัญหาการเงินทองไม่มีใช้ ตอนไป
ไม่ว่าจะไปไหน เข้าถึงใจเป็นต้องเอาใบซื้อขายที่ดินติดตัวไปด้วย
เมื่อถึงคราวต้องการจะให้รางวัลใครก็มอบใบซื้อขายที่ดินให้ ตอน
แรกคนไม่ยอมรับ คนสนิทของเข้าถึงใจต้องอธิบายให้ฟังว่าที่
เหล่านั้นมีราคาค่างวดเพียงไร พอรู้เรื่องเช่นนั้น พวกคนหัวแหลม
เกิดคิดอยากได้ที่ดินผืนงามๆ ฉะนั้นจึงไปติดสินบนพวกคนสนิท
เหล่านั้นไว้ล่วงหน้า แล้วก็ไปจัดหาสุราอาหารอย่างดี ตลอดจน
ไปจ้างหญิงโสเภณีหญิงนักร้องมาทำตัวเป็นเมียเป็นลูกสาวเจ้าของ
บ้าน เพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่แขกผู้เกียรติอย่างเต็มที่ ครั้นถึง
เวลากลับจำเป็นต้องจ่ายรางวัลแก่เจ้าของบ้าน คนสนิทคนหนึ่งก็จะ
หยิบปัด อีกคนหนึ่งจะไลน์มอคิดมูลค่า และอีกคนหนึ่งก็จะอ้างถึง
ทะเบียนที่ดิน พอทำสัญญาตกลงกันแล้วก็ส่งให้เข้าถึงใจเซ็นชื่อ
เข้าถึงใจก็เซ็นชื่อให้โดยไม่แยแสเลยแม้แต่ด้อยว่า ที่ดินนั้นเป็นที่
ดีหรือทำเล ราคาดีหรือสูงหรือต่ำ แม้กระนั้นมอต้องเซ็นชื่อมาก
ๆ เข้า เข้าถึงใจก็ตอบไม่ได้ว่า “โอ๊ย ล้วนแต่เป็นเรื่องเดือดร้อน
แก่เราทั้งนั้น ทำไมเราจะต้องเซ็นชื่อแล้วเซ็นชื่อเล่าในใบซื้อขาย
เหล่านั้น มันเป็นเรื่องของพวกเขาหนอหนึ่งต่อเขา”

นับแต่นั้นมาคนสนิทของเข้าถึงใจก็ไปจัดการพิมพ์ใบซื้อขาย
ให้มีรายละเอียดอยู่พร้อมเสร็จ แล้วก็ไปแกะตราซื้อเข้าถึงใจไว้
สำหรับประทับด้วย ทุกวันพอตะวันตก เข้าถึงใจก็ออกมาหอบเอา
ใบซื้อขายที่พิมพ์ล่วงหน้าไว้แล้วไปด้วยคราวละหลายๆ ใบ ถึงเวลา
ต้องการใช้ก็เพียงแต่กรอกตัวเลขบอกจำนวนเงินลงไปเท่านั้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเน็ลส์รวมค่าออก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

พรหมมาลี มุตตามระ

วิระ เสริมประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๓ วรรณอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บัณฑิต

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรณะประทีป ๓ วรรณอง
ทิม วิไลเลิศ
เจื้อย ศรีธำภ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา พูนภักดิ์ สหิ์ เสือหลงทวี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิกอ วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ วิจารณ์บรรณรักษ์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

สมบัติ กรุณมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เม้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพิณ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๐๖

โน้ต

บรรณ ทักษิณ

หนุ่มเจ้าสำราญ (ต่อ)

เข่าถึงจ้องคงสนุกสนานกับการล่าสัตว์เรื่อยไปไม่มีหยุดยั้ง ทั้งไม่เคยคิดถึงเรื่องรางวัลที่ใด
ใครๆ นั้นเป็นราคาค่างวศเท่าไร ฉะนั้นเมื่อเวลาล่วงไป ที่ดินมรดกของเข่าถึงจ้องก็หมดไป แม้แต่
ที่ฝังศพของบรรพบุรุษปู่ย่าตายายก็ไม่มีเหลือ ไม่มีแม้ที่ที่จะกันแดดกันฝนให้แก่ตัวเองและลูกเมีย

ขณะเดียวกันนั้นบรรดาคนสนิทมิตรสหายของ
เข่าถึงจ้องต่างก็ร่ำรวยขึ้นตามๆ กัน แต่ละคนต่าง
กินอาหารดีๆ แต่งตัวสวยงาม ชิม้างามสง่า ขับรถ
โก้หรูหรา เวลาพบเข่าถึงจ้องก็ไม่แสดงท่าว่ารู้จัก
ครั้นเข่าถึงจ้องตกขายอย่างนอนบ่นอมเวลาที่พักกัน
ตามข้างถนน คนเหล่านั้นยังวางท่าภาคภูมิ แม้จะ
เห็นเข่าถึงจ้องอดโซและหนาวสั่น ก็หาได้เหลียวแล
ไม่ กลับยกไหล่อย่างเหยียดหยาม ที่จริงแล้ว
หัวเราะเยาะให้ด้วยซ้ำไป

หมคมัณเฑาะเจ้าจริง เข่าถึงจ้องก็คิดจะขายเมีย
แต่ก็เกรงพ่อตา จึงไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากพูด
พ่อตาของเข่าถึงจ้องเป็นคนฉลาดหลักแหลม และ
เผด็จศึกฐานะความเป็นอยู่ของเข่าถึงจ้อมานานแล้ว
ดังนั้นไม่ว่าที่เข่าถึงจ้องจะเอ่ยปากบอก พ่อตาของ
เข่าถึงจ้องก็ไปหาคนมาซื้อลูกสาวของตน สมมุติ
ให้ผู้มาซื้อนั้นเป็นเศรษฐีผู้มีทั้งทรัพย์และอำนาจ
เห็นได้จากของหมั้นที่เป็นของมีค่าราคาแพง แล้ว

พ่อตาของเข่าถึงจ้องก็ต่อบ้านขายให้กว้างออกจัด
แบ่งให้เป็นที่อยู่ของลูกสาว เรียบร้อยแล้วก็พา
ลูกสาวไปอยู่บ้านของตน และได้ตกลงกับเข่าถึงจ้อง
ว่า

“ค่าตัวเมียเจ้าออกจะสูงอยู่นะ แต่ว่าคนที่มา
ซื้อเมียเจ้าเราได้นับว่าเมียเจ้าเป็นคนดี ขยัน
ขันแข็ง เราจึงไม่เสียขายเงินทองคำของหมั้นแพงๆ
อย่างนี้ แต่พ่อเมียเจ้าเราอย่าเข้าไปอยู่ในบ้าน
เศรษฐีสามีใหม่ของเราแล้ว เจ้าจะไปพบเราอีก
ไม่ได้จนตลอดชีวิต จำไว้นะ”

ถึงข้อตกลงนี้จะทำให้เข่าถึงจ้องถูกตัดขาดไป
จากภรรยาเดิมทีเดียว เข่าถึงจ้องก็มิได้จะเดือดร้อน
นัก กลับยินดีปรีดาไปเสียอีก เพราะไม่คาดคิดว่า
จะขายเมียได้ราคาถึงเพียงนั้น พ่อเมียพ้นไปได้ไม่
กี่เดือน เงินที่เข่าถึงจ้องได้ไปก็หมด คราวนั้นจะเหลียว
ไปหาใคร มีก็แต่ตัวเอง เข่าถึงจ้องเลยคิดจะขาย
ตัวเอง เป็นห่วงอยู่แต่ว่าจะหาคนซื้อไม่ได้เท่านั้น

คนหาเสี้ยนดินแดนฉลาดของเข่า
 กิ่งจ้อออกนะแหละทช่วยเหลือหา
 คนมาซื้อเข่ากิ่งจ้อไปเป็นคนไร่
 ให้ราคาสูงอยู่ พ่อตาเข่ากิ่งจ้อ
 พูดว่า "ก็คนซื้อเราให้ราคาตัว
 เจ้าสูงเท่านั้นละ เป็นเพราะเจ้าเคย
 เป็นคนมีเกียรติสูงเด่น ฉะนั้น
 พอดตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เจ้า
 ต้องเชื่อฟังนายของเจ้า อย่าไป
 ทำให้เราโกรธได้ละ" ได้ยินเช่น
 นั้น เข่ากิ่งจ้อคิดว่า 'เป็นคนไร่
 เขาคงไม่กระไรนักหรอก เมื่อ
 ก่อนนี้เราเคยมีคนไร่ตั้งเป็นร้อยๆ
 คนไร่เราไม่เห็นทำอะไร ได้แต่นั่ง
 เล่นนอนเล่น มีหน้าซำยังได้
 กินอิ่มหลับฝัน เลือหนากก็มีใส่
 อย่าทุกข์ร้อนไปเลยนะ'

ปลอบใจตัวเองดังนั้นแล้ว
 เข่ากิ่งจ้อก็ไปทำสัญญาตกลงกับ
 นายใหม่ของตน พอนายพา
 เข่ากิ่งจ้อไปถึงบ้าน ก็มอบหน้าที่
 ให้สองอย่าง คือตอนเช้าให้ไป
 หาพื้น ตอนเย็นให้ดำข้าว เข่า
 กิ่งจ้อไม่เคยเคยต้องงานอย่างนั้น
 แม้จะพยายามอย่างไรก็ทำได้
 คราวละไม่เกินครึ่งชั่วโมง ทนอยู่
 ได้ไม่กี่วัน เข่ากิ่งจ้อก็ต้องหนี
 (อ่านต่อหน้า 139)

... รา - น้ำค้าง หนาว เย็น

“สมจิตร” ต้องการอักษร ก. ข. ค. ง. ด. จ. ฉ. ฆ. มีความหมายว่า การศึกษา ไปศึกษาต่างประเทศ ความรัก เ็นดู สงสาร

เมื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สัถยวรณ - (ออกเสียงสระโทวัด) เจริญด้วย ความเมตตาปราณี สงสาร เห็นใจ

กันตฤทธิ

มฤณ

- เพิ่มพูนความสุข

- (ควรจะออกเสียงว่า คริน แต่ ถ้าไม่ذنัดจะแยกเสียงเป็น คกริน คงจะได้) ความเมตตา กรุณา

หมายเหตุ ถ้าฉบับวันที่ในบัตรในสัทธิสารฉบับที่แล้ว แจ้งว่าวันที่ ๒๓ ม.ค. - ๒๕ ม.ค. นั้นถูกต้องคือ วันที่ ๒๖ ม.ค. - ๒ ก.พ. □

หนุ่มเจ้าดำราญ - ต่อจากหน้า ๒๐

ออกจากบ้าน ออกมาแล้วจะไปไหนเล่า เมื่อ มองไม่เห็นหนทางอื่นจะช่วยตัวเองได้ เข้าถึงจ้อ ก็เลยไปเข้ากลุ่มกับพวกขอทาน ไปเที่ยวขอทาน ตามตลาดพอได้ข้าวกิน เข้าถึงจ้อคงจะพอมมีความรู้ ทางโคลงกลอนอยู่บ้าง จึงแต่งเพลงขอทานบรรยาย ความหลังอันรุ่งเรืองในชีวิตของตน จนกระทั่งตกต่ำ ลงมาเป็นขอทาน แล้วก็เดือนใครๆอย่าได้เอาอย่าง ตน

ชาวนั้นคงจะรำลึกไปถึงหูกพ่อตาของเข้าถึงจ้อจน นิ่งอยู่ไม่ได้ ต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง วิธีนั้น ก็คือไปขอร้องทานอื่น ๆ ให้เยาะเย้ยและเหยียดหยาม เข้าถึงจ้อทุกวิถีทาง มีหน้าซ้ำยังรู้เข้าถึงจ้อว่า “คอยดูเถอะ เราจะจับเจ้าส่งไปให้นายเก่าของเจ้า” จนกระทั่งเข้าถึงจ้ออยู่ไม่เป็นสุข ต้องแอบหนีไป ไหพันขอทานเหล่านั้น มาถึงตอนนั้นชีวิตเข้าถึงจ้อ ยิ่งลำบากยากแค้นยิ่งกว่าตอนไหน ๆ ต้องร้อนเร่ พเนจรไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีจุดหมาย ไม่มีที่พึ่งพิง

ต้องทนร้อน ทนหนาว ทนอดอยากแสนเจริญ ใน ที่สุดพ่อตาเข้าถึงจ้อทนทุกข์เขยของตนอยู่ในสภาพ อย่างนั้นต่อไปไม่ไหว จึงสั่งลูกสาวให้ทำโรงเล็กๆ ใต้โรงหนึ่งตรงประตูใหญ่ของบ้าน ในโรงนั้นให้มี เสื้อ มีผ้าห่ม และของใช้จำเป็นบางอย่างไว้ให้ พร้อม เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ส่งคนไปพุดกับ เข้าถึงจ้อว่า

“นี่นะ เข้าถึงจ้อ ท่านนะสืบเชื้อสายมาจาก สกุลที่มีชื่อเสียง แต่ท่านก็ยังมาทนให้พวกขอทาน ต่อกดขี่หมิ่นอยู่ได้ ท่านไม่กลัวพวกขอทาน แต่กลับ กลัวนายเก่า ขณะนี้เขากำลังหาตัวท่านอยู่ทุกกลาง วันกลางคืน ยังโชคดียังนะนา เขาได้ยังหาตัวไม่ พบ ถ้าพบเมื่อไรละก็ ท่านเป็นลูกส่งตัวเข้าคุกแน่ๆ ที่เดียว แล้วก็อย่าหวังเลยว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แม้แต่วันเดียว ก็ถ้าภรรยาเก่าของท่านที่เคยได้ มาเป็นคุณนายของเศรษฐี มีชีวิตความเป็นอยู่ หรุกรพุ่มเฟอ่ยไม่แพ้เมื่อครั้งก่อน เกิดอยากได้ ▶

คนเผ่าประตู่ ซึ่งไม่ต้องทำอะไรนอกจากบดเม็ดประตู่ ท่านไม่ต้องไปหาฟัน ตำข้าว ไม่ต้องทนทิด ทนหนาวอย่างนี้ท่านจะเห็นเป็นอย่างไรร จะดีกว่าไปนอนตายข้างถนนละมัง”

ข้อเสนอนี้ทำให้เข่ากึ่งจ่อใจจนน้ำตาไหล ทนตื้อดลึงคุกเข่าตรงขีไคถนข้างถนนนั้น แล้วพูดว่า “ถ้าได้อย่างนี้ก็เท่ากับพ่อแม่วอนข้าพเจ้ากลับมาเกิดใหม่” ตกถลงอย่างนั้นแล้ว เขาก็พาเข่ากึ่งจ่อไปยังทกภรรยาเข่ากึ่งจ่ออยู่ พ่อเห็นทอยู่มีเครื่องใช้อันควรแก่ความจำเป็นพร้อมเช่นนั้น เข่ากึ่งจ่อก็ยินดีไม่มีอะไรเปรียบ ตุ๊กก็ไม่ผิดกับสวรรค์สำหรับเขาในขณะนั้น แต่แล้วคนของพ่อเขาก็กำรับแล้วเล้าว่า “คุณผู้หญิงของท่านนั้นมั่งมีมากดังได้ดูแลคนไร่และข้าทาสได้เหมาะสมอย่างนี้ แต่ว่าคุณผู้หญิงท่านเป็นคนมีเกียรติสูงและไม่อยากเห็นหน้าคนไร่สัก ท่านต้องสาบานว่าจะท่านจะไม่แอบเข้าไปในดึกใหญ่ ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดนายเก่าของท่านมาเจอมาทหน้าเห็นเข้า ท่านจะเดือดร้อนนะ”

เข่ากึ่งจ่อรับคำด้วยความเต็มใจ และทำตามคำบอกเล่าของชายนั้นอย่างเคร่งครัด ทั้งนเพราะเกรงนายผู้หญิงด้วย กลัวนายเก่าจะมาพบเข้าด้วย เพราะฉะนั้นจึงจะอยู่บ้านนั้น และทำหน้าที่บดเม็ดประตู่อยู่ช้านานนับเป็นปีๆ เข่ากึ่งจ่อก็หาได้กล้าเผชิญหน้ากับนายผู้หญิงของตนไม่ ฉะนั้นจนกระทั่งตาย เข่ากึ่งจ่อจึงไม่เคยรู้เลยว่าภรรยาของตนนั้นแท้จริงไม่ได้แต่งงานกับใครอีกเลย ชีวิตของหนุ่มเจ้าสำราญเข่ากึ่งจ่อในที่สุดก็ยุติลงที่โรงเล็ๆ ข้างประตูบ้านในฐานตาแก่เผ่าประตู่ตนเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท	

สุตราสาร สุนทรรัตน์

สมเพียร จาคิเกตุ   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แลก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เวกี เกษมประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ นันทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรธรรมประทีป ณ ระนอง
ทิมมีย์ วิไลเลิศ
เจือชื่น ศรีสาภักดิ์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศนา พูนภักดิ์   สิริ เสือหมองศรี
สมบุญ ณ สุวรรพยอม   นิตยา วงศ์เกษมธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา ร.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนต์โสภณ โรจนบรรณรักษ์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุเมฆกุล ร.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์

เสงี่ยม เม้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารวิทยุเทป ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖๖

๒๔ ธ.ค. ๒๕๖๖ ๑๙ พ.ค. ๒๕๖๖

๗๑.

โน้ต อินโดนีเซีย

บรรณ ทักษิณ

พนักชนควาย

ที่อื่นเขามีแต่ชนวัว แต่ที่สุมาตราตะวันตก มีการชนควาย และผลของการชนควาย ทำให้ชาวสุมาตราตะวันตกปลูกบ้านหลังคาปลายงอน เชิดขึ้นสองข้าง มองดูเหมือนเขาควเณ นายอะเดลเตอะลิกกล่าวไว้ในเทพนิยายอินโดนีเซียว่า ถ้าใครไปตามชาวสุมาตราตะวันตก ที่เรียกดินแดนของเขาว่า มินังกาบอู ว่าทำไมจึงปลูกบ้านหลังคาแบบนี้ และทำไมจึงเรียกชื่อดินแดนของเขาอย่างนั้น เขาจะตอบว่า เป็นเพราะเราชนควายชนะพนัน เหตุที่จะมีการพนันและชนะพนันนั้น เขาเล่าว่า

ตั้งแต่โบราณกาลนานมาแล้ว ยังมีราชาแห่งราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งเรื่องอำนาจอย่างยิ่ง จนสามารถพิชิตดินแดนทั้งหลายในบริเวณหมู่เกาะแถบนั้นได้แทบทั้งหมด คงเหลืออยู่แต่ทางตะวันตกของเกาะสุมาตรา อันเป็นดินแดนเล็กน้อยเท่านั้นที่ยังแข็งแรงอยู่ ไม่ยอมขึ้นกับราชาแห่งราชอาณาจักรนั้น ราชาแห่งราชวงศ์จึงส่งทูตไปเจรจากับชาวสุมาตราตะวันตก ให้ยอมแพ้เสียดีกว่า มิฉะนั้นจะถูกฆ่าตายหมด เมื่อชาวสุมาตราตะวันตกได้ฟังทูตของราชา

แห่งราชวงศ์มาเจรจาเช่นนั้น ก็จำเป็นต้องประชุมปรึกษาหารือกัน พวกหนึ่งกล่าวว่า "ถ้าเรารู้เราคงเอาชนะเขาไม่ได้ เพราะราชวงศ์นั้นเข้มแข็งเหลือเกิน คนของเราที่มีมาก"

"แต่ถ้าเราไม่สู้" อีกพวกหนึ่งแย้ง "เราก็ต้องตกเป็นเชลย พวกผู้หญิงก็ต้องตกเป็นเชลย ต่างจะต้องกระจัดพลัดพรายกันไป บ้านช่องก็จะถูกเผา ไร่นาก็จะถูกทำลาย ถ้าจะต้องบ้านแตกสาแหรกขาดอย่างนั้นแล้ว เรามาคิดสู้ไม่ดีกว่าหรือ"

"ถ้าเรารู้ เราจะต้องล้มตายกันไม่น้อย แล้วในที่สุดพวกผู้หญิงก็ต้องตกเป็นเชลย บ้านช่องก็จะถูกเผา ไร่นาก็จะถูกทำลายเช่นเดียวกัน" พวกที่ไม่คิดสู้แย้ง

"ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรกันดีล่ะ" ต่างฝ่ายต่างถามกัน ในที่สุดราชราษฏรผู้หนึ่งซึ่งฉลาดหลักแหลม ได้กล่าวขึ้นว่า "ค่อยคิดเถอะ ถึงเราจะด้อยทั้งกำลังคนและกำลังอาวุธ แต่กำลังใจของเราก็ยังแข็งแรงอยู่"

ได้ยินดังนั้นพวกผู้ชายทุกหมู่บ้านในสุมาตราตะวันตก ต่างก็ตั้งหน้าคิด คิดว่าทำอย่างไรจึงจะช่วย

ครอบครัว ช่วยบ้านเมืองให้พ้น
ภัยได้ ทำอย่างไรจึงจะใช้ปัญญา
เอาชนะราชาแห่งชาวผู้พิชิต
ดินแดนอื่นๆ มาเกือบหมดแล้วได้
คิดกันจนอ่อนใจ ไม่มีใครคิดออก
จนกระทั่งชายชราร้องออกมาว่า
“คิดออกแล้วละ ว่าจะช่วยตัวเรา
ให้พ้นภัยได้อย่างไร” นั้นแหละ
คนเหล่านั้นจึงร้องออกมาด้วย
ความปีติยินดี ทั้งๆ ที่ความหวัง
มีอยู่เพียงนิดเดียว พวกชาวบ้าน
ต่างร้องบอกกันว่า

“เฮ้! ทั้ง ทั้งดูซิว่าความคิด
ของตาเป็นอย่างไร”

“อย่างนี้ไงเล่า” ชายชรา
ขยายความคิดของตน “คือเรา
ตอบราชาแห่งชาวไปว่า ถ้าเรา
จะสู้รบกัน ผู้คนคงจะล้มตายกัน
มากมาย ทั้งคนของเราคนของ
เรา อย่ากระนั้นเลย เราหา
การุบาอู (กระบือ) มาชนพนัน
กันดีกว่า ถ้าการุบาอูของเราชนะ
เป็นอันว่าเราอยู่เป็นอิสระได้
ตลอดกาล แต่ถ้าการุบาอูของ
ราชาแห่งชาวชนะ เราจะยอม
เป็นเชลย เป็นทาสก็ได้. อ้า” ▶

ปลั่งสิท } - ที่ได้รับการสรรเสริญแล้ว
ปลั่งสุธา

“สนิท” ต้องการอักษร ส.น.ช. (บุตรหญิงคนโต
หรือลูกพี่) มีความหมายว่า ผู้รักความสงบ ผู้มี
อำนาจ หรือผู้ปราศจากโรค

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

सानทยา - ที่เยี่ยมสงบบ

นิรามิน - ที่ปราศจากโรค

วารัตตา - สุขภาพสมบูรณ์ ความชำนาญ

“อมร” ต้องการอักษรที่เป็นเศและศรี คล้องกับ
ชื่อพระวิษณุ ขอให้เป็นผู้ดีมีปัญญา มี
ความหมายดี (อักษรชื่อพ่อแม่ ว.อ.)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

อิสตา หรืออิสิตา - (ออกเสียงอิสตะตา หรือ

อิสติตา) ความยิ่งใหญ่
วิรัชญา - ผู้เป็นที่รักยิ่ง

อริชฎหรือ อริชฎา - บริสุทธิ์ ปลอดภัยอันตราย

“อ็อค” ต้องการอักษร ป.อ.
ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

เปรมิน - ที่รักใคร่

อุปลา - (ออกเสียงอุปปะลา) รัตนมีค่า

อภียุคต์ - ที่ชำนาญ คงแก่เรียน มีชื่อเสียง

“ลักษณ” ต้องการอักษรหรือปิตามารดา (ใส่-
ชนาพร)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ชนินนิตย์ - มั่งมีเสมอ

ชนีกา - หญิงสาว

ชนนา - พร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ เงินทอง □

พนันขันควาย - ต่อจากหน้า ๒๒

ปล่อยควายออกมาจากกรง ให้ยืนอยู่ตรงมุมสนาม
ด้านหนึ่ง เจ้าควายนั่นยืนก้มหัวท่ามุกบานราวกับ
พนไฟออกมาจากรูมุก ทันใดนั้นเอง พวกสุมาตรา
ตะวันตกก็ปล่อยควายของตนออกมาบ้าง พอเห็น
สารรูปของควายสุมาตราว่าเป็นเพียงลูกควายน้อย
อย่างนั้น ทั้งราชาและข้าราชการต่างก็ยักยักกัน

“โฮ่ ไม่ถึงนาที่หрок” ราชาแห่งชาวตรัส
อย่างประมาทหมิ่น “แล้วนี่เราอดดำห์เดินทางมา
จากชาวเพื่อจะมารู้อะไรทุเรศๆ อย่างนี้หрокหรือ
เออ คนสุมาตราไม่โง่เกินคาดทีเดียว”

แต่แล้วราชาแห่งชาวและข้าราชการบริพารก็ได้
ประจักษ์แก่ตาตนเองว่าคนสุมาตราหาได้ไม่อย่าง
ที่คิดไม่ เพราะในขณะที่ลูกควายอดโซมาถึง ๓ วันจน
ชาแข็งต้นยืนจนจะไม่ไหว ถูกปล่อยตัวลงสนาม
ความหิวทำให้ลูกควายตายเมื่อเห็นควายตัวใหญ่
ยืนตระหง่านอยู่ท่ามมุมสนามอีกด้านหนึ่ง มองไกลๆ
สำคัญว่าเป็นแม่ตน ฉะนั้นทั้งๆ ที่ราชาเล็กๆ ของ
ลูกควายอ่อนเปลี้ยไม่สู้มีเรี่ยวแรงนัก แต่ด้วยความ
หิว ทำให้มันวิ่งตรงไปยังควายของชาวเพื่อจะหา
นมกิน

ฝ่ายควายรองขวากำลังยืนคอยหาคู่ต่อสู้ที่มีขนาดพอพัดพอ
เหยียดกับตน เมื่อเห็นลูกควายวิ่งมาตนจึงไม่ได้สนใจ จนกระทั่ง
ลูกควายเข้ามาประชิดตัวแล้วเหวี่ยงหน้าอ้าปากไชนม เขาทั้งสอง
ก็มีเหล็กแหลมคมเสียบอยู่ที่มแท่งทองจนเหวอะเหวะนั้นแหละ ควาย
รองขวากจึงได้รู้จักคู่ต่อสู้ของตน แต่ก็ไม่มีโอกาสจะสู้ได้เสียแล้ว ได้
แต่ร้องลั่นออกมาที่เดียวด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัส แล้วก็ล้มลง
ขาดใจตาย

เห็นเช่นนั้น พวกผู้มาตราต่างโห่ร้องด้วยความยินดีเป็นอย่าง
ล้นเหลือ ราชาแห่งขวากทรงลุกตะลั่นขึ้น ชูกำปั้นขึ้นเหนือเศียร
พลางอุทานออกมาว่า "เราถูกลองเสียแล้ว" แต่คำของกษัตริย์ตรัส
แล้วไม่คั่นได้ ฉะนั้นจึงไม่มีทางทำอะไรพวกผู้มาตราตะวันตกได้
นอกจากสั่งให้ชนทรากรควายชนนั้นกลับไปยังขวากพร้อมด้วยข้าราชการ
บริพารและนักรบทั้งหมด นับแต่นั้นมาผู้มาตราตะวันตกก็ไม่ได้ถูก
พวกขวากรบจนอีกเลย

ข้างฝ่ายชาวผู้มาตราตะวันตก เมื่อชนควายชนะพนันเช่นนั้น
แล้วก็จัดการถอดเหล็กที่เสียบเขาลูกควายออก แล้วก็เอาพวงมาลัย
มาสวมเขาไว้แทน พลางนำลูกควายนั้นไปหาแม่ ให้ได้กินนม
เสียให้สมกับที่อดมาตั้งหลายวัน

เขาวานนับแต่มีชัยในการชนควายครั้งนั้น ชาวผู้มาตราตะวันตก
จึงได้ปลูกบ้านหลังคาโค้งปลายอนเร็ดขึ้นทั้งสองข้างให้เหมือนเขา
อันโค้งโค้งของควายแล้วเลยเรียกชื่อถิ่นฐานของตนว่ามินังกาบอ
อันมีความหมายว่าชัยชนะแห่งกระบี่ออกด้วย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ใต้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์รวมค่าออก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

สุภาดา สมภัก

แสดงแบบแต่งกายสมัยทวารวดี ในงาน
ฉลองครบ ๒๐ ปี สภาการศึกษาภาค
ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประสาธน์
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พณ วรรณประทีป ณ ระนอง
ทัมม วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรีธำภ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา พันธ์ภักดิ์ สี่ เดือนหงษ์
สมบูรณ์ สวรรพุดม นิกขา วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบรรณนท์

กนก ตามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อนุต กรรณกุล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์

เสด็จม เน้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประเสริฐ อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๒๖-๓๔ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๘๐๒๖

โน้มนำ หน้า

บรรณ ทินธุณ

ทำไมควายจึงไม่มีฟันบน

ชาวพม่าเชื่อว่า ที่ควายในปัจจุบันนี้ไม่มีฟันบนนั้น เหตุเนื่องมาจากวัวและม้า ที่จริงม้าคงจะมีส่วนสัมพันธ์กับชีวิตชาวตะวันตกน้อยมาก จึงไม่ค่อยมีเรื่องราวของม้าปรากฏในนิทานต่างๆ จะมีอยู่เป็นคำติดปากก็เพียงม้าคิดกะโหลก หาใช่ม้าที่เค้นระบำร่ายเก้งอย่างที่ผมจินตนาการเอาไว้ไม่ได้ เรื่องของควาย วัว และม้าที่ผมจินตนาการเอาไว้ฟังคล้ายเรื่องฝรั่ง มีดังนี้

เมื่อกาลก่อนนานมาแล้ว ควายกับวัวเป็นญาติสนิทกันและกันรักใคร่ชอบพอกันมาก ในเวลานั้นควายยังมีฟันทั้งข้างล่างข้างบน ฟันของควายเรียบสวย ส่วนวัวนั้นไม่มีฟันบนมีแต่ฟันล่าง ด้วยเหตุที่ควายรักใคร่สนิทสนมกับวัวมาก เวลาควายกินอาหารแล้วจึงมักจะถอดฟันบนให้วัวยืมเสมอ

ฝ่ายม้าที่กล่าวถึงในเรื่องนี้เป็นม้าที่เค้นระบำเก้งอย่างมหัศจรรย์ บรรเลงเพลงก็เก่ง แล้วก็ยังเล่นตลกได้ต่าง ๆ นานา สมจะเรียกว่าตลกเอก เวลาที่ม้าเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ม้ามักจะบรรเลงเพลงไปบ้าง เหยะย่างเดินไปตามจังหวะเพลงบ้าง บางทีก็ทำตลกแปลกๆ ฉะนั้นเวลาม้าไปที่ไหน จึงมักจะ

มีสัตว์อื่นๆ มารุมล้อมดูการแสดงของม้าเป็นที่ว่าเรไร

เช่นวันหนึ่งม้าเกิดมาแสดงอยู่ตรงที่ที่วัวและควายอาศัยอยู่ ควายไม่ค่อยสนใจนักกับเรื่องเล็กน้อยๆ ไร้สาระอย่างนั้น ลงไปนอนเล่นในปลักดูเหมื่อนจะคิดว่าไปดูการละเล่นเดินรำ แต่วัวยังเข่าว่าอีกว่าควาย ฉะนั้นได้ยินเรื่องอย่างนั้นแล้ว ก็อดคิดอยากดูไม่ได้ ครั้นจะไปดูก็ควรจะให้ตัวเองเหมือนกับสัตว์อื่นๆ เขา และสิ่งที่วัวต้องการให้มันก็มีหนาคือฟันเรียบสวยทั้งข้างล่างข้างบน เวลาหัวเราะตอนม้าทำตลกใครๆ จะเห็นว่าตนมีฟันสวยเต็มปากบริบูรณ์ ดังนั้นเมื่อกินอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว แทนที่จะคืนฟันบนให้ควายไปอย่างเคย วัวกลับทำเฉยเสีย แล้วแอบหนีไปดูม้าแสดงการละเล่น ไม่บอกให้ควายรู้เรื่องด้วยเลย

เมื่อถึงที่แสดง วัวก็เดินวางท่าอย่างภาคภูมิใจไปเลือกที่นั่งหน้าๆ ไม่จำน้ำก็ออกมาเดินเหยาะย่างอยู่บนเวที สัตว์ทั้งหลายที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างตบมือเกี๊ยวกราว ม้าเริ่มด้วยเล่นกายกรรมหกคะเมนไต่ลวด แล้วก็ท่องกลอนอะไรขึ้นๆ มันช่างน่าขัน

ดยานสัตว์ทศหิวเรากันออกถึง
ตัวเองก็หิวเราร่ำอาปากกว้าง
จนม้ามืดแดงเห็นพื้นตัวได้ถนัดว่า
สวดยาวราวกับงาช้างทั้งพื้นล่าง
พื้นบน ม้าเองก็ไม่มีพื้นบน ครั้น
มาได้เห็นตัวที่ท่าทางทึ่มๆทึ่มๆมี
พื้นสวดยเช่นนั้นเข้า ก็อดคิดริษยา
ไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็เฝ้าแต่คิดหา
วิธีที่จะได้พื้นบนชุดนั้นมาเป็น
ของตัวเอง

พอเสร็จการแสดงแล้ว ม้า
ก็นั่งลง มีเสียงคนมือโห่ร้องดัง
มาจากผู้ดูโดยรอบ ต่างก็อุทาน
ออกมาว่า "วิเศษมาก ม้าแสดง
ได้วิเศษจริงๆ"

"พระเดชพระคุณทั้งหลาย"
ม้ากล่าวตอบ "ที่จริงข้าพเจ้า
อาจจะพูดอาจจะร้องเพลงบรรเลง
ให้ท่านทั้งหลายฟังได้ไพเราะ
ชัดเจนกว่านี้อีก ถ้าหากมีใคร
หาพื้นบนมาให้ข้าพเจ้ายืมสักชุด
หนึ่ง"

ได้ยินเช่นนั้นตัวผู้แสนเขลา
ก็ผุดลุกขึ้น รีบยื่นพื้นบนของตน
ใส่อยู่ให้แก่ม้า ม้าขอบอกขอบใจ
ตัวเป็นนัยหนา แล้วรับพื้นบน
นั้นไปใส่ ม้าพักอยู่ครู่หนึ่งแล้ว
ก็แสดงต่อไป เริ่มด้วยบรรเลง

(อ่านต่อหน้า 139)

วาทะ - น้ำคำพูด ซึ่ง (ใช้ได้ทั้งพูดกลางวัน และกลางคืน)

ฉลาด ความชำนาญ
มนินดา - เป็นที่รักใคร่ ชอบพอ

“ชูลี” ต้องการอักษร อ.ท.ช.ล. มีความหมายดี ๆ
เก่า และให้คล้องกับชื่อพี่ชายว่า ชีระ
ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ชฎี - หมู การรวมหมู่ ต้นมะเดื่อ
อชเทพ - เทพผู้สูงสุด
ชัยทัตต์ - (ถ้าต้องการออกเสียงเป็นสระยะทัต
จะเขียน ชยทัตต์ ก็ได้) ชื่อโอรส
พระอินทร์

“ชีระ” ต้องการให้มีคำว่า สิ้น อยู่ด้วย
ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุชาสิน - ผู้กินอาหารทิพย์ คือ เทวดา
สุรสินธุ์ - ชื่อแม่น้ำคงคา
สินธุศย์ - ชื่อพระวิษณุ

“สกาพร” ต้องการให้มีความหมายว่า มีอำนาจ
มีเกียรติ สง่า น่ารัก แก่คนทั่วไป ฉลาด เจริญรุ่งเรือง
ขอให้เป็นชื่อไพเราะฟังแก่

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

อภิบุรณ - ที่เอาชนะได้ ทำให้เต็ม
นิปณมา - (ออกเสียง นิปณะมา) ที่มีความ

“นนทลี” ต้องการความหมาย บ่งถึงความ เป็น
กุลสตรี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

กลีนา - ที่กำเนิด
สันดา - ที่สภาพเรียบร้อย ประพฤติดี
นิษฐา - ดิถีงาม ตั้งใจมั่น

“ชัยณรงค์” ต้องการอักษร พ.ช. (ชื่อแม่ พันธ์)
มีความหมายเหมาะสมกับลูกชาย พังไพละ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

พิชยนต์ - (ออกเสียงพิชิตะย่น) ชื่อพระอินทร์
ไพทยา - ผู้คงแก่เรียน นายแพทย์
พัชรสาร - หมดความแรงแห่งสายฟ้า

“โสภา” ต้องการอักษร ป.ส.ภ. มีความหมายว่า
เจริญรุ่งเรือง น่ารัก อยู่เย็นเป็นสุข

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุกฤดา - (ออกเสียงสุกรีตา) โชคดี ความมี
สิริมงคล ที่มีคุณธรรม

สุชาสิต - ชาว กระจำงเหมือนน้ำทิพย์
โสมนา - พระจันทร์ ☐

ทำไมควายจึงไม่มีฟันบน - ต่อจากหน้า ๒๐

เพลงอย่างสนุกครึกครื้น สัตว์ผู้ต่างก็สนุกสนานก้อง
ต่อจากนั้นมากเล่นกายกรรมท่าทางยลถึงดลิ่งกา
สัตว์ทั้งหลายก็มอดคินอย่างสนุกสนานเต็มที่ เห็นผู้

ชอบอย่างนั้น มักคิดถึงกาใหม่ พอคิดถึงกาวาน
ตัวมันออกไปอยู่นอกเวที ผู้บังคับมือคงฉวยงกว่า
เก่า มักคิดถึงกาอีกเพื่อเอาใจผู้ดู ยิ่งคิดถึงกา ตัวมัน

ที่อยู่ห่างออกไปไกล ผู้ดูสำคัญว่าเป็นกลเม็ดในการแสดงของ
ม้า ก็ยิ่งให้ร้องแสดงความชอบอกรอบใจ หากไม่ถามักกำลัง
แสดงกลเม็ดอย่างอื่นนอกเหนือไปจากการแสดง กว่าผู้ดูรวมทั้ง
จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร มักต้องแนบจากที่นั่งไปเสียแล้ว พาเอาพัน
แสนสอยที่ควยี่มควายมาซื้อไปเสียด้วย

พอวัวได้สติก็ร้องลั่นว่า “หยุดนะ เจ้าม้าขโมย นี่เจ้าจะ
เอาพันของข้าไปไหน เอากลับมากันเสียดิๆ” วัวร้องพลางวิ่งไล่
ตามม้าไปพลาง แต่เมื่อวัวจะไปสู้ม้าได้ยังไง ใครๆก็รู้ว่า
ม้าเป็นนักวิ่งตัวฉกาจ ฉะนั้นเพียงไม่กี่อึดใจ ม้าก็เผ่นขึ้นไปบนเขา
แล้วก็วิ่งห่างออกไปทุกทีๆ จนกระทั่งล้มตาไปในที่สุด

วัวจนปัญญาไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับม้าได้ จำต้องกลับไป
เล่าเรื่องม้าขโมยพันให้ควายฟัง ควายฟังแล้วก็สุดจะแก้ไข ได้แต่
ร้องให้คร่ำครวญถึงพันบนของคนที่อยู่ไม่ขาดปากว่า “โฮ่ พันบน
ทั้งแคว้นมันของฉันทัน โฮ่ พันของฉันทัน” วัวพลอยประสมโรงพูดไป
ด้วยว่า “จริงซี จริงซี” เพื่อแสดงความเห็นใจควายที่สูญเสียพัน
บนของตนไป ส่วนมันนั้นเห็นควายเจ้ารองพันคร่ำครวญเช่นนั้น
อดขันไม่ได้ต้องหัวเราะซี ซี ซีออกมา เป็นอันว่าม้าเลยเป็นสัตว์
ที่มันพันบน และควายผู้เคยมีพันบนกลับกลายเป็นสัตว์ไม่มีพันบน
นับแต่นั้นมาจนตราบนานเท่านานนี้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัครสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

รับขึ้น ไซอากาล

แสดงแบบแต่งกายสมัยศรีวิชัย ในงาน
ฉลองครบ ๒๐ ปี สถาปนาพิพิธภัณฑ์
ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ | ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สมัครสาร

บริษัทการพิมพ์สมัครสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
พิษณุ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภัย

กองบริหาร

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา ทุนนุกกัก สัตย์ เดือนหงษ์
สมบูรณ์ สรรพพจน นิกขา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สดางค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม แห่งทองสุข

จำนง วิมลกุล ร.บ.

ประสิทธิ์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๗ อาคารทวีศุเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๙๐๖

๖๕๑ ๑๖๖ ๗ ๒๕.๑.๒๕๖๖

โน้ตบุ๊ก จิน

บรรณ ทินธุเรธา

หวางจุงคนชื้อ

คนชื้ออย่างหวางจุงนั้นคงหาได้ไม่มากนัก ชาวจีนถึงได้บันทึกเรื่องนี้ไว้สอนลูกสอนหลาน ให้กำหนดจดจำไว้เป็นตัวอย่าง ครั้งที่น่าอเล่ห์ เวณสน์ นำมาเล่าไว้ในหนังสือที่บดทอง ต่อไปใน

เมื่อครั้งทกษัตริย์ขึ้นจ้อครองราชย์ได้ ๓๐ ปี ยังมีชายชราคนหนึ่ง ชื่อหวางจุง เป็นชาวนาบ้านตำบล หลงฉี วันหนึ่งหวางจุงได้ลงเรือเล็กเดินทางไปซื้อ บัญในเมืองมาให้นารองตน มีชีวิตอาชาน ลูกชาย ติดตามไปด้วย เมื่อถึงที่หมายหวางจุงก็จอดเรือไว้ริมตลิ่งใกล้ ๆ กับที่ที่มีบัญที่หวางจุงต้องการจะซื้อ และที่ห้องตัวมนั้นเอง หวางจุงกับลูกชายแลเห็น ห่อของห่อหนึ่ง จึงถือเอาไปในเรือด้วย พอถึงเรือ หวางจุงแกะผ้าห่อของนั้นออก ก็เห็นเงินหกแท่ง ห่อและผ้าก็ไฉ่เรียบร้อย หวางจุงจึงพูดกับลูกชาย ว่า

“ใครจะมาเข้าส้วม แล้วเลยลืมของนี้ทิ้งเอา ไว้ และเห็นจะไม่ไร้พวกผู้ดีหรือคนมั่งมีเงินทอง ทรอก ถึงได้เอาเงินใส่ได้พักมากับตัวอย่างนี้ ถ้า เจ้าของเงินเป็นคนซัดสนยากจน เงินหายดังเท่านั้น คงจะทำให้เดือดร้อนถึงเป็นถึงตายแน่ๆทีเดียว แล้ว

ใจเราจะจับเอาเงินนี้ไว้เป็นรองเราอย่างพวก ชีโก่งได้ลงคอเกี่ยวหรือ”

“แต่ว่าพ่อจะไปหาตัวเจ้าของเงินเพื่อคืนเงิน ให้แก่เขาได้ทีไหนกันเล่า” ลูกชายแย้ง

“ไม่ต้องไปหาที่ไหนหรอก พ่อจะคอยเขาอยู่ ที่นี้ ไม่ช้าพ่อรู้ว่าเงินหาย เจ้าของเงินก็คงวิ่งไรมา ตามเงินของตัวเองนะแหละ”

ชีวิตอาชานได้ยินพ่อพูดอย่างนั้น ออกคิดในใจ ไม่ได้ว่า “พ่อเราเห็นจะเสียสติไปแล้ว” แต่เมื่อ ไม่กล้าพูดออกมา ชีวิตอาชานก็ได้แต่พูดถ้อยก่ล่อม บิดาให้เห็นว่า เงินนั้นควรเป็นสิทธิของผู้ที่เก็บได้ แทนที่หวางจุงผู้บิดาจะเห็นด้วย กลับเฝ้าตระโรเอา พ่อลูกได้เถียงกันอยู่ช้านาน จนในที่สุดชีวิตอาชาน โกรธเต็มที่ จึงเดินทางกลับบ้านแต่ลำพัง ปล่อยให้ หวางจุงจอดเรือคอยเจ้าของเงินอยู่แต่ผู้เดียว

หวางจุงเก็บห่อเงินซ่อนไว้ตรงท้ายเรือที่ม กระดานปักอยู่ริมตลิ่ง แล้วก็นั่งหลับตาเรือไว้กับ หลัก คอยท่าเจ้าของเงินอยู่ หวางจุงคอยอยู่นาน ไม่น้อยทีเดียว จึงแลเห็นคนวิ่งมาแต่ไกล ทำทาง กระเซอะกระเซิงไม่ผิดคนบ้า พอมาถึงตรงนั้นก็วิ่ง

เข้าไปในส้วม ค้นหาทุกหน
ทุกแห่ง แล้วก็วิ่งออกมาร้องไห้
แสดงว่ามีควมทุกข์เดือดร้อน
แสนสาหัส หว้างจเห็นเช่นนั้น
จึงร้องเรียกให้หยุดตามเรื่องราว
รายนั้น ร้องให้ไปพลางเล่าไป
พลางว่า

“บิดาข้าพเจ้าถูกกล่าวหาว่า
เป็นโจร ตอนนั้นติดคุกอยู่ในเมือง
นั้น เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าไปพบ
คนใหญ่คนโตเข้าคนหนึ่ง ซึ่งรับ
ว่าจะไปพูดจากับเจ้าเมือง รับรอง
ให้ว่าพ่อของข้าพเจ้าไม่ใช่โจร
ถ้าหากว่าข้าพเจ้ารับปากจะให้
ทองเขาร้อยยี่สิบแท่ง ข้าพเจ้า
จำต้องยอมรับปากให้สัญญา เลย
ต้องไปขายนาขายบ้าน มีหน้าข้า
ยังต้องไปขอยืมญาติพี่น้องเพื่อน
ฝูงมาเพิ่มเติมอีกด้วย แม้กระนั้น
ก็ยังไม่ไ้เงินเต็มตามจำนวน ได้
แต่เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น และ
ถ้าไ้เงินครบตามนั้นเมื่อไร เจ้า
เมืองคงจะยอมให้ข้าพเจ้าประกัน
ตัวบิดาออกมาได้เมื่อนั้น แล้ว
เรื่องทั้งหมดคงจะเรียบร้อยไปเอง
ข้าพเจ้าจึงพกเงินเดินเข้าไปใน
เมือง พอมาถึงตรงนั้นเกิดอยาก
เข้าห้องส้วม แล้วก็เลยลืมเงิน

“สมาธิ” ต้องการชื่อที่มีความหมายดีงามเป็นมงคล
อักษรไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

ประสิดา - ชัยวันแรง
สุตมา - (ออกเสียงสุดตะมา) ตักตัก
บุษกถ - (ออกเสียงบุศสะกน) เค่น เขียม
มาก เต็ม บริบูรณ์

“สุภาวดี” ต้องการอักษร ส.จ. มีความหมาย
ว่าสวยงาม ฉลาด ชัยน มารยาทงาม

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

จันทร์วัณ - หน้างามเหมือนดวงจันทร์
จันทร์สม - เต็มอพระจันทร์
พัทธสม - (ออกเสียงพัตสม) เต็มอผูกพันไว้

“อำพรณ” ต้องการความหมายเป็นที่รักของพ่อ
แม่ และมีดวงดางามบริสุทธิ์ และขอให้คล้องกับ
ชื่อชาญเวทย์ด้วย

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

เนตรนิภา - เหมือนดวงตา
ฉายานันท์ - ชื่อพระเสาร์
อพัชโลจน์ - ที่มีตาใหญ่งาม มีตาเหมือน
ดอกบัว

“นฤ” ต้องการอักษร ป.แตะน.

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ปราณิดา - หญิงผู้เป็นที่รัก
ประณิดา - เป็นที่ยินดี สบอารมณ์
ปิ่นทมน - ใจที่ผูกพันอยู่แล้ว

“มนุพันธ์” ต้องการอักษร ม.ย.ร.ด.ว. มีความ
หมายว่า กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว มีอำนาจ มียศ
ศักรเกรงกลัว ขอให้เป็นชื่อที่จำง่าย คล้องกับ
นามสกุล

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ยศพนธ์ - ที่มียศ มีชื่อเสียง
รณนชัย - ชัยชนะในสงคราม
จนรพ - (ออกเสียงชนะรวม) เสียงฟ้าอัน

“ชัชวริยา” ต้องการอักษร ช.น.อ.ภ. มีความหมาย
ว่ามั่นคง แข็งแรง มีอำนาจวาสนา เป็นที่สรรเสริญ
ของคนทั่วไป สุขภาพแข็งแรง

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สันติดา - ที่ได้รับการสรรเสริญแล้ว
สถานสุดี - ตั้งไว้อย่างมั่นคง
สุริดา - ที่อยู่ดี มั่นคง

□

□

หวางจุคนชื่อ - คอจากหน้า ๒๑

ก็ต้องอุทานออกมาด้วยความดีใจและแปลกใจอย่าง
สุดขีด

ไหนนับดูซิ มีสักเท่าไร” แล้วต่างก็ช่วยกันนับ
แล้วบอกกันว่า “เหรียญเงินทั้งหมดนี้เห็นจะมีค่า

“ไอ้โฮ อะไรกันนั้น เหรียญเงินดังเต็มไป เท่ากับทองนับเป็นพันๆแท่งทีเดียว”

หลวงจึงเมื่อเห็นประจักษ์แก่ตาว่าลากที่ตนได้มาไม่ใช่เรื่องนั้น
สมๆแล้งๆเช่นนั้นก็ถึงกับตะลึงงัน แล้วก็ส่งลูกเมียให้เก็บเรื่อง
ไว้เป็นความลับ แต่ถึงแม้คนทั้งสามจะค่อยๆพูดกระซิบกระซาบกัน
ถึงเรื่องลาภลอยที่หลวงจึงได้มาอย่างไรก็ตาม เรื่องก็ยังรู้ไปถึงหู
เพื่อนข้างห้องจนได้ ชายนั้นแอบฟังอยู่ตรงฝาขัดแตะกันห้อง จน
รู้เรื่องตลอดแล้ว เขาก็จึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที กล่าวหาว่า
หลวงจึงไปแอบขุดสมบัติของคนอื่นมาเป็นการผิดกฎหมาย

นายอำเภอจึงส่งคนไปจับตัวหลวงจึงมาสอบสวน หลวงจึง
เป็นคนซื่อๆเล่าให้ฟังโดยละเอียด ตั้งแต่ตนเก็บเงินหกแท่งได้
แล้วก็ค่อยๆนำเงินอยู่จนกระทั่งเจ้าของมาตามและคืนเงินให้เขา
ไป ทั้งไม่ยอมรับรางวัลใดๆด้วย จนสุดท้ายมาพบให้เงินไบนั้น
เขาคอนด่อเรือกลับบ้าน

เมื่อได้ฟังเรื่องราวอันแสดงความซื่อซื่อของหลวงจึงเช่นนั้น
นายอำเภอจึงทักสินว่า “เงินที่หลวงจึงได้มานั้นต้องถือว่าเป็นของ
เขา เพราะเท่ากับเทพยดาฟ้าดินประทานให้เขาเพื่อเป็นรางวัลความ
ซื่อสัตย์ แล้วอย่างนั้นจะไปฟ้องร้องถือเป็นความผิดได้อย่างไร” ดังนั้น
แทนที่หลวงจึงจะถูกลงโทษ ผู้ถูกลงโทษกลับเป็นเพื่อนข้างห้องที่
นำความมาฟ้องนั่นเอง นายอำเภอจึงโหม่ขานนั้นพอสมควรแล้วก็
ปล่อยไป ส่วนหลวงจึงนั้นก็กลับไปบ้านพร้อมกับเงินที่เป็นสิทธิของตน
และได้อยู่อย่างผาสุกไปจนตลอดชีวิตด้วยเงินรางวัลแห่งความ
ซื่อซื่อซื่อซื่อ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

นงลักษณ์ โรจนพรรณ

สมเพียร จาคิเอก   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง,
ทัชชี วิไลเล็ก
เชื้อชื่น ศรียาภัย

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี   สตี เสือแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม   นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิไล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จางง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๔๔๓๖

นิทาน

อินโคนที่เขี่ย

สมทบ กันตูละ

เรื่องเจ้าแม่ทะเลใต้

ชาวอินโคนที่เขี่ยที่นับถือเทพเจ้า ออกจะเชื่อว่าเทพเจ้าจะประทานลาภผลให้ หากเข่นสรวงสังเวศน์ ๆ พวกที่หากินทางทะเล เช่น พวกเก็บรังนกเป็นต้น นับถือระกูลอระเกะกุดหรือเจ้าแม่ทะเลใต้เป็นที่สุด และเชื่อว่าถ้าเจ้าแม่ไปรบกวนสิ่งสังเวศน์แล้ว ไม่แต่จะนำโชคก็มีลาภผลมาให้ ยังจะช่วยให้ปลอดภัยภัยอันตรายด้วยอีก ดังที่นายอะแคลเคอลิวนำมาเล่าไว้ในเทพนิยายอินโคนที่เขี่ยสองเรื่อง เรื่องหนึ่งเล่าว่า

ยังมีชายสองคน คนหนึ่งชื่อปักตึน อีกคนหนึ่งชื่อปักมูร์ คนทั้งสองตั้งบ้านเรือนอยู่ในถิ่นเดียวกัน ในชวา ปักตึนเป็นชาวนา แต่เดิมไม่ได้ยากจน รันแคนอะไรนัก ยังมีนาอันอุดมสมบูรณ์ มีควายดำคันแรงแรงสองตัว ซึ่งอะมาตลูกชายคนหัวบี่ของปักตึนดูแลอยู่ ครั้นต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่อะมาตพากวายเป็นกินหญ้าตรงที่โรงไถลั่นแม่น้ำใหญ่ที่ไหลผ่านหน้าบ้านคน ก็ได้เกิดพายุใหญ่และน้ำท่วมมาอย่างกะทันหัน ไม่ทันที่อะมาตจะพาควายทั้งสองไปไว้ยังที่ปลอดภัยได้ น้ำเลยพัดทั้งอะมาตทั้งควายหายไป ในกระแสน้ำไม่ปรากฏร่างให้เห็นอีกเลย

ไม่แต่เท่านั้น น้ำยังทำลายล้างทำลายบ้านของปักตึน แล้วกวักกวักระลอกพัดและพัดทางมะพร้าวเสียจนทั้งยุบลง แล้วกวักพัดพาไปในแม่น้ำเสียอีกด้วย นับแต่นั้นมาปักตึนกับภรรยาที่มีแต่ความเศร้าร่ำไห้และยากจน ที่ไม่มีจะอยู่ ต้องไปพักพิงตรงที่กระท่อมพังยุบลงไปในน้ำ ความไม่มีจะทำนา จะซื้อหมักก็ไม่มีเงิน เพราะทรัพย์สินสมบัติใด ๆ เท่าที่มีอยู่ก็พอลอยสูญหายไปกับน้ำจนหมดสิ้น มีหน้าซำโรคร้างยังทอนกำลังปักตึนจนทำนาต่อไปอีกไม่ไหว ต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่ปักตึนกำลังคิดอยู่ว่า ทำอย่างไรถึงจะหาอาหารมาเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียได้ ในเมื่อตอนนั้นมีข้าวเหลืออยู่เพียงนิดหน่อยเท่านั้น ก็ได้ไปพบคนที่หากินทางเก็บรังนกเข้าคนหนึ่ง ปักตึนจึงเล่าความทุกข์ของคนโทรายคนนั้นฟัง

“ทำไมไม่ไปเก็บรังนกกับพวกเราละ” รายนั้นพูด “พวกเราไม่งานทำเสมอทั้งมีรายได้ด้วย”

“เราเป็นชาวนาจะไปเก็บรังนกได้อย่างไร” ปักตึนพูดทางตอนใจ “ต้องได้หน้าผา แล้วจะต้องไต่บันไดขึ้น ๆ ไปตามหน้าผานั่นอีกด้วย แล้วก็ยังมิจะถูกรบกวนจากเจ้าแม่ทะเลได้...” ปักตึนไม่ค่อย

กล้าเอ่ยขอร้องใดๆเลย เพราะเกรง
เจ้าแม่ผู้เรืองอำนาจยิ่งนัก

แต่ผู้ไร้อภัยของบักสติน
กลับหัวเราะพลางปลอบบักสติน
ว่า “เถอะน่า เถอะน่า เจ้าแม่ไม่
น่ากลัวถึงอย่างนั้นหรอก พวกรุ่น
เข้าหาเครื่องเซ่นต่างๆ ได้เช่นกัน
แล้วกัน แล้วมรรณนีไปทูลหน้าผา
กับพวกเรา จะได้ดูว่างานนี้ถูกใจ
หรือไม่อย่างไร ถ้าเจ้าแม่
โปรดปรานละก็ ไม่ต้องห่วงเรื่อง
น้ำท่วมอีกต่อไปเลย”

ดังนั้นบักสตินจึงกลับบ้าน
บอกภรรยาว่าจะไปหากินทาง
เก็บรังนกทะเล และจะไปทูลหน้าผา
กับพวกเก็บรังนก ตอนแรก
มุนาห์ภรรยาบักสตินฟังแล้วก็
คิดว่า ต่เหมือนกัน แต่พอบักสติน
บอกถึงเรื่องเครื่องเซ่นที่จะต้อง
นำไปด้วยเท่านั้นละ มุนาห์ก็
ร้องไห้สะอึกสะอื้นว่า “โ
ก็เราไม่มีอะไรเลยที่บ้านมีแค่
ข้าวสาร ๒ ทะนานกับรวงข้าวสี
รวงเท่านั้น”

“เอารวงข้าวสีนั้นเก็บไว้ให้
ลูกๆ” บักสตินสั่ง “ส่วนข้าวสาร
สองทะนานนั้นเอาไปเช่นเจ้า
แม่ ใส่น้ำให้สวดยนะ ส่วนหนึ่ง
(อ่านต่อหน้า 135)

ตามสังกัดเดิม หรือยอมย้ายไปอยู่กรมอาลักษณ์
กรมมหาวิทยาลัย หรือกองร่างกฎหมาย ท่านก็ยอม
มีโอกาได้ใช้วิชาความรู้อย่างเต็มที่ ทั้งมีทางได้
เลื่อนยศฐานันดรศักดิ์อย่างเต็มที่ด้วย แต่ที่ท่าน
ไม่ไปก็เพราะท่านห่วงงาน ห่วงคนข้างหลัง “บัก
หางยังอ่อนนัก เรากำลังอบรมของเราอยู่ แก่ไม่มี
อะไรหลายอย่างที่เราทำ เราอยู่ แก่ได้ทำงานตาม
ประสาของแก สะดวกใจ ส่วนงานเกินวิสัย ต้อง
ติดต่อกับชั้นผู้ใหญ่เรารับเสียเอง ถ้าไม่อยู่แกต้อง
รับหมด เมื่อไม่ถึงใจชั้นผู้ใหญ่ ก็เป็นขยายชั้เท่อ”
พร้อมกันนั้นท่านก็รังเกียจลูกน้องของท่านบางประเภท
ที่ท่านเรียกว่าตัวเสฉวน “ตัวเสฉวนนั้นไม่ใช่หอย
แต่มันพอใจที่จะอยู่ในเปลือกหอย เพื่อจะได้จับหอย
กินให้สะดวก น้ำใจของเปรียญบางจำพวกไม่เป็น
อนาคตาจารย์ แต่ว่าพอใจอาศัยผ่าน เพื่อจะเอา
ชั้นสัญญาบัตร ครั้นได้แล้วก็ทะเยอทะยานเข้าหาที่
โน่นหาที่นั่น ขอให้โอนเอาตัวไป” คนจำพวกเสฉวน
นี้ เวลาขึ้นจะมีทั่วไป ไม่แต่กับเปรียญลาพรตพวก
อนาคตาจารย์เท่านั้น

ถึงพระธรรมนิเทศทวยหาญจะเป็นเพียง
อำมาตย์ตรี เป็นเพียงอนาคตาจารย์ แต่ท่านก็ได้
เป็นราชบัณฑิตถวายน้ำมูรธาภิเษกในงานบรม
ราชาภิเษก ร่วมเป็นกรรมการชำระปทานุกรม มี
ส่วนช่วยแก้ไขถ้อยคำที่ใช้ในรัฐธรรมนูญถาวรฉบับ
แรก นับว่าท่านเป็นหลักอันสำคัญในทางวิชาการที่
นักอักษรศาสตร์นับถือกันตลอดมา คำวินิจฉัยเรื่อง
ถกพิพาท เรื่องบัญญัติพระธรรมนูญฉบับแรกได้รับความยก
ย่องจากที่ประชุมนักปราชญ์ทั้งปวง ยิ่งด้านวนแปล
เวดสันตรชาดก กันที่สักกบรพนั้น ราชบัณฑิตย
สภาได้ตีพิมพ์รับรองคุณสมบัตินี้ของท่านอยู่แล้ว
เสียดยกที่เรื่องหลักเหล่านี้หาได้นำมารวมลงพิมพ์ได้
ในหนังสือที่แจกในงานศพท่านไม่ คือไปขอให้เป็น
ที่หวังใจได้ว่า คงจะมีใครคนใดคนหนึ่งรวบรวมข้อ
เขียนทั้งหมดของพระธรรมนิเทศทวยหาญขึ้นไว้
เพื่อตีพิมพ์เป็นเล่ม ถ้าไม่มีใครรับพิมพ์ สำนักพิมพ์
สมาคมสังคมนักคิดแห่งประเทศไทยจะรับพิมพ์เอง
ด้วยความยินดี

□

□

เรื่องเจ้าแม่ทะเลใต้ – ต่อจากหน้า ๒๐

ได้สี่แดง ส่วนที่เหลือได้สี่เหลือง สี่ดำนึงจะได้
จับตาเจ้าแม่”

ตอนแรกมุนาห์ไม่ยอม พูดว่า “ลูกๆ หิวอยู่
เต็มอแหละ แล้วข้าพเจ้านั้นจะไปพอกแก้หิวหรือ
แล้วตัวเองจะเอาอะไรกิน”

“ข้าจะอด” บักสี่ดินตอบ “อดไปจนกว่าจะ

ถวายเครื่องเซ่นที่บูชาเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนั้น
พวกเพื่อน ๆ คงจะให้ยืมอะไรจะไปหาซื้อของกิน
ได้บ้างหรอก” เมื่อสามีมุดเช่นนั้น มุนาห์ไม่อาจจะ
ขัดได้ รับคันทูงข้าวได้สี่เดียวสวยงาม ตั้งแต่บัดนั้นยัง
ไม่ขึ้นในวันบักสี่ดินจะต้องไปเก็บรังนกกับคนอื่น ๆ
มุนาห์เอาข้าวได้ในผ้าโพกหัวผืนดึกที่สุดของ ▶

บักดีน พูดว่า “นี่เจ้าเอ้าเข้าใส่ในผ้าโพกหัวฉันดี
ที่สุดเกียวนา การจะเช่นสรวงถึงเวททุกอย่างจะต้อง
สะอาดประณีต”

บักดีนออกเดินทางไปด้วยความเหนื่อยอ่อน
จนจะเป็นลม เพราะอดอาหาร แลก็ได้แต่มองข้าวสี
แดงเหลืองสะดุ้งตรงกลับผ้าที่ห้อยอยู่อย่างสนใจ
มองแล้วมองเล่า แต่ไม่กล้าแตะต้องข้าวนั้นแม้แต่
เม็ดเดียว บักดีนคิดว่า เจ้าแม่คงจะพอพระทัยเมื่อ
ได้เห็นข้าวสีสวยของคนวางรวมอยู่กับเครื่องเช่น
อื่นๆ บนโต๊ะสีขาวในป่าศาล

กลับมากล่าวถึงบักมูร์ บักมูร์ไปในคณะที่จะ
ไปเก็บรังนกด้วย เครื่องเช่นของบักมูร์ทำต่างกับ
ของบักดีน คือ ข้าวไร่ข้าวสีข้าวสะอาด แล้วยังมีไก่
มีปลา และของอันอีกมากหลาย ล้วนแต่ของดี
ทั้งนั้น ขณะที่เดินไปนั้น บักมูร์มองดูเห็นไม่มีใคร
มองก็แอบหยิบเครื่องเช่นนั้นขึ้นขึ้นใส่ปากกิน
จนนั้นพอมายังที่ตั้งเครื่องเช่น ไก่ของบักดีนจึง
เหลือแต่กระดูก กล้วยก็เหลือแต่เปลือก แล้วยังมา
ซ้ำว่าคนอื่นๆ จนกระทั่งบักดีนตั้งเครื่องเช่นของ
ตนไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว บักมูร์จึงได้มาถึง และ
ออกตัวว่าก็มาช้าเพราะเครื่องเช่นหล่นหายเสียตาม
ทาง แต่พอคนอื่นๆ ตั้งเครื่องเช่นเรียบร้อยแล้ว และ
พากันไปหาซื้อของกิน ก็ปรากฏว่าบักมูร์ไม่ได้กิน
อะไรเลย ใครๆ เลยพากันสงสัยว่าที่บักมูร์พูดนั้นจะ
จริงหรือ ต่างคนต่างกระซิบกระซาบกันว่า “ถ้าทำ
อย่างนั้น เจ้าแม่จะโกรธเอานะนา แล้วยังเกิดเรื่อง
ร้ายขึ้นเป็นแน่ทีเดียว” คนเหล่านั้นพูดแล้วก็มองไป

ยังบักดีน เพราะบักดีนเป็นคนใหม่ ผู้คุมงานเองก็
หวั่นบักดีนอยู่ไม่น้อย ต้องคอยอยู่ใกล้ๆ ตอนที่มา
ถึงบันได

เมื่อตอนที่พวกเก็บรังนกเริ่มได้หน้ามาอย่าง
เลื่องอันตราลงไปในนั้น อากาศยังดีอยู่ บักดีนได้
บันไดลงไประหว่างผู้คุมงานกับคนงานมือดีที่สุดคน
หนึ่ง “อย่ามองลงไปข้างล่าง” ผู้คุมเตือนบักดีน
“มองแต่บันไดแล้วก็เกาะให้แน่นๆ” พอได้ก้นมา
ถึงตรงที่คลื่นม้วนตัวสาตามาถึง ต่างก็ถือเชือกโหน
เข้าไปในถ้ำ ผู้คุมงานบอกบักดีนว่า “ทำในถ้ำแรก
นี้แหละ บักดีน มองดูรอบๆ ตักครูก่อนนะ ต่อจาก
นั้นบางที่จะหารังนกได้ง่ายเข้า”

บักดีนก็ทำตามนั้น คือมองไปรอบๆ ถ้ำ ตอน
แรกมองตามผนังถ้ำก่อน ดังแต่ข้างบนลงมาข้างล่าง
แต่พอต่อมามองไปที่หินเรียบๆ ก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง
แทนที่จะเห็นรังนก กลับเห็นแต่หอยมากมายเรียง
รายอยู่ บักดีนคิดว่า

เก็บหอยไปฝากขุนาห์บ้างทำอะไร เพราะขุนาห์
ชอบกินหอย และตอนนี้คงจะหิวเพราะต้องเอาร้าง
ให้ลูกแบ่งกันกิน ตัวเองก็เลยอดไม่มีอะไรจะกิน
เอาละ เก็บหอยไปฝากขุนาห์ดีกว่า

“เอาไปเถอะ บักดีน เก็บหอยไปฝากขุนาห์”
มีเสียงร้องบอกบักดีน ดังมาจากช่องทะเล “แต่อย่า
ให้ใครเห็นนะ เอาใส่ผ้าเคียนหุงไว้ซิ ใส่ไว้ในผ้า
โพกหัวบ้างก็ได้ หอยเหล่านี้เป็นของเจ้า เป็นรางวัล
ตอบแทนเครื่องเช่นที่เจ้าอุทิศสำนึกนำมา”

ทันใดนั้นในถ้ำก็เงียบสงัด บักดีนก็ค่อยๆ ▶

เก็บหอยให้ได้มากที่สุด เท่าที่จะบรรจุงได้ในผ้า
เคียนพุงและผ้าโพกหัว ครู่ต่อมาผู้คุมงานก็กลับมา
ที่นั่น พอผู้คุมงานมาถึง หอยก็ยังมิเหลือเกาะหินก็
หายไปโดยฉับพลัน ผู้คุมมาเก็บรังนกให้บันทึกติดินดู
ต่อไปจะได้ทำเองได้

ส่วนปักมูร์ที่เก็บรังนกอยู่อีกถ้ำหนึ่งนั้น ด้วย
เหตุที่กินเครื่องเซ่นที่จะนำมาเซ่นเจ้าแม่ทะเลได้เสีย
จนหมด จึงรู้สึกทงเหงวยทงดวง ดังนั้นแทนที่จะทำ
งาน กลับทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งใน
ถ้ำ แล้วไม่ซำกัเลยม้อยหลับไป

ขณะที่ปักมูร์นอนหลับอยู่ในถ้ำนั้น ภรรยาที่
อยู่ทางบ้านกำลังยืนอยู่ที่ชายทะเล ฝั่งดอนเจ้าแม่
ทะเลได้ว่า “ข้าแต่เจ้าแม่ผู้เรืองอำนาจ ขอได้โปรด
ประทานโชคลาภแก่ข้าเจ้ากับสามี ให้ใหญ่ยิ่งสมกับ
เครื่องเซ่นอย่างดีที่สามีข้าเจ้านำไปเซ่นเจ้าแม่ด้วย
เถิด”

ส่วนมุนาห์ ภรรยาปักมูร์ เมื่อเอาข้าวให้ลูก
กินจนหมดถึงเม็ดสุดท้ายแล้ว ก็มานั่งหน้ากระท่อม
เล็ก ๆ ของตนตรงชายฝั่งทะเลอีกด้านหนึ่ง และ
จึงวอนเจ้าแม่ทะเลได้ขึ้นบ้างว่า “ข้าแต่พระคุณ
กุดล ขอได้โปรดช่วยข้าเจ้าให้ได้เห็นหน้าสามีอีก
ขอได้โปรดช่วยให้เราปลอดภัยและพาเรากลับมา
หาข้าเจ้ากับลูก ๆ ด้วยเถิด”

ข้างฝ่ายปักมูร์ก็นอนหลับเรื่อยไป ไม่รู้เลยว่า
ฟ้ากำลังมืดครึ้ม ไม่ได้ยินด้วยว่าฟ้ากำลังคะนอง พายุ
ก็พัดอู ๆ อยู่ไม่หยุดหย่อน คลื่นก็ซัดสาดกระแทกหิน
อย่างกับแค้นเคืองนักหนา ทั้งไม่เห็นเห็นว่าฟ้าแลบ

แปลบแปลบ จนปรากฏแสงเรือง ๆ ขึ้นในถ้ำ และ
ถ้าคลื่นลูกใหญ่ไม่ซัดมาถูกตัวแล้ว ปักมูร์ก็คงยังไม่
ตื่น พอรู้สึกตัวตื่น ปักมูร์ก็กระโดดลุกขึ้น พยายามจะ
คว้าเชือกที่ใช้โหนตัวไปยังบันได แต่ยังไม่ทันจะยึด
เชือกไว้ได้ คลื่นอีกลูกหนึ่งก็ซัดมาที่ตัวปักมูร์จนตัว
กระเด็นกลับไป ทันใดนั้นปักมูร์ก็ได้ยินเสียงเหมือน
ทะเลดังครืนครืน เสียงร้องบอกว่า “เจ้าคนตะกวด
ทำไมเจ้าถึงได้กินเครื่องเซ่นที่นำมาเซ่นเจ้าเสียจน
หมด บอกมานะว่าทำไมถึงได้ทำอย่างนั้น”

“ข้าเจ้าหิว” ปักมูร์ตอบอย่างตระหนกตกใจ

“อ้อ หิว...เฮอะ...หิว...” เสียงนั้นดังก้อง

ปักมูร์ได้ยินเป็นเสียงหัวเราะเยาะ

นับเป็นครั้งแรกที่ปักมูร์รู้ตัวว่าระตุตอเราะ
กิดุลเจ้าแม่ทะเลได้กำลังพูดกับตน จึงจึงวอนขึ้นว่า
“ขอได้โปรดอภัยข้าเจ้าด้วยเถิด เจ้าแม่ผู้เรือง
อำนาจ”

“ข้าไม่เคยยกโทษให้คนที่กินเครื่องเซ่นที่จะนำ
มาเซ่นเจ้าเลย” เสียงนั้นตอบ “มีหน้าข้าเจ้าระลาค
เอาตัวลงไปไว้ในถ้ำใต้ทะเลของข้าเสียด้วยนะนา
มา ตามข้ามา สมนุของข้ากำลังคอยอยู่แล้ว เจ้า
พวกนั้นมีแขนมากมายที่จะยื่นมาจับตัวเจ้า มันจะกอด
เจ้าไว้ แล้วก็...”

“โอ๊ย เวทนาข้าเจ้าด้วยเถิดเจ้าแม่ผู้เรืองฤทธิ์
เวทนาข้าเจ้าด้วย” ปักมูร์ร้องพลางสะอึกสะอื้น
“ข้าเจ้ามีเมียมีลูก ลูกก็มีหลายคน หากข้าเจ้าไม่ได้
กลับไป คนเหล่านั้นคงอดตายแน่”

“ที่พูดนั้นจริงพะยะค่ะเจ้าแม่” เสียงหนึ่งสอด

ขึ้นมา เป็นเสียงฉะเลเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง

“แต่มันจะต้องถูกลงโทษ” เจ้าแม่ทะเลได้ตรัส
ขึ้นขึ้น

“ถูกลงโทษนั้นจะต้องถูกละพะยะคะ” ฉะเลตัวเล็ก
ทูลตอบ “แต่โปรดอย่าส่งตัวไปให้ปลาหมึกยักษ์เลย
ขอได้โปรดรับฟังคำอธิบายของภรรยา
บัมมูร์ที่มีต่อพระองค์ด้วยเถิดพะยะคะ” มันจะเป็น
การลงโทษอย่างรุนแรงที่สุดสำหรับเจ้าคน
ตระกูลนี้”

“เมี่ยมันขออะไรเรา”

“ภรรยาบัมมูร์ขอให้พระองค์ประทานโซคลา
ให้ใหญ่ยิ่งเท่ากับเครื่องเช่นอันยิ่งใหญ่ของนาง
พะยะคะ เครื่องเช่นที่สามของนางตั้งไว้เช่นพระองค์
ตรงที่บูชานั่น”

“เอาเถอะ ถ้าอย่างนั้นเราจะรับฟังไว้ก่อน”
เจ้าแม่ทะเลได้ตรัสและทรงหันไปทางบัมมูร์ ตรัสว่า
“เจ้ากลับไปหาลูกเมียได้แล้ว ส่วนคำอธิบายของ
เมียเจ้านั้น แล้วเราจะตอบสนองให้ เอา ยึดเชือกไว้
ซี แล้วไต่ขึ้นไป”

บัมมูร์ยินดีปรีดาเหลือล้น เพราะเชื่อว่า
เจ้าแม่ทะเลได้ทรงรู้สึกเมตตาตน รับกระโดดลงขึ้น
เหนียวเชือกโหนตัวไปขึ้นได้ แล้วก็ได้ขึ้นไต่ขึ้นไป
จนถึงหน้าผา เป็นอันได้มีโอกาสขึ้นมายืนอยู่ที่หน้า
ผานั้นอีกครั้งหนึ่ง บัมมูร์พึมพำกับตัวเองถึงโซคลา
อันยิ่งใหญ่ที่จะมาสู่ตนและครอบครัว ทั้งนี้เพราะ
ระตุลอเราะกิดุลทรงรับฟังคำอธิบายของเมียตน
แล้วก็จึงตรงไปบ้าน ในใจนี้กอยุดตลอดเวลาว่า
“คาริอา ขออะไรนะ ต้องขออะไรที่ดี ๆ แน่ละ คาริอา

ต้องอธิบายขอทรัพย์สินสมบัติแน่ ๆ เลย”

ขณะที่บัมมูร์รีบกลับมาบ้านนั้นก็แลเห็นพ่อตาจึง
ตรงมาทักตน จึงพลางร้องให้พ่ตาง บัมมูร์จึงถามขึ้นว่า
“พ่อร้องให้ทำไมนะพ่อ พ่อร้องให้เพราะอะไรหรือ ถ้า
อย่างนั้นเข็ดน้ำตาเสียเถอะ เพราะระตุลอเราะกิดุล
ได้ประทานโซคลาถมหาศาลให้เราแล้ว พระองค์
ทรงตอบสนองคำอธิบายของคาริอาแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น คาริอาคงต้องขอประทานแต่
เคราะห์ร้ายมาแน่ ๆ” ชายชราสะท้อน “บ้านของเจ้า
ถึงได้ถูกสายฟ้าฟาดควอดวายสิ้น ต้นมะพร้าวก็ถูก
ไฟไหม้หมด ทั้งกลิ่นก็ยังชั้เอาไปเอาแพะของเจ้า
ลงน้ำไป คงมน้ำตายหมดแล้วบ้าน”

บัมมูร์ฟังแล้วไม่ยอมเชื่อว่าจริง จึงทักชายชรา
ให้ยืนอยู่ตรงถนน ส่วนตัวเองจึงตรงไปยังหมู่บ้าน
แต่ที่บ้านของบัมมูร์ไม่ได้อยู่ตรงนั้นเสียแล้ว ต้น
มะพร้าวในส่วนก็กลายเป็นถ่านไปหมดสิ้น และตรง
ต้นมะพร้าวที่ถูกเผาจนดำเป็นตอตะโกต้นหนึ่งนั้น
ภรรยาบัมมูร์นั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นราวกับหัวใจจะ
แตกทำลายไป พวกลูก ๆ ที่ยืนอยู่รอบ ๆ แม็กพากัน
ร้องไห้ด้วยเพราะต่างก็หิวโหย

ครั้นคาริอาเห็นสามีกลับมาเช่นนั้น ก็ยิ่งร้องให้
หนักขึ้น บัมมูร์จึงถามว่า

“คาริอา เมื่ออธิบายเจ้าแม่ทะเลได้นั้น ขอ
อะไรนะ ทำไมถึงไปขอเคราะห์ร้ายมาล่ะ ทำไมไม่ขอ
ทรัพย์สินโซค”

“โอ้ ทำไมจะไม่ขอ” คาริอาตอบพลางสะท้อน
“ขอทั้งทรัพย์สินทั้งโซคนั้นแหละ ขอให้มทรัพย์สินมากมาย
มหาศาล ให้มหาศาลเท่าเครื่องเช่นดี ๆ ของเรา”

ถึงตรงนั้นบั๊กมูร์เลยไม่มีอะไรจะพูด ทั้งไม่กล้าบอกภรรยาด้วย ว่าเครื่องเช่นที่ตนเอาวางลงบนเสื้อชาวนั้น ไม่น่าจะเรียกเครื่อง เช่นเลย เพราะเป็นกระดูกไก่ที่ใครเพาะไว้แล้วกับเปลือกกกด้วย และนับแต่นั้นมา โชคร้ายก็ติดตามบั๊กมูร์อยู่ตลอดเวลา

ฝ่ายบั๊กสตินั้นตรงกันข้าม คือได้รับรางวัลอย่างใหญ่หลวง จากระตุลอเราะะกิตุลเจ้าแม่ทะเลได้ และรางวัลนั้นคืออะไร เมื่อตอน บั๊กสตินกลับมาหาลูกหาเมียนั้น ทั้งลูกทั้งเมียต่างกำลังนั่งเศร้าสร้อย และหิวโหยอยู่ในกระท่อมพังเคหะนั้น บั๊กสตินจึงยื่นหอยที่เก็บ มาได้ให้ภรรยา และไม่ช้าเมื่อสองผัวเมียช่วยกันแงะฝาหอยขึ้น ก็ได้พบว่า หอยแต่ละตัวนั้นจะต้องมีไข่มุกเม็ดใหญ่ น้ำงามเยิ้มอยู่ เม็ดหนึ่ง ๆ ทุกตัวไป และด้วยเงินที่ไข่มุกเม็ดงาม ๆ เหล่านั้นนำมา ให้ บั๊กสตินก็เลยซื้อควายไว้ช่วยไถนาได้คู่หนึ่ง ต่อจากนั้น บั๊กสตินก็มีข้าวพอเลี้ยงครอบครัวได้เสมอไป

นี่เองที่การอิราภรรยาของบั๊กมูร์ไม่เข้าใจเลย นางไม่เข้าใจว่า ตนทำไมถึงได้ยังยากจนข้นแค้นอยู่ทั้ง ๆ ที่ตนก็ได้จัดเครื่อง เช่น อย่างดีไปเช่นระตุลอเราะะกิตุลเจ้าแม่ทะเลได้ แล้วก็อธิษฐานขอ ให้มีโชค ลาภมหาศาลเท่ากับเครื่องเช่นนั้น แต่บั๊กสตินก็มีข้าวเพียง ๒ ทะนานเท่านั้นไปเช่นเจ้าแม่ แต่กลับร่ำรวยขึ้นมาทันตาเห็นจน กระทั่งปลูกบ้านใหม่ได้หลังหนึ่ง มียังข้าวใหญ่ ๒ ยุ้ง ซื้อควายได้คู่ หนึ่ง พอถึงคราได้เก็บเกี่ยวก็ได้รวงข้าวงาม ๆ มากมาย มากเสียจน ยังข้าวเต็มแล้วเต็มอีกแทบจะระเบิด ตราบใดที่คาริอา ยังไม่รู้จัก ความจริงว่าสามีของตนไปทำอะไรได้ คาริอา ก็ไม่มีวันเข้าใจตราบนั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท

ฉันทนา สารานันท์

สมเพียร จาคิเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูนุกดิ์ สันต์ เสือแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพพุดม นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ช.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ วิจารณ์บรรณานนท์

กนก สามแสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ช.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๕๑๓๖

นิทาน ญูปัน

บรรณ ทินธุเมธา

เจ้าแม่เบนเตน

นิทานเรื่องนี้นายเควีตผู้เขียนเทพนิยาย ญูปันกล่าวว่า เกิดขึ้นเนื่องด้วยเจ้าแม่เบนเตน สมุทรเทวี กล้ายนางเมขลา ผู้คอยดูแลช่วย เหลือผู้ที่ได้รับภัยในท้องทะเล (ไม่ได้อารมณ์ ร้ายอย่างเจ้าแม่ทะเลใต้ของอินโดนีเซีย) นอก จากนี้ เจ้าแม่เบนเตนยังเป็นเทวีแห่งความรัก ความงาม และผู้มีโชคในเรื่องราวรักดังจะกล่าว ต่อไปนี้ก็ได้มาบนบานศาลกล่าวเจ้าแม่เบนเตน ผู้ถือกำเนิดคนน้ำ เรื่องเล่าว่า

ชานางกิ ไบรู เป็นนักศึกษาและกวีหนุ่ม วันหนึ่งได้ไปร่วมงานฉลองการปฏิสังขรณ์วัดอะมะ เตรา ไบรูเที่ยวเดินชมบริเวณอันสวยงามโดยรอบ แล้ว ก็ได้มาพบน้ำพุเจ้า ไบรูจึงไปดื่มน้ำดื่มกระหาย มองไปมองมา ก็เห็นว่าที่แต่เดิมเป็นน้ำพุ นั้น บัดนี้ค่อยๆกลายเป็นสระน้ำไปแล้ว และยิ่งกว่านั้น ที่มุมสระด้านหนึ่งมีป้ายเขียนคำว่าตันโจสุย คือ กำเนิดคนน้ำ แล้วก็มีศาลเจ้าเล็กๆแต่น้ำตุ้สร้าง ถวายเจ้าแม่เบนเตน ขณะที่ไบรูกำลังสังเกตดูความ เปลี่ยนแปลงต่างๆในบริเวณศาลเจ้านั้น ก็มีลมพัด กระดาษแผ่นหนึ่งปลิวมาติดอยู่ที่เท้า เมื่อไบรูก้มลง หยิบขึ้นมาดู ก็เห็นว่า เป็นเพลงยาวลายมือผู้หญิง

เขียน ตัวอักษรเขียนอย่างงดงามที่สุด หมึกก็ยัง ใหม่อยู่

ไบรูนำกระดาษแผ่นนั้นกลับไปบ้าน อ่านแล้ว อ่านเล่า อ่านได้ไม่นานเท่าไร ไบรูก็หลงรักผู้เขียน เพลงยาวนั้นเสียแล้ว จนถึงกับตกลงปลงใจว่าจะ ต้องแต่งงานกับหญิงนี้ให้ได้ และเมื่อได้เพลงยาว ประหลาดที่บริเวณศาลเจ้าแม่เบนเตน ดังนั้นไบรู จึงไปทักศาลเจ้าแม่เบนเตน อธิษฐานว่า "เจ้าประคุณ รขอเจ้าแม่เบนเตนจงช่วยลูกด้วย รขอให้ลูกได้พบ กับผู้หญิงที่เขียนเพลงยาวนั้นด้วยเถิด" และไม่ได้ อธิษฐานแต่ปาก ไบรูยังปฏิญาณว่าจะบำเพ็ญพรต ตลอด ๗ วัน และในคืนวันที่เจ็ดนั้นจะกราบไหว้ บูชาเจ้าแม่เบนเตนที่หน้าแท่นที่บูชาตลอดทั้งคืน

ในคืนวันที่เจ็ดนั้นเอง ไบรูผู้อดอาหารหลับตานอน สวดมนต์บูชาเจ้าแม่เบนเตน ก็ได้ยินเสียงคน ร้องเรียกให้เปิดประตูรับอยู่ที่ประตูใหญ่เข้าบริเวณ ศาลเจ้า พอเปิดประตูให้ ก็มีชายรราผู้หนึ่งสวม เสื้ออย่างจะทำพิธี สวมหมวกสีดำเดินมานั่งคุกเข่า อยู่ที่หน้าศาลเจ้าแม่เบนเตน แล้วประตูศาลเจ้าก็ เปิดออกเอง มุ้ลม้วนขึ้นไปหน่อยหนึ่ง ทำให้เห็น เด็กหนุ่มรูปงาม ออกมากล่าวแก่ชายรรานั่นว่า

“เราส่งสารผู้ขายคนท่อยาก
จะแต่งงานกับคนที่เขารัก เราจึง
เชิญท่านมาเพื่อปรึกษาว่าท่าน
จะช่วยทำให้คนทั้งสองได้พบกัน
ได้หรือไม่”

ชายชรากำนับรับคำ แล้วดิ่ง
เรือจากแขนเสื้อออกมาพ้นได้
รอบตัวใบเรือ แล้วจุดปลายเรือ
เข้ากับตะเกียงในศาลเจ้านั้น แล้ว
ก็โบกมือราวกับจะร้องเรียก
วิญญาณอะไรสักอย่างหนึ่งให้
ปรากฏร่างขึ้นในเวลากลางคืนมืด
สนิทอย่างนั้น ครู่เดียวก็มีผู้หญิง
สาวคนหนึ่งเดินเข้ามาในบริเวณ
ศาลเจ้า ในมือถือพัดบังหน้าอัน
งดงามนั้นให้เห็นเพียงครึ่งเดียว
แล้วก็ตรงมาคุกเข่าลงข้างๆ ใบเรือ

เด็กหนุ่มรูปงามนั้นจึงกล่าว
แก่ใบเรือว่า “เราได้ยินคำอธิษฐาน
ของท่านแล้ว และกรู้แล้วว่า
เมื่อเร็วๆ นี้ท่านได้รับทุกขเวทนา
ยิ่งขึ้น ก็เดี๋ยวนี้ผู้หญิงที่ท่านรักมา
อยู่ข้างๆ ท่านแล้วใจละ” กล่าว
แล้วทั้งเด็กหนุ่มและชายชรา
ก็ออกจากบริเวณศาลเจ้านั้นไป
ใบเรือจึงกราบไหว้ว่าถึงถึงพระคุณ
เจ้าแม่เบนเดนอยู่หลายต่อหลาย
ครั้ง แล้วก็เดินทางกลับบ้าน

(อ่านต่อหน้า 139)

อภัยกร - ที่ให้ความปลอดภัย

ศิวากร - ที่มีสติมงคล

เกิดวันอาทิตย์ อังคาร และเสาร์ตามลำดับ)

ใช้ได้ทั้งสามชื่อ แต่เงินตะหრაใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

“วราภรณ์” ต้องการเปลี่ยนชื่อใหม่ ให้มีชื่อคล้ายเดิม คือมีสระออยู่ทั้งข้างหน้า และสระอาอยู่ทั้งข้างหลัง อย่างชื่อจินตะหรา (ส่วนชื่อชมภูนุช มุจจรินทร์ และธาวิตร์นั้นใช้ได้หรือไม่ สำหรับคน

มฤณาลี - (ออกเสียงมะรินนา) ไยบัว
สลิดา - (ออกเสียงสะลินดา) น้ำ
มสฤณา - (ออกเสียงมัดสะรินนา) น่ารัก มีเสน่ห์ หวาน นุ่มนวล □

เจ้าแม่เบนเตน - ต่อจากหน้า ๒๑

พอออกมาถึงถนนนอกศาลเจ้า ก็พบหญิงสาว คือหญิงคนที่ตนรักนั่นเอง ไบรูพูดกับเธอ และเมื่อเธอได้ตอบด้วยเสียงอันสุภาพอ่อนหวาน หัวใจไบรูก็เบิกบานด้วยความร่าเริงยินดี คนทั้งสองเดินมาด้วยกันตามถนนอันเงียบสงัด จนกระทั่งมาถึงบ้านที่ไบรูอยู่ หญิงสาวนั้นชะงักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เจ้าแม่เบนเตนยกข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาท่านแล้ว” จึงเป็นอันว่า คนทั้งสองได้แต่งงานกันด้วยการจัดการของเจ้าแม่เบนเตน และนับว่าเป็นการแต่งงานที่โชคดียิ่งที่สุด เพราะไบรูได้รู้ว่า นอกจากจะเก่งกาจบ้านการเรือนอย่างวิเศษแล้ว ภรรยาของตนก็ยังได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีเกี่ยวกับศิลปะการจัดดอกไม้ การเย็บปักถักร้อย แม้การเขียนอักษรอย่างอ่อนช้อยนั้นก็สวยงามดูไม่แพ้ภาพวาดของเธอ แต่สิ่งที่ไบรูไม่รู้ก็คือ เรื่องเทือกเถาเหล่ากอภรรยาตน แต่เมื่อมานึกถึงว่าเจ้าแม่เบนเตนเป็นผู้ประทานมาให้ ฉะนั้นจำเป็นอะไรจะต้องไปตามเรื่องเหล่า

นั้นจากเธอ และมีอยู่อย่างหนึ่งที่ทำให้ไบรูอดทนไม่ได้ ก็คือเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียง ไม่ยักมีใครรู้ว่าตนมีภรรยาอยู่ร่วมบ้านด้วยอีกคนหนึ่ง

วันหนึ่งขณะที่ไบรูกำลังเดินอยู่ในย่านท่าंगเมืองของเมืองเกียวโต ก็ได้เห็นคนใช้บ้านใหญ่แห่งหนึ่ง กวักมือร้องเรียกตนอยู่ตรงประตูบ้านนั้น ชายนั่นเดินตรงมา โค้งให้อย่างเคารพแล้วกล่าวว่า “ขอเชิญท่านเข้ามาในบ้านสักหน่อย นายของข้าพเจ้ามีอะไรอยากจะพูดกับท่าน” ไบรูได้ยินคำเชื้อเชิญเช่นนั้น อุดแปลกใจไม่ได้ แต่ก็ยอมเข้าไปเดินตามชายนั่นเข้าไปถึงห้องรับแขก และได้พบเจ้าของบ้านกำลังรออยู่ เจ้าของบ้านกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องขอภัยเป็นอย่างมาก ที่ไปเชิญท่านเข้ามาอย่างไม่มีพิธีรีตองอย่างนี้ แต่ที่ทำไปนั้นก็เพราะคำแนะนำของเจ้าแม่เบนเตนหรอก คือข้าพเจ้ามีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง ก็อยากจะให้ได้แต่งงานกับผู้ชายดีๆ จึงได้ให้เราเขียนเพลงยาวส่งไปด้วย”

ศาลเจ้าแม่เบนเตนทุกแห่งในเกียจโต แล้วข้าพเจ้าก็ฝันไปว่า เจ้าแม่เบนเตนมาบอกข้าพเจ้าว่า ท่านได้หาผู้ชายที่พิเศษสำหรับลูกสาวข้าพเจ้าได้แล้ว และเขาจะมาหาข้าพเจ้าในฤดูหนาวที่จะมาถึงนี้แหละ แต่แรกข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยเชื่อเรื่องนั้นและถือเรื่องนั้นสำคัญอะไรนัก แต่มาเมื่อคืนนี้ เจ้าแม่เบนเตนปรากฏร่างให้ข้าพเจ้าเห็นและตรัสว่าวันรุ่งขึ้นผู้ชายที่เจ้าแม่เลือกไว้ให้ลูกสาวข้าพเจ้าจะมาหาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอาจจะจัดการแต่งงานได้เลย เจ้าแม่ทรงอธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงรูปร่างลักษณะของชายนั้น ฉะนั้นพอเห็นท่าน ข้าพเจ้าก็แน่ใจว่าคือชายผู้ที่เจ้าแม่ทรงเลือกให้ลูกสาวข้าพเจ้าจึงได้เชิญเข้ามา"

เรื่องราวอันแปลกประหลาดที่โบซุได้ยินจากเจ้าของบ้านนั้น ทำให้โบซุอดเศร้าใจไม่ได้ เพราะตนเองก็กล้าไม่พอที่จะบอกพ่อตาในอนาคคว่าตนมีเมียแล้ว จึงได้แต่เดินตามเจ้าของบ้านเข้าไปอีกห้องหนึ่ง แต่เมื่อเห็นเจ้าสาวในห้องนั้นแล้ว โบซูดงงใจและมีมติยืนคิดไม่ได้ ในเมื่อเจ้าสาวผู้นั้นหาใช่ใครอื่นไม่ ภรรยาของตตนั่นเอง จะต่างกันอยู่หน่อยหนึ่งก็คือ เจ้าสาวนี้เป็นตัวจริงของภรณยา แต่คนที่อยู่ที่บ้านนั้นคงเป็นเพียงวิญญาณเท่านั้น เขาจึงเชื่อกันว่า เป็นเพราะเจ้าแม่เบนเตนทรงช่วยเหลือผู้ภักดีและนับถือกราบไหว้ โบซุจึงโชคได้แต่งงานกับหญิงที่ตนรักอย่างแปลกประหลาดถึงสองครั้ง

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท

ใบศรี เรื่องนันท

แสดงแบบแต่งกายสมัยอยุธยา ในงานฉลองครบ ๒๐ ปี สภาการพิทักษ์มรดก
ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เจริญ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนประทีป ณ ระนอง
ทัษะ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภัย

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนองภักดิ์ สัท เลือกลงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนันทน์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม วิจารณ์บรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรรณกุล ธ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๕๑๓๖

โจนาห์ จิน

၂၀၁၁ ခုနှစ်

๖ ความรัก

ผู้เป็นตำรวจไปขอหาความรักมาให้เจ้านาย
ของตน ดังที่นายเบรดินนำมาเล่าไว้ นั้น มีข้อ
ว่า เฟื่องชวน ทั้งจริงเฟื่องชวนไม่ใช่คนฉลาด เพื่อนๆ
พากันคิดว่าสมองเฟื่องชวนไม่ทำงานเลยด้วยซ้ำไป
แต่่นอกจากแม่ของเฟื่องชวนเองแล้วไม่มีใครสนใจ
เรื่องนั้น เพราะถึงจะอย่างไรก็ตาม เฟื่องชวนก็ยังมี
ความดีอยู่บ้าง ใครๆ ลงความเห็นว่าเฟื่องชวนเป็น
เพื่อนบ้านดี มีใจโอบอ้อมอารี แม่เฟื่องชวนจะไม่
เคยมีเงินติดตัวเลย แต่ถ้าเมื่อใดมีข่าวมีปลาพอจะ
แบ่งปันได้ละก็ เฟื่องชวนเป็นต้องแบ่งให้คนที่อดคิด
กว่าเมื่อนานทีเดียวนะ

ถึงแม้เพียงชั่ววนจะไม่รู้ผลตคนักดังกล่าวแล้ว แต่เพียงชั่ววนก็ทำตัวเหมือนเป็นคนช่างคิด จะทำอะไร ต้องให้มันไปตามคติที่ว่า “อะไรจำเป็นต้องทำก็ต้องทำ” คตินี้ฟังดูไม่ลึกซึ้งอะไร ทั้งไม่ได้ช่วยนำความสำเร็จ ทรัพย์สินมรดกหรือยศตำแหน่งอะไรมาให้อะไรด้วย แต่กลับแสดงให้เห็นว่า คนอย่างเพียงชั่ววนทำอะไรทำจริง เมื่อเห็นอะไรจำเป็นต้องทำแล้วเป็นทันที ฉะนั้นไม่ว่าเพียงชั่ววนจะทำไร โถนา จัปปลา ตูแกลมรดา ชักเสื่อชักผ้า หรืองานอันเล็กน้อยๆ เพียงชั่ววนจะตั้งปณิธานปฏิบัติตามคติที่ว่าอย่างเคร่งครัดเสมอ

เมื่อครั้งที่เกิดฝนแล้งครั้งใหญ่ ในหุบเขาดำบล
ที่เพิ่งชวนอยู่ แม่น้ำลำธารทุกสายแห้งขอด ทั้งทุ่ง
ท้องนาดินแตกกระแหงแห้งเหือดหมิ่น หิน เพิ่งชวน
พิจารณาสถานการณ์แล้วเห็นว่าตนจะต้องทิ้งแม่
ทั้งบ้านไป ไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง

‘ญาติพี่น้องของแม่คงจะดูแลแม่ได้’ พี่ชวน
คิด แต่จะไปขอร้องให้เขาดูแลแม่ของตนก็ให้รู้สึก
อายแก่ใจ คิดไปคิดมา เมื่อไม่เห็นทางอื่นดีไปกว่า
นั้น พี่ชวนก็อ้างคดีประจำใจขึ้นมาปดบังใจตัวเอง
ว่า ‘อะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ’ แล้วยกถือคาบ
ของบิดา พามาหาผู้สวามิภักดิ์ของตน เดินทางระห
ระเหินข้ามภพเขามายังตำบลที่ญาติของมารดาอยู่

ญาติของมารดาเพิ่งชวนดอนรับด้วยหรือ
แต่ไม่สู้กระตือรือร้นนัก โดยเฉพาะตัวพี่ช้วน
เหมือนจะไม่รวมอยู่ในรายการแขกผู้ได้รับการ
ต้อนรับด้วย แม้กระนั้นพี่ช้วนก็ต้องขอบคุณ
คนเหล่านั้นที่อุตส่าห์รับปากว่าจะดูแลมารดาของ
ตนให้ เมื่อฝากฝังคนเหล่านั้นให้ดูแลมารดาตน
เรียบร้อยแล้ว พี่ช้วนก็ลาเดินทางมา ตัญญาว่า
จะกลับไปรับมารดาในไม่ช้า

เพลงชวนพนจากถนนแล้ว ก็ต้องกอดต่อไปอีกว่า

จะไปไหนต่อ ระหว่างที่เดินมาตามท้องนา เฟื่องชวนน้องออกถึงวังหมิงเร็วกว่าน ที่มีคนโงะจันกัน นึกว่าที่นั่นต้อนรับคนแปลกหน้า ทุกคน ท่านผู้เป็นเจ้าของวังหมิงมีมหาศาล จึงสามารถเออเพื่อต้อนรับใครต่อใครได้ สัมกับความใจใหญ่ใจกว้าง กล่าวกันว่าท่านเจ้าของวัง ซึ่งก็คือเจ้าผู้ครองแคว้นนี้ มีแขกมาพักในวังถึง ๓,๐๐๐ คน เฟื่องชวนไม่เคยขอทานใครเลยในชีวิต แต่ว่าความจำเป็นไม่รู้จักกฎเกณฑ์ และ 'อะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ' เฟื่องชวนรำพึงอย่างนั้นแล้ว ก็ตั้งหน้าเดินทางตรงไปยังวังหมิงเร็วกว่าน

เฟื่องชวนเที่ยวหาวังนั้นแทบล้มประดาตาย ไม่ใช่ว่าวังนั้นไปซ่อนอยู่หลังเขา ล้อมรอบด้วยต้นไม้สูงๆ หรืออื่นใด แต่เป็นเพราะเฟื่องชวนไม่เชื่อว่าตึกสวยงามใหญ่โตที่ปลูกไว้เต็มหุบเขา อันกว้างใหญ่นั้น จะเป็นที่อยู่ของคนคนเดียว จนใครต่อใครพากันยืนยันว่าเป็นวังหมิงเร็วกว่านแน่ เฟื่องชวนจึงตรงไปยังประตูวังอันมั่นคงแข็งแรงไม่มีผิดประตูเมืองเพื่อขออนุญาตเข้าไปภายใน

(อ่านต่อหน้า 137)

“คอยก่อน” ยามบอก “ทุกอย่างต้องเป็นไปตามระเบียบ ท่านเป็นคนอดคักขัดสันหรือ”

“เฮ้ ไม่รู้” เฟื่องชวนตอบเพราะไม่ค่อยเข้าใจ คำถามนัก “แต่ว่าข้าพเจ้าหิวเหลือเกินนะ ชามข้าวก็แตกไปแล้ว และในหุบเขาตำบลที่ข้าพเจ้าอยู่ ไม่มีอะไรจะออกมาได้เลย นับตั้งแต่ฝนแล้งมา”

“นั่นละ คืออดคักขัดสันละ” ยามพูด “โปรดอ่านกฎดุเสยซี”

เฟื่องชวนของตุกระดาษที่ยามยื่นให้ ดูแล้วต้องสารภาพว่า “ข้าพเจ้าอ่านไม่ออกหรอก ท่านช่วยบอกทีชีวิตาหมายความว่าอย่างไร” ยามนั้นอธิบายเสียคล้องปรืดไม่ผิดกับกำลังท่องหนังสือ ๔ เล่มของจีน มีความว่า

“เจ้าผู้ครองแคว้นนี้ มั่งมีมาก แล้วก็นำใจดีด้วย และพระองค์ทรงเห็นว่าเงินคงไม่ช่วยให้พระองค์เป็นสุรตฤกษานานได้เลย ถ้าคนแคว้นล้อมยังมีไม่พอ ก็นั่นพระองค์จึงได้เบียดบังให้เป็นที่พักนักแก่ผู้ท้อคักขัดสัน ไม่ว่าใครมาถึงที่นี่แล้วเป็นไม้มักจะไม่ได้อุปญาตให้เข้ามาพัก แต่ทุกคนก็ควรจะมีความสามารถพิเศษและใช้ความสามารถนั้น แล้วจะมีรางวัลตามมา เข้าใจไหม”

“ไม่ค่อยเข้าใจนักหรอก” เฟื่องชวนสารภาพ เพราะเฟื่องชวนพูดความจริงเสมอ “ความสามารถพิเศษหมายความว่าอย่างไร”

“ความสามารถพิเศษนะรี” ยามนั้นนักหาคำอธิบายเหมือนกับจะอธิบายให้เด็กฟัง “ก็คือ

อำนาจทำอะไรได้มากกว่า กิน นอน ขุดดิน ปลูก
ต้นไม้ ข่างทงดีก็มีความสามารถพิเศษ นักร้องก็มี
ความสามารถพิเศษ เข้าใจหรือยัง”

“ถ้าข้าพเจ้าจะขอเข้าไปพักในวัง ข้าพเจ้าต้อง
มีความสามารถพิเศษด้วยหรือ?”

“เปล่า เปล่า พยายามๆ ก็คือ ถ้าท่านมีความ
สามารถพิเศษมากเท่าไร อาหารที่ท่านได้กินก็จะดี
ขึ้นเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าถ้าข้าพเจ้าไม่มีความ
สามารถพิเศษ ข้าพเจ้าจะไม่ได้อะไรกินเช่นนั้นหรือ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่” ยามตอบ “ทุกคนต้องได้ข้าว
ได้ผักกินอย่างเต็มที่ แต่ถ้าท่านอ่านออกเขียนได้
ร้องเพลงได้ ใช้อาวุธเป็น ท่านจะได้ปลากิน พวก
นักปราชญ์ กวี ข่างทงดี หรือแม้แต่แสดงต่างๆ จึง
จะมีสิทธิได้กินเนื้อ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าคงได้กินเพียงแค่มก
เท่านั้นเอง” เฟื่องชวนพูดอย่างเศร้าๆ ขณะย่างเข้า
ประตูวังที่มืดไปสู่สวนอันร่มเย็น และมีทางเดินอัน
ร่มรื่น เฟื่องชวนได้รับการต้อนรับไม่ผิดกับแขกผู้มี
เกียรติและห้องส่วนตัวที่จัดให้เฟื่องชวนอยู่นั้น ใหญ่
กว่ากระท่อมเก่าคร่ำครวญที่เฟื่องชวนกับมารดาอยู่ตง
สิบเท่า

เฟื่องชวนได้อยู่ในวังหมั่งเชิงกว้างอย่างสุขสบาย
มาถึง ๒ เดือนเต็ม มีเสื่อผ้าต่างๆสวม ขณะก็เดินเที่ยว
เล่นอยู่ในสวนอันงามวิจิตร มีคนจะพูดด้วย มีดนตรี
ฟัง บางทีก็มีวงมโหรีให้สดด้วย คิดถึงจำนวนเงิน
ที่เสียไปอย่างฟุ่มเฟือยโดยไม่จำเป็นอย่างนั้นแล้ว

เฟื่องชวนไม่บ่นเลย เพราะผู้เสียเงินคือเจ้าผู้ครอง
แคว้นนี้ หาใช่ตัวเขาไม่ แต่เมื่อนักถึงอาหารที่มี
ให้กินเป็นประจำมือแฉับมือเตา ความกระตือรือร้น
อยากจะกินรักถนอยลง มือยุบย่อยๆ ที่เฟื่องชวนผ่าน
สระเลี้ยงปลาแล้วเกิดความอยากจะหย่อนเบ็ดลงไป
เกี่ยวปลาเงินปลาทองในสระนั้นขึ้นมาสักตัวหนึ่ง
แต่ด้วยความสตัยข้ออย่างหนึ่งกับค้อนหน้าแขกดังตาม
พันอีกอย่างหนึ่งทำให้เฟื่องชวนทำอย่างคิดไม่ได้ แต่
กระนั้นความปรารถนาอยากได้น้ำปลาอันขาวใส
มากินกับข้าวก็ยังรุนแรงอยู่ในใจ บิบบังคับให้
เฟื่องชวนต้องคิดหาวิธีอื่น ความจริงเฟื่องชวนไม่ค่อย
ชอบคิดพอกับไม่ชอบกินข้าวโดยไม่มีปลา เพราะ
การคิดทำให้สมองต้องทำงานหนัก ถ้าเลี้ยงได้
เฟื่องชวนมักจะเลี้ยงเสียเสมอ แต่ถ้าไม่ใช่ความคิด
ก็คงไม่ได้ปลากิน ฉะนั้นพอพิมพ์ว่า “อะไรจำเป็น
ต้องทำก็ต้องทำ” แล้วเฟื่องชวนก็ตั้งหน้าตั้งตารอ
ชนิดที่เขาเรียกของเรานี้ว่า กวินพนธ์

งานนี้ออกจะยากลำบากเกินคาด สมองของ
เฟื่องชวนดูเหมือนจะฉุนเฉียวเหมือนเกวียนที่ไม่ได้
ใช้มาดั่งมีแล้วก็ได้ห้อยคนน้ำมัน และด้วยเหตุที่
เฟื่องชวนเขียนไม่ได้อ่านไม่ออก เมื่อคิดกลอนได้แล้ว
ก็ต้องท่องไว้ให้ขึ้นใจ บางทีเฟื่องชวนไม่กล้านอน
ด้วยเข้าไป เพราะกลัวว่าตื่นเช้าขึ้นมาจะลืมคำ
เหมาะๆ ที่คิดไว้เสียหมด เฟื่องชวนพยายามคิดอยู่
เรื่อยมาอีกหลายอาทิตย์ ในที่สุดกลอนที่แต่งดี
สำเร็จ พอดีร้องเป็นเพลงได้

เช้าวันหนึ่งเฟื่องชวนจัดการถอดคาบของบิดา

ออกจากฝัก นำตามไปซ่อนไว้แล้วถือแต่ฝักตามเปล่าๆ ไปยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าตึกกลางที่เจ้าผู้ครองแคว้นประทับอยู่ เพ็งซ่อนถือตามให้เห็นไว้ๆ ทั่วกัน แล้วร้องเพลงเสียงดังขึ้น จากกลอนประหลาดที่เพ็งซ่อนแต่งขึ้น มีความว่า “ฝักตามนี้ว่างเปล่า ร่ำร้องถึงตัวตาม ฝักเชื่อมกับหัวไรเท้า ทำให้สิ้นชีพเจ้าแสนเบือ ถ้าไม่ได้ปลาสักกินข้าพเจ้าคงต้องตาย”

ถึงแม้มักล่อนนั้นจะไม่สู้เป็นกลอน ทั้งยังร้องไม่เข้าท่า แต่ก็ทำให้เกิดอารมณ์ได้เหมือนกัน ข้ามประจำวังพยายามจะไล่ให้เพ็งซ่อนไปพ้นที่นั้น แต่มีกฎห้ามทำอะไรหยาบคายต่อแขกที่มาพัก จึงทำอะไรไม่ได้ เพ็งซ่อนก็เลยร้องเพลงนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ทุกวัน จนกระทั่งได้ยินไปถึงพระกรรณเจ้าผู้ครองรัฐ ซึ่งก็ได้มีใบบอกสั่งมาว่าความสามารถพิเศษของเพ็งซ่อนที่ทูลทูลประสาทอย่างยั้งนั้น เข้าลักษณะนักร้องเพลงขอปลาได้

พอทำสำเร็จเข้าครั้งหนึ่ง เพ็งซ่อนชักยามใจเดือดร้อนมาเพ็งซ่อนก็แต่งกลอนใหม่อีกบทหนึ่งไปร้องรบกวนหูกงยามอยู่เป็นขวัญโม่งๆ เพ็งซ่อนถือฝักตามเปล่าอย่างครั้งก่อน แล้วร้องเพลงว่าพินถึงฝักตามที่เปล่าอยู่ และกินๆ เล่นๆ ทำให้แสนเบือหากไม่ได้เห็นมารดาคงต้องตาย พอข่าวนี้ไปถึงเจ้าผู้ครองรัฐนี้ พระองค์ก็ได้แต่ทรงพระสรวลตรัสว่า

“หมอนี่ช่างคิดอะไรใหม่ดัดด้วยตัวของตัวเองนี่ถ้าเป็นตลกหลวงก็เกือบได้ทีเดียว ต้องให้รางวัลความสามารถพิเศษนี้เสียหน่อย เอาไปเชิญแม่ของเพ็งซ่อนมาเป็นแขกของเรา” (อ่านต่อฉบับหน้า)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท	

ห้วงทอง ดุทธิบุธานินทร์

แสดงแบบแต่งกายสมัยเรืองแสง ในงานฉลองครบ ๒๐ ปี สถาปนาพิพิธภัณฑ์ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวก เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรธนประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียากย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูณักดิ์ สันต์ เสือหลวงศรี
สมบุณย์ สรรพอุดม นิกิตา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรณณ คุณวิศาล

ยุบล กรุณมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๕๑๖

โพธิ์เงิน

สมทบ ทักษิณ

ข้อความรัก (ต่อ)

เป็นอันว่าเพ็ญช้วนได้อยู่กับมารดาอย่างสุขสบายในวังหมิงเข่งกว่าน ตอนนั้นเองเพ็ญช้วนเริ่มเรียนหนังสือ หักเขียนหัดอ่าน และก็เป็นเวลาที่เจ้าผู้ครองรัฐประสงค์จะเก็บค่าเช่าและทวงหนี้ที่คนในหมู่บ้านฉือตักค้างอยู่ จึงมีประกาศตามว่า มีผู้ใดบ้างที่มีความรู้เกี่ยวกับงานค่านนี้ และอื่นก็จะเดินทางไปหมู่บ้านนั้นให้ เพ็ญช้วนผู้ไม่เคยเสียค่าเช่า ไม่เคยเก็บค่าเช่า รีบเขียนขอลงไปแสดงความเต็มใจไปปฏิบัติงานให้เจ้าผู้ครองรัฐ แต่ว่าเพ็ญช้วนเพ็งหักเขียนใหม่ ๆ ลายมือจึงอ่านยาก จนเจ้าผู้ครองรัฐต้องถามถามคนหนึ่งว่า แขนคนไหนที่เขียนข้อหัดอ่านยากถึงนัก ฮามทูลว่า

“คนที่ร้องเพลงเกี่ยวกับคาบกับผักคาบใจระหะระะ”

“เออ เป็นคนมีความสามารถพิเศษต่างๆ ค่ะ ไปตามตัวมาสัมภาษณ์ก่อน”

การสัมภาษณ์สำเร็จลงด้วยดี เจ้าชายผู้ครองรัฐทรงออกตัวว่างานมากมัตตด้วยตลอดทั้งวัน จึงไม่มีเวลาได้ไปพบปะแขกผู้มาพักด้วยของค์เอง เพ็ญช้วนได้ยินเช่นนั้น แทนที่จะแสดงความนอบน้อม

และยกยออย่างเคย กลับผงกหัวทำท่าถนัดถลักแหลม ทูลว่า

“นำเสียค่ายที่พระองค์ไม่ได้อยู่กับเรามากยิ่งกว่านี้ เราจะได้กำหนดจดจำว่าเราเป็นหนี้บุญคุณของพระองค์มากมายเพียงไร แต่หน้าที่เกี่ยวกับรัฐต้องมาก่อน อะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ”

เจ้าชายทรงคิดพระทัยที่ได้มาพบคนที่ไม่ได้ยกยอพระองค์อย่างที่เคยทำกัน พระองค์ครัดตามเพ็ญช้วนว่า “มาอยู่ในวัง สรุตบายนิดหรือ”

“มีความสรุปบายนิดพะยะค่ะ เพราะข้าพเจ้ามีทั้งปละมีทั้งมารดา ข้าพเจ้าออกนั้นก็เสียใจอยู่เหมือนกันที่ร้องเรียนเมื่อคราวนั้น แต่ว่ามันก็เหมาะสมกับโอกาสที่จะทำในตอนนั้น เพราะอะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ”

“ท่านนั้นเมื่อนักปรีชาได้ทีเดียว” เจ้าชายตรัสทรงยินดีเป็นที่สุดที่ได้มาพบคนที่ไม่ส่อจะธรรมดาอย่างนี้

“มิได้พะยะค่ะ” เพ็ญช้วนทูลด้วยมารยาทอย่างดีที่สุด “ข้าพเจ้าไม่ไร่นักปรีชาอะไรหรอก แต่ด้วยพระเดชพระคุณของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีอะไรทำ จึงจำเป็นต้องคิด ทจรงข้าพเจ้าพยายาม

หลักเลียงอย่างมากที่สุดที่จะไม่คิด
แต่บางทีก็คิดไปเองโดยไม่รู้ตัว”

เฟื่องชวนอดแปลกใจไม่ได้ที่
เห็นเจ้าชายทรงพระศรวลอย่าง
ถูกพระทัย และในขณะที่ยามณ์
กำลังคร่ำครวญอยู่นั้น เจ้าชาย
ก็ทรงอธิบายให้เฟื่องชวนฟังว่าจะไป
เก็บเงินอย่างไร ชาวบ้านหมู่บ้าน
ฉ้อท้อมเงินไปนั้นได้เซ็นสัญญา
ไว้ให้ และตกลงว่าจะใช้เงินคืน
ในระยะนี้ เมื่อคนเหล่านั้นชำระ
เงินแล้ว เฟื่องชวนต้องคืนสัญญา
นั้นให้เขาไป

“เมื่อเก็บเงินได้มาแล้ว
พระองค์จะประสงค์ให้ข้าพเจ้าซื้อ
อะไรกลับมาถวายบ้าง” เฟื่องชวน
ทูลถาม

“อะไรก็ได้ที่ท่านเห็นว่าใน
บ้านนี้ยังขาดอยู่” เจ้าชายตรัส
ทรงพระศรวลแล้วเสริมต่อไปว่า
“ครั้งหนึ่งเคยขาดปลาไม่ใช่หรือ”

เฟื่องชวนออกเดินทางไปใน
ฐานะผู้แทนองค์เจ้าชายผู้ครอง
รัฐนี้ จึงได้นั่งเกี้ยวบิณฑอง มี
ทหารแวดล้อม แล้วก็มีเกวียน
บรรทุกสัญญาไว้เกือบเต็มตามไป
ด้วยเกวียนหนึ่ง มาตามทาง ไม่มี
อะไรทำ (อ่านต่อหน้า 139)

ข้อชาวไทยพม่าในอัสสัม

ขณะที่อาจารย์บรรจบ พันธเนธา ได้ออกไปยังแคว้นอัสสัม ในประเทศอินเดีย
อีกครั้งหนึ่งเพื่อสอบทานคำไทยในการรวบรวมทำพจนานุกรมเทียบภาษาไทยอื่น ได้
เขียนเล่าถึงการตั้งชื่อของคนไทยพม่าในอัสสัมมาสู่กันฟัง จึงขอเสนอแทนการตั้งชื่อ
ครั้งนี้-บ.ก.

ชื่อคนไทยทั้งในรัฐบ้านและอัสสัม มักจะมีคำภาษา
พม่าปนอยู่ด้วย บางชื่อก็เป็นคำพม่าล้วน (ออกเสียงอย่างไทย)
บางชื่อก็เป็นคำไทยปนพม่า ทั้งนี้เพราะเราอยู่ใกล้ติดพม่ามานาน
ทั้งยังถือพุทธศาสนาแบบพม่าอีกด้วย คำที่ไรทางศาสนา มักเป็น
คำพม่า หากเป็นคำบาลี ก็เป็นคำบาลีออกเสียงอย่างพม่า เรา
นิยมว่า คำพม่าเป็นคำไพเราะ เหมาะจะใช้แต่งบทกลอนหรือ
ตั้งชื่อสัตว์กับคำไทย เช่นเดียวกับที่เรานิยมคำบาลีสั้นสกฤต
ฉะนั้นถ้าไม่รู้ภาษาพม่าก็แปลไม่ออกว่า คำนั้นๆ แปลว่าอะไร
บรรดาชื่อชาวไทยพม่าที่ยกมาให้ดูเป็นตัวอย่างนี้ ตามเจ้าของ
ภาษาเขาคู บางชื่อก็แปลได้บางคำจำเพาะที่เป็นคำไทย แต่บางชื่อ
ที่เป็นคำพม่าล้วน เราแปลไม่ออก และเราไม่เห็นเหตุผลว่าจะ
แปลไปทำไม ในเมื่อเจตนาของการตั้งชื่อมีเพียงให้รู้ว่าเป็นชื่อ
ของใครๆ เท่านั้น

ชื่อดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

ชื่อหญิง เฮ่ย เสอ-อแจ๊ด อีเล็กโยนหอม อิกัก้า อิมักไม
อ้ามเบ้งนั้ว อ้ามซันหอม ไอ้ไม้แสงล่อน อ็อก
เพปยา เอ็คปยาค้าหลั่ง

ชื่อชาย อายน้อยอึ้ง ห่งเพ็ก้า ห่งเล็กหิน ห่งไว่นเล็ด
ห่งคำเป็ สามท่งจิง สามโหนดจ้าม ไซ้เคอญา
โง่ม้างอึ้ง นุกญาไว่น นากน้อจิง (ต่อหน้า 117)

๕ ข้อความรัก — ต่อจากหน้า ๒๒

เฟื่องชวนก็จำต้องคิด และสิ่งที่ต้องคิดมากก็ควรจะขอ
อะไรกลับไปถวายเจ้าชาย ในเมื่อพระองค์ทรงมี
เกือบจะทุกสิ่ง จะเป็น เมีย ลูก อาหาร บ้าน เสื้อผ้า
หรือเกียรติยศ กว่าเฟื่องชวนจะคิดออกก็พอดีแลเห็น
หมู่บ้านน้อยอยู่ข้างหน้า ที่จริงเฟื่องชวนไม่สู้จะชอบ
ความคิดที่ตนคิดออกมานั้นหรอก เมื่อได้คิดชัดแจ้ง
กับตัวเองอยู่เรื่อย จนในที่สุดเฟื่องชวนก็ตัดสินใจได้
ด้วยคิดว่า “อะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ”

ตอนแรกที่เฟื่องชวนเรียกประชุมชาวบ้าน
ประกาศให้รู้ว่าตนเป็นผู้แทนพระองค์เจ้าชาย ชาว
บ้านหน้าเศร้าสลด เพราะมีไม่กี่คนที่พอจะเข้าใจ
ได้ แต่พอเฟื่องชวนอธิบายว่า “เจ้าชายท่านไม่ต้อง
การเงินหรอก เราจะเผาสัญญาเหล่านี้ทั้งเสียให้
หมด” เท่านั้นแหละ พวกชาวบ้านพากันโห่ร้อง
อึ้งครันด้วยความปลื้มยินดี ต่างช่วยกันก่อไฟด้วยความ
เต็มใจ แล้วก็ตะโกนอย่างร่าเริงเมื่อเห็นหน้า
ของตนหายเข้าไปในไฟ เสร็จแล้วชาวบ้านเหล่านั้น
ต่างก็สรรเสริญเจ้าชาย และสาบานว่าจะจงรักภักดี
ต่อเจ้าชายตลอดไป ทั้งให้สัญญาต่อหน้าเฟื่องชวนว่า
พวกตนจะไม่มีวันลืมเลยว่าเจ้าชายได้ทรงเมตตา
ปรานีต่อตนอย่างไรบ้าง

เจ้าชายทรงแปลกพระทัยอย่างยิ่งที่เห็นเฟื่องชวน
กลับมาเร็ว และตรัสอะไรไม่ออกเลย เมื่อเฟื่องชวน
เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด

“พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่คนปรารถนา
ในโลกนี้” เฟื่องชวนทูล “ความเมตตากรุณาของ
พระองค์รุดนไปทั่ว แต่ยังไม่ซาบซึ้งกันดังนี้ เมื่อ

ข้าพเจ้าไปหมู่บ้านน้อยอาทิตย์ที่แล้ว ข้าพเจ้าจึง
ข้อความรัก ความจงรักภักดี ด้วยทองเต็มกระสอบที่
พระองค์ไม่มีวันจะขาดมือเลย ข้าพเจ้าคิดว่าการขอ
ขายครุฑนี้ สมราคาดีทีเดียว ซึ่งได้ที่พระองค์ขาด
ข้าพเจ้าก็ได้หาสิ่งนั้นมาถวายแล้ว...”

“และอะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ” เจ้าชาย
ตรัสต่อ

“เช่นนั้นทีเดียวพะย่ะค่ะ” เฟื่องชวนทูล พลา
นิกชมเจ้าชายว่า ทรงสามารถเห็นดีเห็นงามไปด้วย
กับสิ่งที่ตนทำให้ได้รวดเร็วจริงๆ

ที่จริงในขณะนั้นเจ้าชายมิได้ทรงเห็นดีเห็นงาม
จริงๆหรอก จนกระทั่งสองสามปีต่อมา เมื่อ
จักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ และทรงออก
กฎหมายที่ไม่ยุติธรรม ทำให้เจ้าชายผู้ครองรัฐนี้
ต้องขัดขวางและทรงใช้อิทธิพลทั้งหมดที่จะทำให้มี
การแก้ไขกฎหมายฉบับนั้น แต่เมื่อแก้ไขสำเร็จใน
ที่สุด เจ้าชายก็ต้องเผชิญกับความพิโรธโกรธกริ้ว
ของจักรพรรดิ และเป็นที่กระจ่างแจ้งว่าสหายของ
เจ้าชายจะไม่มีใครได้ตำแหน่งสำคัญๆ ในราช
อาณาจักรเลย ช่างน่าเศร้าที่จะกล่าวได้ว่าในระยะนี้
ไม่เพียงแต่เจ้าชายจะทรงสูญเสียทรัพย์สิน เสียมิตร
สหายแล้ว บรรดาเชลยผู้พำนักอยู่ในวังเป็นแรมปี
ต่างก็ต้องขัดเซพเนจรแยกย้ายกันไป ที่จริงไม่มีใคร
อยากจะเกี่ยวข้องกับผู้ที่ไม่เป็นที่โปรดปรานเห็น
อย่างชัดแจ้งเช่นนั้น มีแต่เฟื่องชวนผู้เดียวที่ยังคงอยู่
ที่นั่น เพราะเขาเห็นว่าเรื่องจำเป็นต้องทำ เฟื่องชวน
อยู่ในเวลานั้น แม้ในขณะที่พวกอันธพาลพยายาม▶

เข้ามาประหารเจ้าชายเพื่อพิสูจน์ความจริงภักดีต่อจักรพรรดิ
เมื่อผู้พยายามปองร้ายถึง ๒-๓ ครั้ง อย่างประจักษ์แจ้งเช่นนั้น ก็
จำเป็นที่เจ้าชายจะต้องเสด็จไปอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งที่เงียบๆ ห่างไกลผู้คน
แต่จะไปไหนใครจะต้อนรับคนที่จักรพรรดิชิงชัง ขณะนั้นเอง
เพื่อนซี้กันก็ได้ถึงหมู่บ้านด้อย ซึ่งคนที่นี่ให้สัตย์สาบานว่าจะจงรัก
ภักดีและกตัญญูรู้คุณเจ้าชายผู้ลี้ภัยให้ตนไปจนชั่วกัลปาวสานต์
จึงได้ทูลเจ้าชายให้เสด็จไปที่นี่ และได้ส่งคนที่วางใจได้ไปบอก
นายบ้านหมู่บ้านด้อยไว้ก่อน ตกกลางคืนจึงได้ออกเดินทาง

ยังอีกตั้งหลายไมล์ว่าจะถึงที่หมาย นายบ้านกับคนสำคัญๆ
ในหมู่บ้านนั้นต่างพากันมารับเสด็จ จัดเลี้ยงประดับประดาอย่าง
หรูหรามาถวายเป็นที่ประทับด้วย แล้วก็มีกรจุกประดับเป็นเกียรติ
มีการอ่านสุนทรพจน์ อ่านโคลงกลอน ถวายพระพรเจ้าชาย ทั้ง
หมู่บ้านประดับประดาไว้อย่างสวยงาม เป็นการแสดงความชื่นชม
ยินดีและน้ำใจเอื้ออารีต่อแขกผู้มีเกียรตินี้ ขณะที่เจ้าชายเสด็จผ่าน
ชุมประดุมีสัสดรพิวจิตร สร้างพิเศษจำเพาะโอกาสนี้ พระองค์ถึงกับ
น้ำพระเนตรคลอ เมื่อหันมาตรัสกับเพื่อนผู้ซื่อสัตย์ว่า

“เพื่อนซี้ทำถูกต้องจริงๆ ที่เผาศัญญาหนึ่ดินเหล่านี้นเสีย
เพราะมันช่วยซื้อความรักความภักดีของคนที่นี่ได้ถึงเพียงนี้ทีเดียว”

และถ้าประดุมไม่รั้งตัวจนจะไฉไลเสียก่อน เพื่อนซี้คงทูล
ต่อไปว่า

“อะไรจำเป็นต้องทำ ก็ต้องทำ” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

โหมพลีร์ อรรถจินดา

สมเพียร จากเกตุ. ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนะประทีป ณ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดี สัทธ เสือแสงศรี
สมบัติ สรรพอุดม นิกาย วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภาวรา สิงหกละ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ ศิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จางง วังสิกุล ธ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกวีตศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๑๕๑๓๖

นิทาน

อินโคนีเซีย

บรรณ ทินธุละธา

ทะเลของลูก

เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแข่งขันวิ่งแข่งเวส เจ้าแม่ทะเลให้อีกเรื่องหนึ่งซึ่งน่าสนใจและเคลือบเคลือบไว้ในเทพนิยายอินโคนีเซีย การที่ทะเลแห่งหนึ่งซึ่งเข้าไปเป็นอ่าวมีชื่อว่าทะเลกระแสนะกัน หรือทะเลของลูกนั้น มีความสัมพันธ์กับการแข่งขันวิ่งแข่งเวสเจ้าแม่ทะเลได้ด้วย ดังเล่าว่า

ณ เมืองทะเลแห่งหนึ่ง ซึ่งเข้าไปเป็นอ่าวดังกล่าวแล้ว มีกระท่อมของพวกหาหินทางเก็บรังนกตั้งอยู่ และกระท่อมเหล่านี้กระท่อมหนึ่งเป็นของ บักมีอามอยู่กับมะเกอรุตะภรรยาและลูกชายเล็กๆ คนหนึ่ง บักมีอามเป็นคนเก็บรังนกที่ใจกล้าที่สุด คนหนึ่งในบรรดาพวกเก็บรังนกด้วยกัน ลูกชาย บักมีอามมีชื่อเต็มๆว่า เกอรุตะดิกระมา แต่มะเกอรุตะผู้เป็นแม่เห็นว่า ชื่อนี้ออกจะยาวเกินไปสำหรับเด็กเล็กๆอย่างนี้ ทั้งคนอื่นๆ ในหมู่บ้านก็เห็นอย่างเดียวกัน จึงพากันเรียกเด็กน้อยนั้นสั้นๆว่าเกอรุตะ ครั้นเด็กน้อยเกอรุตะอายุใกล้จะสิบขวบ ก็ถึงฤดูเก็บรังนกอีก บักมีอามตกลงใจจะพาลูกชายไปยังหน้าผากระวังบอลองที่มีรังนกเป็นอันมากด้วย พอได้ยินว่ามีพูคอย่างนี้มะเกอรุตะก็ตกอกตกใจเป็น

อย่างยิ่ง แต่บักมีอามปลอบว่า “ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ใครเราจะใหญ่กว่าตัวนิดๆ ได้หน้าผาลงไปทะเลกระจะไปที่นั่นเพียงเอาของไปเช่นระตุลของเรา ก็ดูเจ้าแม่ทะเลได้เท่านั้น แล้วจะคอยอยู่ที่หน้าผาจนกว่าพ่อจะบอกให้กลับบ้านได้”

วันที่สองพ่อลูกออกเดินทางไปยังหน้าผานั้น เป็นวันพฤหัสบดี เวลาก็ยังเช้าตรู่อยู่ คนทั้งสองไม่กินอะไรเลย ตามธรรมเนียมของพวกเก็บรังนกเป็นที่รู้จักกันว่า ในวันแรกที่ออกไปเก็บรังนกนั้น จะต้องถวายเครื่องเซ่นแก่เจ้าแม่ทะเลไว้บนเสื่อทออันเป็นที่วางเครื่องเซ่นในป่าตาลเสียก่อน จึงจะกินอาหารได้

บักมีอามก็ต้องอดอาหารในวันแรกไปเก็บรังนกอย่างนี้ หลายต่อหลายครั้งมาแล้ว แต่เกอรุตะเคยกินขนมทุกเช้าตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้นมา เพราะฉะนั้นจึงไม่ถูกใจเลยที่จะต้องอดอาหาร เกอรุตะเดินหน้าเฝ้าตามหลังพ่อไป ปากก็อดพ่อก็ไม่หยุดหย่อนว่า “พ่อจ๋า หิวจัง เมื่อไหร่จะได้กินของอร่อยๆ ในถุงที่ลูกถือมาขึ้นดักที่ทะเล พ่อจ๋า หิวเหลือเกินแล้ว เมื่อไหร่จะได้กินอะไรล่ะ”

ตอนแรกบักมีอามไม่ได้สนใจ แต่พอเกอรุตะ

ร้องไห้ไม่หยุด บักมีอามเลยต้อง
บอกลูกว่า “เกอรุดะ ของดี ๆ ที่
เรานำมาด้วยนั้น กินไม่ได้นะ ลูก
ก็กินไม่ได้ พ่อก็กินไม่ได้ ถ้าทำ
อย่างนั้นละก็ เจ้าแม่จะลงโทษ
เราอย่างร้ายกาจทีเดียว”

“ลงโทษยังไร พ่อ” เกอรุดะ
ถาม ถ่มร้องไห้ไปครู่หนึ่ง

“พ่อไม่รู้หรอก แต่ว่าเรา
ต้องอย่าให้เรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นได้
เจ้าแม่ต้องการเครื่องเซ่นสรวง
สังเวย ไม่อย่างนั้นจะพิโรธโกรธ
กรวดเอา”

“ทำไมเจ้าแม่ต้องโกรธด้วย
ละพ่อ” เกอรุดะถามด้วยความ
อยากรู้

“ก็ไม่โกรธเสมอไปหรอก
เขารู้กันอย่างนั้นนะ เขาว่า
ครั้งหนึ่งเจ้าแม่ทะเลได้เป็นเจ้า
หญิงสาวสวย แต่ถูกแม่เลี้ยง
ริษยา จึงถูกรับออกจากอาณา
จักรของพระราชบิดา ต้องระเห
เร่ร่อนไปตามที่ต่าง ๆ เมื่อครั้งที่
เจ้าหญิงประจวบ จะหาใครดแล
ก็ไม่มี มีแต่ดาบสผู้ร่ำแต่เพียง
ผู้เดียวที่ช่วยเหลือ แต่กระนั้น
เมื่อโรคไข้กำเริบมากขึ้น เจ้าหญิง
กลับถูกลากลงทะเลไป เจ้าหญิง
ก็เลยได้เป็น (อ่านต่อหน้า 138)

ถ้าแม่ครองท้องทะเลนับแต่นั้นมา แต่เจ้าหญิงก็ยัง
อดเคียดแค้นโศกเศร้าของตนไม่ได้ ฉะนั้นไม่ว่าใคร
จะเข้าไปใกล้ดินแดนของเจ้าหญิงก็ต้องหาข้าวปลา
อาหารไปเช่นสรวงสังเวศดับพิษโรครของพระองค์”

“ถึงจะรู้อย่างนั้นก็ยังไม่พอ”

“พอเราเอาเครื่องเช่นดวงบนเสื้อในผ้าตาล
เรียบร้อยแล้ว เราสองคนก็จะไปหาอะไรกินกัน มี
คนทำของอร่อยๆ ขายที่นั่น ลูกอาจเลือกกินเขาได้
ตามชอบใจ ถ้าหยุดร้องไห้ หยุดบ่น ทำตัวให้เหมือน

คนโตๆ เขาก็จะอีกไม่นานหรอกนะ”

ได้ยินว่ามีหวังจะได้กินอะไรในไม่ช้า เกอริตะ
ก็ค่อยเบิกบานขึ้น หยุดร้องไห้เดินตามบิดาไป
เงียบๆ แต่ว่าในขณะนั้น ความหิวยังทวนทวนขึ้นๆ
จนในที่สุดก็ทนไม่ไหว มือเล็กๆ ของเกอริตะจึงสอด
ลงไปในถุง ถ้วยได้ไก่เนื้อนุ่มชิ้นมาชิ้นหนึ่ง ไม่ช้า
ไก่นั้นก็หายเข้าไปในปาก พอหมดแล้ว มือก็
ควานลงไปในถุงได้ปลาชิ้นหนึ่งอย่างเสียเปรียบน่ากิน
ดี ต่อจากนั้นก็วิ่งไปเจาะข้าวใส่ถ้วยเหลือง จึงลอง

กินเสียด้วย มีของเกอรุเตที่ยังคงค้นหาของกิน
อ้อยๆอื่นๆต่อไป จนในที่สุดกระเพาะของเกอรุเต
ก็หนักอึ้ง แต่ถุงเครื่องเข็นนั้นก็กลับเบาลง

พ่อของเกอรุเตไม่เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นซ้ำ
หลังตน ครั้นเดินมาถึงป่าตาล จึงได้หันหลังมาส่ง
ลูกว่า “เอาเครื่องเข็นออกมา เกอรุเต แล้วนำไป
วางไว้ที่ทพฐา เห็นไหมว่าถึงเร็วดี ที่บุรุษอยู่ตรงเพื่อ
ได้ต้นตาลนั้นแน่ ตรงนั้นมีพระยืนคอยรับเครื่องเข็น
จากเจ้า เอาไปวางไว้บนเสื่อกับรองคนอื่น”

“จะ พ่อ”

“แล้วกลับมาเร็วๆนะ มาเลือกซื้อของกินเอา
ตามชอบใจ”

เกอรุเตรีบไปยังที่ตั้งเครื่องเข็น บนเสื่อชาวที่
วางเครื่องเข็นนั้น มีอาหารมากมายหลายหลาก
พระรับเอาเครื่องเข็นของเกอรุเตไปวางไว้ข้างๆ
เครื่องเข็นอื่นๆงามๆ ของพวกเก็บรังนกคนอื่นๆ
เลยทำให้ของของเกอรุเตดูกระจ้อยร่อยน้อยนิดคิดว่า
ที่เป็นจริง พระเห็นแล้วไม่ได้ถามอะไร เกอรุเตก็
ไม่ได้พูดว่าอะไร ออกรู้สึกลึกลับที่ทุกสิ่งเรียบร้อยลงไป
เสร็จจตุระแล้วจึงวิ่งกลับไปยังร้านขายของกิน แต่ว่า
เกอรุเตกินเครื่องเข็นเข้าไปมากมายจนเห็นอะไรก็
ไม่น่าอยากกิน แม้กระนั้นก็ยังเลือกซื้อของกินได้
หลายอย่าง เก็บซ่อนไว้ในผ้าโพกหัว แล้วก็ตาม
บิดาไปที่หน้าผา คอยเฝ้าดูเวลาที่บั๊กมีอาหารกับพรรค
พวกคนอื่นๆได้อย่างระมัดระวังลงบันไดถึงที่แขวนไว้
กับชะง่อนหิน แกว่งไปแกว่งมา

ระหว่างที่บั๊กมีอาหารกำลังเก็บรังนกอยู่นั้น

เกอรุเตก็ได้แต่เที่ยวไปเที่ยวมาอย่างไม่มีจุดหมาย
อยู่ในป่าตาลนั้น พอเหนื่อยเขาก็เลยล้มตัวลงนอน
ที่หว่างกลางต้นไม้สูงสี่ข้างสองต้น แล้วก็เลยหลับไป
มาดกใจตื่นเอาตอนที่พวกเก็บรังนกคนหนึ่งผ่านมา
พบเข้า และเขย่าแขนปลุกให้ลุกขึ้น ชายนั้นพูดว่า
“เฮ้ เจ้าหนู ลูกขึ้นเถอะ พระอาทิตย์จวนจะตก
อยู่แล้ว”

เกอรุเตถึงได้สะดุ้งตื่น แต่ก็ยังงัวเงียจนคิดว่าคนที่
มาปลุกนั้นคือพ่อของตน จึงถามว่า

“เย็นถึงอย่างนั้นแล้วหรือพ่อ”

“ข้าไม่ใช่พ่อเจ้าหรือ” ชายนั้นตอบ “พ่อเจ้า
คงกลับไปพร้อมกับคนอื่นๆแล้ว ลูกขึ้นวิ่งกลับบ้าน
เร็ว ไม่ได้ยินหรือว่าคลื่นกำลังกระทบหินอยู่อย่าง
นั้น คื่นเถอะจะร้ายยิ่งกว่านั้น ถ้าเทวดาพายุร้ายจะ
พิโรธโกรธกริ้วหนักขึ้น”

ตอนที่เกอรุเตกลับมาถึงบ้านมีอาการเหนื่อย
หอบนั้นมืดสนิททีเดียว และพายุก็กำลังพัดแรง ผ่าน
กระท่อมมุงใบตาลดังเคียวๆ

“พ่อเจ้าอยู่ไหน” มารดาของเกอรุเตถาม

“อ้าว ยังไม่ถึงบ้านอีกหรือ คนที่เขามาปลุกลูก
ให้ลุกขึ้น เขาว่า พ่อคงจะต้องกลับบ้านแล้ว พร้อม
กับคนอื่นๆ”

“ถ้าอย่างนั้นคงจะกลับมาในไม่ช้าแน่ละ”

แม่ของเกอรุเตพูด แต่แล้วพ่อของเกอรุเต
ก็ไม่กลับมา ถึงกระนั้นแม่ของเกอรุเตก็ยังไม่ได้อ่านวิตก
พูดปลอบใจลูกและตัวเองว่า “คงไม่มีภัยอันตราย
เกิดแก่พ่อเจ้าหรือ เพราะเครื่องเข็นที่แม่ทำไป

เช่นระดูลอเราะกิดูล เจ้าแม่ทะเลได้นั้น ทั้งตงมีจำนวนมาก จน
เจ้าแม่จะต้องเมตดาพ่อเจ้าแน่ๆ”

“แต่ถ้าเครื่องเซ่นนมน้อยมาก น้อยนิตเดียวละจะแม่ จะมี
อะไรเกิดแก่พ่อบ้าง” เกอวุดะถาม

“เจ้าแม่ทะเลได้ก็จะกรวดพ้อเจ้านะซี” มะเกอวุดะตอบ
“แล้วพระองค์ก็จะลากพ้อเจ้าลงไปยังด้าลึกและ...”

พอแม่พูดถึงตอนนั้น เกอวุดะก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา พตาง
สารภาพว่าตนได้แอบกินเครื่องเซ่นที่นำไปเช่นเจ้าแม่ทะเลได้ กิน
เสียเป็นอันมาก ได้ยินลูกบอกอย่างนั้น มะเกอวุดะก็แทบจะเป็นบ้า
ด้วยความเคร่าโศกทุกซั่วนั้น และแม้จะสิ้นหวังเช่นนั้นแล้ว
มะเกอวุดะก็ต้องร้องเพื่อนบ้านให้ช่วยกันออกค้นหาบักมีอาม
แต่ถ้าไม่มีใครสักคนที่หาหาญ และเรือตัวเองพ้อที่จะไปก็หน้าผา
นั้นในคืนที่มืพายุร้ายเช่นนั้น ต่างก็ได้แต่รับปากว่าสว่างเมื่อไรจะไป
ค้นหาสามีของนางให้ คืนนั้นมะเกอวุดะไม่ได้นอนทั้งคืน ได้แต่นั่ง
ร้องไห้ถึงบักมีอามสามีของตน

ขณะที่ฟ้าเริ่มจะสว่างนั้นเอง เกอวุดะก็ตกใจตื่น ร้องกรีดออกมา
ครั้นเห็นมารดาเคร่าโศก เกอวุดะก็พูดขึ้นว่า

“พั้งนั้นแม่เจ้า ที่พ้อไม่ได้กลับมาวันนี้เป็นความผิดของลูก
ลูกไปกินเครื่องเซ่นนั้นเสีย เพราะฉะนั้นลูกจะต้องไปเที่ยวค้นหาตัว
พ้อให้ได้ ลูกสัญญาไว้อย่างนี้ตอนที่มันเมือครุ่นเอง”

“ไหนลองเล่าฝันของลูกไปซี” มะเกอวุดะพูด

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์รวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ
เจ้าฟ้าจุฬาลงกรณ์

โดยพระมหากรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทาน

ปราโมทย์ ณ หนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
พณี วรรณประทีป ณ หนอง
ทัชชี วิลเล็ค
เชื้อจีน ศิริยาภย์

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูหนัก สี่ เสือแหลงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิกาย วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม ไรจนะบรรณรักษ์
กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

อุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เส็งยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๓๖

นิทาน

อินโดนีเซีย

บรรณ ทินธุธนา

ทะเลของลูก (ต่อ)

“ลูกฝันว่า มีผู้หญิงแก่หน้าตาน่าเกลียด คนหนึ่งมาหาลูก” เกอตุระเล่าฝันให้มารดาฟัง “ผู้หญิงแก่คนนั้นตาแดงเหมือนไฟเขียวจะแม่ผมก็ขมวดๆอยู่รอบๆใบหน้าไม่ผิวกับๆ ผู้หญิงนั้นจะเอาแขนถื่นเป็นเมือกๆมาจับตัวลูก แต่ลูกดิ้นหลุด เลยจับตัวไว้ไม่ได้ คอนนิยายนั้น แก่เลยโกรธลูกใหญ่ทีเดียว แผลเสียดังนี้ผิผิเสียดังนี้กระหมื่นคังกรันครัน พุควา

‘เกอตุระ ข้างโทษพ่อเจ้าเพราะเครื่องเซ่นที่พ่อเจ้านามาเซ่นนั้นไม่ใหญ่ยิ่งพอ ข้างเลยควาเอาตัวไปตอนที่พ่อเจ้ากำลังเก็บรังนกอยู่บน อยู่ แล้วข้าก็จับโยนเข้าไปในคุหาที่ลึกที่สุด ปลอญให้มันอยู่นั้นไปจนกว่าจะอดข้าวอดน้ำตาย หรือไม่ก็จนกว่าปลาหมึกยักษ์สมุนของข้าจะเอาหนวดยาวของมันมารัดคอเสียให้ตาย...

ยายแก่นนั้นอยากจะพูดอะไรต่อไปอีก แต่เกิดมีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งเข้ามาขยับอยู่ข้างๆ ยายแก่ แล้วก็พูดกับลูก เสียดเพราะยังกับเสียดคนตรีเนะหญิงนั้นพูดว่า

‘นี่เนะ เจ้าหนูลูกชายรักมิอาม จิงก็เคียวที่พ่อเจ้าตอนนั้นกำลังเคียวเคียวอยู่ในคุหาที่ลึกที่สุด

คุหาหนึ่ง แต่พ่อเจ้าจะไม่ต้องอดข้าวตายหรือลูกหนวดปลาหมึกยักษ์รัดคอหรือ เพราะเจ้าจะไปช่วยพ่อไว้ทัน ฟังนี้ซิ’ หญิงนั้นบอกวิธีให้ว่า ‘ตรงที่สุดหมู่บ้านแห่งนี้มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง ฟ้าต่างขึ้นมาเมื่อไรเจ้าต้องไปทันทันที่เมื่อนั้นเถยวนะ เจ้าจะพบคนที่คอยช่วยเจ้า...’ พูดได้เท่านั้นหญิงสาวก็หายไป แต่ยายแก่นน่าเกลียดคนนั้นยังยืนอยู่ แต่พอแกเออมม้อมมาจับตัวลูก ลูกก็เกลียดใจตื่น ร้องกรือออกมา”

มะเกอตุระเชื่อแน่ว่าความฝันของเกอตุระจะต้องมีความหมายพิเศษอะไรสักอย่างหนึ่ง จึงขอให้หญิงเพื่อนบ้านที่ทำงานฝันได้ให้มาช่วยทำงานฝันให้ พ่อได้ฝันของเกอตุระที่มะเกอตุระเล่าให้ฟังหญิงนั้นพูดว่า

“จิงนะ มีหนทางติดต่อกันระหว่างถ้ำกับคุหากระวังบอง ไม่เคยมีมนุษย์ไหนเคยเหยียบย่างเข้าไปตามทางนั้นเลย แต่บางทีพระผู้เป็นเจ้าจะโปรดให้ลูกชายเจ้าได้เข้าไปเป็นคนแรกละมัง เจ้าควรจะทำงานเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเป็นการเซ่นสรวงสังเวย แล้วก็ปล่อยให้เกอตุระออกไปค้นหาพ่อของเขาทันที”

แพรวองเกอรุตะก็ทำตามนั้น
คือเชิญคนทั้งหมู่บ้านมากินเลี้ยง
แล้วคนเหล่านั้นก็พาเกอรุตะไปยัง
ปากถ้ำตรงสุดหมู่บ้านบนฝั่งที่
ทะเลเว้าเข้ามาพอดี

พอเกอรุตะย่างเข้าไปในถ้ำ
สิ่งแรกที่เห็นก็คือ หินที่มีลักษณะ
เหมือนม้านั่ง แล้วก็นั่งพักได้
เป็นที่พึงศัพ แต่เกอรุตะค้นหา
ทางเข้าจะเข้าไปยังคูหากระวังบอลง
หาเท่าไรก็ไม่พบ เกอรุตะรู้สึก
เศร้าใจยิ่งนัก จึงนั่งพักทบทวน
ที่เป็นเหมือนม้านั่งนั้น ขณะที่
นั่งพักและคิดตัดสินใจอยู่ว่าจะกลับ
บ้านหรือไม่นั้น เกอรุตะได้
เห็นหน้าซันดุกได้เห็นแสงสว่าง
จ้ายู่ตรงมุมถ้ำ และท่ามกลาง
แสงสว่างนั้นชายชราหนวดขาว
ยาวยืนอยู่ ชายชรานั้นเดินเข้า
มาหาเกอรุตะช้าๆ ค้างว่าลอยมา
ไม่ได้เดินอย่างคนธรรมดา พอ
ชายชราเดินเข้ามาใกล้ก็เอามือที่
ใส่เหมือนแก้ว แล้วก็นำเหยียบ
เหมือนหินอ่อนมาวางบนหัว
เกอรุตะ แล้วพูดด้วยเสียงใส
เหมือนระฆังแก้วว่า

(อ่านต่อหน้า 138)

“เจ้าต้องการอะไร ลูกพ่อ”

เกอรุตรก็แจ้งความประสงค์ให้ฟังว่ากำลังมา
ค้นหาพ่อซึ่งติดอยู่ในคุหากระวังบอลง แล้วกล่าว
เสริมขึ้นว่า “ลูกนึกเองที่ไปกินเครื่องเซ่นที่นำมา
เช่นระตุลอร่าเกตุล เจ้าแม่ถึงได้มาเอาตัวพ่อของ
ลูกไป”

“เจ้าทำผิดอย่างร้ายกาจมาก เจ้าหนูลูกพ่อ”
ชายชราเสียงใสกล่าว “พ่อรู้ว่าเจ้าแม่ทะเลได้จะ
ลงโทษอย่างรุนแรงเพียงไร ครึ่งหนึ่งเมื่อหลายร้อย
ปีมาแล้ว ก่อนหน้าที่ระตุลอร่าเกตุลจะได้ครอบ
ครองอาณาจักรทะเลได้นั้น ย่นยาวสืบมา พ่อยังกล้า
อยู่บนเกาะเล็ก ๆ อันอุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่งภายใน
อาณาจักรของพระองค์ คืนหนึ่งเจ้าแม่เสด็จมาที่นั่น

และภายในคืนเดียวเจ้าแม่ทำให้เกาะอันอุดมของ
พ่อกลายเป็นหินไปหมด ทุกสิ่ง ทั้งบ้าน ทั้งข้าวของ
ที่อยู่ในบ้านกลายเป็นหินไป พ่อจึงทูลถามเจ้าแม่
ว่า “อะไรๆ ของข้าเจ้า ทั้งน้ำนึ่ง อาหาร แม่น้ำ
ในภาชนะก็กลายเป็นหินไปหมด แล้วอย่างนี้
ข้าเจ้าจะไปอยู่ที่ไหน” เจ้าแม่ทรงชี้หินที่ก่อเป็น
หลุมฝังศพนั้นแล้วก็สั่งสมุนของเจ้าแม่เอาตัวพ่อมา
ฝังไว้ที่นั่น

“แต่ยังดีนะที่รอยมีที่หนึ่ง เจ้าแม่ทรงอนุญาต
ให้พ่อขึ้นมาจากหลุมได้ ให้พ่อมีโอกาสได้เห็นตะวัน
ส่องครึ่งคือตอนรอนกับตอนตก เมื่อวานนี้เป็นวัน
ครบร้อยปีพ่อคิดว่าพ่อถูกฝังอยู่ที่นั่น พ่อเลยได้เห็น
ตะวันขึ้นเมื่อเช้านี้ และคงจะได้เห็นตะวันตกอีก

สักครั้งตอนเย็นนี้ เพราะฉะนั้นเวลาเหลือน้อยแล้ว
สำหรับพ่อ แต่อย่างไรก็ดี พ่อก็ต้องช่วยเอาตัว
พ่อเจ้าออกมาให้พ้นคุกหาคุ่มรังนั้นเสียก่อน ตาม
พ่อมาซิลูก พ่อจะชี้ทางที่จะเข้าไปสู่คุหนั้นให้”

แล้วชายผู้วางใส่เป็นแก้วก็พาเกอรุตะไปยัง
ช่องแคบๆ ตรงผนังถ้ำ แล้วพูดว่า “พ่อพ่อเอามือ
แตะดาลูกๆ ลูกๆ เข้าไปในช่องนี้เลยเถียวนะ”
ว่าแล้วมืออันใส่เป็นแก้วและเย็นเฉียบนั้นก็ค่อยๆ
เคลื่อนเบาๆ ไปตามตาและหน้าผากของเกอรุตะ
ขณะนั้นเด็กน้อยเกอรุตะมีความรู้สึกว่าตัวเองกำลัง
หดเข้าๆ เนื้อตัวก็เย็นมันลื่น แล้วก็นั่งตรงๆ ไม่ได้
ตัวมันไหลไปข้างหน้า เพราะเกิดมีชาลึ้นๆ เล็กๆ
ช่วยรองรับตัวขึ้นมาอีก ๒ ขา รวมเป็น ๔ ขา เกอรุตะ
ขณะนั้นเลยกลายเป็นจิ้งจกไปแล้ว

“จำไว้นะ ลูก ว่าเจ้าต้องกลับมาถึงนี่ก่อนพระ
อาทิตย์ตก” ชายชรราส่งกำชับ “และพ่อเจ้าจะรอ
ของเจ้า เจ้าต้องร้องเรียกนะลูก ร้องเพียง ‘ช่วย
ด้วย ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์’ เท่านั้นพ่อ เอา ไปเถะลูก
ไปเร็วๆ เข้า พ่อมีเวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้ว”

เกอรุตะในร่างจิ้งจกรับคำสั่งแล้วก็รีบคลานเข้าไป
ตรงช่องนั้น มันช่างเป็นทางที่แสนจะแคบ แล้วก็
มืดด้วย ต้องคลำหาทางอยู่ตลอดเวลา จิ้งจกเกอรุตะ
ทั้งหลายทั้งมวลไปอย่างนั้นจนกระทั่งมาถึงคุหาคุ่ม
บอกลงในที่มืด

ขณะนั้นเสียงคลื่นลูกใหญ่ซัดตาดมากระทบผา
สูงนอกถ้ำ ดังครืนครืนแล้วก็ซู่ๆ ซ่าๆ ไม่ผิดเสียง
มีร้ายคำราม นั่นแสดงว่าเจ้าแม่ทะเลได้พิโรธขึ้นนัก

ที่เกอรุตะบังอาจเข้ามาในอาณาจักรของพระองค์
เจ้าแม่ทะเลได้ทรงเรียกหาปลาหมึกยักษ์สมุทรเอก
แล้วสั่งให้ไปวัดคอบักก็มีอามเสียทันที ก่อนที่เกอรุตะ
จะมาเอาตัวบักก็มีอามออกไปพ้นที่คุมขังได้ ดังนั้น
เจ้าปลาหมึกยักษ์ซึ่งเติบโตขึ้นมาจากกันทะเล และ
อาศัยอยู่ตามหลังก้อนหินใหญ่ในท้องทะเล ก็รีบ
คลำหาทางตรงไปยังบักก็มีอามที่กำลังนอนอยู่ในซอก
หิน อิดโรยเพราะหิวและกลัว

ทันใดนั้นจิ้งจกเกอรุตะคลานเข้ามาในถ้ำ
พอดี พอได้เห็นพ่อของตนกำลังมีอันตรายน่าอย่างนั้น
ก็ร้องขึ้นจนสุดเสียงว่า “ช่วยด้วย ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์”
และน่าแปลกที่เกอรุตะร้องยังไม่ทันจะสิ้นคำ ปลา
หมึกยักษ์นั้นก็หายตัวลงทะเลไปเสียแล้ว แต่ว่าพ่อ
ของเกอรุตะสิ กลับกลายเป็นจิ้งจกไปด้วยในทันที
นั่นเอง แต่จิ้งจกบักก็มีอามขณะนั้นนอนนิ่งไม่ไหวติง
ดูไม่ผิดกับตายไปแล้ว

เกอรุตะเห็นแล้ว เกิดกลัวว่าทั้งพ่อทั้งตัวเอง
จะออกไปไม่พ้นที่นั่นก่อนพระอาทิตย์ตก จึงต้องจัด
การเอาปากเล็กๆ ของตนดันร่างของพ่อให้เคลื่อน
ไปตามทางนั้น แต่ว่าทำไม่ได้เร็วๆ แล่ง่ายๆ โคน
ทั้งคางทั้งคางอย่างนั้นเข้า จิ้งจกเกอรุตะก็แทบสิ้นแรง
หนทางรักก็ยังอีกไกลกว่าจะไปพ้น เพราะมาได้เพียง
นิดเดียว เรียกว่าแรงของเกอรุตะก็ถอยลงเสียหมด
แล้ว แต่จะยอมแพ้ง่ายๆ ไม่ได้ จิ้งจกเกอรุตะจึง
แรงใจตนและดันร่างของบิดาให้ไปต่อไปอีก แล้ว
ตนเองจะได้หยุดพักเสียสักครู่หนึ่ง แต่ว่าเวลากว่า
จะได้พักนั้นยังอยู่อีกนานแสนนาน เกอรุตะค่อยๆ

ลากตัวมักมีอามในร่างจึงจะไปตามทางนั้น พอมาถึงช่องนั้น เกอวตะร้องออกมาได้คำเดียวว่า "ช่วยด้วย ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์" แล้วก็พุ่งลงสู่พื้นดิน

จึงจากเกอวตะไม่ได้ยินเสียงอันใดเหมือนระฆังแก้วของชายชรา ที่ร้องว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน ลูกพ่อ เจ้าอยู่ที่ไหน" แม้เสียงบิดาที่คุ้นร่างเป็นมนุษย์ไปตามเดิมด้วยอำนาจของชายชรา และกำลังร้องเรียกลูกว่า "ลูกอยู่ไหน ลูกอยู่ไหน ลูกเกอวตะของพ่อ" เกอวตะก็ไม่ได้ยิน อะไรก็ไม่ได้ยินทั้งสิ้น จนกระทั่งพระอาทิตย์ตกลงไปแล้ว และมนุษย์แก้วผู้นั้นลงไปในหลุมเป็นรอบร้อยปีที่สองแล้วนั้นแหละ เกอวตะจึงได้สติฟื้นขึ้น แล้วก็ค่อยๆ คลานช้าๆ มาจากช่องแคบๆ นั้น

เมื่อเห็นบิดายืนคอยอยู่ที่ปากถ้ำ หน้าตาเศร้าโศกเพราะรู้ว่าลูกชายจะต้องกลายเป็นลิงจกไปอย่างนี้ตลอดเวลาร้อยปี จึงจากเกอวตะจึงพูดว่า

"อย่าเสียใจไปเลยจ้ะ พ่อ ที่พ่อถูกลงโทษนั้นนะ เพราะลูกไปกินเครื่องเซ่นที่นำไปเซ่นระเด่นลอวาระกิดเสียหมด ไม่ช้าไม่นานเจ้าแม่คงจะต้องเรียกร้องให้พ่อตั้งเวรอะไรให้เพื่อได้โทษ ลูกนี้แหละเป็นเครื่องตั้งเวรสำหรับเจ้าแม่"

พูดแล้วจึงจากเกอวตะก็จ้องมองมักมีอาม ทำดาบิบบๆ แล้วก็คลานออกจากถ้ำทางด้านนั้นลงไปในทะเลหายไป ทะเลตรงนั้นจึงมีชื่อเรียกว่า เซกกระ อะนะกัน ซึ่งหมายความว่า ทะเลของลูก ทั้งนี้ก็เพราะเกอวตะอุทิศชีวิตเป็นเครื่องตั้งเวรระเด่นลอวาระกิด เจ้าแม่ทะเลได้เพื่อเป็นการไถ่โทษของตน □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาณัติหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เยาวเรศ เพฆานนท์

อนันต์ โอธาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ หนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พานี วรรณประทีป ณ หนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เรือจีน ศรียากย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนุกัถิ สีส เต็มแสงศรี

สมบุรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธมธธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอังก์โสเม โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณณ คุณวิศาล

ยุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงชนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๒๗ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๕๐๒๖

นิทาน ญี่ปุ่น

วรรณ ทิณณธ

วิญญาณดอกไม้

คนญี่ปุ่นเขาเชื่อเรื่องผีศาวิญญาน ไม่ว่าอะไรของเขามักจะมีวิญญานแทบทั้งนั้น และวิญญานเหล่านั้นอาจมาในร่างมนุษย์ได้เสมอ บางทีก็อยู่ในดอกไม้ ต้นไม้ หิมะ กระดาษเงิน แผลงและอื่นๆ ซึ่งจะเล่าเป็นเรื่องๆ ไป ส่วนเรื่องวิญญานดอกไม้ที่เล่าตามนายเทวีสเล่าไว้ มีดังต่อไปนี้

กิกุโอะเป็นบิรารผู้ซื่อสัตย์ของซุซุรุ ครั้งหนึ่งซุซุรุผู้เจ้านายถูกศัตรูทำลายย่อยยับ ปราสาทราชวงศ์ดินทั้งหลายถูกยึดไว้หมด เพราะหัตถ์ยังหนีมาถึงภูเขาได้ กิกุโอะรู้ว่าเจ้านายของตนรักดอกไม้ยิ่งนัก และดอกไม้ที่รักยิ่งกว่าอื่นนั่นก็คือดอกเบญจมาศ เมื่อมาตั้งหลักแหล่งเป็นที่เป็นที่แล้ว ก็ตั้งใจจะปลูกและทะนุบำรุงดอกเบญจมาศให้เต็มฝีมือเพื่อจะได้เป็นเครื่องปลอบใจนายของตนในยามที่ถูกเนรเทศมาพำนักบ้านพื้นเมืองเช่นนี้

ความพยายามของกิกุโอะเป็นผลสัมฤทธิ์ หมายถึงเป็นที่พอใจแก่ซุซุรุเป็นอย่างยิ่ง แต่เคราะห์ร้ายที่เจ้านายอยู่เชยชมดอกไม้ได้ไม่นานเท่าไรก็ล้มเจ็บ และถึงแก่ความตาย ปล่อยให้กิกุโอะเศร้าโศกอาลัยรักนายของตนอยู่ที่หลุมฝังศพนั่นเอง แต่กิกุโอะ

เป็นคนขยันไม่อยู่นิ่ง พันธุ์เรื่องทุกข์โศกแล้วกลับมานึกได้ว่าควรจะปลูกเบญจมาศรอบๆ หลุมฝังศพให้ดูสวยงามจึงจะควร คิดดังนั้นแล้วกิกุโอะก็ทุ่มแรงปลูกเบญจมาศนานาดีทั้งแดง ขาว เหลือง ชมพู และสีบรอนซ์ในบริเวณหลุมศพที่มีเนื้อที่กว้างถึง ๓๐ หลา เวลาดอกเบญจมาศสีต่างๆ บานสะพรั่ง ไม่ว่าใครที่ผ่านบริเวณนั้น ย่อมอดชมเชยอย่างคั่นคั่นไม่ได้

เวลาผ่านไป กิกุโอะอายุเกือบ ๘๒ แล้ว ครั้งหนึ่งกิกุโอะเป็นหวัดอย่างแรงออกไปไหนไม่ได้ ต้องนอนอยู่กับบ้าน คืนหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง กิกุโอะมองออกไปทางเฉลียง แลเห็นเด็กเล็กๆ วิ่งเล่นอยู่ และมีเด็กสองคนเข้ามาหากิกุโอะพูดว่า

“พวกเรานี้ไม่ใช่เด็กธรรมดาหรอกดา เราคือวิญญาณดอกไม้เบญจมาศของดำนั่นเองแหละ ที่เรามาที่นี่หมายถึงจะมาเยี่ยม เราเสียใจจริงๆ ที่รู้ว่าดาไม่สบาย ดารักเราดูแลพวกเราไม่มีที่เปรียบ ที่ในเมืองจัน มีคนคนหนึ่งนะดาชื่อโยชิ เขาอายุยืนตั้งแต่ร้อยมีแน่ะ เขากินน้ำค้างที่ดอกไม้เบญจมาศนี้แหละ เราจะดีใจหาหน้อยไม่ถ้าเราจะช่วยทำให้ดาอายุยืนออกไปอีก แต่ฉันเสียใจเหลือเกิน เทวดา

ฟ้าดินกำหนดวันตายมาให้ตายเสีย
แล้ว อีกสามสิบวันเท่านั้นแหละ
ตายเป็น

กิกุโอะได้ยินดังนั้นมิได้แสดง
ความหวั่นไหวชีวิตตนสักเท่าใดนัก
นอกจากขอให้ตายอย่างสงบ
เท่านั้น แต่ที่แกล้งเป็นห่วงยิ่งกว่า
ชีวิตของแกเองนั่นก็คือต้นเบญจ
มาศที่จะต้องทิ้งไว้ข้างหลังนั้น
แหละ

“นี่แน่ะตา” เด็กนั้นกล่าว

“พวกเราต่างก็รักตาทุกคนแหละ
ถ้าตาตายเมื่อไหร่ พวกเราก็ตาย
ด้วย” พอพูดจบก็มีลมเย็นวูบพัด
มากระทบบ้านของกิกุโอะ แล้ว
เด็กเหล่านั้นก็หายไป

อาการของกิกุโอะมีแต่ทรน
กับทรุด และพอถึง ๓๐ วันก็ตาย
ไปจริงๆ และก็น่าประหลาด พอ
กิกุโอะตายแล้ว ต้นเบญจมาศ
ของแกก็หายไปด้วย พวกชาวบ้าน
เอาศพกิกุโอะไปฝังไว้ใกล้ๆ กับ
หลุมศพของนายแก และหมาย
จะให้เป็นที่ถูกใจของกิกุโอะ คน
เหล่านั้นก็อุตส่าห์ปลุกต้นเบญจ
มาศไว้ใกล้หลุมศพนั้น แต่พอ
เอาลงดิน ต้นเบญจมาศเหล่านั้น
ต่างก็ (อ่านต่อหน้า 138)

ตายหมด คงเหลือไว้แต่วิญญาณของมันที่ยังคง
คุ้ยเล่นและร้องเพลงกับวิญญาณของกุกุโอะต่อไป
อีกเรื่องหนึ่งเล่าถึงเจ้าหญิงอายะที่กำลังจะเข้า

พิธีสมรสกับลูกชายคนที่สองของท่านฮาโก ชุนนาง
ผู้ใหญ่ ตามธรรมเนียมญี่ปุ่นการแต่งงานไม่จำเป็นต้อง
ได้รับความยินยอมหรือเห็นชอบจากคู่บ่าวสาวก็ได้

คืนวันหนึ่ง เจ้าหญิงอายะลงไปเที่ยวเล่นใน
สวนกับนางสาวไซ้ พระจันทร์ส่องสว่างฉายแสงมา
ต้องแสงดอกมูตัน* ที่อยู่ข้างสระน้ำ ทำให้ดอกที่
กำลังบานส่งกลิ่นหอมหวานและเย็นสบายไป
เจ้าหญิงอายะเห็นแล้วอดใจไม่ได้ จึงโน้มตัวลงไป
จะสูดกลิ่นดอกมูตัน ทันใดนั้นเท้าลื่นพลัดและคง
จะล้มฟาดลงไปถ้าไม่ได้ชายหนุ่มรูปงามสวมเสื้อดอก
บักเบ็นลายดอกมูตันมารับร่างนางไว้ทัน และยังไม่
ทันที่เจ้าหญิงอายะจะขอบคุณเขา ชายผู้นั้นก็หาย

ไปอย่างลึกลับเช่นเดียวกับที่ปรากฏตัวออกมา

หลังจากนั้นเจ้าหญิงอายะก็เกิดล้มป่วย เป็น
เหตุให้การแต่งงานต้องเลื่อนออกไปอีก และช่าง
ไม่มียาใดหมอใดสามารถเยียวยาเจ้าหญิงให้หาย
เป็นปกติได้ บิดาเจ้าหญิงเรียกนางสาวไซ้คนสนิท
ชื่อซาดาโยมาถามเรื่องราวอันเป็นต้นเหตุให้
เจ้าหญิงเจ็บป่วยครั้งนี้

ซาดาโยแม้ว่าจะปกปิดเรื่องของนายสาวตนไว้
เป็นความลับ แต่บางครั้งก็เห็นเป็นความจำเป็นที่จะ
ต้องเปิดเผยเรื่องที่ตนรู้ จึงเล่าว่า เจ้าหญิงอายะคง
จะหลงรักชายหนุ่มผู้สวมเสื้อดอกบักเบ็นลายดอก
มูตันนั้นเสียเป็นแน่ ทั้งยังกล่าวต่อไปอีกว่า หาก
ไม่หาตัวชายหนุ่มนั้นให้พบ เจ้าหญิงอายะคงไม่
ไม่รอดชีวิตแน่นอน

คืนนั้นขณะทันคนตริผู้มัวเมาเสียกำลังเล่น

* ดอกมูตัน เลืองคล้ายดอกโบตั๋น แต่แท้จริงไม่ใช่ กล่าวว่าเป็นดอก peony ซึ่งมีกลีบดอกคล้ายดอกบัว ส่วนกลีบซ้อนชั้นในอีก
เหมือนดอกเบญจมาศ มีสีต่างๆหลายสีสวยงามมาก

พิณบิวา หมายถึงรับกล่อมเจ้าหญิงให้เพลิดเพลิน
กับเงาให้ชายหนุ่มสวมเสื้อลายดอกมุตันปรากฏ
กายขึ้นที่หลังต้นมุตัน คั่นรุ่งขึ้น ขณะที่ยะเอยกับ
ยรูกุโมกำลังเล่นขลุ่ย ชายหนุ่มก็ปรากฏร่างขึ้นอีก
บิดาของเจ้าหญิงอายะตั้งใจจะสืบค้นต้นตอเรื่อง
นี้ให้ได้ จึงให้มากิ ฮิโอะโกะแต่งตัวสีดำไปซ่อนอยู่ใน
แปลงดอกมุตันในคืนต่อมา ในคืนนั้นเองขณะที่
นักดนตรีกำลังบรรเลงเพลง ชายหนุ่มก็กลับ
ปรากฏกายอย่างเคยอีก มากิ ฮิโอะโกะจึงทะลึ่งออก
มาจากที่ซ่อน เขามือรวบตัวชายนั้นไว้อย่างแน่น
หนา ทันใดนั้นก็ปรากฏมีหมอกควันบางๆเหมือน
เมฆออกมาจากเขยของตน หมอกนี้ทำให้มากิ
รู้สึกมันงงแล้วกลั้มลง แต่ยังจำได้ว่ามือของตนจับ
ตัวชายผู้นั้นไว้อย่างแน่น

ต่อจากนั้นก็มีการพยายามพอกหนองมา ณ ที่นั้น
พอดีกบที่มากิพันคันสติขึ้นมา พกพันก็ก้มลงดูเขย
ที่ตนจับตัวไว้ได้ แต่แทนที่จะได้เห็นชายรูปร่าง
กลับเห็นแต่ดอกมุตันดอกใหญ่ที่ตนกอดเอาไว้

หลังจากนั้นเจ้าหญิงอายะกับบิดาก็มา
เหตุการณ์ เห็นแล้วก็นึกออกทันทีว่าชายหนุ่ม
รูปร่างนั้นคงไม่ใช่ใครอื่น คือวิญญาณดอกมุตัน
จำแลงร่างมานั่นเอง บิดาของเจ้าหญิงอายะจึงกล่าว
แก่บุตรสาวว่า “ลูกต้องดูแลดอกไม้ไม่ให้เหี่ยวระ”

ไม่ต้องสงสัยได้ เจ้าหญิงอายะพอกกลับไป
ห้องก็เอาดอกมุตันมาจัดใส่แจกันแล้วตั้งไว้ข้างเตียง
ไม่ช้าเจ้าหญิงก็มีอาการดีขึ้นเป็นลำดับ ส่วนดอก
มุตันก็เบ่งบานอย่างสวยงามเต็มที่

ครั้นเจ้าหญิงหายเป็นปกติแล้ว ก็จำต้องเข้า

พิธีวิวาห์ แต่เมื่อพิธีวิวาห์เสร็จสิ้นลง ต้นมุตัน
ทั้งที่กำลังงามอยู่ก็พลันตายลงหมดสิ้นในทันทีทันใด

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า มีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง
ชื่อชิงเง กับสาวใช้คนสนิทไปเที่ยวกันในหุบเขา
มิชิซุทานิ ชิงเงขึ้นบานกับฤดูใบไม้ผลิขี้งนัก จึง
ตรงไปยังบ่อดอกไวโอเล็ต ที่มีดอกไวโอเล็ตสีม่วง
ส่งกลิ่นหอมฟุ้งขึ้นเป็นกอใหญ่ ขณะที่ชิงเงกำลังจะ
เด็ดดอกไวโอเล็ต ก็มีงูใหญ่ตัวหนึ่งพุ่งปราดออก
มา ชิงเงเห็นแล้วตกใจจนเป็นลมสิ้นสติ

บรรดาสาวใช้มองดูปากของชิงเงเห็นเป็นลิ้มม่วง
ไม่ผิดคือดอกไวโอเล็ตที่ล้อมรอบตัวนางอยู่ ส่วนงูก็
ยังคงขดวนเวียนอยู่ในบริเวณนั้น มัดสุเป็นคนมีสติ
ดีกลัวงูจะขย้อนมากันนายของตัวเขาให้ จึงเอาตะกร้า
ดอกไม้โยนไปทิ้ง งูตกใจก็เลื้อยหนีไป

ขณะนั้นเองก็ปรากฏมีชายหนุ่มรูปร่างงามอยู่ใน
บริเวณนั้น ชายนั้นอ้างตัวเองเป็นหมอ แล้วก็
หยิบยาให้มัดสุเอาไปให้นายสาวของตนกิน ยานี้
เป็นผงๆ มัดสุก็พยายามกรอกเข้าไปในปากชิงเง
ส่วนชายนั้นฉวยไม้หยาไปโค่นหนึ่งแล้วก็ถ่อตาย
กลับมา พอดิชิงเงกลับฟื้นคืนสติขึ้นมา นางขอบอก
ขอบใจเป็นล้นพ้นที่ช่วยนางให้รอดชีวิตมาได้ ชาย
นั้นไม่พูดว่าอะไรได้แต่ก้มหัวคำนับแล้วลาจากไป
มีแต่มัดสุคนเดียวที่รู้ว่าชายผู้ช่วยเหลือตนนั้นคือ
ตนชื่อโยชิซาวะ

เมื่อชิงเงกลับไปถึงบ้านแล้ว แทนที่อาการจะ
เป็นปกติดังเดิม กลับมีอาการทรุดลง หมอทั้งหลาย
ต่อสู้ให้เก่งอย่างไรก็ไม่มีใครรักษานางให้หายได้ มีแต่
มัดสุคนเดียวที่รู้ว่านายของตนล้มเจ็บลงด้วยโรครัก

ชายผู้ช่วยชีวิตนาง มัดสุเห็นจะเก็บเรื่องนี้ไว้ไม่ได้จึงนำความไป
แจ้งแก่แซมเบผู้เป็นบิดาของชิงเง และเสริมว่าถึงแม้โยชิซาวะจะถือ
กำเนิดในตระกูลเฮตะ ที่ถือเป็นวรรณคดีที่สุดในญี่ปุ่น เพราะคน
พวกนี้หากินทางเป็นพรานล่าสัตว์ดลหนังสัตว์ร้าย แต่ด้วยโยชิ
ซาวะนั้นสุภาพและมีกริยาทำทางไม่มีผิดซามูไร สุดท้ายมัดสุกล่าว
“ไม่มีอะไรจะทำให้ลูกสาวของท่านหายได้ นอกจากจะให้แต่งงาน
กับโยชิซาวะรูปงามนี้เท่านั้น”

ทั้งแซมเบและภรรยาฟังแล้วก็ออกจะรังเกียจเพราะแซมเบเป็น
ขุนนางผู้ใหญ่จะทนเห็นลูกสาวแต่งงานกับคนชั้นเอตอะไรได้
แต่ก็ยังยินยอมให้มีการสอบถามสอบสวนเรื่องราวของโยชิซาวะ
ดูก่อน พอมัดสุบอกเรื่องนี้แก่ชิงเงว่าบิดาของนางกำลังจัดธุระเรื่อง
นี้อยู่ ชิงเงก็ค่อยยังชั่วขึ้นเป็นอันมาก กินอาหารได้จนอาการเกือบ
หายเป็นปกติ บิดาก็เรียกตัวเข้าไปบอกว่าสอบสวนเรื่องโยชิซาวะ
คลี่คลายแล้วเห็นว่าจะยอมให้แต่งงานกันไม่ได้

ได้ยินบิดาว่าเช่นนั้น ชิงเงก็ร้องไห้จะขาดใจ นั่งเศร้าโศกด้วย
หัวใจอันอดโรย พอรุ่งเช้าชิงเงก็หายไป หาทิไหนๆก็ไม่พบ โยชิ
ซาวะเองก็ตามหาดูด้วย แต่ก็ไม่พบ การที่เธอหายไปคราวนี้ทำให้
แซมเบรู้สึกตัวว่าคำตั้งอันเฉียบขาดนั้นมีผลอย่างไร

ต่อมาอีกสามวันมีคนพบศพชิงเงจมอยู่ก้นบ่อคอกไก่โอเอจิ
และหลังจากนั้นไม่ช้าโยชิซาวะก็ละโลกไปด้วยวิธีเดียวกัน เขาว่า
กันว่า คนไหนที่มีพายุใจจะมีคนเห็นฝันชิงเงลอยขึ้นมาเหนือบ่อ
แล้วก็มีเสียงร้องไห้ของโยชิซาวะตามมาด้วย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมลล์ธรรมดาก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อภินิหาร ประยุทธ์เสณีย์

พน เกษจำรัส   ถ่ายภาพ
ปรีชา วัฒน   ๗ ระนอง   แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๗ ระนอง

ทัชช วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีชา วัฒน   สห   เสือแห่งศรี

สมบุรณ์ สรรพคุณ   นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ   วิจารณ์บรรณานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล อ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกสิกรรม

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๑๕๐๓๖

โน้ตชน จีน

บรรณ พันธุเวช

ตุลาการตัวอย่าง

เมื่อนานมาแล้ว ในแคว้นขานสี่ของจีนยังมีตุลาการผู้หนึ่งซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญกันกว่าเที่ยงตรงเป็นที่สุด ไม่มีอะไรจะมีอิทธิพลเหนือคำตัดสินของเขาไปได้ นอกจากหลักฐานพยานที่ประจักษ์อยู่ต่อหน้าเขาเท่านั้น และลงว่าใครตัดสินไปแล้วมิใช่ใครจะอุทธรณ์หรือร้องหรืออุทธรณ์อย่างไร ย่อมไร้ผลเช่นเดียวกัน ถึงแม้ผู้มาศาลจะเป็นคนใหญ่โตด้วยยศหรือตำแหน่ง หรือจะมีอำนาจศาลเพียงใด ก็หาได้มีอิทธิพลเหนือตุลาการผู้นั้นแต่อย่างไรไม่ ใครก็ตามที่พยายามจะตัดสินบนตุลาการผู้เที่ยงตรงที่มีชื่อว่าางายเซิงจุงแล้วมักได้รับผลร้ายจากเงินของตนเสมอ ไม่ถูกบังคับถูกปรับในฐานะเข้ามาข้องเกี่ยวกับกิจการพิพากษา ตุลาการที่จะทำเช่นนั้นได้จะต้องมีความห้าวหาญเด็ดเดี่ยวเป็นอย่างยิ่ง เพราะมีหลายต่อหลายแห่งที่มีคนมีเงินและมีอำนาจสามารถจะไว้ทองตัดสินบน หรือจ้างพวกอันธพาลอุทธรณ์ตุลาการให้ตัดสินคดีตามความพอใจของตนได้ งามายเซิงจุงเคยถูกทำร้ายหลายครั้ง และถูกทรมานอย่างทารุณครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาตัดสินคดีเป็นอื่นไปได้ นอกจากตามหลักฐานที่ประจักษ์อยู่ แม้แต่พวกหัวแหลมจะคิด

อ่านส่งเงินไปตัดสินบนในนามของปรมาจารย์ของตน งามายเซิงจุงก็เคาะออก และตัดสินไปตามที่รอบคอบ แล้วก็ส่งเงินไปบำรุงวัดเสีย

เมื่อคุณความดีของงามายเซิงจุงมีดังกล่าวนั้นแล้ว ผู้คนในแคว้นอำเภอสูงเขาจึงพากันชื่นชมยินดีนักหนาเมื่อรู้ว่างายเซิงจุงได้รับแต่งตั้งให้มาเป็นนายอำเภออยู่ที่นั่น และก็หวังกันว่านายอำเภอคนใหม่คงจะสามารถกำราบปราบปรามลามโจกปาเจ้ารองที่ดินผู้ทำทุกกรรมมาให้แก่พวกตนมาเป็นเวลาแรมปีโดยไม่เกรงกฎหมายบ้านเมืองเลย ทั้งไม่มีนายอำเภอคนไหนจะกล้าจัดการฟ้องร้องแต่อย่างใดด้วย ทั้งนี้เพราะลามโจกปาเป็นสหายคนสนิทของหวางเย่ เจ้านายพระราชวงศ์องค์หนึ่ง กับเป็นคนโปรดของอำมาตย์ผู้ใหญ่ผู้ว่าราชการบ้านเมืองเทียบเท่านายกรัฐมนตรีที่เรียก จังหลี่ อีกด้วย ลามโจกปาว่าถึงใครจะรายงานกราบทูลหวางเย่ถึงความประพฤติชั่วร้ายของตน หวางเย่ก็คงไม่ทรงเรือ ก็เลยทำอะไรในลงเขาตามอำเภอใจ เป็นต้นว่าถ้าอยากได้ที่ดินตรงไหนก็บังคับซื้อเอา ให้ราคาถูกๆ เจ้ารองจะไม่ยอมขายก็ไม่ได้ เพราะรู้ดีว่าหากไม่ขายก็คงถูกพวกอันธพาลของลามโจกปาทุบตี

มีอยู่สักครั้งหนึ่งหรือสองครั้งที่มีคนใจห้าวหาญ ปฏิเสธไม่ยอมขาย แต่เมื่อถูกขู่เข็ญหนักๆ เข้า ไม่ช้าก็ต้องยอมขาย มีคนเป็นอันมากถูกฆ่าตาย แต่ก็ไม่มีความเคยกล่าวโทษลามโรงป่าอำนาจของคนคนนั้นยิ่งใหญ่ แม้เจ้าเมืองเองยังไม่กล้าขัดแย้งโดยเปิดเผย ฉะนั้นสิ่งเดียวที่พอจะทำให้ได้ก็คือส่งนายเชิงรุ่งไปเป็นนายอำเภอที่ทุ่งเขานั่น

ครั้นนายอำเภอคนใหม่ไปถึง จะมาถึง คนที่ทุ่งเขาก็ก่อจัดการเขียนคำร้องทุกข์กล่าวโทษลามโรงป่าต่างๆ และขอให้นายอำเภอส่งโทษลามโรงป่าตามโทษที่กระทำไว้ แต่พอนายอำเภอคนใหม่มาถึง คนเหล่านั้นกลับผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะนายอำเภอส่งนายเชิงรุ่งไม่เพียงแต่ไม่ยอมรับคำร้องทุกข์เหล่านั้น ยังกลับให้ยามไล่ผู้คนที่มาร้องทุกข์ให้กลับไปเสียอีกด้วย

“พวกเหล่านั้นจะมาหลอกเราให้หลงกลละซี” นายเชิงรุ่งร้องออกมาจากเกี้ยว ยังไม่ทันลง “กล้าดียังไรถึงได้มากล่าวโทษบุคคลผู้เป็นทนายดีอย่างสูง”
(อ่านต่อหน้า 138)

โปรดทราบ : เนื่องด้วยมีผู้สงสัยว่าเหตุใดชื่อที่ให้
บางที่ไม่ตรงตามที่ขอ ทั้งอักษรและความหมาย
เรื่องนี้ขอเรียนให้ทราบว่า ได้พยายามเป็นที่สุดแล้ว
ที่จะให้ได้ตามประสงค์ แต่ที่ไม่ได้ตามนั้นเป็นเพราะ
วันเกิดไม่อำนวยให้ เช่นอักษรที่ต้องการใช้ไม่ได้
สำหรับวันนั้นๆ หรือคำที่มีความหมายอย่างประสงค์
มีอักษรต้องห้าม ฉะนั้นจึงต้องเลือกอย่างใดอย่าง

หนึ่งสุดแต่จะทำได้ คือบางที่ก็ใช้อักษรเป็นใหญ่
บางที่ก็ถือความหมายเป็นใหญ่ (ถ้าผู้รอบอกมา
ล่วงหน้าว่า ถ้าไม่ได้ตามที่ขอ ชื่ออะไรก็ได้แล้วแต่
จะเห็นเหมาะ เช่นนี้ช่วยให้หาได้สะดวกขึ้น แต่
กระนั้นก็ยังไม่ว่าจะได้ชื่อที่ถูกต้องในผู้ขอ) จึงหวังว่า
ทั้งผู้ขอ และไม่ได้ขอ(อ่านเล่นเฉยๆ) คงจะทราบ
ตามไปด้วย □

ผลการตัวอย่าง - ต่อจากหน้า ๒๓

ทั้งของหลวงและของท่านจึงหลิ เรารู้สึกหอก
นะ ว่าคนที่เป็นที่นับถือในราชสำนักอย่างนี้ไม่มีวัน
จะเป็นโจรผู้ร้ายไปได้หรอก คำกล่าวหานี้เกิด
เพราะความริษยาอาฆาตต่างหาก อย่างมาให้เรา
ได้ยินใครกล่าวหาท่านลามโงกปายอย่างนี้อีกนะ หาก
ใครทำอย่างนั้นจะต้องถูกลงโทษอย่างหนักทีเดียว”
พูดแล้วก็ให้ยามไล่คนเหล่านั้นไป พวกชาวบ้าน
ทั้งผดหวั่นทั้งเสียใจ พวกนั้นซุบซิบว่า “พิโซ นาย
อำเภอกันใหม่ดีกว่าจะดีกว่าคนที่แล้วๆ ที่แท้ก็กลัว
เจ้าคนที่ให้ทุกข์ให้โทษแก่พวกเรา” ถ้อยคำเหล่านี้
แพร่ไปจนถึงหูของลามโงกปาย ได้ยินแล้วลามโงกปาย
ก็ค่อยโล่งใจที่รู้ว่านายอำเภอกันใหม่ไม่ได้เก่งกล้า
ไปกว่าคนอื่นๆ

‘ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่เรารู้ว่าได้ยินว่าเที่ยงตรง
หาว่าหนักเรื่องการตัดสินใจก็ดี ก็เป็นเรื่องไม่กัน
เล่นนะสิ’ ลามโงกปายรำพึง ‘คงเก่งแต่กับคนที่
อ่อนกว่าเท่านั้น มาเจอเราผู้มีอำนาจกว้างขวาง
ในอำเภอนี้เข้า ก็ตลาดพอที่จะไม่ทำตัวเป็นศัตรูกับ
เรา ที่จริงเขาก็ฉลาดจริงๆ ที่รู้ว่าเพียงเราพูดคำเดียว
ไม่ว่าจะท่านจึงหลิหรือหลวงเป็นต้องปลดออกจาก

ตำแหน่ง นี่ไม่ช้าเขาคงจะต้องมาเยี่ยมคารวะขอ
ความอุปถัมภ์จากเราเป็นแน่’

จึงอย่างก็ตามโงกปายคาดไว้ เพราะวันรุ่งขึ้น
นั่นเอง ภายหลังจึงมาเยี่ยมคารวะ มีของกำนัลติดมือ
มาด้วย ยิ่งได้ยินนายอำเภอกันใหม่เป็นตุลาการผู้มี
ชื่อเสียงกล่าวยกยอ ลามโงกปายยิ่งปลื้ม ภายหลังจึง
กล่าวว่า

“นับเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าที่ได้มา
รู้จักคุ้นเคยกับผู้ที่หลวงแห่งทรงยกย่อง ชื่อเสียงของ
ท่านขจรกระจายไปทั่ว ไม่แต่ในเขตอำเภอนี้ แต่ยัง
แผ่ไปทั่วแคว้นแคว้นว่าท่านเป็นผู้ที่ช่วยเหลือผู้ที่มี
หน้าที่พิจารณาพิพากษาเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าหวัง
ว่าสำหรับข้าพเจ้าท่านคงจะยินดีสนับสนุนและ
แนะนำเมื่อข้าพเจ้าจำเป็น หรือเมื่อท่านเห็นว่าจะ
เป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า”

จึงเป็นอันแน่ใจได้ว่า ถ้านายอำเภอกันใหม่
ไม่โล่งใจถึงกับไม่รู้เรื่องราวอะไรที่เกิดขึ้นในอำเภอนี้
ก็ต้องเป็นคนหลักแหลมที่รู้ว่าอันตรายเกินไปถ้าจะ
ทำตัวเป็นศัตรูกับผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดในเขตนั้น
ลามโงกปายพอใจในสถานการณ์เป็นอย่างดีจนถึง

กับหญิงชายเชิงจูงรับประทานอาหารเย็นด้วย และระหว่างที่กินอาหารกันอยู่นั้น ลามโงกปากก็สรุปได้เลยว่า ชายเชิงจูงไม่แต่จะเกรงกลัวตนแต่ยังเต็มใจที่จะเรื่อพันตนอีกด้วย

นับแต่นั้นมาราชฎรในแควงสูงเขาก็กถูกลามโงกปากห่มแหงทารุณเหมือนเช่นเคย และนายอำเภอคนใหม่หาได้ทำอะไรเพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นไม่ กลับไปเสฟสุราอาหารที่บ้านลามโงกปากอยู่เนืองๆ ทั้งที่รู้เลยว่าสิ่งเหล่านั้นลามโงกปากไปตกฉวยมาราชฎร ถึงแม้จะชอกช้อด้วยเงินที่ได้มาจากคนแถบนั้นด้วยความไม่ซื่อของตน ขณะที่ผู้คนพลเมืองเกือบจะสิ้นหวังอยู่แล้ว ก็พอดีคนหนึ่งลามโงกปากดื่มเหล้าเมาจนยังสติได้ไม่ได้ คุยอวดความวิเศษของตนต่าง ๆ นานา และไม่เพียงแต่จะคุยอวดชายเชิงจูงว่าตนได้กระทำความดีอะไรไว้บ้างแล้ว ลามโงกปากยังเล่าละเอียดถึงว่าตนได้ทำอย่างไร มีใครสมควรร่วมกันทำผิดบ้าง และเพื่อพิสูจน์ยืนยันให้เห็นว่าตนเองมีอำนาจยิ่งใหญ่แค่ไหน ลามโงกปากก็เอาแหวนที่หวางเย่ประทานให้ออกอวด พลังร้องก้องว่า

“ดูแหวนนี้ซิ คุลยาพระหัตถ์หวางเย่ในหยกหัวแหวน โนโลกนี้มีแหวนอย่างเดียวกันนี้เพียงสองวงเท่านั้น ของหวางเย่วงหนึ่ง ของข้าพเจ้าวงหนึ่ง เมื่อไรที่หวางเย่จะส่งข้าอันไม่ยากเบ็ดเตล็ดมาถึงข้าพเจ้า ก็จะเป็นพระขำมงคลมากกับคนส่งข่าว ข้าพเจ้าเห็นจะได้รู้ได้ทันทีว่าเป็นข่าวส่งตรงมาจากพระองค์”

ต่อจากนั้นไม่ช้า ก็วันหนึ่งชายเชิงจูงผู้ที่ใครๆ

กำลังพากันเลื่อมความนิยมนับถือเป็นที่สุด ได้ไปหาลามโงกปาก มีท่าทางเคร่งขรึม พูดว่า

“ท่านผู้เป็นสหาย ข้าพเจ้ามีข่าวร้ายจะแจ้งให้ท่านทราบ คือหวางเย่เจ้านายของท่านบัดนี้สิ้นอำนาจในราชสำนักเกือบสิ้นแล้ว เพราะตามที่ท่านก็ทราบดีอยู่แล้วว่าองค์จักรพรรดิไม่เคยโปรดหวางเย่องค์นี้เลย ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะท่านจึงหลิมนิยมชมชอบและหนุนหลังอยู่ บัดนี้ท่านจึงหลิมนั้นไปสู่สวรรคตแล้ว และผู้ที่รับตำแหน่งจึงหลิมนั้นใหม่ กำลังถวายคำแนะนำจักรพรรดิไม่ให้ทรงเชื่อถือไว้้วางพระทัยหวางเย่และมิตรสหายอีกต่อไป”

ลามโงกปากได้ฟังข่าวแล้วก็อคร้อนรนกระวนกระวายไม่ได้ ทำให้นายอำเภอคนใหม่กลับไปด้วยความพึงพอใจในผลสำเร็จของแผนงานชิ้นแรกที่จะจัดการกับลามโงกปาก ทั้งนี้เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะจับตัวลามโงกปากในบ้านของเขาที่มีอันธพาลผู้กล้าสั่นกลามเป็นมดๆ ดังที่เรียกตัวเองว่านักมวยอยู่เต็มไปหมด จึงจะไปจับตัวลามโงกปากออกมานอกบ้านก็ทำไม่ได้ เพราะมักจะมีคนเฝ้าล้อมอยู่เสมอ ฉะนั้นหนทางเดียวที่จะทำได้ก็คือ ต้องล่อให้ลามโงกปากมาที่บ้านของชายเชิงจูงแต่ลำพัง ยามของหมู่บ้านจะได้จับได้โดยไม่ต้องหวั่นเกรง ชายเชิงจูงจึงปล่อยข่าวโคมลอยออกไปดังกล่าวแล้ว แต่ก็ยังเกรงว่าลามโงกปากจะสงสัยข่าวที่ตนนำมาบอกนั้น ชายเชิงจูงจึงจัดการให้คนใช้ที่ไวใจได้คนหนึ่งแต่งตัวหรูหราอย่างราชสำนัก นำแหวนหัวฝังหยกมาให้แหวนนั้นมีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกับแหวนที่ลามโงกปากนำมาให้ดู คนใช้นั้นได้รับการต้อนรับ

อย่างสมเกียรติตรงทางเข้าบ้านของลามาโกปา แล้วก็ถูกพาตัวมาหา
เจ้าของบ้าน เมื่อคำนับกันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็นั่งตามธรรมเนียม
แล้ว คนใช้ก็กล่าวขึ้นดังนี้

“หลวงเย่ตั้งข้าพเจ้ามาหาท่านอย่างฉับๆ เพื่อจะได้เตือนท่าน
ให้ระมัดระวังการกระทำของท่านให้มากในกาลอนาคต เพราะจิ้งเหลน
ไปหาบรรพบุรุษเสียแล้ว จิ้งเหลนคนใหม่ที่ชื่อเหลิงโดยเฮ้นนั้นเป็น
ปรปักษ์กับเจ้านายข้าพเจ้า และไม่พอใจท่านเป็นอย่างยิ่ง”

ลามาโกปาไม่อยากจะเชื่อถ้อยคำเหล่านั้นเลย จึงถามว่า
“หลวงเย่ทรงอักษรมาหรือ”

“เปล่าหรอก” คนใช้ตอบ “พระองค์ไม่โปรดให้เขียนใส่งานนี้
มาหรอก กล่าวคือข้าพเจ้าอาจจะถูกพวกโจรผู้ร้ายดักจับตามทาง
เรื่องที่พระองค์มีความสัมพันธ์กับท่านจะแจ้งขึ้น จึงมอบแหวนวงนี้
ให้มา เห็นแล้วท่านคงจะเชื่อเองว่าข้าพเจ้าพูดนั้นจริงทุกประการ”

แล้วคนใช้ก็ส่งแหวนปลอมให้ลามาโกปา ตอนนั้นลามาโกปา
เชื่อสนิทว่าข่าวจากราชสำนักนั้นเป็นเรื่องจริง เมื่อคนใช้รับแหวน
กลับไปแล้วจึงพูดว่า

“เจ้านายของข้าพเจ้าจะส่งข่าวในราชสำนักมาถึงท่านเรื่อยๆ
พระองค์ทรงสั่งมาว่าให้ท่านอยู่ที่นี้ อย่าไปไหนจนกว่าจะได้รับ
อนุญาต เพื่อจะได้คอยฟังข่าวจากพระองค์”

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมดาก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ณาณิกหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ
เจ้าฟ้าบริพัตรฯ

โดยพระมหากรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทาน

ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พณ วรณะประทีป ณ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เชอชื่น ศรีวิทย

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูณภักดิ์ สัทธ์ เสือแสงศรี

สมบุรณ์ สรรพอุดม นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล คุรุมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จาง วังสิกุล ธ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๓๓/๓๖-๓๗ อาคารกสิกรทศพร

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๘๐๖

ตุลาการตัวอย่าง (ต่อ)

ครั้นผู้นำข่าวจากหวางเย่มาแจ้งกลับไปแล้ว ลามโงกปากก็ออกจะตกใจเอาจริง ๆ ถึงกับต้องส่งคนไปเชิญนายเซิงจุงมาปรึกษาหารือ

“ข่าวร้ายจากราชสำนักที่กานแจ้วให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อวันนั้นนะ เป็นเรื่องจริงทีเดียว” ลามโงกปากกล่าว “หวางเย่ทรงส่งข่าวมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ตัวไว้ ครัสต์ว่าเหลิงโดยเฮ้ได้เป็นจ่งหลี่ชนมาแล้ว คนนั้นเกลียดข้าพเจ้า แม้กับหวางเย่ก็ไม่ถูกกันนัก ข้าพเจ้าไม่รู้จะทำอย่างไรแล้ว มันยุ่งวุ่นวายไปหมด”

“ทำไมไม่เดินทางไปเมืองหลวง แล้วทูลเรื่องราวทั้งหมดให้หวางเย่ฟังล่ะ” นายเซิงจุงถาม

“ไม่ได้ ไม่ได้” ลามโงกปากแย้ง “หวางเย่ทรงสั่งมาให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นจนกว่าจะได้รับอนุญาตจะไปไหนไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้น” นายเซิงจุงทำท่าตรึงตรองใช้ความคิด “สถานการณ์นี้ออกจะคับขัน เพราะว่าถ้าจ่งหลี่เป็นศัตรูของท่านจริง เราก็จะต้องมีส่วนเรื่องค่างๆที่ท่านได้ก่อขึ้น เราจะต้องค้นพบแน่ๆเกี่ยวกับราษฎรแถบนั้นได้เคยฟ้องท่านด้วยข้อหาการจู่ แม้ว่าคุณานนั้นอาจจะเป็นเท็จ คนเหล่านั้นก็อาจจะทำ

ให้เป็นเรื่องจริงที่บุตรกรรจ์ขึ้นก็ได้ ถ้าเป็นท้าวจ่งหลี่คนใหม่เป็นศัตรูของท่าน”

ถ้อยคำเหล่านี้ให้ผลอย่างฉกาจฉกรรจ์แก่ลามโงกปาก คนที่เคยหึงผยอง ทำอะไรตามอำเภอใจ กลับมีอาการเนือตัวถึ้นด้วยความตกใจและหวั่นไหว พุฒละล้าละลักว่า

“ข้าพเจ้าได้ทำอะไรหลายสิ่งหลายอย่างที่จะทำให้คนเข้าใจผิดได้ง่าย ข้าพเจ้าไม่ได้เที่ยงตรงเสมอไปหรอก แต่ว่าใครก็ไม่เคยเที่ยงตรง ข้าพเจ้าอาจทำให้คนตายไปสองสามคน แต่คนเหล่านั้นไม่มีอะไรสำคัญเลยจริงๆ”

“จริงแหละ” เซิงจุงกล่าว “แต่ถ้าท่านไม่อธิบายให้แจ่มแจ้ง เรื่องเหล่านั้นอาจกลายเป็นอาชญากรรมได้โดยง่าย ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะแนะนำท่านให้เขียนจดหมายถึงหวางเย่ทูลพระองค์ให้ถึถ้วนว่าท่านได้ทำอะไรแก่คนแถบนั้นบ้าง คำอธิบายเหตุผลที่ท่านทำลงไปนั้นคงจะเป็นที่พอพระทัยหวางเย่เสร็จแล้วรีบหาคนไว้วางใจได้นำจดหมายไปถวายหวางเย่ทันที ให้เร็วที่สุดก็จะเร็วได้ เมื่อหวางเย่ทรงทราบเรื่องตลอดแล้วจะได้ช่วยแก้แทนท่าน

หากว่าจ้งหลี่คนใหม่เกิดจะทำอะไร
ให้เต๋อตร้อนแก่ท่าน ถ้าหวางเย่
ไม่ทรงทราบเรื่องโดยละเอียด ก็
คงไม่มีอำนาจที่จะช่วยท่านได้”

“ความคิดของท่านดีจริงๆ”
ลามโงกปาสม “ข้าพเจ้าจะเรียก
ตัวคนสนิทมาเดี๋ยวนี้ จะบอกให้
เขาเขียนจดหมายให้”

“อ๊ะ ไม่ได้นะท่าน” งายเซิง
จ้งห้ามไว้ “ถ้าทำอย่างนั้นละก็ไม่
ฉลาดแน่ แล้วก็จะลำบากใจแก่
ท่านด้วยที่จะต้องกล่าวถึงความผิด
เล็กๆน้อยๆที่ท่านได้กระทำมาให้
คนใช้ฟัง แล้วยังไม่แน่ใจด้วยว่า
คนใช้จะนำเรื่องราวนั้นไปหา
ประโยชน์ได้หรือไม่ นอกจากนี้
หวางเย่ทรงเชื่อเรื่องทงทง
โดยทันที หากว่าพระองค์ทรงเห็น
ลายมือของท่าน”

ลามโงกปา ผู้กำลังตระหนก
ตกใจ เมื่อถูกชักชวนให้เขียน
จดหมายเอง ก็ยอมเขียนโดยดี
แต่ก็ยังอดมีข้อแม้ไม่ได้ ตามว่า

“แต่ใครจะเป็นผู้นำจดหมาย
ข้าพเจ้าไปถวายหวางเย่เล่า
ข้าพเจ้าไปเองไม่ได้นี่ เพราะ
หวางเย่ทรงสั่งให้อยู่ที่นี้ และคน
ของข้าพเจ้า (อ่านต่อหน้า 137)

ต้องการอักษรที่เป็นศรีและเดช มีความ
หมายว่า มีอำนาจ คุณธรรมและมีโชค (เป็น
หรือลูกแฝด)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)
สุกฤต - กระทำดี มีคุณธรรม มีใจเมตตา

กรุณา
สุภัก - ที่มีโชค มีความสุข

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)
สุเกต - มีความตั้งใจดี มีใจเมตตา กรุณา
สุภาค - ที่มีโชค ที่มีใจเมตตา □

ผลการทำนาย - ต่อจากหน้า ๒๓

แต่ละคนก็ถ้วนแต่ร้ายๆ ทั้งนั้น ซึ่งคงจะต้องเบียด
จดหมายข้าพเจ้าออกอ่านแน่ๆทีเดียว”

“ถ้าเป็นเรื่องสำคัญอย่างนั้น” งามเงิงจึงพูด
“ข้าพเจ้าเต็มใจนำไปถวายหลวงเห่ให้เอง ฉะนั้น
ถ้าคนพรุ่งนี้ ท่านลอบนำจดหมายนี้ไปให้ข้าพเจ้าที่
บ้าน คงมีคนสงสัยไปได้บ้างว่าข้าพเจ้ากำลังนำ
จดหมายของท่านไปถวายหลวงเห่ ถ้าข้าพเจ้าจะออก
เดินทางตอนเช้าวันมะรืนนี้”

ตามโรงปาดกตตามคำแนะนำ เมื่อขอบอก
ขอบใจงามเงิงแล้วก็มาซังตัวเองอยู่ในบ้านตลอด
ทั้งวัน เพื่อเขียนจดหมาย ต้องเขียนยาวเสียด้วย
เพราะเรื่องราวที่ได้ก่อกรรมทำชั่วได้มีมากมายต้อง
บันทึกทั้งรายละเอียดและอธิบายเหตุผล กว่าจะ
อธิบายเสร็จว่าทำไมจึงขโมยนั้น ทำลายนี้ ทำไมจึง
ลักพาผู้หญิงคนนั้นและตั้งฆ่าเจ้าผู้ชายคนนั้น ก็พอดี
ค่ำ พอเขียนถึงหน้าสุดท้าย เช่นชื่อเรียบร้อยและ
ห่ออย่างมิดชิดแล้ว ตามโรงปาดก็ลอบออกจากบ้าน
ไปยังทออยู่ของงามเงิง

เมื่อตามโรงปาดมาถึงหยาหมื่นอันเป็นทั้งที่
พำนักที่ทำงานของงามเงิงนั้น ทุกหนทุกแห่งดู

เงียบสงบ แลเห็นแต่แสงสว่างอยู่ในห้องของนาย
อำเภองายเงิงเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ตามโรงปาด
จึงตรงไปเคาะหน้าต่าง งามเงิงจึงตอบรับด้วยตนเอง
แล้วเชิญตามโรงปาดให้เข้าไปในห้อง ทว่าห้อง
มืดสนิท มีดวงเรืองอยู่ตรงโต๊ะเล็กนั้นเท่านั้น

“นี่อะไร” ตามโรงปาดยื่นจดหมายให้ “ข้าพเจ้า
สารภาพทุกสิ่งทุกอย่างแก่หลวงเห่ หวังว่าพระองค์
คงจะเข้าพระทัย เพราะพระองค์เองก็ทรงประพฤติก
เช่นเดียวกัน ท่านจะออกเดินทางไปเมืองหลวง
พรุ่งนี้เลยเทียวหรือ”

“ใช่แล้ว” งามเงิงจึงตอบ “แต่ก่อนจะไป
เรามีเรื่อง จะต้องชำระสะสางกันนิดหน่อย”
ตามโรงปาดสะดุ้งเฮือกเมื่อเงยหน้าดู เห็นหน้า
งามเงิงเคร่ง ทั้งยังได้ยินเขาร้องเรียกให้คนเอา
ไฟเข้ามา ให้เจ้าหน้าที่เข้ามาจับมัดด้วยและยาม
ของหมู่บ้านก็มารายล้อมตามโรงปาดไว้ แล้วพาตัว
นักโทษเข้าไปในห้องชำระความของนายอำเภอ ทุก
สิ่งพร้อมที่จะพิจารณาพิพากษาคดีได้ พยานทั้งหลาย
ถูกเรียกตัวมาที่ละรายๆ เพื่อยืนยันว่าตามโรงปาดได้
ทำผิดจริง ทั้งลักพา ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ตลอด

จนฆ่าคนตาย พอใกล้รุ่งตุลาการนายเงิงจึงก็พิพากษา
จำเลยว่ามีความผิดต้องโทษถึงประหารและถูกริบ
ทรัพย์สินมรดกทั้งหมด ตามโรงปาถูกพาตัวออกไปที่
ลานข้างนอก และถูกตัดหัว ณ ที่นั้นต่อหน้าราษฎร
ผู้ให้ร้องแสดงความยินดียิ่งอย่างอื้ออึง

เสร็จเรื่องนั้นไปแล้ว ไซ้ว่าเรื่องทั้งหลายจะยุติ
ลงง่ายๆ นายเงิงจึงรู้ว่า ยังมีงานแสนยากรอคอย
อยู่ข้างหน้า นั่นก็คือทำอย่างไรจึงจะทำให้จักรพรรดิ
ทรงเชื่อว่า คำตัดสินประหารชีวิตตามโรงปานั้นถูก
ต้องตามหลักฐานพยานแล้ว ดั่งแรกที่นายเงิง
ทำก็คือคัดลอกจดหมายของลามโรงปาไว้อีกฉบับ
หนึ่ง ต่อจากนั้นก็แต่งตัวอย่างคนใช้เดินทางไปยัง
เมืองหลวง

นายเงิงเดินทางรอนแรมมาหลายวันกว่าจะ
ถึงพระราชวังอันงดงามในเมืองหลวงนั้น และเมื่อ
ต้องลำบากตามหาตัวหลวงเย่ ยิ่งส่งแหว่นที่ได้จาก
ลามโรงปาไปถวายหลวงเย่ ก็เข้าเฝ้าได้ทันที
นายเงิงจึงแต่งแสดงตนเป็นคนใช้ผู้ซื่อสัตย์ของ
ลามโรงปาผู้ที่ตนได้ประหารชีวิตไปแล้ว เมื่อถวาย
จดหมายหลวงเย่แล้วก็ทูลขอให้หลวงเย่ทรงตอบด่วน
เพราะนายของตนกำลังร้อนใจ หลวงเย่ทรงอ่าน
จดหมายอันยืดยาวของลามโรงปาด้วยอารมณ์สนุก
ครึกครื้น แล้วก็ทรงร่างสาส์นตอบลามโรงปาว่า
อย่าทำเป็นคนเฉาโหดและชั่วลาดตาขาวไปเลย
จึงหลีกคนเดิมยังมีชีวิตอยู่ ฉะนั้นอำนาจหลวงเย่ใน
ราชสำนักจึงยิ่งใหญ่เช่นเคย พระองค์จะทรงดูแลผล
ประโยชน์ให้เอง

ครั้งนี้ได้จดหมายนั้นไว้แล้ว นายเงิงจึงก็ไปขอ
ให้เพื่อนผู้มีอิทธิพลผู้หนึ่งพาตนเข้าเฝ้าจักรพรรดิ
เรื่องนี้เสียเวลาอยู่บ้าง แต่ในที่สุดวันหนึ่งนายเงิง
ก็ได้มาเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิ ได้กล่าวโทษหลวงเย่กับ
จึงหลีก ที่ได้ช่วยกันปกปิดความผิดของลามโรงปา
จักรพรรดิทรงเอาพระทัยใส่เรื่องนี้อย่างจริงจัง และ
ทรงมีโองการให้ประธานตุลาการศาลหลวงร่วมกับ
ขุนนางผู้ใหญ่ชั้นสูงสุดทั้งหมดร่วมกันพิจารณาคดีที่
มีบุคคลสำคัญๆพัวพันอยู่ด้วย

มาถึงตอนนี้นายเงิงก็ได้ประจักษ์ชัดแล้วว่า
อิทธิพลของหลวงเย่กับจึงหลีกนั้นยิ่งใหญ่จริง เพราะ
ประธานตุลาการศาลหลวงนั้นพยายามปกปิด
หลวงเย่จนประจักษ์แจ้ง ส่วนข้าราชการผู้ใหญ่อื่นๆ
นั้นเล่าต่างก็ขยาดที่จะมาพิจารณาคดีที่มีจึงหลีกพัว
พันอำนาจพัวพันอยู่ด้วย ทนายนความผู้รู้จักกับนายเงิง
มาตักเตือนว่า

“อย่าไปไหนเลย นายเงิง เราคิดว่าท่านน่าจะ
ซื่อสัตย์และเที่ยงตรง แต่การจะกล่าวหาหลวงเย่ว่า
พัวพันกับคนร้ายนั้นออกจะก้าวไกลเกินไป ดั่ง
อย่างไรท่านไม่มีวันชนะคดีไปได้หรอก มิแต่จะเสีย
ตำแหน่งและบางทีอาจจะไปยุติเอาในคุกก็เป็นได้
ฉะนั้นอย่าทำเป็นคนขาดสติไปหน่อยเลย ถอนฟ้อง
เสียเถอะแล้วกลับไปลงเอยเสีย เราแนะนำดักเตือน
ท่านก็เพื่อผลดีแก่ตัวท่านเองหรือ”

แต่เงิงไม่ฟังคำตักเตือนของใครๆ ทั้งสิ้น
พูดว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นทวงตำแหน่งของข้าพเจ้า

เลย แม้ชีวิตก็ไม่เป็นห่วง หากข้าพเจ้าแพ้คดี ข้าพเจ้ายอมรับโทษ ไม่ว่าจะโทษสถานใด แต่ก็จะให้ข้าพเจ้าดอนฟ้องนั้น ข้าพเจ้ายอมไม่ได้ คนเหล่านั้นมีความผิดยิ่งกว่าพวกขโมยโจรที่ข้าพเจ้าเคยส่งเข้าคุกมากมายนัก เพราะฉะนั้นจึงควรต้องถูกลงโทษ"

ด้วยเหตุนี้คดีจึงต้องดำเนินไป ภายหลังจึงนำจดหมายของลามโงกปากกับจดหมายตอบของหลวงเย่เป็นหลักฐานพยานยืนยันว่า หลวงเย่ทรงสนับสนุนส่งเสริมคนผิดให้ปกปิดความผิดของตน หลักฐานนี้มีค่าเพียงเช่นจนดูเหมือนว่าไม่ต้องการหลักฐานพยานอะไรอีก แต่ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น เมื่อประธานตุลาการศาลหลวงชั้นนี้บัลลังก์ก็ได้แถลงต่อศาลว่าเกิดอุบัติเหตุจดหมายสองฉบับนั้นถูกไฟไหม้หมดแล้ว ฉะนั้นคดีจึงต้องเป็นอันพับไป

"ไม่มีหลักฐานอะไรยืนยันแล้วขณะนี้"

ประธานตุลาการศาลหลวงกล่าว "ว่าหลวงเย่กับจิ้งหลี่มีส่วนพัวพันในอาชญากรรมใดๆ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเตือนท่านอย่างจริงจังให้ดอนฟ้องท่านทั้งสองเสีย ถ้าท่านทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าจะพาท่านไปเฝ้าจักรพรรดิและอธิบายให้พระองค์ทรงทราบว่า การที่ท่านจัดการประหารชีวิตลามโงกปากไปแล้วนั้น เทียบตรงถูกต้องตามกฎหมายแล้วทุกประการ และท่านจะได้รับรางวัล"

บรรดาคนทั้งหลายที่รู้จักนายเจิ้งจุงดีคาดได้ทันทีว่าอย่างไรเจิ้งจุงต้องไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ เพราะทุกๆ ก็ไม่ผิดกับการตัดสินบน จะดีกว่า

นิดหน่อยเท่านั้น แต่แล้วทุกคนต่างพากันแปลกใจ แต่ว่าประธานตุลาการศาลหลวงรู้สึกโล่งใจเมื่อได้ยินนายเจิ้งจุงตอบตกลงทันที ถ้าหากว่าประธานตุลาการศาลหลวงจะพาตนเข้าเฝ้าจักรพรรดิในทันทีนั้น

ครั้นเมื่อนายเจิ้งจุงได้เข้าเฝ้าจักรพรรดิ นายเจิ้งจุงทูลจักรพรรดิว่า ข้อกล่าวหาของตนนั้นแต่เดิมกล่าวหาเฉพาะหลวงเย่กับจิ้งหลี่เท่านั้น แต่บัดนี้ขอเพิ่มประธานตุลาการศาลหลวงอีกคนหนึ่ง ถ้าหากไม่ได้เฝ้าเฉพาะพระพักตร์จักรพรรดิ ขุนนางข้าราชการในที่นั้นคงร้องذنออกมาแล้ว ประธานตุลาการศาลหลวงขอให้นายเจิ้งจุงหาหลักฐานมายืนยัน นายเจิ้งจุงก็นำจดหมายออกมาจากกระเป๋าสองฉบับ ซึ่งยืนยันได้แน่ว่าเป็นจดหมายฉบับจริงที่เขียนด้วยลายมือของลามโงกปากกับหลวงเย่ นายเจิ้งจุงทูลจักรพรรดิว่าจดหมายสองฉบับที่ตนส่งให้ไว้แก่ประธานตุลาการศาลหลวงเพื่อเป็นหลักฐานนั้นเป็นฉบับสำเนาที่คัดลอกมา เพราะตนสงสัยว่าประธานตุลาการศาลหลวงจะต้องตกอยู่ในอำนาจของหลวงเย่ และอย่างไรเสียก็จะต้องทำลายหลักฐานนั้นจนได้ จักรพรรดิทรงรับจดหมายมาอ่านเมื่อทรงทราบเรื่องตลอดแล้ว ก็พิโรธเป็นอย่างยิ่ง ตรัสว่า

"จนชั้นในศาลหลวงก็ยังมีการฉ้อฉลกันอย่างนี้ แล้วจะไปหวังอะไรว่าเรื่องชั่วๆ อย่างนี้จะไม่มีเกิดตามท่อนๆ ในบ้านเมือง นายเจิ้งจุงนั้นนับเป็นตุลาการตัวอย่างที่หาหาญนัก ได้พยายามต่อสู้

เพื่อความยุติธรรมแต่เพียงอย่างเดียว เจ้าหลานชายเรวกกลับกลายเป็นพวกคนร้าย แล้วจึงหลีกกลับปกปิดความผิด มีหน้าซำ
 ประจานตุลาการศาลหลวงยังทำลายหลักฐานที่ยืนยันความผิดของคนทั้งสองเสียอีก ตกลงเป็นอันว่าเราแค้นด้วยคนโกหกพกลม
 เดียวนี้เราไม่ยอมเอาคนเหล่านี้ไว้อีกต่อไปแล้ว ทั้งนี้ นอกจาก
 งามแข็งแรง นายอำเภอมุ่ยหัวหาญนี้เท่านั้น หวางเย่หลายชายเรา
 เจ้าจึงกลับไปยังที่อยู่ของเจ้า แล้วไปเรียนวิชาการชั้นสูงที่นั่นเถะ
 นี้เพราะเจ้าเป็นเชื้อสายพระราชวงศ์หรือกระนั้น จึงได้พ้นถูกลงโทษ
 ไม่ได้ ส่วนเจ้าหลีกออกตำแหน่ง เจ้าจะต้องถูกเนรเทศไปอยู่บ้านนอก
 หลังจากถูกตีดุคแล้วสามปี ส่วนประจานตุลาการศาลหลวงกับ
 ข้าราชการลูกน้องเจ้าจะต้องไปติดคุกจนกว่าเราจะแน่ใจว่าได้ระไ
 กรกรรมที่ก่อไว้หมดสิ้นแล้ว ขุนนางข้าราชการอื่นๆ ที่ล้วนแต่ชั่วช้า
 คาซาดเกินไปไม่กล้ารายงานเรื่องยุติธรรมอย่างนี้ให้เรา เจ้า
 ต้องถูกออกจากราชการ และไม่มีวันได้มารับราชการกับเราอีก
 ต่อไป ที่นี้ถึงงามแข็งแรง ตุลาการมุ่ยหัวหาญนี้ - เราจะแต่งตั้งให้
 เป็นเจ้าหลีกแทน ส่วนเรื่องที่จะเลือกแต่งตั้งใครมารับราชการกับเรา
 บ้างนั้น ขอให้อยู่ในมืออันขาวสะอาดของงามแข็งแรงเถิด"

คำตัดสินของจักรพรรดิไม่เพียงแต่ได้รับการตอบสนองด้วยเสียง
 โห่ร้องกึกก้อง แต่ยังเป็นการแสดงการตั้งต้นสิ่งยิ่งใหญ่สำหรับ
 งามแข็งแรงและบ้านเมืองที่ตัวเขาตั้งใจไว้เป็นอย่างดีสุดขีดอีกด้วย
 (จากนิยายจีน ๗ เรื่องของนายเชวคิน)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
 เฉพาะ ๒.๕๐ บาท ฐานฉีกหรือขาดไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
 ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ปาริชาติ สยามานนท์

ผู้แสดงนำฝ่ายหญิงหญิง ในละครเรื่อง
 "นางเสด็จ" จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 จัดแสดง ณ โอภาสเฉลิมพระชนมพรรษา
 สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
 ครบสามรอบ

ชรรมณู แสงรังษี ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ ราชันย์ แอ็คต

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
 ชาติ วรธนประทีป ณ ระนอง
 ทัชชี วิไลเลิศ
 เชื้อชื่น ศรีอาภย์

กองธุรการ
 นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนูหนัก สตี เสือแสงศรี
 สมบูรณ์ สรรพสุกิม นิตา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
 นันทกา สุประภาชนะนันท์ ช.บ.ร.ม.
 สุภตรา สิงหลกะ ช.บ.
 สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
 บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
 ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบรรณัท
 กนก สามเสน วิธ
 แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล
 ชยล ธรรมมงคล อ.บ.
 สมศรี สุขุมสนันท์
 แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
 เสืออม เน้าทองสุข
 จ่านง วังสิกุล ช.บ.
 ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.
 สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ
 ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖๖

อภินิหารท้าวภูเวร

เศรษฐีในเรื่องนี้ ที่นาสุธิน โผด เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองและเทพนิยายจากอินเคีย มีชื่อว่ามหาพนี มีอาชีพเป็นพ่อค้า ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองราชคฤห์ เศรษฐีมหาพนี เป็นผู้ทปฏินญาใจไว้อย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่ยอมแตะต้องสุราเมรัย แม้แต่หยดเดียว เหตุผลในเรื่องนี้มีไว้ว่าเป็นเพราะเศรษฐีมหาพนีเป็นคนเคร่งศาสนาหรืออื่นใด หากแต่เป็นเพราะมหาพนีเห็นยวเป็นที่สุดทั้ง ๆ ที่ยังมีมหาศาลออกอย่างนั้น

‘ถ้าเราค้มเหล้า’ มหาพนีรำพึงกับตัวเอง ‘คนอื่น ๆ ก็คงอยากมาค้มกับเราด้วย แล้วนั่นก็คือหายนะละ’

พอคิดถึงคำว่า “คนอื่น ๆ” หัวใจของมหาพนีก็หดหู่ เพราะในฐานะที่เป็นหัวหน้ากลุ่มพ่อค้า ย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องมีทั้งเพื่อนร่วมอาชีพและเพื่อนฝูงอื่น ๆ มากมาย ‘ฉันเลี้ยงเหล้าคนเหล่านั้นเพียงรอบเดียว เป็นวินาศแน่ๆ’ ที่จริงที่มหาพนีได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้ากลุ่มพ่อค้า ก็เพราะชื่อเสียงและคุณความดีของบิดาที่เป็นคนใจใหญ่ใจกว้าง เพราะเหตุนี้ภรรยาของมหาพนีจึงมักเตือนสามีอยู่เสมอ ๆ ว่า “เราควรระวังใคร ๆ มั่ง โดยเฉพาะสมาชิกใน

กลุ่มพ่อค้าตลอดจนลูกเมียเรา แม้คนอื่น ๆ ก็ตาม ควรจะได้รับเชิญมาบ้านเราเป็นครั้งเป็นคราว”

“ต้องห้ามศพเข้าไปเสียก่อนซิ” มหาพนีตอบอย่างเฉยชา “ถ้าข้ายังมีชีวิตอยู่ตรามใด ตรามนั้นนางอย่าได้คิดถึงเรื่องเลี้ยงใคร ๆ เรื่องสนุกสนานร่าเริงนั้นเป็นเรื่องผลาญเงิน ข้าไม่ชอบ” ครั้นภรรยาขัดขืนว่า “เดี๋ยวนี้ทำไมท่านถึงได้เปลี่ยนไปมาก เมื่อครั้งท่านบิดายังมีชีวิตอยู่ ท่านเคยชอบสนุกสนานกับเพื่อนฝูงนั้นนา” มหาพนีกลับเค้นหัวเราะ กล่าวว่า

“นี่เมื่อไหร่เจ้าหัวใจ ๆ ของนางถึงจะรู้จักคิดขึ้นมาบ้างนะ ตอนนั้นที่ข้าต้องส่งบปากส่งบคำแกถึงทำเป็นชอบทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านบิดาทำ ก็เพราะอะไร ไม่รู้หรือ ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ใครจะรู้ท่านบิดาอาจจะยกทรัพย์สมบัติมหาศาลให้แก่บ้านเมืองหรือให้แก่กลุ่มพ่อค้าของท่านเสียก็ได้ และนางไม่รู้เลยหรือว่าข้าไม่เคยเผาผลาญเงินไปในเรื่องการเลี้ยง ร้องขวัญและเรื่องเหลวไหลอะไรเลย”

ได้ยินสามีพูดอย่างนี้ ภรรยาของมหาพนีจึงบ่นว่า ไม่สามารถจะตอบได้อย่างไรได้ ได้แต่ค้มแค่นใจอยู่แต่ลำพัง

เป็นที่สุด
จันทร์ - ที่เบ้นทอง ที่มีทอง
นิลชา - (ออกเสียงนินตระ) ที่เกิดใน
ภูเขาสันติ ชื่อแม่น้ำ

“ศุตา” ต้องการอักษร ก.ล.ท. มีความหมายว่า
รักใคร่ ยินดี สัมหวัง เป็นบุตรชายคนแรก

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ปรีติ - ที่ให้ความรัก ความชื่นชมยินดี
อาทิเทพ - เทพองค์แรก ชื่อพระพรหม พระ
วิษณุ พระศิวะ
ฤทัยบุรณ - ดำรง สม่ใจ

“เอนก” ต้องการอักษร อ.น.ป.ณ. มีความหมาย
เป็นมงคล ถ้าหาญ เด็ดเดี่ยว มียศ ศัตรูเกรงกลัว
เป็นชื่อไม่เกิน ๓ พยางค์ คล้องกับนามสกุล

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

อภิภพ - ที่มีอำนาจ มีอำนาจเหนือ
มีชัยชนะ
ปนิษฐ์ - นำสรรเสริญ
นิเนช - ประรณาทะนา

“บุญยืน” ต้องการอักษร บ.พ.ย. มีความหมาย
ว่ามีอำนาจ เป็นใหญ่ เป็นมงคล มีความรัก ถ้า
หาญ เด็ดเดี่ยว มีบุญวาสนา ขอให้เป็นชื่อ ๒-๓
พยางค์ให้คล้องกับนามสกุล

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

พัฒนเชษฐ์ - สูงที่สุดในวรรณะ
บุญยพล - (ออกเสียงบุญยะพน) กำลังแห่ง
บุญ คุณธรรม
พิริยุ - ที่กล้าหาญ อย่างวีรบุรุษ

□

□

อภินิหารท้าวภูเวร - ต่อจากหน้า ๓๓

ที่จะต้องตัดออกไปจากรายการอาหารที่กินในบ้าน
ไปๆมาๆ ก็เลยมาบ่นเรื่องเงินที่ภรรยาใช้จ่ายใน
บ้าน แล้วก็เลยตัดเงินไว้ส่วนตัวของภรรยาเสียด้วย
ภรรยาก็คิดว่า ถ้ามีของตนคงจะเป็นบ้าไปแล้ว จึง
อุดผ้าห่อเอาเครื่องเพชรไปจำหน่าย เพื่อเอาเงินไป
ปรึกษาหมอเรื่องความซนเห็นยวของสามีตน

“เราไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย เมื่อตอนที่เรา
แต่งงานกันใหม่ๆ” นางเล่าพลางสะอื้น “เราเป็น
คนใจกว้างขวาง ว่าเริง เหมือนพ่อเราไม่มีผิด เรา
เคยซื้อของกำนันให้รำแทบทุกวัน แล้วก็ช่วยเหลือ

คนอดคักขาดแคลนด้วยความเต็มใจ ครั้นมาเดี๋ยวนี้
ซี เปลี่ยนแปลงอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ เราไม่
ยอมหัวเราะอีกเลย เงินก็ไม่ให้รำ ไม่รู้ว่าเกิดอะไร
ขึ้น เราจะทำงานหนักเหนื่อยจนตายตัวแทบขาด
ไปทำไม ในเมื่อเราเองก็ไม่มีลูก มีกันอยู่สองคน
ผัวเมียเท่านั้นในโลกนี้

“เศรษฐีมหาชนิได้ทำลายขนบธรรมเนียมของ
บ้านด้วยการมิดโรงทานที่คงมาตั้งนานแล้วแต่ครั้ง
สมัยบรรพบุรุษ มิดประตู่ใต้หน้าคนจน ตลอดจน
นักบวชทั้งหลาย” ภรรยาหาสนิเล่าต่อไป “คิด

บ้านที่ไม่มีใครเคยออกพันธะไปมือเปล่าเลย กลับมีคฤหาสน์ตายเสียอย่างนั้น ขณะนั้นไม่มีอะไรที่เราสนใจมากยิ่งไปกว่าทอง วันหนึ่งหรือที่เราคงจะขายเครื่องตกแต่งบ้าน ตลอดจนบ้านที่อยู่เพื่อเอาเงินไปซื้อทอง ทำไมเราถึงได้อยากสะสมทองนั้นก็ "ไม่รู้"

ถึงแม้จะรู้เรื่องราวละเอียดอย่างนี้ หมอก็ยังไม่มีปัญญาจะช่วยเหลืออะไรได้ นอกจากบอกว่า "เราไม่มียารักษาโรคอย่างนั้นหรอก ไปลองร้องฎีกาต่อพระราชานุเป็นไร"

"ไม่มีวันหรอก" หญิงนั้นพูดพลางเร่ดน้ำตา "ข้าไม่อยากให้เป็นเรื่องโจษจันกัน" และที่จริงการที่มหาชนเกิดตระหนี่ถี่เหนียวอย่างผิดธรรมดาคนอื่นไม่มีใครรู้ แม้เพื่อนร่วมงานร่วมอาชีพก็ไม่มีใคร เพราะมหาชนยังคงทำงานอย่างขยันขันแข็งอยู่อย่างเดิม ที่เปลี่ยนไปจนถึงเกิดได้ ก็ตรงที่มหาชนคือตามราคาในการซื้อขายอย่างไม่ปรานีเลย และเวลาทำงานก็เพิ่มชั่วโมงงานเรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ แต่แล้ววันหนึ่งก็ได้เกิดเหตุ อันผิดปกติธรรมดาแก่มหาชน นั่นก็คือตอนแรกกลับจากเผ้ามหาราชฯ ซึ่งขณะนั้นประทับในพระราชวังฤดูร้อนนอกเมืองราชฤทธิจะกลับบ้าน มหาชนได้เห็นคนบ้านนอกทำทางพิลึก คนหนึ่งกำลังนั่งของๆบนม้าข้างร้านเหล้าที่จวนจะพังแห่งหนึ่ง ชายนั้นกำลังหัวเราะและร้องเพลงอย่างสบายใจ มีความว่า อยากดื่มเมื่อไหร่ก็ดื่ม อยากร้องเพลงเมื่อไหร่ก็ร้อง

'อ้ายโง่บัดซบ' มหาชนเฝ้าฟังกับตัวเอง 'ดูสารรูปก็ออกยากจนจริงๆ ใจหาเร้ากินคำอย่างนั้น

แล้ว ยังมีกะใจหัวเราะอย่างสบายอารมณ์ร้องเพลงเสียดังถนัดอีก เอ๊ะ หรือจะไม่ไ้คนธรรมดาเสียละมัง อาจจะมีทองซ่อนไว้ตั้งมากมาย บางทีจะมากกว่าของเราก็คงเป็นได้' มหาชนคิดไปคิดมาแล้วก็ได้แย้งอยู่ในใจ 'แต่ถ้าเจ้าคนนั้นมันสะสมทองได้อย่างไรละ มันจะบอกวิธีแก่เราไหมหนอ' มหาชนอดหายใจด้วยความอยากรู้ แล้วก็เฝ้าดูชายผู้นั้นแสดงท่าทีต่างๆ ค่อยไป พลางก็คิดต่อไปอีก

'คนคนนั้นคงจะเดินทางมาไกล เนื้อตัวจึงดูมอมแมม เสื้อผ้าก็เป็นผ้าขรุขระๆ นั้นเอง ข้างๆตัวมีกระเจาดกกับไม้คาน ดูแล้วเห็นจะไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากก๊วนที่มาจากแว่นแคว้นที่ห่างไกลมาที่ข้างถนน มีปลวแห้งเหม็นตั่วๆ กินเกลี้ยงด้วย'

ยังคิด ความคิดของมหาชนก็กระเจิดกระเจิง มหาชนคิดต่อไปว่า 'หรือว่าจะเป็นที่ถูกแคว เทวดาผู้รักษาทรัพย์ ปลอมแปลงร่างมา เขายังว่า เทวดาทำอะไรไม่มีใครรู้ อาจจะจำแลงร่างได้ต่างๆ ไปยังที่ที่ไม่มีใครคาดฝันว่าจะไป เพื่อช่วยเหลือคนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ คุณคน ถ้ารู้แต่รูปร่างบางทีอาจจะคิดก็ได้ พวกเขาน่าจะมีที่ลี้ภัย นุ่งแต่ผ้าผืนนิตเดียว รองเท้าไม่ได้ก็มี คนคนนั้นดูเหมือนก๊วนก็จริง แต่ที่จริงแล้ว คงไม่ใช่ ไม่เช่นนั้นคงไม่มานั่งร้องเพลงสบายใจอย่างนั้นหรอก' คิดดังนั้นแล้ว มหาชนก็ตรงเข้าไปหาคนเมานั่นด้วยท่าทางนอบน้อม กุณิชาเห็นเช่นนั้นก็รีบยักให้มหาชนนั่ง แล้วก็เชิญให้กินเหล้าด้วย เมื่อเห็นมหาชนทำท่าถึงเล กุณินั้นก็ร้องออกมาว่า "อ้าว มาเจอคนเจ้าทุกข์เข้าแล้ว"

มหาชนิไฉนก็ดูที่งานเท่านั้น กลับไปคิดว่า
หมายความว่า ท้าวฤๅษะจะเต็มใจช่วยตน ฉะนั้นเมื่อ
กัมพิ์ค่านับกลิ่นนั้นอีกครั้งหนึ่งแล้ว มหาชนิก็ถามว่า
“นี่แน่ท่านที่เคารพ ในโลกนี้มีอะไรบ้างที่ค
กว่าทอง”

“เหล้าองุ่น” กุฎิตอบ “เหล้ามาก่อนแล้ว
ถึงจะมาถึงทอง”

“แต่จะไปหาทองได้ที่ไหนล่ะท่าน” มหาชนิ
ถาม

“ที่ไหนหรือ ที่ไหนองุ่น” พุดแล้วคนเมานั้น
ก็ทอดร่างเหยียดยาวลงบนม้านั้น พลาทวดเลี้ยงค
ถัน และก่อนที่ชายนั้นจะผลอยหลับไป ได้พิมพ์
ออกมาว่า

“เออ อยู่บ้านนอกนะมันสนุกสบายนา มา
อยู่ในกรุงสิลาปาก เดียวหลงทางๆ แล้วคนในเมือง
ก็ถ้วนแต่ร้ายๆ ทุ้นทุ้ย”

ครั้นมหาชนิกลับถึงบ้าน ภรรยาที่ออกมา
รับถามขึ้นอย่างร้อนร่นว่า “เกิดอะไรขึ้นนะท่าน
ทำไมท่านกลับช้านัก แล้วก็น้ำทำไมเหลืองยังกับ
ฉ่ายเก่าๆ (ตามคำเปรียบของเรา) อย่างนี้ ไม่สบาย
ไปหรือท่าน” มหาชนิพยายามเลี้ยงไม่ตอบตรงตาม

จริง ได้แต่พิมพ์ว่า “เปล้าหรือไม่ค่อยสบายใจ
นิดหน่อยเท่านั้น ปล่อย้ำไว้คนเดียวเถอะ” พุด
แล้วก็เข้าห้องนอนล้มตัวลงนอนบนเตียงส่งเสียง
ครางออกมา จนภรรยาต้องวิ่งเข้ามาดู และเฝ้า
ถามว่า

“เป็นอะไรไป โรคปวดข้อกลับมาอีกหรือ จะ
ให้ช้านวดหลังให้เอาไหมล่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกนะ แต่ว่าแม่คุณเถอะ”
มหาชนิทำเสียงอ้ออยู่ในมุก “ขอเหล้าให้ราตรี
สักหน่อยเถอะ เหล้านี้แหละจะช่วยให้หายโรคได้
ราตรี”

ไฉนสามาร้องขอเหล้ากิน ภรรยา มหาชนิ
แทบไม่เชื่อใจ จึงเกิดสงสัยไม่แน่ใจ จนกระทั่งมหาชนิ
ชวนเข้าๆ อยู่หลายครั้งขอให้ไปซื้อเหล้าที่ร้านเหล้า
จนจะพังร้านนั้นมาให้ นางจึงร้องไห้โฮออกมา
เพราะเงินจะซื้ออาหารกินก็ยังไม่พอ แล้วจะเอาที่ไหน
ไปซื้อเหล้า

“นี่เป็นคำแนะนำของท้าวฤๅษะ ท่านนะนาง”
มหาชนิอธิบาย “เราต้องพึ่งท่าน เอาแน่ของ
เอาไปทำตามที่เขาบอก เรื่องนี้สำคัญที่สุดก็ยกวนะ
อย่าได้เสียเวลาชักช้าอยู่เลย”

* ท้าวฤๅษะ เป็นเทพแห่งทรัพย์ บางทีเราเรียกท้าวเวสสุวัณ การที่เทวดาองค์นี้มีชื่อเรียกได้หลายอย่างนั้นเป็นเพราะเรียกตาม
ประวัติบ้าง ตามอำนาจบ้าง ตามคุณสมบัติบ้าง ที่เรียก เวสสุวัณ ที่จริงชื่อ ไวยุวรรณ (ในภาษาสันสกฤต) เพราะเป็นโอรสท้าววิศณุ
ท้าวฤๅษะเป็นเจ้าเป็นใหญ่อยู่ทางทิศเหนือ และเป็นใหญ่เหนือบรรดาอภัย ราชส และกนิษฐ จึงมีชื่อออกกราบทูลถวาย
ราชเสน่หา กนิษฐ และมยุรา ส่วนที่ว่าเป็นเทพแห่งทรัพย์นั้น คือรักษาทรัพย์ทั้งของมนุษย์และรักษาสมบัติของเทวดา ซึ่งมี
ชื่อเรียกว่า ธนบดี หรือธนธิปติบ้าง นิธินาถ หรือนิธินาถบ้าง

ตามธรรมบาลีกล่าวว่า ท้าวฤๅษะมักสิงอยู่ในโถงที่กลุ่มกตัญญูแก่เรื่องทรัพย์สมบัติ หากจะปรากฏร่างให้เห็น ก็มักจะปรากฏ
ร่างเป็นกนธรรมา แต่รูปร่างพิกลพิการ ก็มิใช่ ๓ ขา มีพื้น ๔ ขี อนึ่งท้าวฤๅษะนี้ไปรศปรานคนวรรณะพ่อค้าเป็นพิเศษ กว
เหตุนี้เมื่อมหาชนิแลเห็นกลุ้มนั้นจึงสำคัญว่าท้าวฤๅษะจำแลงร่างเป็นกนธรรมาบอกสมบัติให้ตน

ยิ่งสามเริ่งให้เร็ว ภรรยาจึงกลับรักซ้ำ เพราะมิได้สงสัยว่า
เรื่องอะไรตามคนดังได้คิดจนมากจนทบทวนได้ว่าเหล่าอาวรักษาโรคปวด
ข้อได้ มีหน้าขายยังบอกว่าเป็นคำแนะนำของท้าวฤๅเดชอีกทีให้กิน
เหล้าที่ร้านเหล้านอกเมืองราชคฤห์นั้น แต่สามีของนางไม่กล้า
เข้าไปกินที่นั่น กลัวคนจะจำได้ แล้วจะต้องเลี้ยงเหล้าคนอื่น ๆ
ฉะนั้นจึงขอให้คนไปซื้อเหล้ามาให้ แล้วให้เอามาวางไว้ใต้ต้น
กระถินด้วย

“ถ้านางรักซ้ำจริงต้องรีบไปนงนาง” มหาชนิกกล่าวเสริม
“เอาเหยือกเหล้าที่ซื้อมาไปซ่อนไว้ในพุ่มไม้ใต้ต้นกระถินนะ อย่า
เลยร้านเหล้าที่นั่นไปเสียละ” เมื่อภรรยาจะออกจากบ้าน มหาชนิก
ถึงแถมท้ายไปอีกว่า “ถ้านางไม่รีบไปละก็ ท้าวฤๅเดชท่านอาจจะนำ
ความลับนี้ไปบอกให้คนอื่นรู้เสียก็เป็นได้ และชุมทองที่ซ่อนไว้นั้นก็
จะหายไป ข้าเรือเหลือเกินว่า ถ้าดื่มเหล้าหมดเหยือกและกินปลา
แห้งแกล้มหมดแล้ว ท้าวฤๅเดชคงจะพาข้าไปพบชุมทรัพย์นั้นด้วยองค์
เองก็เดี๋ยว ฉะนั้นรีบไปเถละ แล้วก็อย่าไปแหวะเวียงคอกกับผู้หญิง
ข้างฟูดข้างบ้านนั้นให้เสียเวลาละ อ้อ อย่าลืมเงินทองด้วย เก็บเอา
ไว้ซ่อนของด้วย ๆ งาม ๆ ให้ตัวเองก็ได้เนนาง”

“เสียสติแน่ ๆ ก็เดี๋ยว” ภรรยาชมมหาชนิกกับตัวเอง แต่ก็ได้
ทำตามทีสามีสั่งทุกประการ และมหาชนิกได้ดื่มเหล้าสมใจ
(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์รวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

พระบรมราชินีนาถ

โดยพระมหากรุณา

โปรดเกล้าฯ พระราชทาน

แม่พิมพ์ศิลปกรรม

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนประทีป ณ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนกกี สี่ เสือแห่งศรี
สมบุรณ์ สวรรพอุดม นิกยา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนันท์ ช.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จางง วังสิกุล ช.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๓๓/๓๖-๓๘ อาคารกริทธิเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๐๓๖

นิพนธ์ อินเดีย

บรรณ พันธ์ไพฑิ

อภินิหารท้าวภูเวร (ตอนจบ)

เมื่อคืนเหล้าไปจนหมดเหลือออกแล้ว มหาชนก็ตรงเข้าไปยังพระราชนัดดาของพระราชาด้วยเหตุที่มหาชนเป็นหัวหน้ากลุ่มพ่อค้าซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี จึงเข้าเฝ้าพระราชาได้ทันที และพระราชาก็ทรงต้อนรับอย่างดี ตรัสว่า

“มีอะไรเกิดขึ้นล่ะ เศรษฐีมหาชนถึงได้มาในยามวกาลอย่างนี้”

“ข้าเจ้ามาเฝ้าท่านก็เพราะเป็นห่วงกังวลใจนอนหลับไม่เป็นสุข” มหาชนทูลพระราชา “ถ้าหากก็เพราะข้าเจ้ามีทองตั้งล้านแท่งอยู่ในบ้าน ข้าเจ้าอยากจะนำทองมาฝากไว้กับพระองค์ ยิ่งเร็วได้เท่าไรยิ่งดี ฉะนั้นข้าเจ้าจะนำทองมาเข้าทูลพระคลังเดี๋ยวนี้ล่ะ”

“ฮะ อย่างนั้น อย่า อย่า” พระราชาทรงร้องห้าม “ทำอย่างนั้นไม่ได้ เงินราษฎรเอามาเข้าทูลพระคลังไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่เอาทองนั้น ทำไมไม่เอาทองของเจ้าออกมาบริจาคตามแต่เจ้าจะเห็นควรล่ะ พ่อเจ้าเคยมีเรื่องเดียวเรื่องแจกทาน เจ้าก็ควรคำนึงรอยตามด้วย”

“ถ้าโปรดเช่นนั้นก็แล้วแต่เกิดพระยะคะ” มหาชนทูลพระราชาแล้วออกมาจากที่เฝ้า “เป็นอันข้าเจ้า

ตกลงใจเด็ดขาดเลยว่าจะเอาทองล้านแท่งมาแจกจ่ายคนอับคตระดับนี้ ข้าเจ้าจะให้คนไปตีฆ้องร้องป่าวให้รู้ทั่วกัน” การที่มหาชนทูลพระราชาเช่นนั้นนับว่าแปลกผิดธรรมดาอยู่แล้ว แต่ที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือพอกลับมาถึงบ้าน มหาชนก็เรียกคนยาม คนเฝ้าประตู คนทำสวน คนใช้และบริวารทั้งหลายในบ้านมาสั่งว่า “ถ้ามีใครรูปร่างหน้าตาเหมือนข้าเจ้ามาในบ้าน แล้วอ้างตัวว่าเป็นเศรษฐีมหาชนเจ้าของบ้านนี้ล่ะก็ เอาไม้ตะบองหวดเจ้าคนลงโลกันนั้นเสีย แล้วก็ขับออกไปให้พ้นบ้านทีเดียว”

ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังงงถามกันว่า “เอ คนนั้นมันจะเป็นใครกันนะ” มหาชนก็อธิบายให้ฟังว่า “มันคงเป็นพวกนักแสดงที่ไม่มีทางทำมาหากินแล้วนะซี พูดแล้วบางทีพวกเจ้าจะไม่เชื่อว่ามันคอยตามซ้ำเติมๆ ไม่ผิดลูกศิษย์กับครู แล้วมันก็เลียนกิริยาท่าทางของข้าจนเหมือน ข้ารู้ก็เพราะข้าแอบเห็นมันในกระงกในพระราชนัดดาของมหาชน มันยืนอยู่ข้างหลังข้าเหมือนกับเงาข้าเองทีเดียว พอข้าหันหลังไปมอง มันก็หายวับไป มันคงแอบซ่อนตัวอยู่ตามเส้าในท้องพระโรงนั่นเอง”

พูดแล้ว มหาชนก็ขึ้นบันไดไปชั้นบน และ

ก็กรรยาอย่างแจ่มใสว่า “นี่
นาง หน้าข้าไม่เหลืองออกแล้วใช่
ไหม เพราะอะไรรู้ไหมละ เพราะ
ข้าไปที่พระราชวังฤดูร้อน และ
ไปได้คำแนะนำดี ๆ กลับมา ว่าวิธี
รักษาโรคผิวหนังนั้นจะต้องบริจา
ทาน นางจะเห็นเป็นอย่างไร”

“ก็ฉันะซีท่าน” กรรยา
สนับสนุน “บริจาคให้มากเท่าที่
ท่านอยากจะบริจาคก็เหี้ยว เพราะ
ว่าท่านเป็นเศรษฐีที่มั่งมีที่สุดใน
ราชคฤห์ ท่านมีเงินทองพอจะ
บริจาคได้แน่ๆ”

“แต่แล้วที่ได้นางเห็นด้วย
กับความคิดข้า แต่ว่าข้าต้องออก
ไปที่บ้านชนบทสักประเดี๋ยวนะ
จะไปปลอมตัวเป็นกบฏ นางต้อง
ดูแลเรื่องแจกทานให้แก่ผู้ขาด
แคลนด้วย แล้วก็อย่าเคืองเรื่อง
ข้าจะออกไปชนบทเลยนะ เพราะ
นี่มันเป็นคำสั่งของท้าวฤเวร เรา
จะละเลยเสียไม่ได้ ที่จริงนี่ก็ไม่ใช่
ครั้งแรกนะที่นางต้องอยู่แต่ลำพัง
คนเดียว”

กรรยามหาชนิตกลงรับคำ
และสัญญาว่าจะดูแลเรื่องแจก
ทานเป็นอย่างดี ตลอดเวลาที่สามี
- (อ่านต่อหน้า 137)

เป็นชื่อมีสิริมงคลและมีเพียง ๑-๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ภรต - (ออกเสียงพระวัด) ผู้คุ้มครองโลก

ภวต - ทมิเกยรติ

ภทรัชย์ - ชัยชนะและโชคมีสิริมงคล

“นิภาพร” ต้องการชื่อนพ หรือพน มีความหมายดี เป็นสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

นพวรรณพ - (ออกเสียงนะพินนพ) ทะเลทั้ง ๘

นพศักดิ์ - ชื่อพระวิษณุ พระศิวะ

พนรณชัย - เครื่องประดับแห่งน้ำ เส้นแห่งน้ำ

“พนทิพา” ต้องการอักษร พ.ณ.ร.ท. ความหมายไม่จำกัด อยากทราบความหมาย “พิจินา”

พิจินา มีคำวจิน หมายความว่า เทียวหา

สืบเสาะ คัดเลือก

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

พัชรภา - โอปอด์ แสงเพชร เหมือนเพชร

พรรณยา - (ออกเสียงพันนะยา) อันพึงพรรณนา หรือวาทภาพ

เรณา - ชื่อผู้หญิง

“พนทิพา” ต้องการอักษร พ.ท.ณ.ร. อยากทราบความหมายของ “บุญจรัตน์”

บุญจรัตน์ หมายความว่า รัตนะ ๕ ประการ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

รุจิมยา - (ออกเสียงรุจิตสะยา) เป็นที่น่ายินดี พึงพอใจ สบายอารมณ์

ทรรศิศา - (ออกเสียงทศิศิศา) อธิบายแล้วแสดงให้เห็นแล้ว

พรพรรณิน - หญิงงาม มีผิวงาม □

อภินิหารท้าวภูเวร - ต่อจากหน้า ๒๓

ไม่อยู่ ดังนั้นมหาชนจึงเรียกคนของตนเข้ามาสั่งว่า

“ไปตามเจ้าพวกดิฉันร้องบ่าวมา ให้มันไปประกาศให้ทั่วกรุงราชคฤห์ว่า ใครต้องการอะไรให้มาที่บ้านข้าแล้วก็เลือกเอาไปตามใจ ระหว่างนั้นข้าจะไม่อยู่บ้านสักสองสามวัน”

ดิฉันร้องบ่าวไปไม่นาน ผู้คนก็แหกกันมายังบ้านเศรษฐีมหาชน แล้วต่างก็กลับไป มีลุงและภรรยา เบี่ยมลงไปด้วยของแจก ที่ภรรยาผู้ใจดีของมหาชน เป็นผู้ดูแลของการอยู่ ในบรรดาผู้ที่มารับแจกทานนั้น มีผู้เช่าทนายของมหาชนคนหนึ่ง อยู่ตรงหัวมุม

บ้านชนบทของมหาชน ต้องการอยากจะได้เกวียนกับวัวเทียมเกวียนสักคู่หนึ่ง แต่แล้วปรากฏว่าไม่ได้เพียงได้เกวียนกับวัวตามต้องการ แต่ในเกวียนนั้นยังมีกระสอบข้าวและพืชอย่างอื่นบรรทุกอยู่เต็มอีกด้วย ชายนั้นเต็มตื่นในความใจกว้างของเศรษฐีมหาชนอย่างยิ่ง เมื่อกลับถึงบ้านก็เล่าแต่สรรเสริญมหาชนว่า “จะหาใครใจดีเท่าท่านเศรษฐีมหาชน เห็นจะไม่มีอีกแล้ว เจ้าพระคุณ ขอให้อายุยืนถึงร้อยปีเถิด วัวตัวงามนี้ของใครล่ะ ก็ของท่าน เกวียนงามหูนี้ของใคร ก็ของท่านอีกนะแหละ ส่วน ▶

กระสอบข้าวเหล่านัก แม่แต่พ่อแม่ข้าก็ไม่เคยให้
ข้าได้สมบัติเหล่านี้จากท่านแท้ๆทีเดียว ข้าเป็น
พระเดชพระคุณเหลือเกิน ท่านเศรษฐีมหาชนิกช่วย
ให้ชีวิตฉันปลายรองข้ามาความสุจริตสมบูรณ์

ขณะที่ชายนั้นพร่ำพรรณนาถึงคุณความดีของ
มหาชนิก ด้วยคำเหล่านั้นก็ไปกระทบหุมหาชนิกที่
สร้างมาแล้วและกำลังเดินวนไปวนมาอยู่รอบๆบ้าน
ชนบทเพื่อให้หายปวดหัว ได้ยินแล้วมหาชนิกอด
แปลกใจไม่ได้ที่ได้ยินชายนั้นเอ่ยถึงชื่อตน ทันใด
นั้นก็นึกขึ้นมาได้ว่า เมื่อตอนที่ตนเมาเหล้าอยู่นั้น
ได้เข้าไปเฝ้าพระราชา และได้ทูลพระราชาว่าจะนำ
ทองคำแท่งมาถวาย ‘ถ้าอย่างนั้น’ มหาชนิกคิดขึ้น
มาด้วยความตระหนกตกใจ ‘พระราชาคงจะเอา
ทรัพย์สินสมบัติของเราออกแจกแก่ชาวเมืองหมดแล้ว
ก็ไม่รู้’ คิดดังนั้นแล้ว มหาชนิกขอให้คนเข้าที่ดิน
นั้นอธิบายให้ฟัง

“อธิบายอะไรกัน” ชายนั้นร้องออกมาอย่าง
แค้นเคือง “เจ้าเป็นใครถึงจะมาเรียกร้องให้เรา
อธิบาย ออกไปให้พ้นนะ เจ้าข้า มา ออย่ามาหลอก
ข้าว่าเจ้าเป็นท่านเศรษฐีมหาชนิกเลย ข้ารู้เรื่องเจ้า
ดีหรอก คนทั่วทั้งราชคฤห์เขารู้เรื่องตลกของเจ้ากัน
หมดแล้ว เจ้าน่ะแสดงกลไม่ผิดหมาจึงจอก ออย่ามา
ลวงข้าเลย ไม่เป็นผลหรอก”

“ถ้าข้าไม่ใช่ท่านเศรษฐีมหาชนิกแล้ว เจ้าคิด
ว่าข้าเป็นใครล่ะ” มหาชนิกถาม

“ไปตามที่ศาลหลวงเถอะไป จะได้ตัดสินเสีย
เลย ข้ารู้กันว่าเจ้าเป็นนักแสดงด้วย เป็นคน
ลวงโลก” ชายนั้นพูดพลางชูกำปั้นให้มหาชนิก “เจ้า

เข้ามาเป็นเงาตามตัวนายข้าแล้วก็เลียนกริยาท่าทาง
ตลอดจนสัมผัสเลย นี่ ออกไปให้พ้นนะ”

แต่ความหาชนิกไม่ยอมไป เมื่อจำได้ว่าทั้งเกวียน
ทั้งตัวนั้นเป็นของตน มหาชนิกตรงเข้าไปยึดเชือก
ลำนวัวไว้ ร้องว่า “เฮ้ย หยุตนะ นี่มันวัวตัวงามที่สุด
ของข้าंना เกวียนนั้นก็ของข้า” ถึงตรงนั้น ชาย
ผู้เข้าที่นาก็ตรงเข้าไปหุดมหาชนิก ปากก็ร้องว่า
“ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าตวัดตก เจ้าคนจอมปลอม มา
หลอกลวงข้าอีกต่อไป” ท้ายที่สุดเลยรวมค้อมหาชนิก
โยนออกไป โดนเข้าอย่างบอบช้ำเช่นนั้น มหาชนิก
จำต้องกลับไปยังบ้านในเมือง เมื่อไปถึงก็แลเห็น
คนกำลังขนข้าวของออกมาจากประตูบ้าน มหาชนิก
ก็เอามือไปยึดคนนั้นไว้คนนั้นไว้ พลางร้องว่า “เฮ้ย
อะไรกันนี่ ปล้นกันกลางวันแสบๆ เทียวหรือเจ้า”
แต่คนที่ถูกยึดกลับสับสนและผลึกมหาชนิกล้มลง แล้ว
พากันร้องว่า “อ้ายคนขี้โกง อ้ายคนลวงโลก”

เมื่อฟกข้าวคำเดียวและเปื้อนโคลนตมมอมแมม
เช่นนั้น มหาชนิกจึงคิดจะเข้าไปพักในบ้านของตน
แต่คนเฝ้าประตูยึดตัวได้ถามว่า “เฮ้ย จะไปไหนกัน”

“ไปห้องข้านะซี” มหาชนิกตอบ

“คุณน้าเจ้านักแสดงนั่นซี” คนเฝ้าประตูทัก
“มันพยายามจะลอบเข้าไปในห้องนายเรา” และไม่
ต้องลำบากคิดพิจารณาอะไรต่อไปอีก คนเหล่านั้น
ก็ผลักมหาชนิกออกไป พร้อมทั้งสาปแช่งตามหลังไป
ด้วย

หมดปัญญาจะทำอะไรได้ มหาชนิกก็ต้อง
โรยกระแจะไปยังพระราชวังฤดูร้อน เมื่อได้เข้าเฝ้า
พระราชา มหาชนิกก็ร้องทูลว่า “ทำไมพระองค์จึง

จงใจจะให้ข้าเจ้าหายนะ คนเมืองราชฤทธิหังเมือง
พากันมากลุมรวมกันอยู่บ้านข้าเจ้าหมดแล้ว

“โอ้ ไม่ใช่เราดังนี้ละ เศรษฐีมหาชน” พระราชา
ตรัส “ท่านเองคงหากที่ตัดสินใจจะแจกทองล้าน
แท่งนั้น ไม่ใช่ท่านเองหรือหรือที่แนะนำว่า
ถ้าเราไม่ยอมรับทองของท่าน ท่านก็จะส่งคนไปตี
ฆ้องร้องนำให้คนมาบ้านท่าน อยากได้อะไรก็ให้
มาเอาไป”

ได้ยินดังนั้น มหาชนก็ถึง พยายามระลึกันถึง
เหตุการณ์เมื่อวันทพบคนเม้าข้างร้านเหล้าจนจะพิ
ษณ ก็ निकออกมาว่ามีใครคนหนึ่งเหมือนตนราว
กับแกะ และเห็นจะเป็นเจ้าคนนั้นละมังที่มาเฝ้า
พระราชา เมื่อนักได้ดังนั้น มหาชนจึงทูลพระราชา
ว่า

“ได้โปรดเอะพะยะคะ ตามที่พระองค์ทรงรู้จัก
ข้าเจ้ามา ก็คงจะทรงทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าเจ้าเป็น
คนประหยัคมีชัยดีเพียงไร ข้าเจ้าไม่เคยเลยที่จะให้
ของใครหรือใช้ของอะไรไปโดยเปล่าประโยชน์แม้
แต่นิดเดียว แล้วจะเป็นไปได้หรือพะยะคะที่คน
อย่างข้าเจ้าจะสุ่ยสุ่ยถึงกับแจกจ่ายทองคลังล้าน
แท่งแก่พวกขี้เกียจ ชะมา หากคุณความดีไม่ได้อย่าง
นั้น ข้าเจ้าแน่ใจเหลือเกินว่าคงจะเป็นเจ้าตัวปลอม
ที่แฝงร่างข้าเจ้ามา ทำให้พระองค์และคนทั้งหลาย
เข้าใจผิด ข้าเจ้าไม่เคยสั่งให้ใครเอาข้าวของเงิน
ทองข้าเจ้าออกแจกจ่ายเลย”

“ถ้าอย่างนั้น” พระราชาตรัส “เจ้าแน่ใจหรือ
ว่าเจ้าเป็นมหาชนตัวจริง ไม่ใช่ตัวปลอม” พระราชา
ทรงสงสัยอย่างนั้นจริงๆ ถึงกับสั่งให้กักตัวไว้ก่อน

แล้วไปเชิญภรรยามหาชนมาพิสูจน์ ถึงคราว
มหาชนตัวจริงแท้ เมื่อมองดูตัวเองในกระจกที่
ประดับทองพระโรง เห็นสารรูปตัวเองแล้ว มหาชน
ถึงกับตกตะลึง เพราะตัวเองก็เกือบจะจำตัวเองไม่ได้
อุทานว่า “เอ๊ะ นี่หรือตัวเรา หัวหยุงเหยิง ตาก
บวมแดง เนื้อตัวมืดมน เสื้อผ้าก็ฉ่ำระดุ้งเอง
ถ้าแมยังมีชีวิตอยู่ แม่เองก็คงจำเราไม่ได้” นอก
จากนั้นยังคิดต่อไปถึงว่า ถ้าเกิดภรรยาเห็นแล้ว
จำไม่ได้ นึกว่าเป็นมหาชนตัวปลอม จะทำอย่างไร
กัน ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของตนจะเป็นอย่างไร ใน
เมื่อกำลังถูกจำแนกแจกจ่ายแก่พวกขี้เกียจ
สิ้นหลังยาวแห่งกรุงราชฤทธิ และเมื่อเสียดสรทรัพย์สิน
สมบัติคลังล้านไปอย่างนั้นแล้ว ยังมีหนทางสะสม
ทรัพย์สินสมบัติเงินทองให้มากยิ่งขึ้นได้อย่างไร ยิ่ง
คิดยิ่งทุกข์ทรมานใจและเสียใจ เลยลมจับแน่นิ่งไป

พอพ้นคืนสติขึ้นมา มหาชนก็เห็นภรรยาลัง
กระซิบบอกว่า “ถ้าข้าทูลพระราชาว่าอะไรละก็
ท่านต้องรับคำเรอไปนะ แล้วสัญญาด้วยว่า ต่อไป
ท่านจะไม่แตะต้องเหล้าอีก” มหาชนก็รับคำ และ
ได้ยินภรรยาผู้บัญชาใจทูลพระราชาว่า

“คนที่เนื้อตัวมอมแมมนี่ไม่ใช่ใครหรือเพคะ
ท่านเศรษฐีมหาชน ถ้ามีของข้าเจ้าเอง ท่านเป็นคน
ใจกว้างที่สุด มีใจที่จะช่วยคนที่ขาดแคลน คิดจะ
อุดหนุนทุนบำรุงกิจการอันสมควรในกรุงราชฤทธิ
อยู่เสมอ มีแต่ข้าเจ้าเท่านั้น” ภรรยามหาชนทำ
เป็นถอนใจอย่างสำนึกผิดทูลต่อไปว่า “ที่เป็นคน
เจ้าอารมณ์ แล้วขี้ระแวง ถ้ามีข้าเจ้าอยากจะ
เอาเงินที่ทำได้ออกบริจาคนิดครึ่งหนึ่งเสมอ แต่

ข้าเจ้าคอยห้ามไว้ เรื่องตัวจริงตัวปลอมมันข้าเจ้ากิดขึ้นเอง หวังจะให้เป็นเรื่องตลก เรื่องเล่ห์วุ่นวายไปอย่างนี้ บัดนี้ข้าเจ้าสำนึกผิดแล้ว และจะไม่ทำอย่างนี้อีก เรื่องบริจาคนเงินทองก็เช่นเดียวกัน ต่อไปนี้ ข้าเจ้าจะเปิดบ้านต้อนรับคนทุกคน และข้าเจ้าในฐานะภรรยา ก็จะยินดีต้อนรับผู้มาเยี่ยมทุกคน ผู้ใดที่อดคิดขัดสนก็จะได้สิ่งของตน ต้องการ ข้าเจ้าจะรวยพอจะบริจาคได้ตั้งล้านๆ ด้วยเดชะบารมีแห่ง ท้าวฤๅษและพระองค์ ขอให้เราทั้งสองจงยินดีบริวารในการบริจาค ทานต่อไปเถิด เรามีกันอยู่เพียงสองคนผัวเมียเท่านั้นในโลกนี้ แล้วเรานำทรัพย์สินสมบัตินั้นไปทำอะไร ถ้าเราจะไม่แบ่งให้คนอื่น เสียบ้าง”

ขณะฟังภรรยาพูด มหาชนก็ผงกหัวเป็นทิวเห็นด้วยกับถ้อยคำ นั้น ทุกคำไป

“ดีเหลือเกิน นางผู้เจริญ” พระราชาตรัส “ที่เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ทั้งๆที่ เราชอบใจนางเป็นอย่างยิ่งก็เคยดู ส่วนสามีของนางนั้น ในกาลข้างหน้าคงจะมีชื่อเป็นที่รู้จักกันว่าเศรษฐีมหาชน ผู้ใจกว้าง”

เป็นอันว่าเศรษฐีมหาชนผู้แสนจะตระหนี่ ได้กลายเป็นเศรษฐี ผู้ใจกว้างไปโดยเหตุดังนี้ สองผัวเมียจึงพากันเชื่ออย่างแน่นแฟ้น ว่า ผู้ที่ใดเปลี่ยนนิสัยใจคอและวิถีชีวิตของตนจนกระทั่งได้เป็นบุคคล ที่คนเมืองราชศฤง์กรกันทั้งเมืองนั้น แท้จริง คือท้าวฤๅษ เทวดา ผู้รักษาทรัพย์จำแลงร่างมานั้นเอง หาใช่กฤติขแมคนนั้นไม่ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกรับยกเว้นในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกร่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมดาก่ออีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาณัติหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ททการ ไปรษณีย์ราชกำหนด ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

พรทิพย์ คำนสนบุรณ

แสดงแบบแต่งกายสมัยสุโขทัย ในงานฉลองครบรอบ ๒๐ ปี สถาการหิรัญพันธ์ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พณีย์ วรธนะประทีป ณ ระนอง
ทัษย์ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภัย

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูณภักดิ์ สันต์ เสือแสงศรี
สมบุรณ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.ม.
สุภทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ธ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบรรณนท์

กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
ยุบล กรธมมงคล ธ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ธ.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารกริทธิเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๓๖

โน้ต อินโคนีเซีย

บรรณ พันธ์ไพฑิ

กระจางแสงกล (เรื่องที่สอง)

กระจางแสงกลตัวนี้คงจะไม่ใช่วัยเดียวกันกับตัวที่เล่ามาแล้ว เพราะเขาว่ากระจางตัวนี้อยู่ที่เกาะบอร์เนียว นิทานเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นที่นั่น ทั้งที่นายอะแคล เคอลิเล่าไว้ว่า

วันหนึ่ง กระจางตัวที่กล่าวถึงนี้ บอกแก่เต่าผู้สหายว่า "เต่าเอ๋ย ข้าจะไปตกปลา"

"แกจะไปตกปลา" เต่าถามขึ้นด้วยความแปลกใจ "ถ้าแกไป ข้าก็อยากจะไปด้วย"

"ข้าก็ด้วย" เสียงดังร้องบอกสหายทั้งสอง

"ข้าจะให้ข้าไปด้วยนะ" ข้าอันดอนสัตว์ทั้งสาม "ข้าจะไปตกปลาอยู่เสมอ"

กระจางผู้คิดไม่รัดข้อ ยอมให้สหายทั้งสามติดตามตนไปด้วยได้ ดังนั้นทั้งกระจาง เต่า และข้าจึงพากันยกขบวนลงทะเลเข้าไปในน้ำตรงไปยังแม่น้ำ วันนั้นเป็นวันโชคดี สหายทั้งสี่ตกปลาได้มากมาย มากเกินกว่าจะกินให้หมดได้ในวันนี้ กระจางผู้หลักแหลมจึงแนะขึ้นว่า

"ปลาที่เหลือกินนี้ เห็นจะต้องย่างเอาไว้ละนะ จะได้เก็บไว้กินในยามหิวข้าหน้า"

เต่า และข้า ต่างก็เห็นด้วย จึงช่วยกันก่อไฟขึ้นที่ริมแม่น้ำนั้น แล้วจัดการย่างปลาส่วน

ใหญ่ที่จับมาได้ ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น ต่างก็ลงความเห็นว่าจะควรไปตกปลาอย่างเมื่อวานนี้อีก แต่กระจางทั้งสองว่า

"ถ้าเราไปกันหมด ปลาที่อย่างไ้ใครจะดูละ เห็นจะต้องมีใครอยู่เฝ้าเสียคนหนึ่งจะดีละมัง"

"ดีแน่" ข้าสนับสนุน "ข้าจะอยู่เฝ้าเอง ลงให้ข้าเฝ้าละก็ รับรองไม่มีใครกล้ามาขโมยปลาของเราหรอก" ข้าคุยโวไปอย่างนั้นเอง เพราะปรากฏว่าขณะที่ข้าเฝ้าปลาอยู่นั้นเอง ได้มีเสียงดังสวบสาบขึ้นในป่า ไม่ช้าก็มียักษ์ตัวใหญ่หามาเดินออกมา พอได้เห็นปลาที่ข้าเฝ้าอยู่ ก็ตรงเข้าไปหยิบกินจนหมดสิ้น แล้วก็เดินกลับไปโดยที่ข้าไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ ทั้งนี้เพราะมิได้แต่ใจกลัวตัวสั้น ครั้นเพื่อน ๆ พากันตกปลากลับมา ข้าจึงรายงานให้ฟังโดยตลอด

"เออเฮ้อ เพื่อนนี่ช่างเป็นยามวิเศษจริงนะ" เสียงสหายของข้าส่งเสียงเย้ยเยาะ "นี่แปลว่าแกปล่อยให้เจ้ายักษ์นั้นมาขโมยปลาไปกินต่อหน้าต่อตา โดยไม่ได้ทำอะไรสักคำนั้นหรือ"

"บ๊อดี้ โว่พวกแกได้เห็นเจ้ายักษ์นั้นเสียก่อน เอะนะ ถึงค่อยว่าข้า" ข้าอธิบาย แต่ไม่มีใครฟัง

เพราะต่างก็หิวเราเขาร้างพร้อม
กันนั้นก็อดขุนมิได้ก็ปลาก
ขโมยกินหมด นับว่าเสียแรงตก
เปล่าๆ แต่เย็นวันนั้นก็ตกปลาได้
มากโขอยู่ ฉะนั้นเมื่อกินกันอย่าง
เฮอร์ค ร่อยค่อนอาหารเย็นนั้น
แล้วจึงต้องย่างปลาที่เหลือไว้
สำหรับนำกลับไปบ้านด้วย และ
ก่อนที่จะออกไปตกปลากันอีกใน
วันนั้นต่างก็ออกเสียงเล็กให้ถึง
เป็นผู้อยู่โยงเผ่าปลา

ถึงถึงกับขึ้นขึ้นไปนั่งบนต้นไม้ เพื่อให้แลเห็นบริเวณนั้นได้
ทั่วและชัดเจน ที่นั่นสงบและเงียบ
เสียงจนถึงเกือบจะหลับ ที่นั่น
เองก็ได้มีเสียงสวบสาบดังมาจาก
พุ่มไม้ข้างล่าง แล้วก็มียักษ์เดิน
ออกมาจากพุ่มไม้ตรงไปยังกอง
ปลาย่าง และกินปลาย่างนั้นหมด
ไม่มีเหลือเลยสักตัว กินหมด
แล้วก็เดินกลับไป

ถึงเห็นแล้วก็หมดปัญญาจะ
คิดวางแผน เพราะยักษ์นั้นมันน่ากลัว
จนทำอะไรไม่ได้ แม้จะร้องก็
ร้องไม่ออก จนเมื่อสหายทั้งสาม
พากันตกปลา กลับมาพบเห็น
เข้า ถึงก็ยังนั่งสั่นกระดุกอยู่อย่าง

(อ่านจากหน้า 139)

กระจงแสนกล — ต่อจากหน้า ๒๓

นั้นด้วยความตกใจกลัว เมื่อสัตว์ทั้งสามรู้เรื่องตลอดแล้ว ก็อดแค้นเคืองไม่ได้ พวกมันพูดว่า “ขึ้นปล่อยไว้อย่างนี้เห็นจะไม่ได้การละ ใครคนหนึ่งจะต้องจัดการการปราบปรามปรามเจ้ายักษ์ชโมยปลานี้ให้ได้”

“ข้าเอง” เต้าอาสา “ด้านข้าจะอยู่โยงเฝ้าเอง รับรองว่าจะไม่มีใครเข้ามาใกล้จนหิบบปลาไปกินได้เลย”

ว่าแล้ว เต้าก็เฝ้ากองปลาอย่างนั้นอย่างระมัดระวังที่สุด จนดึกก็ไม่ได้กะพริบ แต่กระนั้นเต้าก็ห้ามบัญชาสามารถจัดขวางยักษ์ไม่ให้กินปลาอย่างกองนั้นได้ไม่ และเมื่อสหายทั้งสามกลับมา ต่างก็โกรธแค้นเช่นเคยอีก กระจงจึงพูดว่า

“นี่ พวกแกทั้งสามไม่มีบัญชาจัดการกับเจ้ายักษ์หัวชโมยนี้ได้เลยหรือ ข้าจะแปลกใจจริงๆ ที่เดียว คราวนี้ถึงตาข้าละนะ อันที่จริงข้าควรจะอยู่โยงเสียแต่วันแรก ถ้าข้าเฝ้าละแกเอ๋ย รับรองได้ว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไม่มีเกิดขึ้น”

ใคร ๆ ต่างก็กลัวยักษ์และทุกขว้อนไปด้วยกัน มาได้ยินกระจงคุยโวเช่นนั้นอดหมั่นไส้ไม่ได้ พวกมันหัวเราะเยาะให้ ร้องว่า “ถ้าจัดขวางเจ้ายักษ์นั้นไม่ได้ละ เราจะทำอย่างไรกัน แกดัวเล็กกระจอยร่อยเท่านั้นหรือ คิดหรือว่าจะไปทำอะไรยักษ์มันได้”

“ไม่รู้ละ ข้าคิดว่าข้าทำได้แล้วกัน” กระจงตอบ “แต่ก่อนอื่น ไปจัดการขวางปลากันเสียก่อน พรุ่งนี้พอพวกแกพากันไปตกปลา ข้าจะเฝ้าปลาไว้ให้เอง ยิ่งไงๆ เราต้องหอบปลากลับบ้านให้จงได้”

วันรุ่งขึ้น ครั้นนักตกปลาทั้งหลายพากันไป

หมดแล้ว กระจงก็ไปจัดการหาไม้ต้นใหญ่ๆ สักต้น มาทำหลักปักลงไปในดิน แล้วก็ไปเที่ยวหาหอยเอามาสานเป็นวงๆ ได้ ๔ วง แต่ละวงเหนียวและแข็งแรงไม่ขาดง่าย ๆ ขณะที่กำลังสานวงอยู่นึกพอดิได้ยินเสียงสอสาบในน้ำ แสดงให้รู้ว่ายักษ์มาชโมยปลากินตามเคย กระจงเห็นแล้วทำเป็นไม่สนใจ ก็หันหน้าก้มตาสานวงหอยนั้นต่อไป

ยักษ์เห็นเช่นนั้นอดอยากรู้ไม่ได้ ถึงกับถามออกมาว่า “นั่นเจ้าทำอะไรนะ เจ้ากันจิต”

“อ้อ เพื่อนข้าเขาปวดหลังแทบจะตาย” กระจงตอบโดยไม่ยอมเงยหน้าจากงาน “ข้ารู้วิธีแก้โรคปวดหลังนี้ ที่ข้ากำลังทำอยู่นี่ล่ะ”

“เออ น่าสนใจจัง” ยักษ์ร้องก้องจนแผ่นดินสะเทือน “น่าสนใจจริงๆ เพราะข้าเองก็เป็นโรคปวดหลังอยู่เหมือนกัน เจ้าคิดว่าเจ้าจะรักษาข้าได้หรือ”

“ได้แน่ๆ เลยทีเดียว ข้าใช้วิธีนี้ได้มานานัก ตอนนั้นแล้ว ไม่เคยพลาดเลย” กระจงคุยด่าทับพลาวยื่นขึ้น “ถ้าอยากให้ข้ารักษาก็ไปทนนซิ แล้วนอนลง”

ยักษ์ผู้โง่กว่ากระจงดีใจว่าจะได้รักษาวิธีแปลกใหม่ รีบนอนลงดื้อๆ กระจงก็ตั้งว่า

“เอ้า ออกแนบรัดตัว แล้วยกขาขึ้นมาจดอก” ยักษ์ทำตาม แต่ก็อดถามด้วยความอยากรู้ไม่ได้ว่า “เจ้ากำลังจะทำอะไรล่ะ”

“ก็จะนวดให้ท่านไงล่ะ” กระจงตอบ “นี่ก็เป็นวิธีรักษาอย่างหนึ่งเหมือนกัน”

กระจงวิ่งไปรอบๆ ด้วยยักษ์แล้วเอาดวงหทัยกลืนไว้สวมเข้า
ด้วยยักษ์ให้รัดไว้ที่แขนบ้าง รัดไว้ที่ขาบ้าง แล้วก็รัดหทัยให้แน่น
เข้า เมื่อเห็นหทัยรัดด้วยยักษ์แน่นแล้ว ก็เอาปลายหทัยไปผูกไว้
ที่หลังอย่างแน่นหนา ยักษ์ก็จะระแวงภัย เมื่อเห็นกระจงทำเช่น
นั้น แฉ่งใจถามไปว่า

“เจ้าเน่ใจหรือ เจ้าก้นจิล ว่าเจ้ารู้ว่เจ้ากำลังทำอะไรกับข้า”

“เน่ใจของท่าน” กระจงตอบ “คอยเดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้นแล้วก็จะ
รู้เอง” พูดแล้วกระจงก็เดินละไป

ยักษ์พยายามจะลุกตามไปบ้าง แต่ลุกไม่ขึ้น ยิ่งค้นดวงหทัย
นั้นยิ่งรัดแน่นเข้า ค้นไม่หลุดเข้าจึง ยักษ์ก็ร้องลั่น ทั้งตะโกน ทั้งขู่
ทั้งคำราม แด่ดวงหทัยนั้นก็ยังไม่ยอมคลายออก ฉะนั้นเมื่อคณะตกปลา
กลับมาถึง หอบปลามาด้วยมากที่สุดยิ่งกว่าวันอื่นๆ ก็ได้เห็น
กระจงตัวกระจอยร่อนนั่งเจียมเจียมอยู่ข้างต้นไม้ต้นหนึ่ง มียักษ์
ถูกมัดนอนกลิ้งอยู่ใกล้ๆ และยังค้นขลุ่ยขลุ่ยอยู่ตลอดเวลา

ถึงแม้ยักษ์จะมาขโมยปลากินไปมากมายเท่าไรแล้วก็ตาม
คณะตามสัตว์ก็หาได้คิดจะพิฆาตเช่นฆ่ายักษ์แต่อย่างใดไม่ ที่น่าทึ่ง
ยิ่งกว่านั้นก็คือเล่ห์กลของกระจง ต่างพากันถามว่า “นี่แกทำ
อย่างไรนะ เจ้าก้นจิล ถึงได้จับยักษ์มัดไว้ได้แบบนี้”

“ไม่มีอะไรหรอก” กระจงตอบ “เพียงแต่เฝ้าส่องมองนิดหน่อย
เท่านั้น ตัวเราก็เล็ก กำลังวังชาก็สู้ใครไม่ได้ ก็จำเป็นต้องใช้สติ
ปัญญา” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งเงิน ๗ ที่ทำการ
ไปรษณีย์รับค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

๑๒ ส.ค. ๑๑ สมเด็จพระบรม

ราชินีนาถ เสด็จออกหน้าพระที่นั่ง
อัมพรสถาน ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ครบสามรอบนักษัตร เพื่อให้ผู้แทน
องค์การต่างๆ นำถวายพระพร (มีตรา
สมเด็จพระเจ้าฟ้าวิมลราชกุมารโดยเสด็จ)

ศิริพงษ์ พราหมณ์นนท์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แขนก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เหว็ด เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พณิ วรธนประทีป ณ ระนอง
ทษนิ วิไลเลิศ
เชอชื่น ศรียาภย์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนองภักดิ์ สิ้น เลื่อนแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ว.ม.

สภทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สองกัสม โรจนะบานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิภาค

อบส. กรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองศรี

จาง วังสิกุล ร.บ.

ประพนธ์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารศิริกิตติพิทย

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๕๐๕๐๖

โน้ต

อินโคเนเซีย

บรรณ หันดูเลด

กระจางแตนกล (เรื่องที่สาม)

เรื่องของกระจางตัวนี้ หวังคล้ายเรื่องหมา
จึงออกกับแหะในนิทานอีสป ส่วนตอนท้ายไป
คล้ายเรื่องกระต่ายกับจระเข้ในนิทานญี่ปุ่นที่เล่า
ไปแล้ว เรื่องจะไปฟ้องกันเองหรือใครเขาอย่าง
ใครนั่นกำหนดได้ยาก ดังเกิดได้เพียงว่านิทานดิน
ไหนก็มักจะใช้สัตว์กุดในดินนั้น เช่นดินมีกระต่าย
มักใช้กระต่ายเป็นตัวเจ้าปัญญา แต่อินโคเนเซียมี
กระจางรูป กระจางก็เลยได้เป็นตัวเจ้าปัญญา ดังที่เล่า
ไปแล้วทั้งสองเรื่อง

เรื่องนี้เริ่มด้วยกระจางตัวหนึ่ง (อาจไม่ใช่ตัว
เดียวกับเรื่องที่แล้ว) หนะที่วิ่งไปในป่า เกิดไปตก
หลุมพรางที่เขาขุดไว้ลึกแล้วเอาไม้คลุมไว้ข้างบน
กระจางพยายามเป็นที่สุดที่จะหาทางขึ้นจากหลุมนั้น
ให้ได้ แต่ว่าข้างๆหลุมนั้นเป็นโคลนตม ตะกาย
อย่างไรก็ไม่อยู่ กลับตกลงไปอีกหลุมอย่างเงาะตก
กระจางพยายามกระโดดจนตัวลอยเพื่อขึ้นให้พ้นปาก
หลุม ก็ขึ้นไปไม่ได้ เพราะหลุมนั้นลึกยิ่งนัก จน
กระจางเหนื่อยอ่อน จำต้องหยุดพัก

ขณะที่กระจางกำลังนั่งหมอบอยู่กันหลุม แม้จะ
สิ้นหวัง แต่ก็ยังพยายามคิดหาหนทางว่าควรจะทำ
อย่างไรต่อไป ก็พอดีมีข้างตัวหนึ่งเดินผ่านมาและ

ชะโงกหน้าลงไปดูในหลุม เห็นกระจางอยู่กันหลุม
ก็ถามขึ้นด้วยความแปลกใจว่า "อ้าว ก็นิจละ หนะ
เรื่องอะไร ทำไมเจ้าถึงได้ลงไปอยู่กันนั้น"

กระจางรีบตอบขึ้นทันทีทันควันว่า "อะไรทำ
ไม่รู้หรือหรือว่าทำไมจะหล่นลงมาไม่ขึ้นแหละ สัตว์
ทั้งหลายในป่าจะพากันถูกฟ้ากับบีบแบนตายไปหมด
สิ้น พอข้าได้ยินมาอย่างนี้ ข้าเลยต้องลงมาแอบอยู่
กันหลุมนี้แหละ จะได้พ้นภัยฟ้ากับตาย"

"พ่านะหรือจะหล่นลงมา" ข้างตัวโตเสียงเปล่า
มาเสียงกระจาง รีบถามด้วยความคันตระหนก
กระจางก็พยักหน้ารับ ข้าเสริมอีกว่า "แล้วพวกท่าน
ทั้งหมดจะถูกฟ้ากับตาย"

"แล้วจะเกิดเมื่อไหร่กันล่ะ" ข้างถามต่อไป
"ไม่ขึ้นแหละ"

"ถ้าอย่างนั้นให้ข้าลงไปด้วยซิ ก็นิจละ" ข้าง
รอร้อง "ข้ายังไม่อยากถูกฟ้ากับตาย"

กระจางทำเป็นคิดอยู่ครู่ใหญ่ จึงพูดว่า "ถ้าจริง
มีที่เหลื่ออยู่นิดเดียว แทนจะไม่พอสำหรับเราทั้งสอง
แต่ถ้า เขาเถอะ ข้าก็เห็นใจ อยากลงมาก็ลงเถอะ"

ข้างขอบคุนกระจางเป็นที่สุด แล้วก็ใจลงไป
ในหลุมที่มีกระจางนั่งกุดอยู่ทางหนึ่ง พอกระจางเห็น

ข้างย่นดงควเรยบรอยดแล้ว ก

ไดคชนไปบนหลังขร และจาก

หลังข้างในเอง กระงกแผ่นแผ่น

ชนไปยืนอยู่บนปีกหลังมโคโดย

ง่าย คือจากบนกระงกวงคอ

ออกจากท่นไปโดยไม่ได้เหยยว

หลังมาดเถยว่า ข้างจะทุกข

กรรมานและสาปแรงคนอย่างไร

บ้าง

กระงกเดินทางต่อไปจนในท

ศกมาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งซึ่งทงลก

ทงกว้าง ไม่มีทางจะข้ามไปได้เลย

เพราะกระงกย่น้ำก็ไม่ได้ วายน่า

ก็ไม่เป็น แต่จะอย่างไรก็ตาม

กระงกจะต้องข้ามแม่น้ำนี้ไปให้ได้

แต่จะได้อะไรคืนนั้น ต้องคิด

หนัก

ท่นโคนนเอง ความคิดอัน

เฉียบแหลมก็แวบชนในสมอง

ของกระงก กระงกตะโกนขึ้นด้วย

เสียงอันดังเพือว่าร้องไห้จะเร

ทงหลายในย่านนั้นมวชนมกนัก

และก็ปรากฏว่าจระเรื่ออาดูได้ดว

หนึ่งเผลอชนมาถามว่า "ตะโกน

เรียกพวกเรามาทำไมกัน"

"พระราชาส่งข้ามาบอก

ประกาศให้พวกท่านรู้ทงกันว่า

(อ่านค่อนหน้า 143)

อำนาจ มีชัยชนะ
 สัญญา - พร้อมทั้งจะช่วยเหลือ
 ชญาเทพ - เทพแห่งความรั

“เพียรชัย” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมาย
 เกี่ยวกับความเข้มแข็ง มีเกียรติ เดลียวดฉลาด หมั่น

เพียร และคล้องกับนามสกุล
 ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

นฤวัต - (ออกเสียงนระวัต) แข็งแรง
 มากมาย

วิรัช - นักรบ วีรบุรุษ
 ปณัย - ที่ได้รับการสรรเสริญ □

กระจงแสนกล - ต่อจากหน้า ๒๔

พระองค์ประสงค์จะทรงทราบว่า จระเข้ในย่านนี้มี
 ทั้งหมดเท่าไร”

ได้ยินแล้วจระเข้เอาดูโส้นนั้นสำคัญว่าจริง จึงหัน
 ไปบอกจระเข้อื่น ๆ ให้มาชุมนุมกัน ณ ที่แห่งหนึ่ง
 จระเข้เหล่านั้นต่างก็เชื่อฟังพากันมาชุมนุมเป็นอัน
 มาก เมื่อเห็นจระเข้เริ่มมากขึ้นมากมายแล้ว กระจงก็
 พูดทำท่าเป็นคนสำคัญว่า

“เอ้า เรียงแถวต่อกันเข้า จากฝั่งนี้ไปฝั่งโน้น
 เราจะนับ”

จระเข้ก็ทำตามอย่างนอนบ่นอม และกระจงตัว
 น้อยนิดเมื่อเทียบกับจระเข้ ก็โดดขึ้นไปบนหลัง
 จระเข้ทีละตัว โดดไปบนหลังจระเข้ตัวแรกก็นับ
 ‘หนึ่ง’ พอโดดไปบนหลังตัวที่สองก็นับ ‘สอง’ เรื่อย
 ไปจนกระทั่งถึงตัวสุดท้าย กระจงก็ชนฝั่งไปได้โดย
 ปลอดภัย ไม่ได้เท่านั้น ยังหันมาเยยเยาะจระเข้
 ทั้งหลายอีกว่า

“ช่างโง่กระไรนะ เจ้าจระเข้ ได้ยินอะไรก็เชื่อ
 ง่ายๆ ใครให้ทำอะไรก็ยอมทำดี ๆ”

จระเข้ได้ยินแล้วโกรธอย่างหาอะไรเปรียบ
 ไม่ได้ ยิ่งจระเข้เอาดูโส้นนั้นแล้ว ยิ่งกว่าโกรธเสียอีก
 ถึงกับตั้งใจไว้เด็ดเดี่ยวเลยก็เลยว่าจะต้องแก้แค้น

เจ้าก้นจิล กระจงแสนกลนี้ใจงอได้

“เจ้าไม่มาแถวนี้บ้างก็แล้วไป เจ้าก้นจิล ถ้า
 มาเมื่อไหร่ละคอยดูนะ” จระเข้ประกาศทั่วท้องน้ำ
 แล้วก็รอเวลา และในที่สุดเวลาที่รอนั้นก็มาถึงจริงๆ
 คือกระจงตัวนั้นได้มาทรมานแม่น้ำเพื่อจะหาน้ำดื่ม
 จระเข้คอยที่อยู่แล้ว จึงอำพรางกับซากกระจงหมับเข้า
 ให้ไม่ยอมปล่อย

กระจงเห็นเสียท่าเช่นนั้น ก็ยังไม่ใส่ใจ กลับ
 ใช้ความคิดอันว่องไวเอาตัวรอด กระจงไปคว่ำกิ้ง
 กิ้งมันนั้นได้กิ้งหนึ่ง แล้วพูดว่า “นั่นมันราชาเมื่อ
 ไหวเฒ่า มันก็ไม่ได้ต่างหาก ราชาข้ายยังอยู่นี่”

จระเข้มีญานน้อย เชื่อง่าย สำคัญว่าจริง เลย
 ปล่อยซากกระจง แล้วไปจับกิ้งไม้ที่กระจงว่าแทน
 กระจงได้โอกาสก็แผ่นแผ่นไปอย่างรวดเร็วไม่ผิด
 สายฟ้าแลบ ปล่อยให้จระเข้เอา โส้จ้องดูสิ่งที่อยู่ใน
 ปากอย่างงงๆ พอรู้ว่าสิ่งที่ตนคาบไว้คือกิ้งไม้ จระเข้
 ก็หัวเสียยิ่งกว่าเก่าที่ถูกระจงแสนกลหลอกเข้าอีก
 แล้ว

“ข้าจะล่อยคอรอเจ้าอยู่นี้แหละ” จระเข้ให้
 คำมั่นกับตัวเอง “ข้าจะทำให้เจ้าเสียใจที่มัวจะมา
 ใช้เล่ห์กลหลอกข้า”

จระเข้เอาใส่ทำอย่างนั้นจริง ๆ คือล่อยคอปริมอยู่ในน้ำอย่าง
เจียบๆ เจียบเจียนใครๆ เห็นตยงนี้ก็ว่าเป็นขงล่อยน้ำ จระเข้รู้ดี
ว่ากระจงต้องมำหาน้ำกินที่แม่น้ำนั้นอีก ไม่ช้าก็กระจงก็มำกินนั้นจริง
คังคาค กระจงยืนอยู่บนฝั่ง ยังไม่กล้ำลงไป เพราะแเลเห็นจระเข้
ล่อยคอกอยู่ ถ้าจระเข้ยู่ตรงนั้นตรงใด ตรงนั้นกระจงก็ลงไปกินน้ำ
ไม่ได้จะทำอย่างไรวะ กระจงยืนคืดอยู่ครู่หนึ่ง จึงรำพึงออกมาดังๆ ว่า
“เอ๊ นั่นอะไรนะ ดูเหมือนขง อ้อ ไม่ใช่ขงหรือก จระเข้นะ”
จระเข้หึ่งฟ้งกระจงพูด แล้วยิ่งทำตัวให้ขงขึ้น เพื่อจะได้ดู
เหมือนขงจริงๆ

“เออ ขงจริง ๆ นะแหละ” กระจงพูดเองเออเองดังๆ เพื่อให้
จระเข้ได้ยิน “ถ้าเป็นจระเข้ละก็ต้องล่อยตามน้ำ”

จระเข้ตั้งใจเค็ดเค็ดว่า คราวนี้จะไม่ยอมง่าย ๆ เป็นอันขาด
จึงพยายามทำตัวให้ขง นิ่งจนแทบไม่หายใจ

“แต่ว่า” กระจงพูดขึ้นอีก “ถ้าเป็นขงจริง ต้องล่อยทวนน้ำขึ้น
จึงจะถูก”

จระเข้ได้ยินคังนั้นสำคัญว่าจริง และเพื่อให้ดูเป็นขงสมจริง
จระเข้จึงว่ายทวนน้ำไป เป็นอันคดหลุมพรางของกระจงที่ขุดล่อยได้
อีกครั้งหนึ่ง คังนั้นนอกจากจระเข้จะได้ยินเสียงกระจงหัวเราะออก
มาดังสนั่นแล้ว ก็ยังได้ยินกระจงร้องตะโกนตามหลังมาอีกว่า

“จระเข้หน้าโง่ ปล่อยให้ข้าหลอกได้อีกแล้ว ค่อยไปนั้นข้าจะได้
กินน้ำให้สบายเลยทีเดียว” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมกายอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราราคาณิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

กนกวรรณ คำนอุดม

สมเพียร ชาติเอก   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนะประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูหนักดี   สี่ เสือแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม   นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์   ข.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ   ข.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ   ข.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา   ข.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอวงศ์โสภ   โรงนะบรรณนัท

กนก ตามเสน   วิล

แพทย์หญิงอรรพณ   คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงกล   ข.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์   ศิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล   ข.บ.

ประพจน์ ชื่นประสิทธิ์   ข.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารกวีทิศเทพ๒

ถนนประชาธิปไตย   โทร. ๔๐๔๐๖

โน้ต

หน้า

บรรณ พันธ์เพ็ด

เรื่องของแมว

เรื่องหนึ่ง ทำไมเสือจึงเกลียดแมว

ทั้งจริงถึงแมวกับเสือจะมีอะไรคล้ายกัน แต่ก็ไม่น่าจะมียอะไรเกี่ยวข้องกัน เพราะเสือเป็นสัตว์ป่าแต่แมวเป็นสัตว์เลี้ยงบ้าน แต่ข่าวหมาก็ยังหาทางเล่าเรื่องให้เกี่ยวข้องกันจนถึงเกลียดขี้กัน คงหมองคินอ่องเล่าไว้ต่อไป

เรื่องเล่าว่า แม่เสือจะเป็นสัตว์ใหญ่ แข็งแรง และดุเพียงไรก็ตาม เสือก็หาไรสัตว์คล่องแคล่ว ประเปรียวอย่างทีใครๆคิดไม่ ไม่ว่าจะย่างกรายไปไหน เสือมักจะจุ่มง่ามเรื่องร้างจนเป็นที่ขบขันของสัตว์ทั้งหลายทั่วทั้งป่า สัตว์เหล่านั้นต่างพูดจาเย้ยเยาะเสือดว่า "ดูเสือจุ่มง่ามนั้นสิ ไม่ช้าคงอดตายหรือจุ่มง่ามอย่างนี้จะไปจับเหยื่อที่ไหนกันทัน"

เสือได้ยินแล้วก็อดเป็นทุกข์ใจไม่ได้ เพราะตนเองเป็นเช่นนั้นจริง ถ้าหากไม่อยากอดตาย ก็จำเป็นต้องหาทางแก้ไข เสือก็คิดหาช่องทางอยู่ช้านาน ในที่สุดก็นึกได้ถึงแมวผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของตน เสือไปหาแมวแล้วกล่าวว่า

"นี่เนาะ น้องแมว น้องนะหาเหยื่อและจับเหยื่อเก่งงานใครๆเราสู้กัน น้องช่วยสอนให้ทีบ้างสิ หรือ

ยอมตัวเป็นลูกศิษย์ จะอยู่กับน้องและรับไรน้องอย่างขอตรงจรงรักตลอดเวลา ๓ ปีทีเดียว"

เมื่อเสือมาอ่อนน้อมถ่อมตัว ขอเป็นลูกศิษย์อย่างนี้ แมวจะปฏิเสธอย่างไรได้ ดังนั้นจึงเป็นอันว่าเสือได้มาอยู่กับแมวฐานศิษย์กับครู แม้ว่าเสือกับแมวจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน และเสือเองก็มีศักดิ์เป็นพี่ แต่กระนั้นเสือก็นึกถึงความเคารพต่อแมวทุกๆกรณีเขียงศิษย์ก็จะต้องปฏิบัติตามทีเดียว มีการกวาดบ้าน ถูบ้าน ทำกับข้าว ตลอดจนทำธุระกิจต่างๆแทนแมว แล้วก็คอยห้อยตามแมวไปทุกหนทุกแห่งเป็นการเล่าเรียนวิชาและฝึกฝนหาความรู้ความชำนาญไปในตัว พูดที่จริงแล้วเดื่อนับว่าเป็นลูกศิษย์ชนิดพิเศษยอดเยี่ยม แมวเองตอนแรกก็เป็นครูตัวเศษไม่แพ้กันเหมือนกัน

แต่ต่อมาเมื่อเห็นลูกศิษย์เก่งอย่างนั้น ครูก็จะใจไม่ดี กลัวลูกศิษย์จะเก่งเกินครูไป แมวนึกในใจว่า

"นี่ถ้าเสือลูกศิษย์เราอ่านวิชาอายุ รุกฉวิธิต่างๆที่เราสอนไปจนจบทุกสิ่งทุกอย่าง เสือมีเก่งกว่าเราไปหรือ เพราะเสือแข็งแรงกว่าเรา ตัวรึกใหญ่กว่าเรา ไม่ได้ ไม่ได้ จะสอนให้รู้ทุกอย่างไม่ได้"

คิดดังนั้นแล้ว แมวก็ระยิกกลักรู้ได้อย่างหนึ่ง

ไม่ยอมสอนให้เชื่อโดยเสียเองก็
หาไม่ งานกระทั่งเวลาฝึกฝน
เล่าเรียนจนจะยุติลงแล้ว เชื่อ
จึงเข้าไปตามแนวอย่างการจะ
นอนบ่นว่า "ข้าแต่ท่านครู
บิดนข้าพเจ้าได้ฝึกฝนเล่าเรียน
ทั่วถ้วนทุกประการแล้วหรือยัง"

"เรียนจนจบหมดทุกอย่าง
แล้ว" แมวมุสาตอบ เชื่อได้ยิน
แมวยืนยันเช่นนั้น ก็แสดงความ
ขอบคุณ แล้วก็ลาจากไปด้วย
หัวใจเบิกบาน

เมื่อเชื่อจากครูมาแล้ว ก็มา
ทดลองวิชาที่ตนได้ร่ำเรียนมาจาก
แมว แต่ไม่ว่าเชื่อจะไปหาเหยื่อ
ที่ไหนเมื่อไร เป็นผิดหวังทีนั้น
เมื่อนั้น ครึ่งหนึ่งพอเชื่อหมอบ
จะกระโจนใส่แมกวาง แมกวาง
ยังกับจะรู้ตัวล่วงหน้าว่าอันตราย
มาถึงตัว จึงวิ่งหนีไปเต็มสติกำลัง
จนเชื่อตามไม่ทัน อีกครึ่งหนึ่ง
เชื่อเตรียมกระโจนเข้าใส่ตัว ตัว
ก็รู้ตัวทันจึงหนีเอาตัวรอดไปได้
อีก เชื่อพยายามทบทวนหลักวิชา
ที่ตนเล่าเรียนมาจากแมวว่า

"ซ่อนตัวให้ดี แล้วลงมือ
ทันทีอย่าให้เหยื่อรู้ตัว"

(อ่านต่อหน้า 142)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)
 รณวิท - (ออกเสียงรณวิท) ร่าเริง
 รามิด - ชื่อพระกามเทพ ชื่อผู้หนึ่ง
 รวิเทพ - พระอาทิตย์

เป็นศรีแก่ตัว

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)
 รัตนิน - ที่มีหรือได้รับของขวัญ
 รติรา - ที่รวดเร็ว ว่องไว
 รุจิรา - สว่างแจ่มจ้า หวาน เป็นที่สม
 อารมณ์

“รัตนิน” ต้องการอักษร ร.น.น. หรืออะไรก็ได้
 สุดแต่จะเห็นเหมาะสม ขอให้เขียนชื่อเล็กๆ น่ารัก

□

□

เรื่องของแมว - ต่อจากหน้า ๒๔

“เอ เราคิดว่าเราซ่อนตัวอยู่หลังกอไม้หน้าทึบ
 นั้นเป็นอย่างดีแล้วนี่นา” เสือรำพึงอย่างสนเท่ห์ใจ
 “แต่แล้วทำไมทั้งกลางวันทั้งกลางคืนก็รู้เลยว่าเราซ่อนอยู่ที่
 นั้น” เสือพยายามคิดใคร่ครวญทุกแง่ทุกมุม พร้อม
 กันนั้นก็หมอบต้งท่าจะกระโจน ทันใดนั้นเอง เสือก็
 นึกได้ว่า

“อ้อ เจ้าหางเจ้ากรรมของเราเอง มันบัดไป
 บัดมาดั่ง พับ พับ อย่างนั้นเล่า เจ้าพวกเหยื่อถึงได้รู้
 ตัวทัน พวกมันจึงหนีหมด”

คิดไปคิดมาอดโกรธแมวไม่ได้ “นี่เป็นเพราะ
 แมวขี้โกงทรยศมันแหละ” เสือร้องคำรามออกมา
 อย่างแค้นเคือง “มันไม่สอนให้เราบัดหางเบาๆ ไม่
 ให้มันเสียง” ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น เมื่อนึกถึงว่า ตนขาด
 ไหวพริบเอง เคยเห็นแมวตอนออกหาเหยื่อไม่รู้ตั้ง
 กี่ครั้ง แต่ไม่เคยจดจำเอามาใช้เลยว่าขณะซ่อนอยู่นั้น
 ต้องบัดหางเบาที่สุดจนไม่ให้มีเสียงอะไรได้เลย แต่
 อย่างไรก็ตาม เสือก็ยังอดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่า ถ้า
 แมวเห็นตนขาดไหวพริบเช่นนั้น ก็ควรจะสอนให้
 แต่แมวก็นั่นสอน ฉะนั้นจะให้มันบดข้อไปอย่างไร

ได้ เสือจึงตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า

‘ขอให้ได้พบแมวอีกทีเถอะนา ไม่ว่าจะทำ
 ไหนละ จะกินเสียให้เรียบเทียว แม้แต่ซีกไม่ให้
 เหลือ’

นับแต่นั้นมาเสือก็นั่งหน้าหาแมวเรื่อยไป แต่
 แมวนั้นก็ฉลาดชั้นครูจะให้เสือบ่ง่าย ๆ ก็ผิดไปละ
 ไม่แต่จะหาตัวแมวไม่พบ แม้แต่ชี้แมวใครก็หาไม่พบ
 แมวจะต้องคุ้ยดินคุ้ยขี้เสือกินกลับได้อย่างเรียบร้อยทุก
 ครั้งไป ชื่นเชิงอย่างนั้นจึงทำให้แมวเอาตัวรอดได้
 ครอบงำทุกวันนี้

เรื่องที่สอง ลูกไก่กับแมวแก่

แมวแก่ตัวในเรื่องนี้ไม่อึกแถมเหมือนแมว
 บรรพบุรุษตัวที่กล่าวไว้ในเรื่องข้างต้น เพียงแค่
 เสือลูกไก่จามก็ตกอกตกใจ วิ่งหนีกระเจิก
 กระเจิงไป เรื่องเล่าไว้ว่า

ยังมีลูกไก่ตัวหนึ่ง วันหนึ่งพูดกับแม่ของตนว่า
 “แม่จ๋า แม่ช่วยทำขนมให้ลูกกินบ้างสิจ๊ะ” แม่ไก่
 ได้ยินลูกขอให้อาหารมัน ก็ไม่ขัดข้องอะไร รับ

การวิวาห์มาเตรียมข้าวของเครื่องใช้ แม่ไก่ไข่
ลูกไก่ไปเที่ยวหาเศษพื้นที่คนเขาทิ้งๆไม่ใช้แล้ว เอา
มาคั่วไฟ ลูกไก่ก็จัดแจงไปยังครัวของบ้านข้างๆ แต่
ว่าเป็นคราวเคราะห์ของลูกไก่ ขณะที่กำลังจิกเศษ
พื้นที่เพื่อรวบรวมเอาไปให้แม่ของตนอยู่นั้น แมวแก่
ตัวหนึ่งในบ้านนั้นก็โผล่มาเจอเข้า เห็นเป็นลูกไก่
ตัวน้อยๆเช่นนั้น แมวแก่ก็ซุ่มพู่ๆ ทำท่าว่าจะกิน
ลูกไก่เสียให้ได้ ลูกไก่ตกอกตกใจไม่มีสติ จึงจะถ่า
ละลักอ่อนวอนแมวแก่ว่า

“โอ๊ย กลัวแล้วจะ บ้าแมวจำ บ้าปล่อยหนูไป
เถอะ หนูจะได้เอาเศษพื้นที่ให้แม่ทำขนม พอสุก
แล้วหนูจะได้แบ่งเอามาให้บ้านข้างๆละ”

“จริงหรือ เจ้าลูกไก่ ถ้าเอาขนมมาให้ข้ากิน
จริงๆลูกก็ไปได้ ถ้าไม่อย่างนั้นละเป็นได้เห็นกันเดียว
นะเจ้า”

ลูกไกรับรับคำแข็งขันแล้วก็ขนพื้นที่เอาไปให้แม่
เมื่อเล่าให้แม่ฟังเรื่องพบแมวแก่ในครัวบ้านข้างๆ
นั้น แม่ไก่ก็พูดขึ้นว่า

“อย่าเป็นทุกข์ไปเลยลูกเอ๊ย แม่จะทำขนม
อันใหญ่ๆให้ใหญ่พอกินทั้งลูกกับแมวแก่นั่นทีเดียว”

พูดแล้วจึงจัดแจงทำขนม ไม่ช้าขนมก็สุก ส่ง
กลิ่นหอมหวานชวนกินยิ่งนัก พอแม่ส่งให้ลูกไก่ ลูกไก่อ
ก็ตั้งหน้าตั้งตากินไม่ยอมวาง แม่แม่จะเตือนอยู่
ตลอดเวลาว່ว่า

“อย่าลืมแบ่งเอาไปให้แมวแก่นั่นละลูก”
ลูกไก่อึ้งแสนตระกละนั้นก็ทำหุวนลมเสีย ทั้งเพราะ
ขนมของแม่ไก่อร่อยเหลือเกิน ถึงจะตั้งใจแบ่งเอา
ไว้ก็ตั้งใจไปไม่ได้ตลอด ในที่สุดขนมก็หมดไม่มีเหลือ

แม้แต่คนเดียว พอรู้ตัวว่าขนมหมดแล้ว ลูกไก่อีร้อง
บอกแม่ไก่อ่า

“แม่จำ หนูกินขนมหมดเกลี้ยงเลย ทำอย่างไร
ดีละจะ”

“เด็กอะไรตะกละอย่างนี้” แม่ไก่อึ้งลูก

“บางทีแมวแก่นั่นจะลืมนไปแล้วละมัง” ลูกไก่อ
พยายามพูดปลอบตัวเอง “หรือไม่ก็อาจจะไม่มา
หรือไม่ก็ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน” พอพูดมาถึงตอนนั้น
ลูกไก่อีกเห็นแมวแก่นั่นเดินตรงเข้ามาหาพอดี เห็น
แล้วลูกไก่อีก็ร้องออกมาด้วยความตกใจกลัวไม่ได้

“ว้าย ตายแล้ว แมวแก่นั่นมาแล้ว ทำอย่างไร
ดีละ”

“ตามแม่มาทางนี้ ลูก” แม่ไก่อีร้องบอกลูก
ขณะที่แผ่นพรวดเข้าไปในครัวบ้านข้างๆ ลูกไก่อีรับ
ตามแม่ไปดิดๆ พอถึงครัวนั้น ทั้งแม่ไก่อีลูกไก่อีมองหา
ที่ซ่อน แต่ทั้งครัวไม่เห็นมีที่ไหนจะซ่อนตัวได้ มีแต่
โถ่งดินเปล่าโอบเดียว ที่ใหญ่พอจะเข้าไปซ่อนอยู่ได้
ทั้งแม่ทั้งลูก

ทันใดนั้นแมวแก่ก็วิ่งตามมาถึงครัวพอดี พอมา
ถึงทั้งแม่ไก่อีและลูกไก่อีหายไปเสียแล้ว ทำให้แมวแก่
อดหัวเสียไม่ได้ ปากก็ร้องว่า “ขนมของข้าอยู่ที่ไหน”
ส่วนตาก็สอดสายหาเหยื่อของตน พลังซุ่มค้ำรามต่อ
ไปว่า “ถ้าเจอละข้าจะกินเสียทั้งแม่ทั้งลูกทีเดียว”
แต่หาอย่างไรก็ไม่พบ แมวแก่เชื่อแน่ว่า “อย่างไร
เสียก็ต้องอยู่ในครัวนี้ละ เพราะครัวนี้มันมีทางเข้า
ออกอยู่ทางเดียว มันวิ่งเข้ามาแล้วยังไม่ได้วิ่งออกไป
มันก็ต้องคงหาที่ซ่อนอยู่ในนี้แหละ ไม่ช้ามันก็จะ
ต้องออกมาจากที่ซ่อน” คิดดังนั้นแล้ว ก็นั่งเฝ้า

อยู่ตรงประตู รอให้แม่ไก่และลูกไก่ออกมาจากที่ซ่อน
ส่วนแม่ไก่และลูกไก่ที่ซ่อนตัวอยู่ในโถงดินใบนั้น ครั้นรู้ว่า
แมวแก่งแงงเข้าอยู่ตรงประตู ก็กลัวจนเนือตัวถัน ทนไคนั้นเอง
ลูกไก่ก็เกิดรู้สึกอึดอัด รีบกระซิบบอกว่า “แม่จ๋า หนูจะจาม”

“อะ อย่าจามลูก อย่าทำอย่างนั้น” แม่ไก่ห้ามลูก “เดี๋ยวนี้แมว
แก่งแงงมันไต่ย่นเข้า มันจะรู้ว่าเราซ่อนอยู่ที่นั่น”

ลูกไก่อึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วก็กลับกระซิบบอกแม่อีกว่า “ขอจาม
สักหน่อยเถอะ แม่จ๋า”

“ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด” แม่ไก่อึ้งย่น

ลูกไก่อึ้งยอมส่งบ๊อง แต่แล้วก็กระซิบบอกแม่ไก่อึ้งอีกว่า “ขอ
จามสักนิดเถอะแม่ กลืนไม่ไหวแล้ว”

แม่ไก่อึ้งปัญญาไม่รู้อะไรห้ามอย่างไรได้ จำต้องออกปากอนุญาต
ว่า “เออ” ไม่ทันขาดคำลูกไก่อึ้งจามออกมาเสียงดังสนั่น เสียงจาม
ของลูกไก่อึ้งดังจริง ๆ ครั้งเดียวจนโถงใบนั้นแตกออกเป็นสองเสียง ทำให้
เห็นตัวแม่ไก่อึ้งกับลูกไก่อึ้งที่ซ่อนอยู่ในนั้นได้ถนัดชัดเจน ยืนยันว่าเป็น
บุญที่เสียงจามกับเสียงโถงแตกนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนแมวแก่ง
ตกใจคิดว่าเสียงจามกับเสียงโถงแตกนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนแมวแก่ง
ตกใจคิดว่าเสียงจามกับเสียงโถงแตกนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนแมวแก่ง
แม่ไก่อึ้งเลยออกจากครุวันนั้นไปได้โดยสะดวกและปลอดภัย มีลูกไก่อึ้ง
เดินตามหลังมาอย่างสง่าภาคภูมิใจ นึกอวดแม่ในใจว่า ‘นี่ไม่ใช่
เพราะฝีมือจามของหนูหรือถึงได้รอดพ้นแมวแก่งวันนั้นมาได้’ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมดากอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ฐานคติหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์รัฐบาลนั้น ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

กรณีการ ชูสุวรรณ

แสดงแบบแต่งกายสมัยอยุธยาชุดคัน ในงาน
ฉลองครบรอบ ๒๐ ปี สถาปนาพิพิธภัณฑ์
ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
พณี วรธนประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูหนัก สีส เสือแสงศรี
สมบรณ สรรพอุดม นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สว่างโกสุม โรงนรบรรณห์

กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล
อุบล กรธมมงคล อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองศรี
จางง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศิริกฤตเทพ ๒
ถนนประราธิปไตย โทร. ๘๘๘๓๖

เรื่องของเสือ

ทำไมจึงไม่มีเสือในเกาะบอร์เนียว

เสือของหมาเรื่องที่แล้วได้ชวกับแนว แต่เสือของอินโดนีเซีย ได้ชวกับกระจองแนกกล
อีก ค้างที่นาอะแคลเคลอเลียเล่าตามนิยายเก่าแก่พื้นบ้านว่า

ถึงแม้ในเกาะชวา สุมาตราและเกาะอื่น ๆ ใน
อินโดนีเซียอีกมากมายหลายเกาะจะมีเสือขี้น
คำรามอยู่ทั่วไปในป่า แต่ในเกาะบอร์เนียวแล้ว ไม่
ว่าป่าไหนๆจะไม่มีใครเคยพบเสือเลยแม้แต่ตัวเดียว
ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เล่ากันว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ราชาแห่งเสือที่เป็นเจ้า
เป็นใหญ่อยู่ในป่าเกาะชวา มารู้อาหารของพวก
คนกำลังอดคึดขาดแคลนและหายากเร่ร่อนทั่ว
เป็นเช่นนั้นต่อไป คนและเสืออื่นๆในปกครองจะต้อง
อดตายกันหมด ราชาแห่งเสือจึงจำเป็นต้องหาวิธี
แก้ไข และวิธีง่ายที่สุดก็คือขโมยเอาจากบ้านใกล้เรือน
เคียง และที่เหมาะที่สุดก็คือเกาะบอร์เนียว ดังนั้น
ราชาแห่งเสือจึงจัดการคัดเลือกสมุนเสือตัวเอกๆ
ของตนนำคำสาปมายืนแก่ชาวเกาะบอร์เนียวว่า
ชาวเกาะบอร์เนียวจะต้องส่งอาหารให้แก่ราชาแห่ง
เสือเกาะชวา มิฉะนั้นแล้วราชาแห่งเสือจะกรีธาทัพ
มายึดเกาะเสีย

ทุกผู้นำคำสาปของราชาแห่งเสือเดินทางรอน

แรมข้ามทะเลมาตั้งนานกว่าจะได้ขึ้นฝั่ง ครั้นขึ้นฝั่ง
ได้ก็มีอาหารทะเลปลดกกระป๋อง ฝรั่งรอนทั้งอ่อนเพลีย
แต่กระนั้นก็ต้องดำเนินการไปตามคำสั่ง ก่อนอื่น
ต้องพยายามหาราชาแห่งเกาะบอร์เนียวให้ได้เสีย
ก่อน แต่สุดท้ายจากข่าวจะค้นหาตัวราชาแห่งเกาะบอร์
เนียวสักเท่าใดก็หาพบไม่ จนจะสิ้นความพยายาม
อยู่แล้ว ก็บังเอิญให้ทูตของราชาแห่งเสือเกาะชวา
มาเจอกระจองแนกน้อยนิดเจ้าตัวหนึ่ง ทูตจึงถามว่า
“กัณจิด ราชาของเจ้าอยู่ที่ไหนนะ เรามีเรื่อง
สำคัญจะแจ้งให้ทราบ”

“กำลังล่าเหยื่ออยู่” กระจองตอบ “เรื่องสำคัญ
ที่ท่านว่านั่นมันเรื่องอะไรกัน”

“เรานำคำสาปจากราชาของเรามาแจ้งแก่ราชา
ของเจ้าให้ขอมแพ้เสียดีกว่า หากเราไปพบราชาของเจ้า
เถอะ เราจะโค่นดาสนั่น”

ได้ยินดังนั้น กระจองต้องหยุดคิด แต่ความเจ้า
ปัญญาของกระจองทำให้ไม่ต้องเสียเวลาคิดนาน
กระจองรีบบอกแก่ทูตจากชวาว่า

“ถ้าอย่างนั้น ทำอย่างนี้
หรือ คือท่านเดินทางมาไกลยัง
เห็นเหนื่อยอยู่ ท่านพักได้หรือไม่
นี้ให้สบายเสียก่อน แล้วเอา
สาธน์นั้นให้ข้าถือไป ข้ารับรอง
ว่าจะหาราชาของข้าให้พบและ
ยื่นสาธน์จนถึงมือโดยด่วน แล้วก็
จะคอยนำคำตอบมาให้ท่าน”

ทูตจากขวามองคูหนาก็น้อย
ครู่หนึ่งเป็นการหาหรือ แต่แล้ว
เพราะอากาศที่เกาะบอร์เนียว
ร้อนจัด จนต่างก็อ่อนระโหยไป
ตามๆ กัน จึงพยักหน้าเป็นการ
ยอมตกลงให้กระงทำตามที่เสนอ
แนะไว้ แต่ก่อนจะปล่อยให้
กระงถือสาธน์ไป ทูตจากขวาได้
กำชับกำชากระงว่า

“ตกลง กันจิต แต่ว่าเจ้า
ต้องรีบไปรีบมานะ ไปบอกราชา
ของเจ้าด้วยว่า ราชาแห่งเดือ
ทั้งปวงต้องการอาหารเป็นจำนวน
มากซึ่งเราจะบอกรายละเอียดให้
ภายหลัง ต้องส่งให้เรากันทีด้วย
ไม่เช่นนั้นแล้ว ราชาของเราจะ
กรีธาทัพมาเหยียบย่ำบ้านเมือง
ของเจ้า อ้อ ยังมีอีก...” ทูตนั้น
พูดพลางก้าวเท้าออกไปข้างหน้า
จนแทบจะเหยียบกระงด้วยน้อย
นั้นตาย (อ่านต่อหน้า 141)

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย) น้อย

อนนัยจิต - ใจเดียว ไม่เป็นอื่น
สเจษฎ์ - คล่องแคล่ว มานะพยายาม

จิต อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมายว่า ตลาด
เข้มแข็งดี มีพยางค์เดียว (พยางค์ชื่อ เศรษฐ์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ชัช - นักรบ
ชยนต์ - (ออกเสียงชยณ) ที่มีชัยชนะ
ชญทวิ - (ออกเสียงชยต) ความฉลาด

ม. ทิพยานนท์ ต้องการอักษร ม. และจะให้เป็น
ศรี เป็นเดช

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (ชาย)

มนชัย - (ออกเสียงมะนะวัน) ทำให้ใจ
เปลितเปลิบยินดี
มณินทร - หรือมณินทร์ (ออกเสียงมะนิทอน
หรือมะนิ) เพชร
มารุเทพ - เหมือนเทพแห่งลม ชื่อภูเขา

อรพินท์ ต้องการอักษร ส.ว.ม.ย. เป็นชื่อง่ายๆ
สั้นๆ พื้ดวชื่อจรรยา

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ศรียา - ความสุข ความเจริญรุ่งเรือง
ศรีกฤษณ์ - ชื่อพระกฤษณะ
สมมัย - ที่มีกำเนิดเสมอทน

ประไพศรี ต้องการอักษร ข.ด.พ.ญ. มีความหมาย
ว่ามีความรู้ดี มีบุญวาสนา เป็นมงคล มีศรีมีเดช ขอ
ให้เป็นชื่อเรียบๆ เรียบง่าย

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

พัชญา - (ออกเสียงพัชชะยา) รู้เรื่องน้ำ
มหาสมุทร อากาศ
พสุชา - เกิดจากทรัพย์
ชีวัลลภ - (ออกเสียงชีบพะวัน) ไม่เลาชนิตหนึ่ง

เพ็ญ ต้องการนามสกุลที่แสดงถึงความดี มีคุณธรรม
และความสามารถ

หงส์สุชน - วงศ์คนดีมีเมตตากรุณา
สมิษฐกุล - (ออกเสียงสุมิตตะกุล) สกุลของ
ผู้ปกครองแคล้ว ขยันขันแข็งที่สุด

* นักล้าดิค รามิด - ชื่อพระกามเทพ ไม่ใช่ พระกามเทพ

□

□

เรื่องของเสือ - ต่อจากหน้า ๒๔

แล้วพูดต่อไปว่า “เฮ้! เอาตั้งนี้ไปให้ราชาของเจ้า
ด้วย เป็นเครื่องหมายแสดงอำนาจยิ่งใหญ่ของ
เจ้านายเรา” พุดจบก็ตั้งหนดเสือออกมาเดินหนึ่ง
ขึ้นให้กระเจงนำไป ช้ายังส่ายอีกว่า

“หนดเดินขึ้นคังมาจากหน้าราชาของเราเทียบ

นะ ราชาของเราตั้งออกมาเองทีเดียว เป็นการแสดง
ให้รู้ว่าพระองค์ทรงพระกำลังแค่ไหน”

กระเจงรับหนดราชาแห่งเสือมาถือไว้ แล้ว
ร้องเสียงแหลมออกมาว่า “แม่เจ้าไฉ่ ไฉ่ใหญ่จัง
ราชาของท่านน่ากลัวจะทั้งแข็งแรงทั้งดุ”

“ไปเถอะ รีบไป” ทูตจากชาวออกคำตั้ง
“เราจะคอยที่นี่ อย่าข้านักนะ”

กระเจงจิงฉะไปโดยเร็ว จึงไปพลาทกคิดไป
พลาทว่า ‘ถ้าราชาแห่งเสือทั้งปวงในชวาต้องการ
อาหาร อาหารนั้นจะเบ็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเนื้อ
สัตว์ แล้วเนื้อเราก้เบ็นเนื้อสัตว์ สัตว์อื่นๆ ใน
บอร์เนียวก็เบ็นสัตว์ให้เนื้อเป็นอาหารทั้งนั้น ถ้า
ราชาแห่งเสือเกาะชวากษัตริย์พม่าก็จะทำลายพวก
เราพินาศสิ้น แล้วก็จะมาครอบครองเกาะบอร์เนียว
ด้วย เรื่อนั้นเราต้องคิดให้’

กระเจงจิงฉะไปตามม้า ข้ามลำธารละหาน
ห้วยมาหลายต่อหลายแห่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง
ไปไม่เสียงดังกัน กระเจงจิงฉะอดสายตาไปเห็นเม่น
ผู้สหายเจ้า พอเม่นแลเห็นกระเจงก็ถามว่า “อ้าวจะ
รีบไปไหนกันล่ะ กันจิล ร้อนๆ อย่างนั้นวิ่งเร็วๆ ไป
ทำไมกัน”

“มีเรื่องเบ็นห้วงน่ะซี เออ...แต่ว่ามาพบแก่คิด
แล้ว เห็นจะพอช่วยแก้ปัญหาก็ได้ละกระมัง” เมื่อ
เห็นเม่นทำหน้าสงสัย กระเจงก็พูดต่อไปว่า “ขอรับ
แก่คิดก่อนเถอะนะ เจ้าเพื่อนยาก ชนของแกนั้นละจะ
ช่วยเกาะบอร์เนียวของเราทั้งหลายให้พ้นภัยได้”

“ได้ เบ็นไรไปล่ะ” เม่นตอบ “เพียงชนอันเดียว
ทำไมจะสละให้กันจิลเพื่อนรักไม่ได้ แต่ว่าจะไม่บอก
ให้รู้บ้างหรือว่าจะเอาไปทำไม”

“ไว้ทีหลังค่อยรู้” กระเจงตอบ “นี่แก่ชางเบ็น
เพื่อนศิริมึงๆนะ แล้วก็จะช่วยบ้านเมืองเอาไว้อีก
อีกด้วย”

พูดแล้วก็กระโดดเผ่นลี้จากไป คาบชนเม่นไว้

ในปากด้วย กระเจงจิงอย่างรวดเร็วเต็มฝีเท้ากลับไป
ยังที่ที่ทูตเสื่อจากชวาคอยอยู่ ทูตเหล่านั้นเดินกลับไป
กลับมามีท่าทางดูและกังวลใจ พอเห็นกระเจงกลับมา
ทูตอาวุโสที่สุดในที่นั้นพูดอย่างฉุนๆขึ้นว่า

“เฮ้อ เฮ้อ ไปเสียตั้งนานทีเดียว”

“ก็ข้าต้องไปเที่ยวหาราชาของชานะซี” กระเจง
ตอบอย่างกระหืดกระหอบ “แล้วก็ต้องคอยจนกว่า
จะค้นบรรทม คอยเข้าเฝ้า แล้วก็ต้องคำตอบนำมา
ส่งให้ท่านนี่ไงล่ะ”

“อะไรล่ะ” ทูตพากันถาม “เจ้าบอกราชาของ
เจ้าถนัดหรือว่าราชาของเราตั้งมาว่าอย่างไร”

“ราชาของชาติเรื่อว่า ดิละ เจริญให้ราชาแห่ง
เสือเกาะชวามาสู้กับเรา แล้วจะรู้ว่าเราเก่งกว่า
แค่ไหน ก็จริงเราก็ออกเมื่อสันติเสียแล้ว เกิด
สงครามขึ้นสักทีก็จะได้พิสูจน์อำนาจอันยิ่งใหญ่
ของเราอีกครั้งหนึ่ง”

“แล้วเจ้าเอาหนวดของราชาเราถวายราชา
ของเจ้าหรือเปล่า”

“ถวายแล้ว” กระเจงตอบ “แต่ว่าท่านเห็น
หนวดที่เราคาบอยู่ในปากนี้ไหมล่ะ”

“นั่นน่ะหรือหนวด” ทูตเสื่อถาม “หนวดของ
ราชาเจ้าหรือ อะไรใหญ่โตอย่างนั้น โตกว่าตัวเจ้า
เสื่ออีก ยาวกว่าตัวเจ้าตั้งฟุต แล้วก็ยังหนากว่าขา
ของเจ้าเสื่ออีกด้วย”

“นี่ละหนวดราชาของข้า” กระเจงพูดพลาทขึ้น
ชนเม่นให้ทูตเสื่อดู “จับดูซิ หนวดนี้เท่าไหนล่ะ ราชา
ของข้าคงออกมาจากหน้า แล้วตั้งให้รำนามามอบ
ให้แก่ท่าน เพื่อนำไปถวายราชาของท่าน”

“ไม่มีอะไรอีกแล้วหรือ” ทูตจากชาวแข็งใจถามเสียงสั่นหน้าซีด

“ไม่มีแล้ว” กระเจงตอบ “อ้อ นั่นท่านจะไปกับหรือ”

“ต้องรีบกลับเดี๋ยวนี้ละ” ทูตอาดูโสตอบ “ราชารองเรากำลังคอยฟังคำตอบอยู่”

“ดีแล้วละ ท่านก็ร้อนไม่ใช่นะเล่น หนทางรักไกลแต่จะอย่างไรก็ตาม ขอท่านได้โปรดรักษาหนทางนั้นให้ดีหน่อยนะ แต่นั่นแหละ หากท่านต้องการอีกเมื่อไหร่จะบอกก็ได้ ราชารองเราจะสั่งให้ใหม่ได้เสมอแหละ”

ทูตเลื้อยอาดูโสเก็บขนเม่นไว้ในอุ้งเท้าเป็นอย่างดีแล้ว ก็ชวนกันกลับไปยังเกาะชวา แล้วก็ตรงไปยังที่ที่ราชารองตนคอยอยู่อย่างร้อนรนกระวนกระวาย

“ไปกันนานจริงนะ” ราชารองเลื้อยคำรามอยู่ในคอ “ได้คำตอบมาว่าอย่างไรละ”

ทูตเหล่านั้นได้ยืนยันเสียงราชารองตนคำรามเช่นนั้นก็ตัวสั่น และยิ่งใจไม่ดีหนักขึ้นเมื่อนึกถึงคำตอบที่ตนนำมาจากราชารองแห่งบอร์เนียว ต่างมองดูทูตอาดูโส ทูตอาดูโสจึงแจ้งใจทูตราชารองตนว่า “ข้าแต่ราชารองเรื่องอำนาจ ราชารองแห่งบอร์เนียวตอบมาว่า ยินดีต้อนรับสงคราม แล้วก็จะส่งสิ่งนี้มาถวาย”

ทูตอาดูโสก้าวเข้าไปข้างหน้าอย่างขลาดๆ และยื่นขนเม่นให้ราชารองแห่งเชื้อ พลังทูตด้วยเสียงสั่นๆ ว่า “นี่แหละคือขนจากหนักราชาบอร์เนียว”

เห็นขนหนักราชาแห่งบอร์เนียวเช่นนั้น ราชารองแห่งชวาก็อดใจไม่ได้ จ้องมองดูขนนั้นเหม่อ ทูตอะไร

ไม่ออกไปครู่ใหญ่ ในที่สุดก็กล่าวขึ้นว่า

“เรாதกตใจแล้วละว่าไปเรียกครองเอาอาหารจากชาวเกาะสุมาตราดีกว่า”

ผลสุดท้ายไม่มีใครรู้ว่าชาวเกาะสุมาตราส่งอาหารมาให้เชื้อแห่งชวาม้างหรือเปล่า เพราะเรื่องไม่ได้เล่าไว้ แต่ที่รู้แน่ๆ นั้นก็คือ นับแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ไม่มีเชื้ออยู่ในเกาะบอร์เนียวเลยสักตัวเดียว เป็นอันว่าชนเม่นได้ช่วยชาวเกาะบอร์เนียวให้พ้นภัยไปได้ชั่วกาลนาน

เรื่องของชาวไทยพม่าก็มีความคล้ายคลึงกับเรื่องนี้ตรงชนเม่น แต่ความสำคัญของเรื่องที่ทำให้เขาเล่ากันอย่างครึกครื้นสนุกสนานนั้นอยู่ที่ทำไมโน้กโก้นแน้ง (นกกันแดง) จึงมีกันแดงเช่นนั้น สาเหตุมีอยู่ว่า

วันหนึ่งช้างตัวหนึ่งเดินไปยังหนองน้ำเพื่อหาน้ำกิน แต่เมื่อไปถึงหนองน้ำก็ปรากฏว่าน้ำนั้นขุ่นกินไม่ได้ ช้างหัวเสียเป็นกำลัง ไม่รู้จะเอาผิดกับใคร เหลียวไปเหลียวมาเห็นนกกันแดง (ซึ่งครั้งนั้นยังเป็นปกติอยู่) จับกิ่งไม้โกยๆ นั้น จึงถามว่า

“นี่แน่เจ้า เจ้าเห็นบ้างไหมว่าใครมาท่อน้ำในหนองน้ำจนขุ่น ช้างกินไม่ได้”

“ข้าเพิ่งมาจับกิ่งไม้เมื่อสักครู่นี้เอง ข้าจะเห็นได้อย่างไร” นกกันแดงตอบ

“ถึงไม่เห็น เจ้าคงจะกระแนะเอาได้บ้างละมังว่าใครทำ” ช้างพูดพาดๆ

“ข้าจะกระแนะอะไรลูกของท่าน”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องไปหาตัวมาให้ได้ ไม่งั้นนั่นเจ้าเป็นไม่พ้นผิดแน่” ช้างออกคำสั่งตำกับ

นกกันแดงจนปัญญาจะขัดแย้ง จำเป็นต้องไปทำตามคำสั่งของ
ช้าง แต่จะมองหาใครว่าเป็นผู้ท่อน้ำในหนองจนขึ้น ก็มองไม่เห็น
นกกันแดงบินไปๆ จนในที่สุดไปพบแห่ม่น (เม่น) เข้าตัวหนึ่ง
เห็นแห่ม่นแล้ว นกกันแดงก็มองเห็นทางจะแก้แค้นช้างได้ตลอด
ปอดโปร่ง จึงเอ่ยปากขอชนเม่นมาอันหนึ่ง ซึ่งเจ้าของก็ให้มาด้วย
ความเต็มใจ

นกกันแดงคาบชนเม่นบินกลับมายังที่ที่ช้างรออยู่ แล้วแจ้ง
แก่ช้างว่า

“เจอะแล้วละท่าน เจ้าตัวที่มากท่อน้ำในหนองจนขึ้นท่าน
กินไม่ได้ละ”

“เออ เจอแล้วหรือ ไหนๆ บอกไปซิ ว่ามันชื่ออะไร รูปร่าง
หน้าตามันเป็นอย่างไร” ช้างรักด้วยความอยากรู้

“แหม อธิบายยากจริงท่าน ดูเอาเองก็แล้วกัน นี่ไขนของ
มัน ถ้าชนของมันใหญ่แค้น ตัวมันจะใหญ่แค่ไหน ท่านกะเอาเอง
ก็จะได้”

พูดแล้วก็ส่งชนเม่นให้ช้างดู ช้างเห็นแล้วถึงกับตะลึงงันงัน นึก
ไม่ถึงว่าจะมีตัวอะไรที่ชนแต่ละเส้นใหญ่ยาวถึงแค่นั้น เพียงแต่ช้าง
แสดงความตระหนกตกใจแค่นั้นก็เป็นทีที่สมใจนกกันแดงแล้ว นกกัน
แดงทั้งดีใจทั้งขบขันท่าทางของช้างจนอดอยู่ไม่ได้ ต้องสูสี(ตี) กัน
ของตัวกับหินจนกันแดง จึงได้รื้อโน้กโน้นแน่น (นกกันแดง) นับ
แต่นั้นมา □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

รุ่งนภา หิวนพร

ไสวรินทร์ วิเศษสมบัติ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ
พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิลเล็ค
เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูหนักดี สหิ์ เสือแดงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิทยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สืองค์โสภณ วิจารณ์บรรณานท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขมณฑน
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองศรี
จำนง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๑๖-๓๔ อาคารตรีทศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖๖

โน้ต อื่นคือ

บรรณ พันธ์เพียร

เรื่องของลิง

ลิงเนรมิต

เรื่องของลิงที่จะเล่าต่อไปนี้ ไม่ใช่เรื่องของลิงธรรมดาสามัญ แต่เป็นลิงเนรมิต จึงออกจะ
สโธโธทั้งเกินธรรมดาทั่วไปสักหน่อย ส่วนที่จะสโธโธอย่างไรนั้น ลูเซีย เทอร์นบูลเล่าไว้
ในเทพนิยายอินเดียว่า

เมื่อนานมาแล้ว ณ แง่หินของภูเขาใหญ่ลูก
หนึ่ง มีไข่ใบหนึ่งวางอยู่ ไข่ใบนั้นมีความแปลกกว่า
ไข่ทั่วไปก็คือเป็นไข่หิน ครั้นเมื่อไข่ใบนั้นถูกแดด
ส่องนานๆ เข้า วันหนึ่งก็แตกออกออกมา และที่
แปลกยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ แทนที่จะมีลูกเบ็ดลูกไก่
หรือลูกนกก็เกิดตัวออกมาจากไข่นั้น กลับกลายเป็น
ลิงน้อยตัวหนึ่งโตดแต่ตัวออกมาจากไข่หิน ที่จริงที่
ไข่หินแตกออกมาเป็นลิง หรือมีลิงโตดออกมาจาก
ไข่นั้นนั้น ก็หาไรอธิบายให้ของลิงนั้นแต่อย่างใด
ไม่ ที่แท้เป็นเพราะเทพดาเบ็ดเตล็ดองค์หนึ่งเกิดนึก
สนุกอยากจะแกล้งใครต่อใครเล่น ทั้งมนุษย์ ทั้งสัตว์
แม้เทพดาแห่งท้องฟ้า น้ำ และอากาศก็มีได้วัน จึง
ได้คิดอ่านพักไข่หินนี้ให้แตกออกมาเป็นลิง ตาม
ธรรมดาอันว่าถึงย่อมมีความซนอย่างร้ายอยู่แล้ว
แต่ถึงตัวนี้เป็นลิงเนรมิต ความร้ายจึงมีมากกว่าลิง
อื่นๆ หลายสิบเท่า และอะไรจะร้ายเท่าความหยิ่ง
ของและยโสโอหังเป็นไม่มี ทั้งนี้เพราะเทพดาองค์
นั้นเจตนาสร้างไว้ในจิตใจของลิงที่ตนพักออกมาจาก

ไข่ เพื่อจะได้ไว้ใช้ก่อความให้เกิดความวุ่นวายให้
สนุกสนานใจ

เมื่อลิงเนรมิตพ้นจากไข่มาแล้ว ก็สนุกอยู่กับ
การกระโดดโลดเต้น โดดจากหินก้อนหนึ่งไปยังอีก
ก้อนหนึ่ง แม้ข้างล่างจะเป็นเหวลึกขนาดที่ถึง
ธรรมดาไม่กล้าลงเล่น ลิงเนรมิตนั้นก็ไม่ว่า กลับ
กระโดดเล่นอย่างเพลิดเพลิน เป็นที่สะดุดตาถึงจริงๆ
ยิ่งนัก ลิงเหล่านั้นต่างมารวมกลุ่มเบียดเสียดกันดู
ของแปลก ซึ่งจะว่าเหมือนพวกตนก็ใช่ จะว่าไม่
เหมือนก็ใช่ ดูแล้วไม่เข้าใจว่าเป็นอะไรมาจากไหน
จึงต่างโจษขานกันอึงคะนึง บ้างก็ถาม บ้างก็ตอบ
บ้างก็ถามเองตอบเอง

“เจ้านั้นมันอะไรนะ” ลิงตัวหนึ่งถาม

“มันมาจากไหนกันล่ะ” อีกตัวหนึ่งถามขึ้นบ้าง

“แล้วมันมาทำทำไมกัน” ตัวที่สามถามอย่าง

ไม่คิดว่าจะมีใครตอบได้ พอดีตัวที่สี่อดรนมาบ้าง
ว่า “เออ แล้วเราควรจะเกี่ยวข้องกับเจ้านั้นไหม
ล่ะ” ลิงตัวที่ห้าเลยเกิดความคิดขึ้นมาว่า “ที่จริง

ขณะนี้เรากำลังหาราชาจำฝูง
ของพวกเราไม่ใช่หรือ”

“ใช่” คิ้วก็หกรับคำ
“ตั้งแต่ราชาตัวที่แล้วตายไป เรายังไม่ได้ตั้งใครขึ้นเป็นเลย”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คงจะมี
ราชาเสียที” คิ้วก็เงยคิ้วขึ้น
“เพราะมีอาณาจักรถึง แต่ไม่มี
ราชาลงมณฑลก็ยังไม่ค่อยดี”

“ตกลง” เสียงดังทงหลาย
ร้องรับกันเป็นเสียงเดียว เมื่อ
เป็นเช่นนั้น ถึงตัวแรกจึงกล่าว
ขึ้นว่า

“ถ้าพรรคพวกเห็นชอบ
อย่างนั้น เรายังไปเชิญเจ้าถึง
ประหลาดนักดีไหม ให้มันมา
เป็นราชาจำฝูงของพวกเรา”

“เชื่อว่าพวกท่านคงจะทำ
อะไรไม่ได้ไปก่อน” เสียง
ถึงเนรมิตจึงขึ้นมา “เราจะทำให้
พวกท่านได้มีราชาน้อยใหญ่”

“ฟังซิ” ถึงตัวที่สองจึงขึ้น
“มันว่ามันจะทำให้พวกเราได้มี
ราชาน้อยใหญ่”

“ทั้งนี้มันควรจะรู้จักตัวมัน
เองเสียก่อนนา” ถึงตัวที่หนึ่ง
กล่าว “แล้วก็ควรรู้จักพวกเราไว้
ด้วยว่าเราอยากได้ราชานิดไหน”

(อ่านต่อหน้า 143)

สี่ในบ้าน - ค่อยจากหน้า ๗๔

ผ้ามา-ผ้ารวลายสีน้ำเงิน เขียว และขาว
 เครื่องเรือน-ไม้สีน้ำตาล
 เบาะเก้าอี้-หนังหรือผ้าผิวหยาบ สีเขียวมรกต
 เครื่องประดับห้อง สีขาว เครื่องทองหรือเครื่องเงิน
 ห้อยสมดุ คุโตรัทศน์ และห้อยนมนแขก
 ผนังและงานไม้-สีเขียวอมดำ
 เพดาน-ขาวหม่น
 พน-สีคราม (ถ้าปูพรม หรือกระเบื้องยาง)
 ผ้ามา-ผ้าลินินหรือผ้าเป็นดอกดวงสีขาว เขียว
 และน้ำเงิน
 เครื่องเรือน-ไม้สีน้ำตาล
 เบาะเก้าอี้ - บุนนังสีฟ้าชั้นกการเวกหรือสีเขียวอม
 ดำ ผ้าเนอหยาบสีเขียว
 เครื่องประดับห้อง - ไม้ทาแลคเคอร์ดำ เครื่องแก้ว
 สีขาว เครื่องทองเหลือง หรือเครื่องเงิน
 ห้อยนมนใหญ่
 ผนัง เพดาน งานไม้ พ้าอ่อน
 พน-ถ้าปูพรม ไร่สีเขียวอมดำ
 ผ้ามา-ลินินหรือผ้าดอกสีฟ้าอ่อนมีลายสีเขียว
 เครื่องเรือน-ทาแลคเคอร์สีดำ
 ผักลุมเตียง เบาะเก้าอี้-ผ้าเนอหยาบหรือผ้าไหม

หรือลินิน หรือ ผ้าดอกสีน้ำเงิน เขียว และขาว
 เครื่องประดับห้อง-ขาว เครื่องทอง
 สิ่งนั้น-หมอนอิง สีชมพูลิ้นบัว
 ห้อยนมนเล็ก
 ผนัง เพดาน งานไม้-ขาวหรือ ขาวหม่น
 พน-พรมผ้าฝ้ายสีเขียวมรกต
 ผ้ามา-ผ้าฝ้ายหรือลินินเป็นทางหรือตาหมากรุก
 หรือเป็นดอกดวง สีขาวและน้ำเงิน
 เครื่องเรือน-ทาสีน้ำเงินและขาว
 เบาะเก้าอี้ ผักลุมเตียง-ผ้าพลาสติกสีขาวและน้ำเงิน
 นวมลายเป็นทางสีน้ำเงิน เขียว และขาว
 เครื่องประดับห้อง-สีขาวและน้ำเงิน
 ครว
 ผนัง งานไม้-ขาว
 เพดาน-ฟ้า
 พน-กระเบื้องยางหรือกระเบื้องโมเสก สีน้ำเงิน และ
 ขาว
 ผ้ามา-ขาวขลิบสีน้ำเงิน
 เครื่องใช้-สีขาว
 ตุ-สีขาวมีขอบสีน้ำเงิน
 เครื่องประดับห้อง-เครื่องทองแดง □

สิงเนรมิต - ค่อยจากหน้า ๒๔

“โอ๊ย ไม่เห็นสำคัญเลย” สิงดวกก็หัวคืบท
 “ราชาไหน ๆ ก็ไม่เห็นต้องมาถ่วงวลกับเรื่องอย่างนี้
 เลย มาถึงก็มาบอก “เราเป็นราชา” แล้วก็ทำ
 ตัวอย่างราชา ผู้คนพลเมืองก็เคยชิน ถ้าไม่ชอบก็

ว่ากันใหม่ ง่ายจะตายไป”
 “จริงซี ง่ายเหมือนเขี่ยชุง” สิงดวกก็ทกเห็น
 ด้วย “ตกลงไปเชิญเขามาเป็นราชาของเราเถอะ”
 ตอนนั้นถึงอันๆตามกันแต่คิดว่าใครจะเป็นผู้ไป ▶

เชิญ ในที่สุดตกลงให้สิงคตทหนึ่งไปเชิญอย่างมีพิธี
รดอง สิงคตทหนึ่งก็นับหน้าทอนอย่างเต็มใจ แล้ว
ก็กระโดดข้ามหินข้ามผาไปยังที่ที่สิงเนรมิตยืนคอย
อยู่ สิงคตทหนึ่งกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นว่า “ข้าแต่
ท่านผู้มีเกียรติ” พอพูดได้แค่นี้ก็เสียงเจี๊ยวจ๊าว
เจี๊ยงจากของดังทั้งหลายดังอ้อองซน จนถึงสิงคตทหนึ่ง
ต้องออกปากว่า “โปรตเจียบหน้อย เดี่ยวเราจะ
ลืมเสียหมดว่าจะพูดว่าอย่างไร” ว่าแล้วก็นั่งหัน
ใหม่ แต่ก็มีเสียงอ้อองมาอีกจนถึงต้องออกคำสั่ง
อย่างเฉียบขาดว่า “เจียบเทียวนะ โอกาสนั้นจะเป็น
โอกาสสำคัญที่เราจะเลือกราชินีของเรา เรา
ไม่ได้เลือกกันทุกวัน ฉะนั้นระวิงกิริยามารยาท
หน้อย” พอค่อยเจียบเสียงลง สิงคตทหนึ่งก็หันใหม่
ว่า

“ข้าแต่ท่านผู้มีเกียรติ เราพวกสิงคตทหลาย
ราชราชามาแต่ครั้งราชารองเราสิ้นชีวิตลง เพราะ
กินมะพร้าวเกินขนาดไป เราจึงใคร่ขอเชิญท่านมา
เป็นราชารองเรา”

“ยินดีอย่างยิ่ง” สิงเนรมิตผู้คอยอยู่ช้านาน
แล้วรีบตอบออกมาทันที “เมื่อไหร่จะให้เราดำรง
ตำแหน่งราชารองพวกท่านล่ะ”

“เมื่อไหร่ก็ได้ เมื่อท่านรู้สึกตัวเองฉลาด
เฉลียวพอแล้ว” สิงคตทหนึ่งตอบอย่างเอาการเอา
งาน

“พูดอย่างนี้ ทำให้ชักกระอักกระอ่วน” สิง
เนรมิตกล่าวขณะที่กำลังวาดตาพลเมืองสิงคตท

“เราต้องขอบอกแก่พวกท่านตรงๆว่าเทวดาผู้เนรมิต
เราขึ้นมาั้น ประทานพรสวรรค์แก่เราทุกชนิดเลย
แต่ไม่ยกได้ประทานสติปัญญาความเฉลียวฉลาดมา
ให้ด้วย ที่จริงถึงไม่มี ตัวเราเองก็ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อน
อะไร แต่เราเห็นว่าพวกท่านคงหวังให้ราชารอง
ท่านมีสติปัญญาความฉลาดไว้มั่ง ฉะนั้นเราขอต่อ
พวกท่านว่า ถ้าท่านไม่ขัดข้องล่ะก็ ให้เราเป็นราชารอง
ของท่านชั่วระยะหนึ่ง แล้วต่อจากนั้นก็ปล่อยให้เรา
ไปยังอีกโลกซีกหนึ่ง ไปหาผู้เคสที่เราเคยได้ยินชื่อ
ท่านผู้หนึ่งจะช่วยเหลือหาปัญญาที่เราขาดอยู่ให้”

เป็นอันลึงพลเมืองเห็นด้วยกับแผนการของสิง
เนรมิตเป็นราชา ฉะนั้นเมื่อราชาลงครองราชย์อยู่ได้มี
หนึ่งกับวันหนึ่ง พลเมืองสิงคตทอนุญาตให้ราชารอง
ตนลา ออกเดินทางไปหาปัญญาความฉลาด ซึ่งอาจ
จำเป็นต้องมีได้ใช้ให้ทันเวลา

สิงเนรมิตออกเดินทาง ข้ามเขาข้ามห้วยมา
เป็นเวลาหลายวัน จึงมาถึงทะเล เห็นแพรองใคร
จอดทิ้งไว้ สิงเนรมิตก็ฉวยเอาเรือของเขามาแลวก็
ล่องแพไป ต้องรอนแรมอยู่ช้านาน จึงมาถึงโลกอีก
ซีกหนึ่ง (นี่ถ้าเป็นหนุมานของเราคงจะเหาะเหิน
เดินอากาศจนถึงที่หมายได้โดยลัดนิ้วมือเดียว) เมื่อ
ถึงฝั่งสิงเนรมิตก็ขึ้นจากแพ แล้วเดินทางต่อไปยัง
ถ้ำที่อยู่ของผู้เคสนั้น

เมื่อถึงปากถ้ำ สิงเนรมิตก็เอามือเคาะก้นหิน
ใหญ่ที่ปิดปากถ้ำอยู่สองสามครั้ง ครู่หนึ่งก็มีเสียง
ร้องถามออกมาจากข้างในว่า

หัวเราะอยู่ในคออย่างพอใจที่ตนคาดไว้ไม่ผิด “เรานึกได้ทันทีที่คิดว่า เจ้าไม่ได้ตั้งใจมาหาปัญหาความรู้จริงๆ หรือก แต่เอาเถอะ ถ้าเจ้าอยากได้อย่างนั้นก็ได้ เราจะเริ่มอย่างไรก่อนดีละ”

“เออ ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาว่าท่านหายตัวได้” ถึงเนรมิตพูดอย่างกระหายใคร่ได้วิชา พอขาดคำก็มีแสงแวบขึ้นแล้วก็ไม่เห็นตัวผู้วิเศษผู้นั้น ถึงเนรมิตก็คิดอยู่ในใจว่า ‘เออเนาะ ผู้วิเศษนั้นหายไปไหนแล้วละ’

“ไม่ได้หายไปไหนหรอก” ผู้วิเศษตอบ แล้วก็ปรากฏร่างให้เห็นดังเดิม “ก็เราหายตัวได้ไงละ”

“ถ้าฉันท่านช่วยสอนข้าพเจ้าเถอะ ทำอย่างไรจึงจะหายตัวได้อย่างท่าน”

“ก็ได้ เป็นไหม แต่ก่อนอื่นเจ้าต้องกินยาวิเศษของเราเสียก่อน” ว่าแล้วก็คว้าซองเขาควายดำมขวามาตักยาในหม้อที่กำลังเดือดใส่ปากถึงเนรมิต แม้ถึงเนรมิตจะคันร้นไม่ยอมกิน และพยายามจะถ่มออกมาอย่างไรก็ไม่เป็นผล ยาหายเข้าไปในลำคอเสียแล้ว มีหน้าซ้ำผู้วิเศษยังเตือนอีกว่า

“อย่าถ่มออกมานะ ไม่อย่างนั้นยาจะไม่ออกฤทธิ์ เอ้า ลองนึกอย่าให้เราเห็นตัวเจ้าสิ”

“นี่ก็อยู่แล้วท่าน” เสียงถึงเนรมิตดังมาเหมือนกับอยู่ในที่ไกลๆ “ท่านเห็นตัวข้าพเจ้าไหม”

“ไม่เห็นหรอก เออ ยาของเราวิเศษจริง” ผู้วิเศษกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “เอ้า ออกมาให้เห็นตัวเสียที”

ถึงเนรมิตก็ปรากฏกายให้เห็นดังเดิม คราว

นี้ถึงเนรมิตชักย่างใจอยากได้ความรู้อื่นๆ อีก ผู้วิเศษก็เสนอว่า “อยากให้ไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าไหมละ” เมื่อได้ยินผู้วิเศษถามเช่นนั้น ถึงเนรมิตจึงเปิดเผยความในใจให้ทราบว่า

“ที่จริงนั้นนะ ข้าพเจ้าอยากจะได้มากกว่านั้น”

“อยากอย่างนั้นหรือ จะอยากอะไรละ เอ้า เหาะไป ไปให้ไกลและให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้เถยวนะ” ว่าแล้วก็เอาร่อนเคาะหัวถึงเนรมิต และถึงเนรมิตก็ร้องออกมาอย่างประหลาดใจเหลือคนน่าว่า “เออ ข้าพเจ้าเหาะได้แล้ว ขอบคุณท่านมาก ท่านผู้วิเศษแต่ว่า...” ถึงเนรมิตนั้นก็รอขึ้นมาได้ จึงกล่าวขึ้นว่า “ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลาจากท่านไป ข้าพเจ้าใคร่จะได้วิชากระโดดไกล ให้ไกลยิ่งกว่าที่ถึงใดๆ เคยทำมาทีเดียว”

“โดดไปเลย” ผู้วิเศษเอาร่อนเคาะหัวถึงเนรมิตอีกครั้งหนึ่ง เป็นการแสดงว่ายินดีให้วิชาให้แก่ถึงเนรมิต

ตอนนี้ถึงเนรมิตสนุกใหญ่ เพราะนอกจากจะกระโดดได้ไกลก็ทะลุผ่านไม้แล้วยังเหาะขึ้นไปได้ถึงสวรรค์ แล้วก็ไปก่อควนควนวางอยู่บนฟ้า ซึ่งขณะนั้นพระพุทธเจ้าประทับอยู่ในวิมานบนฟ้าชั้นเทวดาผู้สร้างถึงเนรมิตขึ้นมาเห็นท่าจะไม่เป็นการจึงไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ที่จริงถึงเนรมิตฉันข้าพเจ้าสร้างขึ้นเพื่อเล่นสนุกเท่านั้น ไม่นึกว่ามันจะหยิ่งผยองอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอย่างนี้ ยิ่งไปได้อีกจากผู้

พิเศษแห่งอาณาจักรอ่าวใต้ของจีนเข้าด้วย มัน
เลยยิ่งโอหังใหญ่ มาก่อความวุ่นวายอยู่บนปากฟ้า
อาณาจักรของพระองค์ มีหน้าขำมันยังโอ้อวดอีกว่า
มันอยากจะได้เป็นใหญ่อยู่บนฟ้านี้”

พระพุทธรูปองค์ทรงผนกพระเศียรรับฟัง แล้วก็
ขอให้เทวดานั้นเล่าต่อไป

“เจ้าลิงนี่ได้ทำอะไรร้ายๆ ไว้มากโดยขาดสติ
ยังคิด ขำพเจ้าออกเสียใจที่สร้างมันขึ้นมา แล้วก็
ไม่ได้ใส่ใจสักไฉนให้มันด้วย”

“ถึงทว่านี้ ฆณณอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ในวิมานเมฆของพระองค์”

“ถ้าอย่างนั้น เราไปทักมันกันเถอะ”

เมื่อพระพุทธรูปองค์กับเทวดานั้นเสด็จถึงวิมานเมฆ
ก็ปรากฏว่าถึงเนรมิตกำลังยักวิมานนั้น แล้วบอก
แก่ใครต่อใครในทึ้นนั้นว่าตนเป็นผู้ครอบครองปากฟ้า
องค์ใหม่ ทันใดนั้นถึงเนรมิตก็ได้ยินเสียงแปลกหู
อันทำให้ดังกับตัวสั่น ถึงเนรมิตจึงตั้งใจร้องออก
มาว่า

“ใคร ใครกล้าจะมาวุ่นวายกับเรา”

“เจ้าต้องการอะไร” พระพุทธรูปองค์ตรัสถาม

“ข้าพเจ้าต้องการเป็นใหญ่ในปากฟ้า คุณว่า
ข้าพเจ้าน่ะเหมาะแก่ไหน โคดโกดก็ได้”

พูดแล้วก็โคดโกดที่สุดที่จะทำได้ แล้วก็หายไป
ในพริบตาเดียว อีกอัศจรรย์หนึ่งจึงได้กลับมา แล้วก็
คุยโอ้อวดว่า

“เห็นไหมละท่าน ท่านทำได้อย่างข้าพเจ้า
ไหมละ”

พระพุทธรูปองค์ทรงยิ้มอย่างขมขื่น แล้วตรัสว่า

“นี่แน่เจ้า เรามาตกลงกันอย่างนี้ดีกว่า เอา
ออกมาข้างนอกซิ แล้วมายืนบนมือเรา ถ้าเจ้าโคด
ออกไปพ้นมือเราได้ละก็ เจ้าได้ครอบครองปากฟ้า
อย่างที่เจ้าปรารถนาแน่ แต่ถ้าเจ้าโคดออกไปพ้น
มือเราไม่ได้ เจ้าต้องกลับไปยังโลกที่อยู่ของเจ้า
แล้วจะขึ้นมาวุ่นวายที่นั่นอีกไม่ได้”

“ฮะ ฮะ ฮะ ของง่ายๆ” ถึงเนรมิตล้าพองใจ
“เอ้า แหมมือเข้าซิท่าน แล้วคอยดู ตอนนั้นข้าพเจ้า
โคดขึ้นไปอยู่บนมือท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะโคดตระนะ
หนึ่ง สอง สาม...”

พอขาดคำก็รวบรวมกำลังโคดให้ไกลที่สุดที่ตน
จะทำได้ นั่นใจ หายลับพ้นสาวยดาไปแล้ว ทันใดนั้น
ถึงเนรมิตก็แลเห็นเสาใหญ่สีแดงห้าต้นเรียงกันอยู่
ขอบฟ้า พ้นจากนั้นไปไม่แลเห็นอะไรอีก ถึงเนรมิต
เห็นเช่นนั้น ดีใจยิ่งนัก อุทานว่า

“เออเฮอ นี่เราคงมาไกลโหดทีเดียวนะ ใครๆ
คงไม่เคยมาได้ไกลเท่านี้หรอก เอาละ เราจะเขียน
ชื่อไว้ที่เสาต้นหนึ่งในห้าต้นนั้น จะได้แสดงให้เห็น
ว่าเราโคดได้ไกลแค่ไหน ให้มาดูเองแล้วก็จะเห็น
ตอนนั้นเรากลับมาก่อนดีกว่า โคดที่เดียวก็กลับมาถึง
มือฉันได้”

“นี่เมื่อไรเจ้าจะโคดเสียทีล่ะ” มีเสียงสรวล
ดังอยู่ตรงหูของถึงเนรมิต

“เมื่อไรหรือ เอ๊ะ ก็ข้าพเจ้าโคดแล้วนี่นา”
ถึงเนรมิตตอบอย่างงงๆ “ข้าพเจ้าโคดไปไกลจนสุด
ขอบฟ้า จนไม่แลเห็นอะไรอีกแล้ว หากท่านอยากรู้
ว่าข้าพเจ้าไปถึงไหน จะเกาะหลังข้าพเจ้าไปก็ได้อ
ข้าพเจ้าจะพาไป ที่ตรงนั้นมีเสาสีแดงห้าต้น ▶

ข้าพเจ้าเขียนชื่อไว้ที่เสาคันหนึ่ง เป็นการพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าได้ไป
ได้ไกลถึงที่นั่น "

" อย่างนั้นหรือ " พระพุทธเจ้าตรัส " เจ้ากุมมอเราซิ ตรง
หน้าฉันนะ มีอะไรเขียนไว้ว่าอย่างไร "

ถึงเนรมิตจ้องแล้วจ้องอีก แล้วก็ร้องออกมาอย่างแค้นใจและ
ตกใจว่า

" เอ๊ะ นี่มันชื่อข้าพเจ้านี่ ชื่อข้าพเจ้า มันมาเขียนอยู่ที่ไหน
กันได้อย่างไร "

" โลกทั้งโลกอยู่ในมือเรา " พระพุทธองค์ตรัสเรียบๆ " ทั้งฟ้า
และดวงดาวก็อยู่ในมือเรา เพราะฉะนั้นเจ้าจะโดดไปพ้นมือเราได
อย่างไร ไม่ว่าเจ้าจะโดดไปไหน ก็โดดอยู่ในมือเราตลอดเวลา
ไม่เคยพ้นไปได้เลย เพราะฉะนั้นเจ้ากลับลงไปยังพื้นโลกอันเป็นที่
อยู่ของเจ้าได้แล้ว แล้วก็รู้จักอ่อนน้อมต่อมคฺคเสียบ้าง "

เป็นอันว่าต้องถึงพระพุทธเจ้า จึงปราบลงเนรมิตผุยใสโอหังได้
สำเร็จ พึงถึงตรงนี้ ผู้เคยรู้เรื่องเหิงเจียมาแล้ว จะรู้ได้ทันทีว่า เรื่องของ
ลิงเนรมิตตัวนี้แท้ที่จริงก็คือเรื่องของเหิงเจียนั่นเอง ที่ชาวอินเดียถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องของเขาคงเป็นเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าที่เป็น
ชาวอินเดีย ส่วนชาวจีนถือว่าเป็นเรื่องของเขา (ซึ่งยังมีรายละเอียด
เกี่ยวกับพฤติกรรมของเหิงเจียอีกมากมาย) ก็เพราะถือว่าเป็นเหตุการณ์
ตอนพระพุทธศาสนาเข้ามาสู่ประเทศจีน แต่ว่าใครจะเล่าก่อนใครนั้น
ไม่อาจทราบได้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกกับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์รวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาณัติหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชการเท่านั้น ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้มี

वेिका बुनाक

แสดงแบบแห่งกาศสมัยรัตนโกสินทร์

ร.๑-๒-๓ ในงานฉลองครบรอบ ๒๐ ปี

สภาการพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ

ปราโมทย์ ณ ระนอง แยก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส

บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาดิ วรธนประทีป ณ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เรื้อรัน ศรียาภย์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สหิ์ เสือแสงศรี
สมบวรณ สุรวทอกม นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุกัทรฯ สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สดางค์โสณ โรจนะบรรณนั

กนก สามเสน วิ

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

อุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนั

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนั

เสงี่ยม เภาทองศุ

จำนง วังถิลกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารศิริกฤตยพ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๔๔๑๖

โน้ตชน อินโดนีเซีย

บรรณ พันธ์ุเพธา

เรื่องของลิง ภูเขไฟกะรัง

เรื่องนี้จะแคลเคลือเล่าไว้ในเทพนิยายอินโดนีเซียว่า เป็นเรื่องเชื่อกันในชนเผ่าบะคว์ ชนเผ่านี้เป็นชนชาวเขาที่คงถิ่นฐานอยู่บนเทือกเขาเกินดัง อันอยู่ทางตอนใต้ของแคว้นบันตัมแห่ง ๑ ขว ค้วยเหคที่อยู่ห่างไกลจากชนเผ่าอื่น ชนเผ่านี้จึงไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม แต่มักมีความเชื่อ ของคนคามที่ปู้ยาตายาสอนมา ซึ่งก็นำแปลกที่มีเรื่องทางฮินดูมาเกี่ยวของอยู่ค้วย แต่จะเชื่ออะไร ถืออะไร ชนเผ่าบะคว์ก็ยังได้เชื่อว่าเป้นคนกล้าหาญที่สุด ชื่อสคัญที่สุด เขาเชื่อว่าถ้าเขาทำอะไร ขวร้ายลงไป เขาเป็นไม่มีวันได้ขึ้นถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเขาเรียกว่า ท้าว อันเป้นที่ซึ่งคนคาย จะได้ไปอยู่อย่างสุขและสงบ

ท้าว ตามความเชื่อของชนเผ่าบะคว์นั้นไม่ได อยู่ไนรทหรือสวรรค์ แต่อยู่บนพื้นโลกที่ไม่ห่าง จากหมู่บ้านของเขาสักเท่าไรนัก ที่นั่นเป้นที่ที่มี หินงอบขบซ้อนกันมากมาย ทุกรูปทุกขนาด หินนั้น มีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง แม้กลางป่าที่อันเป้นที่ ที่เขาเรียกท้าวก็มีได้เว้น และที่หินเหล่านั้นเอง ที่ชนเผ่าบะคว์ถือว่าเป้นที่สิงสถิตของเทพเจ้าของ พวกเขา ซึ่งเขาจะต้องหาคอกไม้และอาหารไปบูชา และเซ่นไหว้อยู่เสมอ

ถ้าชนในเผ่านี้ทำอะไรผิดในสายตาของชน เผ่าเดียวกันแล้ว เป้นอันว่าวิญญาณของคนนั้นจะ ไม่ได้ขึ้นถึงท้าวอันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวแล้ว แต่ว่า

วิญญาณนั้นจะไปไหน ชนเผ่าบะคว์เชื่อว่าจะต้อง ถูกภูเขไฟดุคกระซอกไปโยนลงไนภูเขไฟทางตอน เหนือของแคว้นบันตัม ยอดสูงสุดของภูเขไฟนี้มี ชื่อว่ากะรัง ที่จริงภูเขไฟดังกล่าวนั้น ไม่ได้มีอยู่ ที่นั่นมาก่อนหรอก แต่เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่ได้นั้น มีเรื่องเล่ากันมาว่า

เมื่อครั้งหนุมัต (เป้นชื่อเดียวกันกับหนุมาน) เป้นราชาวานรและเป้นโอรสพระพายนัน มักจะเดิน ทางไปทั่วพิภพไนร่างของลิงอรุรังดัง วันหนึ่งขณะ ที่หนุมัตมาเยี่ยมไพรบ้านพลเมืองลิงของตนนั้น ได้ เอาถุงทรายพาดบ่ามาด้วย ๒ ถุง ทรายเหล่านั้นหนุมัต นำมาเพื่อจะให้ไพรพลช่วยกันสร้างเกาะเล็ก ๆ สอง

เกาะในช่องแคบสุมาตรา (ระหว่าง
เกาะชวากับสุมาตรา) แต่พอมา
ถึงที่ที่ไฟฟลวามรอยู่ และ
หมื่นตเอาถุงทรายที่แบกมาอย่าง
เหน็ดเหนื่อยลงจากบ่า หมื่นต
ก็อดประหลาดใจไม่ได้ ที่เห็น
เทพองค์อื่นมาตักน้ำ สว่างเกาะ
ไว้ในช่องแคบสุมาตราเสียก่อนแล้ว
ถึง ๓ เกาะ คือเกาะกระกระเตา
เกาะเบลี และเกาะดวาร์อินเคน
เว็ก เห็นเช่นนั้นแล้วหมื่นต
แค้นเคืองใจยิ่งนัก ถึงกับฉีก
ถุงทรายออกเป็นชิ้นๆ ปล่อยให้
ทรายไหลลงไปในคลื่น ทรายนั้น
กองสูงชันๆ จนกลายเป็นภูเขา
ใหญ่สองลูก หมื่นตเลยตั้งชื่อ
ภูเขาทั้งสองนั้นว่า กระวังกับปูโล
ซาร์

ภูเขาลูกที่หมื่นตตั้งชื่อว่า
ปูโลซาร์นั้น เมื่อสูงชันเท่าระดับ
ภูเขาธรรมดาแล้วก็หยุดอยู่แค่นั้น
แต่ลูกที่ชื่อกระวังนั้นกลับไม่ยอม
หยุด ยิ่งออกสูงชันๆ เรื่อย จน
ท้ายที่สุดยอดเขากระวังสูงจรดสวรรค์
พอดี บรรดาอานรทั้งหลายเห็น
เช่นนั้น ก็อดระลึกรู้ถึงบุญคุณ
ราชาของตนเสียมิได้ที่สร้างสิ่ง
ไว้ให้ (อ่านต่อหน้า 146)

๑๗๑
ภูเขไฟพะรัง - ต่อจากหน้า ๒๔

เพราะคิดว่าราชารของตนมีเจตนาจะให้กตคนได้ขึ้นไปได้ดวงดาวบนท้องฟ้าเล่น ดังนั้นยังไม่ให้ที่ภูเขาระวังจะเสร็จจัด ถึงน้อยใหญ่ ไพรบ้านพลเมืองของหนุมตก็ปั่นป่ายขึ้นไปจนถึงยอด เพื่อไปแก่งดวงดาวเล่น ถึงกับกิดดาวดวงเล็กๆเล่นก็มี

เทพเจ้าในสวรรค์เห็นเช่นนั้น ทนอยู่ไม่ได้ เย็นวันหนึ่ง พระวิษณุจึงทูลพระพรหมว่า

“ได้โปรดเถอะ พระผู้สร้าง เด็กๆของหนุมตพากันชนกันใหญ่แล้ว มาเล่นแก่งดาวดวงเล็กๆเล่น นี่จะไม่ลงโทษกันบ้างหรืออย่างไร”

“ดูไปก่อนเถอะ วิษณุ ไม่ช้าก็คงเบื่อไปเอง”

พระพรหมตรัสอย่างพระทัยดี

จึงเป็นอันพลเมืองวานรของหนุมตยังไม่ถูกลงโทษ เรื่องรบกวนดวงดาวให้รำคาญใจจึงดำเนิน

ต่อไป... ยืนวันหนึ่งถึงดวงหนึ่งเอื้อมมือไปคว้าดาว
ประจำเมือง ดาวประจำเมืองตกใจ ตกใจเข้าไป
แฝงอยู่ในเมฆ พระพรหมทรงเห็นเช่นนั้น ก็ทูล
พระพรหมท่านอื่นๆ

“ทอกระเนตรช้ พระผู้ยิ่งใหญ่ เรื่องท่านองค์
จะเกิดอย่างนี้ กันแล้วกันเล่าหรืออย่างไร พระองค์
ก็ทรงยิ่งใหญ่อย่างนี้ จะปราบสัตว์แดนชนพวกนี้
ไม่ได้เทียวหรือพะยะคะ”

พระพรหมผู้นำพระทศกัณฐ์ไปรบไม่ได้ ครี
ว

“ดูต่อไปอีกหน่อยเถอะนะ ตอนนั้นดาวประจำ
เมืองก็อยู่พ้นมือเจ้าพวกนั้นแล้ว มันคงทำอะไรไม่
ได้หรอกในคืนนี้ รอจนถึงรุ่งเช้าแล้วค่อย
จัดการ”

ครั้นถึงรุ่งเช้า ขณะที่ตะวันใกล้จะขึ้น และดาว
ประกายพรึกกำลังส่องแสงอย่างไรดีของอยู่ใน
ท้องฟ้า นั้น พระพรหมเองทอดพระเนตรเห็นฝูงลิง
กำลังไล่กัดดาวประกายพรึกอันน่ารักนั้นอยู่ ดาว
ประกายพรึกก็มองหาก้อนเมฆที่จะเข้าไปแฝงตัว
แต่ก็หาเห็นก้อนเมฆแม้แต่สักก้อนไม่ ความตกใจ
กลัวถูกกลืนเหล่านั้นแก้ง ดาวประกายพรึกก็ร้องทูล
พระพรหมท่านอื่นๆ

“ข้าแต่พระพรหมผู้ยิ่งใหญ่ ถ้าถึงพวกนี้ยังไม่
หยุดเล่นแก้งหม่อมฉันล่ะก็ หม่อมฉันจะไม่ยอม
ต้องแสงในท้องฟ้าอีกต่อไป ดาวอื่นๆ ก็เช่นเดียว
กัน”

ดาวประจำเมืองและดาวอื่นๆ ทั้งเล็กและใหญ่
ได้ยินดาวประกายพรึกพูดเช่นนั้น ก็พากันร้อง

แซ่ดแซ่เป็นเสียงเดียวว่า “จริงก็เคยดี พระผู้สร้าง
ถ้าถึงยังไม่เลิกแก้งพวกเรา พวกเราก็จะไม่ต้องแสง
ในท้องฟ้าอีกต่อไป”

เมื่อเป็นเช่นนั้น พระพรหมจึงทรงนิ่งเฉยอีกต่อ
ไปไม่ได้ จึงโปรดให้หาเทพคนสนิท ทรงนามว่า
ลวระตะม อันเป็นเทพผู้ครองแคว้นบันดัมในตอน
กลางวันเข้ามาเฝ้า และให้จัดการส่งตัวหนุมัตมา
เฝ้าทันที ลวระตะมจึงไปบริหารจัดการตามรับสั่ง เมื่อ
ได้พบหนุมัตก็ตรัสว่า “หนุมัต พระผู้สร้างตั้งเรามา
ให้จัดการพาตัวท่านไปเฝ้าทันทีกับบรรดาบริวาร”

“จะให้ข้าพเจ้าไปทำอะไรที่นั่น” หนุมัตทูล
ถาม

“เราคิดว่าพระพรหมจะประทานกรรไกรมาให้
ท่าน ให้เอาไปตัดหูเรากระมัง ออกเสียบ้าง พวกของ
ท่านจะได้โตโตไปถึงดวงดาวไม่ได้”

“นี่หมายความว่าข้าพเจ้าจะต้องตัดหูเราอัน
สวยงามของข้าพเจ้าหรือหนุมัต แล้วส่วนที่ตัดทิ้งจะ
เอาไปไว้ที่ไหนกัน”

“ก็ลงทะเลไปนี่สิ”

“ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้าคงจะต้องเอาขอลเรา
กระวังของข้าพเจ้าไปก่อนมหาสมุทรให้ด้วยละมัง”
หนุมัตประตอให้อย่างรุนแรง “ถ้าพระพรหมโปรด
อย่างนั้น ก็ใช้หูเราสามหู ที่สร้างไว้ในช่องแคบ
สันดานนั้นก็แล้วกัน”

ได้ยินถ้อยคำกำกวมของหนุมัตเช่นนั้น ลวระ
ตะมก็หัวเราะไม่แพ้กัน ครีว่า

“อ้อ ที่เจ้าพูดอย่างนั้นละ หมายความว่า เจ้า
บังอาจทูลพระพรหมเทียวหรือว่าพระองค์ควรทำ

อะไรไม่ควรทำอะไร เจ้าต้องไปเฝ้าพระพรหมท่านเดียวกันทีเดียว ไปรับเอากรรไกรมา”

“ก็ข้าพเจ้าไม่อยากตัดภูเขาอันสวยงามนั้นออกนั้นนา” หนุมัตบ่นพิมพ์ว่า “ภูเขาของข้าพเจ้าควรจะอยู่ต่อไปอย่างนั้นแหละ”

“โอ หนุมัต นี่เจ้าจะขัดรับสั่งพระพรหมหรือ” อหะระธัมมัตริย์เสียงน่ากลัว “ไปเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นเราจะเนรเทศเจ้าไปให้พ้นอาณาจักรของเรา”

หนุมัตก็รู้เหมือนกันว่า ถึงตนจะอยากทำหรือไม่อยากทำ ก็จำต้องไปเฝ้าพระพรหมที่บนสวรรค์ พระพรหมประทานกรรไกรให้หนุมัตแล้วตรัสว่า

“ตัดภูเขาครึ่งของเจ้าออกเสียหนึ่งในสาม สมุนลิงของเจ้าจะได้ไปเล่นแก่งดังดวงดาวอีกไม่ได้”

“ข้าแต่พระผู้ยิ่งใหญ่ แล้วข้าพเจ้าจะนำส่วนที่ตัดออกไปไว้ที่ไหนละพระยะคะ” หนุมัตทูลถาม

“ตัดออกเสียก่อนเถอะ เรื่องอันนั้นก็ดำเนินไปตามเรื่องของมันเอง”

ดังนั้นหนุมัตจึงจำต้องทูลถามไปยังพันพิภพ แล้วก็ได้ขึ้นไปบนยอดเขากระวัง เอากรรไกรตัดยอดเขากระวังออกไปเสียหนึ่งในสาม ยอดเขาที่ถูกตัดทิ้งทลายลงมาเสียงดังครืนครืนไม่ผิดเสียงฟ้าถล่ม แล้วไม่ช้าก็เลยกลายเป็นภูเขาไฟลูกเล็กลูกน้อย ตามโองการของพระพรหม และภูเขาไฟเหล่านั้นเองที่วิญญูณของคนประพฤติกุศลจะต้องไปสิงอยู่แทนที่จะได้ไปเที่ยวอย่างคนประพฤติกุศลเขา □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกรับออกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกร่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นผู้รับ

สุริย์ หนัธเจริญ

สตรีหนึ่งในอารยทศสการมวลชน ประจักษ์
ฝ่ายจัดการการของสถานโทรทัศน์ ของ ๔

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พณีย์ วรธนประทีป ณ ระนอง
ทัชชี วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภย์

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนุมักดิ์ สัท เลื่อนแดงศรี
สมบูรณ์ สรรพพยอม นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาชนะนันท์ ข.บ.ร.ม.

สัททรา สิงหลกะ ข.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ ข.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ข.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบรรณานท์

กนก สามแสน วิล
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
อุบล กรรณมงคล ข.บ.
สมศรี สุขุมลันนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เมาทองศรี
จาง รังสิกุล ข.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ข.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศิริทศเทพ
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๓๖

โน้ต จิน

บรรณ พันธ์เลิศ

หนูจำแลง (เรื่องของหนู)

หนูจำแลงที่ชาวจีนเล่า ไม่ใช่หนูจำแลงเป็นเลื้อยอย่างชาวอินเดียเล่าครวญแล้ว แต่เป็นหนูจำแลงเป็นคน ส่วนที่จำแลงอย่างไรวินั้น เลสดี บอนเน็ตเล่าไว้ในเทพนิยายจีน ดังต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า ยังมีชายผู้หนึ่ง ชื่อหวู่ต้าหลี่ เป็นคนแคระ หน้าตาแสนจะขี้เหร่ แต่ทว่านิสัยดี มีใจเมตตา กรุณา ภรรยาหวู่ต้าหลี่ชื่อจิ้นเหลียน เป็นคนแคระเช่นเดียวกัน แต่ว่าหน้าตาไม่ได้ขี้เหร่อย่างสามี จิ้นเหลียนเป็นผู้หญิงหน้าตาสะสวยยิ่งนัก เพราะฉะนั้นเวลาคนคุ้นไปไหนด้วยกัน จึงออกจะเป็นภาพที่น่าดู คือจิ้นเหลียนมักจะสวมกระโปรงยาวสีแดง มีแถบสีน้ำเงินสด แล้วก็สวมเสื้อสีน้ำเงิน สดตัวยาวลงมากลุมกระโปรง ตรงชายแขนเสื้อขลิบลีลาว ส่วนผ้าคลุมผมที่เป็นสีน้ำเงินสดมีแถบสีแดง คานั้นปล่อยชายลงมารอยู่ที่บ่า หูก็แต่งตัวเรียบร่อนน่ารักไม่แพ้กัน คือสวมเสื้อตัวยาวเป็นผ้าฝ้ายสีเทาแดงเข้ม คิกระดุมแดงแค่กลึงมา เวลาเดินไปด้วยกัน จิ้นเหลียนเดินเตาะเตาะอยู่ข้างหลัง เพราะเท้าที่เล็กอยู่แล้ว ถูกมัดให้เล็กลง จึงเดินไม่สะดุด หู่ต้าหลี่ที่เดินองอาจไปข้างหน้า ต้องหันมามองคอยด้วยความรักความเป็นห่วง แล้วก็ภาควิจัยใจในความงามน่ารักของภรรยาตน

เช้าวันหนึ่ง แทนที่จิ้นเหลียนจะเดินไปข้างนอก อย่างทุกวัน กลับนั่งชดตัวอยู่ในรถเข็นเล็กๆ มีหู่ต้าหลี่เป็นผู้เข็นไปตามทางซรุๆระๆนอกหมู่บ้าน การที่หวู่ต้าหลี่ต้องหารถเข็นให้จิ้นเหลียนนั่ง ก็เพราะคนทั้งสองจำเป็นต้องเดินทางไกล ด้วยว่าหมู่บ้านที่หวู่ต้าหลี่กับภรรยาอยู่ในขณะนั้น เกิดฝนแล้ง พื้นดินที่ควรจะให้ปลูกข้าวต้องแห้งเหี่ยว ปลูกข้าวไม่ได้ก็ต้องไปซื้อข้าวจากที่อื่น หู่ต้าหลี่จึงต้องทิ้งแหล่งที่อยู่เดิมไปอาศัยอยู่กับญาติผู้อยู่ห่างไกล เมื่อว่าจะไปก็คิดขึ้นมาว่า

หวู่ต้าหลี่พยายามเข็นรถเข็นอย่างเต็มกำลัง เสียงล้อรถก็ผิดเพราะไม่ได้หยอดน้ำมันดังเอี๊ยดๆไม่ผิดกับเสียงหมูที่ยังไม่ได้กินข้าวร้องกันอยู่ในเล้า เสียงรถเข็นของหวู่ต้าหลี่ดังจนแทบจะขับไล่ฝูงวัวให้หนีเตลิดเบียดเบียดเพราะตกใจ จะมีอยู่ก็แต่หมู & คนเท่านั้นที่ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนแต่อย่างใด และตามธรรมเนียมหมู่บ้านนี้ชอบทำอะไรก็ก่อความมนุษย์คนตา (ผู้ใจเมตตา) ฉะนั้นใครคนใด จิ้นเหลียนก็จะ

เรียกว่า ฉ) ให้เกิดอุณวายน
อยู่เสมอ มีผีหล่งตมที่สังเก
เห็นหูกกับภรรยาออกเดินทาง จ
ฉวยโอกาสเล่นตลกกับสอง
ผัวเมียทันที

ดังนั้นในขณะที่หูกกำลังเข
รอย่างเหงาโหลไคลย้อยได้เพียง
๖ ต (ราว ๒ ไมล์) เท่านั้น หูก
แลเห็นสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวช้าๆ
อยู่ตรงทางที่ชาวไร่อยู่ข้างหน้า
พอใกล้เข้าไป หูกจึงเห็นได้ถนัด
ว่าสิ่งนั้นคือรถเข็นอีกคันหนึ่ง มี
คนหนึ่งนั่ง อีกคนหนึ่งเข็นมา
เข็นเคียงกับตน พอรถทั้งสอง
ต่างใกล้กันเข้ามา หูกก็หยุด เพ
จะได้หยุดพักเหนื่อยด้วย ครั้น
กันนั้นด้วยว่า ผู้นั่งและผู้เข็นเป็น
ใคร ครั้นเมื่อรถอีกคันหนึ่งใกล้
เข้ามาจนเกือบจะถึงตัว หูกก็ต้อง
อ้าปากค้างด้วยความงงัน เพราะ
ว่าคนเข็นรถนั้น หน้าตาขเห
แต่ว่ามีแววมืดตากรุณาไม่ผิดคน
เลย ส่วนเงินเกลี้ยงเองก็คันค
ไม่น้อยเลย ผุดลุกผุดนั่งอยู่
ในรถ แล้วก็ทูลถามออกมาด้วย
เสียงอันร่อนรน ด้วยว่าผู้หญิงที่
นั่งในรถเข็นนั้น เป็นคนเคยแ
อย่างเดียวกับตน สวมเสื้อผ้าก
อย่างเดียวกัน (ค่อนหน้า 145)

หน้าแจ้ง - ต่อจากหน้า ๖๕

ดีด้วยกันไม่มีผิด ส่วนผ้าคลุมผมที่ขายมาอยู่ท่าบาก็ดีเหมือนกัน ขายทิ้งข้างเดียวกันกับของตน และที่สำคัญยิ่งกว่าอันก็คือ หญิงนั้นหน้าตาดีสวยและเหมือนตนไม่ผิดเพี้ยน เรียกว่าผุ้หนึ่งสองคนนั้นได้พยายามจำแลงร่างของตนให้เหมือนหูด้าหลังกับเงินเหลียนทุกกระเบียดนิ้ว แม้เรื่องเล็กน้อยๆก็มิได้ละเลย

ทั้งหูด้ากับภรรยาต่างละทิ้งพงศ์พันธุ์จนพูดอะไรไม่ออกสักคำ คนแปลกหน้าทหน้าเหมือนหูด้าทั้งทักทายต้องถามภรรยา แล้วกล่าวแนะนำตัวเองขึ้นก่อนว่า “ชื่ออันตาตอยของข้าพเจ้าชื่อต้าหลัง ข้าพเจ้าเป็นคนแซ่หู่ ตั้งบ้านเรือนอยู่หมู่บ้านข้างหน้าที่ห่างจากนี้ไปเพียงหกสิบเท่านั้น ทั้งในรถเข็นคือภรรยาข้าพเจ้าชื่อเงินเหลียน” พูดแล้วก็หันมายิ้มกับภรรยาอย่างรักใคร่และยกย่อง แล้วก็ตามต่อไปว่า “ส่วนท่านเล่า ชื่ออันมีเกียรติของท่านนั้นชื่ออะไร จะกรุณาบอกแก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่” พูดจบก็ยิ้มอย่างแจ่มใสอีก

หูด้าเห็นอย่างนั้นหัวงันแล้วพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่

เข้าใจแน่แต่น้อยว่า เรื่องเกิดขึ้นได้อย่างไร ข้าพเจ้านั้นแหละหรือต้าหลัง เป็นคนแซ่หู่อยู่หมู่บ้านที่ห่างจากนี้ไปเพียงหกสิ และคนทั้งนี้อยู่ในรถเข็นเป็นภรรยาข้าพเจ้าชื่อเงินเหลียน”

“เหลวไหล พูดจาเหลวไหลอะไรอย่างนี้” ชายแปลกหน้านั้นร้องออกมาดังถัน หน้าตาก็แดงก่ำเพราะขุ่นเคือง “นี่จะปลิ้นกันกระทั่งซื้อเที่ยวหรือเจ้าพยายามจะอ้างชื่อว่าเป็นเรา เจ้าแกชโก่ง” พูดแล้วก็ก้าวเท้าเข้าไปหาหูด้า ทำท่าจะเขมือบต่างๆนานา ผู้หญิงทั้งสองเห็นเช่นนั้น ต่างตกใจโอดลงจากรถเข็น และขณะที่หญิงผู้นั้นอ้างตัวว่าเป็นเงินเหลียน จึงตรงไปทักหูด้า เมื่อหูด้าทำร้ายสามีตนตนจะได้ช่วยสามีทำร้ายหูด้า เงินเหลียนเองก็วิ่งไปยิงชายแปลกหน้าผู้นั้น เพื่อกันไม่ให้เข้ามาถึงตัวหูด้าสามีของตน

“หยุดก่อน ท่าน หยุดก่อน” หูด้าไม่ชอบการต่อสู้ร้องห้ามชายแปลกหน้า “เรามาศึกษาเรื่องราวกันโดยสันติดีกว่า และเพื่อให้เรื่องราวกระจ่างขึ้น ข้าพเจ้าขอบอกอีกครั้งว่า ข้าพเจ้าชื่อหูด้าหลัง ส่วนภรรยาผู้แสนดีของข้าพเจ้าชื่อเงินเหลียน” พูด

แล้วหุ่กมองไปยังหญิงที่หน้าเหมือนจันเหียน ที่กำลังยืนอยู่ข้างตน ด้วยสายตาแสดงความรักและภาคภูมิใจ

“นั่นไม่ใช่จันเหียน นั่นไม่ใช่” จันเหียนผู้กำลังยืนอยู่ข้างชายแปลกหน้าร้องขึ้น “ข้าพเจ้านั้นต่างหากที่เป็นภรรยาผู้จงรักภักดีต่อท่าน” พูดแล้วจันเหียนก็วิ่งไปทรุดตัวอยู่แทบเท้าหุ่ก ส่วนหญิงที่เป็นจันเหียนตัวปลอมก็ทรุดตัวแทบเท้าหุ่กบ้าง ปากก็ร้องว่า “นั่นไม่ใช่จันเหียน ข้าพเจ้านั้นต่างหากคือจันเหียนผู้จงรักภักดีต่อท่าน”

ตอนนี้หุ่กผู้นำส้มเพกกลับมืออาการนำส้มเพกหนักขึ้นอีก มองดูหน้าคนนั้นที่คนนั้นก็ยังไม่รู้ว่าใครเป็นจันเหียนตัวจริงภรรยาของตน ในที่สุดถึงกับส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ขณะนั้นเองชายแปลกหน้าได้เรียกหุ่กให้ออกมาพบผู้หญิงสองคนนั้นด้วยท่าทางเป็นกันเองจน ชายนั้นพูดว่า

“เรามาพูดกันตามลำพังทางนี้เถาะ” แล้วก็ดึงตัวหุ่กไปข้างหลังกอไม้ พันหนทางนั้นไปหน่อย แต่แล้วหุ่กก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ชายนั้นไม่ได้พูดอะไรกับตนสักคำเดียว เพียงแต่ต้องการกักตัวหุ่กไว้ตรงนั้นชั่วครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็ปล่อยหุ่กกลับมาดังเก่า แต่พอหุ่กกลับมาก็แลเห็นว่าผู้หญิงทั้งสอง ทั้งจันเหียนตัวจริงและตัวปลอมกำลังทรุดตัวอยู่แทบเท้าชายแปลกหน้านั้น แล้วต่างก็วิ่งกันร้องว่า “ข้าพเจ้าเป็นภรรยาของท่าน” เห็นเช่นนั้นหุ่กถึงกับกระแทกเท้าด้วยความแค้นใจ แต่ก็งั้นปัญหาไม่สามารถจะจัดการอย่างไรได้

ในขณะที่กำลังยุ่งไม่รู้ใครเป็นใครอยู่นั้น ผู้คนที่ผ่านมาก็พากันมามุงดูและเดินเดินสับสนกันไปกับเรื่องราวที่คนทั้ง ๔ ได้เถียงกัน แต่ละคนต่างก็พยายามช่วย มีการชักใช้ได้ตามบ้าง ออกความเห็นบ้างจนเรื่องยิ่งยุ่งหนักขึ้นไปอีก ถึงกับหุ่กเองก็เลยอดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใครกันแน่ เทียบไปตามใครต่อใครว่า “ข้าพเจ้าชื่อหุ่กไม่ใช่หรือ” ในที่สุดมีชายทำรูปปูนปั้นคนหนึ่ง เป็นคนเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ถูกต้องดี กล่าวแนะขึ้นว่า

“เรื่องนี้เห็นจะต้องถึงนายอำเภอช่วยตัดสินให้”

คนทั้งหลายได้ฟังต่างพากันดบมือเกรียวกราว แสดงว่าเห็นชอบด้วย แล้วก็เสกกันไปยังที่ว่าการอำเภอ ให้นายอำเภอพิจารณาตัดสินให้ บังเอิญเหลือเกินที่นายอำเภอผู้นั้นก็เป็นคนร่างเตี้ยแคระ เพราะฉะนั้นเมื่อรู้ความทั้งสองฝ่ายก็ร่างแคระเช่นนั้น นายอำเภอจึงออกไม่ถูกใจในความบังเอิญอย่างนั้น ถึงกับตั้งข้อสงสัยไว้ก่อนว่า คนพวกนี้หาเรื่องมาให้ตัดสินก็เพื่อจะมาล้อเลียนตน

เมื่อนายอำเภอตั้งข้อสงสัยอย่างนี้ การชักใช้ได้ตามจึงไม่เกิดผลอะไร มีแต่ทำให้เรื่องยุ่งจนนายอำเภอหัวเสีย ในที่สุดเลยสั่งให้โยยคนทั้ง ๔ เสียให้เร็ว

“เพราะว่า” นายอำเภอให้เหตุผลแก่ตัวเอง “ถ้าถูกโยย ไม่ใคร่ใคร่คงต้องยอมบอกความจริง ถ้าไม่มีใครยอมบอก ก็ให้ต่างคนต่างฟังเสียงร้องครวญครางของกันและกันก็แล้วกัน”

ยังมีเป็นเคราะห์ดีของคนทั้ง ๔ ที่ให้มีเจตนาผู้พิพากษาเข้า
 มาพบ เมื่อได้ยินเสียงอื้ออึง จึงส่งเจ้าหน้าที่ไปสอบถาม
 เรื่องราวว่าเกิดอะไรขึ้น ครั้นทราบว่าเป็นเรื่องอะไรแล้ว ท่านผู้
 พิพากษาเข้าก็ลงจากเกยวตรงเข้าไปยังที่ตัดสินความของนายอำเภอ
 เมื่อเจ้าหน้าที่ทราบชื่อและตำแหน่งของผู้พิพากษาเข้า นายอำเภอ
 ก็รีบลงมาคุกเข่าคำนับและรายงานเรื่องราวให้ทราบ

ความที่ชานาญงานด้านนี้มานาน พอฟังเรื่องจบ ผู้พิพากษา
 เขาก็นึกได้ทันทีว่า เรื่องนี้น่าจะเกิดจากผีหลุนเล่นตลกก็เป็นได้
 กระนั้นเมื่อมองดูคนทั้ง ๔ นั้นนานพอควรแล้ว ผู้พิพากษาเข้าก็กล่าวว่

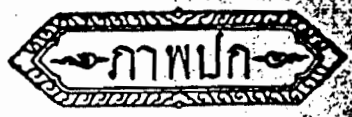
“เรื่องนี้เห็นจะต้องให้ไปเชิญเขียนผู้วิเศษมาโดยด่วน เพราะ
 สงสัยว่าจะมีผีหลุนเข้ามายังอยู่ด้วย กระจากวิเศษของเขื่อนนั้นถ้าเอา
 มาต้องที่หน้าผีหลุน ไม่ว่าจะจำแสงร่างเป็นอะไร ในที่สุดก็ต้อง
 กลายร่างเป็นหนูนั่งเต็ม ตอนนั้นต้องไปขอเจ้าแม่มาช่วย จะได้ดึง
 ได้หนีเหล่านี้เล่นให้สนุกทีเดียว”

ผู้พิพากษาเข้าพูดยังไม่ทันสิ้นเสียง ผีหลุนก็หายตัวไป เหลือแต่
 หูกกับจันเหลียนเพียงสองคนเท่านั้น ผู้พิพากษาเข้าจึงอนุญาตให้
 คนทั้งสองกลับไป มีพวกชาวบ้านแห่กันไปส่งถึงรถเข็น แล้วก็
 ออวยชัยให้พรให้ถึงที่หมายโดยปลอดภัย ผู้พิพากษาเข้าเองก็ตั้งใจ
 แม้จะกลัวได้เรียบร้อย ส่วนเขียนกับกระจากวิเศษจะมีจริงหรือไม่
 นั้นเห็นจะมีแต่ผู้พิพากษาเข้าผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ □/

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมลธรรมดาก
 เฉลี่ย ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุถึงจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
 ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นผู้รับ

สมพิศ หนูบุญโย

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ หนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วารวณะประทีป ณ หนอง
 ทัศนีย์ วิไลเลิศ
 เชื้อรัตน์ ศรียาภัย

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนูนุกิตี สหะ เสือแสงศรี
 สมบูรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เพ็ญธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ช.บ.ร.ม.
 สุกักร สึงหลกะ ร.บ.
 สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
 บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
 ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์
 กนก สามเสน วิด
 แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล
 อุดล กรุฑมมงคล อ.บ.
 สมศรี สุขมณีนันท์
 แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
 เสี่ยม เภาทองสุข
 จ้าง รังสิกุล ร.บ.
 ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารทวีคูณเทพ
 ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๒๖

โน้ต อื่นเคย

บรรจบ พันธุเมธา

หนูหาคู่ (ชุดเรื่องของหนู)

เรื่องทำนองนี้ นิทานฝรั่งก็มี ชาตินอื่นๆ ก็มี ต่างกันก็แต่ส่วนปลีกย่อย ที่ต่างคิดแปลงให้ต่างๆ ออกไป สรุปแล้วก็ได้ความอย่างเดียวกัน หนูหาคู่ของอินเคยที่ลูเซีย เทอร์นบูลเล่าไว้ จะต่างกับของชาติอื่นอย่างไร อาจเทียบดูได้ดังต่อไปนี้

เรื่องของอินเคยตั้งต้นแปลกกว่าของคนอื่นก็คือ กล่าวถึงชาวนาผัวเมียที่อยู่ด้วยกันมาช้านาน แต่หา มีบุตรชายหญิงแต่สักคนไม่ อยู่มาวันหนึ่ง ก็ได้เกิด เหตุประหลาดแก่คนทั้งสอง

ตามธรรมดา เมื่อดังฤกษ์ไถนา ชายชาวนานั้น มักจะอดบ่นรำพันไม่ไต่โดยเฉพาะในตอนเย็นที่เสร็จ ธุระเรื่องไถนาที่ต้องไถในวันนั้นๆ แล้ว ชาวนานั้นจะ คร่ำครวญออกมาดัง ๆ ว่า

"โอเอียเรา จะได้ลูกได้ช่วยการงานสักคนหนึ่ง ก็ไม่มี ใครๆ เขามีลูกชายกันคนละครึ่งหลายคน เรา ก็ได้ช่วยไถนาในยามเช้าแก่แม่่า เรื่อยแรงไม่มี นี่ถ้าเราตายไป ที่นาของเราจะเป็นอย่างไรหนอ โอ รือให้มีลูกสักคนเถอะ ยิ่งจุติลงมาจากสวรรค์ได้ก็ ยิ่งดี"

เย็นวันนี้ ก็อีกนะแหละ ที่ชาวนานั้นแสร้งรำพัน ออกมาดัง ๆ และก็ได้บังเอิญมีเหยี่ยวตัวหนึ่งบิน ผ่านหัวชาวนั้นมา มาได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นเข้า อด ตื่นเทห์และอยากฟังให้ถนัดๆ ไม่ได้ จึงดลลงมา

ทันใดนั้นเองแสงก็ทางออก และปรากฏมีหนูตัวหนึ่ง หล่นจากอุ้งเล็บลงมาพบบนแท่นทำชาวนานั้น ชาวนาเห็นเช่นนั้นก็หยิบหนูขึ้นมาดู เห็นเป็นหนู ตัวผู้ จึงถามขึ้นว่า

"นี่เจ้ามาจากไหนกันละนี่"

"มาจากฟ้าจ๊ะ" หนูตอบ

"อย่างนั้นเทียวหรือ ถ้าอย่างนั้นจะไปบ้านกับเรา ไหมละ"

"ไปซิจ๊ะ ถ้าท่านไม่รังเกียจ"

"ถ้าไปกับเรา ไปอยู่กับเราละก็ เจ้าจะต้อง หักไถนา คำนานา ตลอดจนเก็บเกี่ยวให้เป็นทีเคียวนะ"

"เรื่องนั้นท่านไม่ต้องห่วงหรอก ข้าทำได้แน่ๆ"

หนูตอบอย่างว่าจริง

เมื่อหนูยืนยันเช่นนั้น ชายชาวนาก็พาหนูไป บ้านด้วย พอถึงบ้านก็เอาวางไว้บนโต๊ะ พอกรรยา ชายชาวนาเผลอมาเห็นเจ้าเท่านั้น ก็ร้องกรีดออกมา เสียงดังถัน

"ว้าย อะไรนั่น หนูมาอยู่บนโต๊ะ"

“นั่นละ ลูกชายของเราละ”

สามีตอบอย่างเอางริงเอางัง

“หนูนั่นหรือ ลูกชาย
เรา” ภรรยาวิ่งออกมา ในใจ
อดนึกไม่ได้ว่า สามีคนออกไป
ตากแดดนานทั้งวัน คงจะเกิดไม่
สบายอะไรขึ้น จึงได้ทำอะไร
แปลกๆ ไม่มีเหตุผลอย่างนี้ ยิ่ง
สามีพูดต่อไปว่า “นั่นละ ลูกเรา
ตกมาจากฟ้าที่เคยวนะ” ภรรยา
ยิ่งแน่ใจมากยิ่งขึ้น แล้วก็เลย
ร้องกรี๊ดๆ ออกมาอีกอย่างไม่
ถูกใจ

ส่วนหนู เห็นท่าทางภรรยา
รายราวนาเช่นนั้น ก็อดตระหนก
ตกใจไม่ได้ ตามอย่างน่าเวทนา
ว่า “นั่นเขาร้องกรี๊ดๆ ทำไมกัน”

“ไม่รู้ซี” ราวาคอบ “เขา
คงไม่คิดว่าจะเจอเจ้าที่นั่นละมัง
ถึงได้อุดตันตันแปลกใจไม่ได้”
พูดแล้วก็หันมาทางภรรยา พูดว่า
“พอเสียทีซี” แล้วก็จับตัวเธอย่า
ให้รู้ดีกดี

คราวนี้หญิงผู้ภรรยามีสติ
ขึ้นมาจริงๆ จึงลองถามถึงพิจารณา
ดูหนูตัวนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ร้อง
ออกมาว่า

(อ่านต่อหน้า 145)

สนธิ์ - (ออกเสียงสระหนัก) อยู่ด้วยทรัพย์สิน
มั่งคั่ง

นี่คนเกิดวันจันทร์ (หญิง)
ทสมย์ - (ออกเสียงทสระไม่) ที่พิเศษไปจาก
ธรรมดา

“วิไลศรี” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่า สำเร็จ
เรียบร้อย เป็นที่รักของคนทั่วไป เป็นชื่อพยางค์
เดียวหรือสองพยางค์ก็ได้

รัตนัง - มีส่วนเป็นรัตนหรือเพชร
วัชรมัย - (ออกเสียงวัสระไม่) ล้วนแล้วไป
ด้วยเพชร

นี่คนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สาธินี - ความสำเร็จ สมบูรณ์

ชนิษฐา - (ออกเสียงชนิสระตา) เป็นที่รักที่
ปรารถนาของคน

โสมาภา - เหมือนพระจันทร์

“ส. กิ่งเพชร” ต้องการอักษร ร.ว.ท.ศ. ชื่อกิ่งเพชร
ใช้ได้หรือไม่ สำหรับคนเกิดวันจันทร์
ใช้ได้

“อรัญญา” อยากได้ชื่อไม่ซ้ำกับใคร เป็นชื่อเรียก
ง่าย แต่แปลก มีความหมายว่าไม่หวนต่อเหตุการณ์
มีความสามารถแก้ไขเหตุการณ์ วันเกิดนั้นไม่ทราบ
จะตรงกับวันอะไร

ตรงกับวันอังคาร ชื่อที่ใช้อยู่ ใช้ได้สำหรับคน
เกิดวันนั้น ที่จริงเรียกง่าย พังเพราะติดอยู่แล้ว ที่จะให้
ชื่อไม่ซ้ำกับใครเลยนั้นเห็นจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้า
อยากจะเปลี่ยนจริงๆแล้วไปรบกวนมาใหม่ □

หนูหาคู่ - ต่อจากหน้า ๒๔

“ตาทำถูกแล้ว ดกตง นี่ละ ลูกชายของเรา”
พูดแล้วก็ตรงเข้ากอดหนูตัวกระจั๊วยร่อนนั้น จัดหา
อาหารให้กินอิ่มหน้าสำราญ แล้วก็พาไปหาที่นอน
เข้าซุกกั๊ยบเสื่อสีแดงฉูดฉาดๆ ให้ได้ หนูก็เลยได้
เสื่อนั้นไปยั้งทั้งนากับบิดาคนใหม่

จริงอย่างที่หนูเคยพูดไว้ว่าตนทำนาเป็น ทำได้
ทั้งไถ หว่าน ดำ และเก็บเกี่ยว หนูทำได้ทั้งยังทำได้
ดี บางวันทำดีกว่าชาวนาคนอื่นเสียอีก ที่ดียังกว่า
สิ่งใดก็คือหนูทำงานได้โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มือเล็กๆ
จับคันไถไถ ไปทั้งวันแต่เช้าจรดค่ำ จนตะวันตกแสง

ขอแสดงต่อน้าเป็นดีแดงเรือ ชายชาวนาต้องเรียก
กันว่า

“มาเถอะ ลูก กลับบ้านเถอะ ดุซิดำมากแล้ว”
หนูเหวี่ยงหน้าตุ๋ก้องฟ้าแล้วตอบอย่างหนักแน่น
ว่า

“ยังมองเห็นนั่นพ่อจ๋า”

“แต่ว่า มองดูสิลูก ใครๆ เขากลับบ้านไปกิน
ข้าวเย็นกันหมดแล้ว”

“หมดแล้วจริงๆ หรือพ่อ” หนูมองไปรอบๆ
“ท้องทุ่งว่าง ไม่มีคนจริงๆ หรือ” ▶

“เหลือรามอยู่ในนาต่อไปนั้นอีกคนเดียว
เท่านั้นแหละ และก็กำลังเก็บของจะกลับบ้านอยู่
แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ลูกจะไล่จนใครๆ เขากลับหมด
ไม่มีเหลือแม้แต่สักคน” พูดแล้วก็จับคันไถไถมัน
ดังท่าจะไล่ต่อไป ชายชวอนาจึงร้องห้ามขึ้นอีกว่า

“จะเข้าไปให้มันเห็นตเห็นน้อยทำไมเล่าลูกเอ๊ย”
ชวอนาพูดอย่างปรานี รู้ดีรักลูกบุญธรรมอย่าง
จริงใจ

“ก็ลูกเป็นหนูที่แข็งแรงนี่พ่อ” แล้วหนูก็ไถ
ต่อไป จนท้องทุ่งหมดคนจริงๆ แล้วจึงไถย้อนกลับ
บ้าน ถึงบ้านก็สนุกสนานรำเริง ทำให้พ่อแม่ผู้
อุปการะตนเพิดเพินยินดียิ่งนัก

ชวอนารู้สึกภาคภูมิใจเป็นอันมากที่ได้หนูตัวนี้
มาเป็นลูกบุญธรรม แกคิดว่าจะหาลูกที่ไหนในโลก
นี้ ให้ดีกว่านี้เห็นจะไม่ได้อีกแล้ว แต่ต่อมาไม่ช้า
ปรากฏว่าหนูรำเริงนั้นกลับซึมไป แม้จะทำงาน
หนัก ขยันขันแข็งอย่างเคย แต่เมื่อกลับบ้านก็หา
ได้สนุกสนานรำเริงอย่างเคยไม่ ชวอนาสังเกตเห็น
เช่นนั้นก็อดเป็นทุกข์ไม่ได้ แต่หญิงผู้ภรรยาออกจะ
รู้เรื่องอื่นๆ นอกเหนือไปจากเรื่องทำนาอยู่บ้าง เมื่อ
เห็นหนูนอนหลับแล้ว จึงไปวัดหางหนู ซึ่งทำให้
สามีอดสงสัยไม่ได้ ถามว่า

“วัดทำไมกันนะ”

“เฉยๆ เอะแล้วก็หลังจะบอก เจ้านี่พอคิด
ทีเดียว เจ็ดตามหนเป็นเท่าไรนะ”

สามีก็คอยครุ่นคิด จึงตอบว่า “เจ็ดตามหน
หรือ ก็เป็นยี่สิบเอ็ดนะซี” ภรรยาได้ยินแล้วก็พยัก

หน้าอย่างพึงพอใจว่า “ข้าก็คิดอย่างนั้นแหละ”

“คิดอย่างไร” สามีถาม

“ก็คิดว่า ลูกชายของเราเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว
นะซี” ภรรยากระซิบ

“เป็นหนุ่มแล้ว แล้วทำไมถึงมีท่าเศร้าซึมไป
ละ”

“ก็คงอยากจะมีคุณะซี ไม่น่าถามเลย” ภรรยา
ตอบ

“ถ้าลูกชายเราอยากได้คู่ ก็จะเป็นไรไป พ่อจะ
จะไปหามาให้” สามีพูด

“ตกลง ไปแต่พ่อคนเดียว” ภรรยาเห็นด้วย
“แต่ต้องระวังนะ ว่าผู้หญิงที่จะมาเป็นคู่ของลูกเรา
ต้องเป็นเมียที่ดีที่สุดในโลก สมกับลูกเราทีเดียว”

“จะดีวิเศษอย่างไรก็ต้องให้เหมือนลูกเราแหละ
แหละ ไม่ดีไป ไม่เลวไป” สามีขำขัน

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น ชวอนากับหนูลูกบุญธรรม
ก็ออกเดินทางไปหา คู่ แต่ว่าเดินทางกันมาเห็นต
เห็นน้อยทั้งวัน ก็ยังไม่พบ จนกระทั่งตะวันตกดิน ทั้ง
คนและหนูจำต้องหยุดนั่งพักที่ก้นหิน ชายชวอนา
เห็นน้อยอ่อนเต็มที หนูเองก็เปลี่ยนดังกับหวอด

ทันใดนั้น พระจันทร์เริ่มโผล่ขึ้นมาในท้องฟ้า
ชายชวอนาเห็นแล้วอดอุทานออกมาด้วยความ
ตื่นเต้นและขมขื่นไม่ได้ว่า

“ดูซิลูก ดูซิ นี่ละคู่ผู้ควรกับเจ้าละ เจ้าจะคิด
อย่างไร”

หนูแหงนหน้ามองพระจันทร์จันฉันทาหทัย
เพราะรำคินนั้นแจ่มจ้าเหลือเกิน หนูไม่ค่อยสนใจ
สักเท่าไร ตอบบิดาว่า

“จริงพอ เธอด้วยจริง ๆ แต่ว่าทำทางเย็นชา และวางบึ้งจนเกินไป ลูกไม่ชอบหรอก”

“จริงซี เราเย็นชา” พระจันทร์พูดแล้วก็วางบึ้ง “ก็เราไม่ได้มีไว้สำหรับเจ้า”

ชาวนาได้ยินเช่นนั้น จึงลุกขึ้นคารวะพระจันทร์ ตามว่า “ถ้าอย่างนั้นมีใครอีกบ้าง ที่พิเศษไปกว่าท่าน”

“ก็เมฆเฒ่า” พระจันทร์ตอบ “เวลาเมฆเฒ่าเสียดลุมมาคลุมเราไว้ละก็ไม่มีใครเห็นเราได้เลยทีเดียว เราถึงได้ว่าเมฆเฒ่าพิเศษกว่าเรา”

ทันใดนั้นเมฆก็ผ่านมาและบดบังร่างของพระจันทร์ไว้จนมืด ชาวนาจึงร้องว่า

“ดูซิลูก นั่นไง เมฆผู้ควรกับเจ้า เจ้าจะเห็นเป็นอย่างไร”

“สวยดีหรือจะ” หนูตอบ “แต่ว่ามีท่าเศร้าเสียเหลือเกิน”

“แน่ละ เราเศร้า ก็เราไม่ได้มีไว้สำหรับเจ้า” เมฆพูด

“ถ้าฉัน ได้โปรดเถะ มีใครพิเศษกว่าท่านยิ่งขึ้นไปอีก” ชาวนาถามเมฆ

“ลมเฒ่า ลมนี้แหละที่สามารถเบ้าเราให้กระเจิดกระเจิงไปได้ทั่วท้องฟ้า เขาต้องเก่งกว่าเราแน่”

พูดไม่ทันขาดคำ ลมก็พัดมาโดยแรง พาเมฆกระจัดกระจายไปหมด ถึงตอนนั้น ชายชาวนาจึงคิดว่า ได้พบคู่อันพิเศษของหนูเขาแล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“ลมนี้ละ เป็นคู่ที่สมกับเจ้าเป็นที่สุดนะ เจ้าจะคิดอย่างไร”

หนูหนาวตัวสั่น ตอบว่า “โอ๊ย ไม่ไหวหรอก พ่อ ลมพัดหนาวลูกจนกระเจิดกระเจิงไปหมด แม้ อย่างนั้น เธอก็ยังไม่ยอมอยู่หนึ่ง”

“แน่ละ เราจะอยู่หนึ่งได้อย่างไร” ลมพูด “เราไม่ได้มีไว้สำหรับเจ้า”

“ถ้าอย่างนั้น มีใครอีกที่เก่งกว่าท่าน” ชาวนาถาม

“ภูเขาสิ ภูเขาเก่งกว่าเรามากมายนัก ค่อยให้เราพักกระหน่ำอย่างไร ก็ยังไม่หวั่นไหว”

ได้ยินคำว่า ภูเขา ทั้งพ่อและลูกเหลียวไปดูรอบ ๆ ตัว ก็เห็นว่าที่ตนนั่งแท่นจริงก็คือเชิงเขา มีหิมาลูกหนึ่งนั่นเอง

“นั่นเฒ่า ในที่สุดเราก็ได้เจอเมฆที่ควรกับเจ้าแล้ว เจ้าจะคิดอย่างไร”

“ทำเขาผู้ดีเหลือเกิน น่ารักดีเธอจะคิดอะไร ไม่น้อยทีเดียว”

“อ้อ แน่ละซีที่เราดีออร์ ก็เราไม่ได้มีไว้สำหรับเจ้า”

“อนิจจา ลูกเอ๋ย ลูกจะหาเมฆดี ๆ ไม่ได้เสียแล้วละมั้ง แต่ว่าขอได้โปรดเถะท่าน ท่านช่วยบอกหน่อยเถะว่า ยังมีใครอีกที่ดีไปกว่าท่าน”

“มีสิ เขาเก่งกว่าเรามากนัก แม้เราจะดีออร์ไม่หวั่นไหวออกอย่างนี้ แต่เรารู้ดีว่าวันหนึ่งเขาจะทำลายเราลงได้ ท่านลองซดลงไป ซดลงไปให้ลึก จนถึงใจกลางของเราดูซิ แล้วจะรู้ว่าเราเป็นใคร”

ชายชาวนาจึงกับหนูได้ยินดังนั้นก็ไม่รีรอ รีบจัดการซดลงไป จนเป็นโพรงลึกเข้าไปในภูเขา ขณะที่กำลังซดกันอยู่นั้น ภูเขาก็กว้างออกมาว่า

“ พังซี พังซี ไม่ไต่ยืนหรือ ”

“ ไม่เห็นไต่ยืนอะไร ” ชาวนาตอบ

“ แนบหูลงกับพื้นซี ”

ชาวนาจับหูก็ทำตาม หนูๆ ใจกว้างคน ไม่รำกักร้องออกมา
อย่างคั่นคั่นว่า “ ไต่ยืนเสียงซดอะไรก็ไม่รู้ดังแกรๆ ”

“ เราบอกแล้วไงละ ว่าซดลงไปอีก ซดให้ถึงใจกลาง ”

ชาวนาจับหูก็ซดต่อไปอีก ยิ่งลึกก็ยิ่งไต่ยืนเสียงแกรๆ นั้น
ซดขึ้นๆ ทนไต่ยืนดินก็ทลายลงไปตอหน้า ชาวนาจับหูก็ได้
แลเห็นโพรงลึกลงไปถึงใจกลางภูเขา ทั้งคนและหนูก็ซดกรอกลงไป
ในโพรงนั้นว่า

“ ออกมานะ ออกมาเลยดีกว่า ไม่ว่าเกาะเป็นใครก็ตาม ”

พอสิ้นเสียง ก็มีผู้ก้าวออกมาจากโพรงอันแสนมืดนั้น และ
พอเห็นกันถนัด ทั้งชาวนาและหนูต่างก็อุทานออกมาว่า “ หนู ”

หนูนั่นเป็นหนูตัวเมีย แล้วยังช่วยเสียดด้วย ขนเป็นสีเงิน
มันเงาเหมือนไหม และไม่ทันที่ชาวนาจะถามหนูว่าประการใด
หนูนั่นก็ซดขึ้นก่อนว่า

“ ไม่ต้องถามหรือพ่อจ๋า นี่แหละคือคุของลูกละ ”

เป็นอันว่าคุของหนูทั้งคู่ควรกัน ไม่ผิดกว่ากันเลวกว่ากัน ก็
ได้แก่หนูนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือหักไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราคาเดิม ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

พินะรุฎี หนันไซ

รอนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๐ จะเดินทางไป
ไปประกวดนางงามโลกที่อังกฤษ ต้นเดือน
พฤศจิกายน

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พาสี วรรณะประทีป ณ ระนอง
ทัษี วิลเล็ค
เชอรัน ศรีอภัย

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูนกกี สี่ เดือนแสงศรี
สมบุรณ์ สรรพอุดม นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธมธ อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์ โสม โรจนะบรรณห์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองศรี
จำนง วังสิทธิ์ ร.บ.
ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารกรวิฑิตเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๑๔๐๖๖

โน้ตชน ญูปัน

บรรณ พันธ์โสณ

สาวต้นหลิว (๑)

ชาวญูปันเป็นคนรักดอกไม้ต้นไม้ และต้นไม้ที่เขารักกันก็หาอย่างหนึ่งก็คือต้นหลิว
ต้นหลิว ดังจะเห็นว่าเขามักจะปลูกกันตามหมู่บ้านแทบทุกแห่ง และหลิวแต่ละต้นมักจะมีอายุยืนนานหลายชั่วคน เขาว่าหลิวต้นใหญ่ๆ นั้นแหละเป็นที่ชุมนุมอย่างดีของชาวบ้าน โดยเฉพาะตอนเย็นเลิกงานแล้วในฤดูร้อน เพราะช่วยให้หลบลมร้อนได้คึกคัก และคนเหล่านั้นจะสนทนากันอย่างสนุกสนานกัน กระทั่งค่ำคืน ขณะที่แสงจันทร์ส่องลงมาตามกิ่งหลิว ส่วนในฤดูหนาวนั้นเล่า ต้นหลิวใหญ่ก็คุ้มหิมะได้ไม่ผิดรูป เมื่อต้นหลิวมีความผูกพันกับชาวบ้านเช่นนี้ ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่เขาจะต้องถือต้นหลิวเหมือนบุคคลที่เขารักใคร่สนิทสนม และถ้าหลิวจะกลายเป็นคนขึ้นมาได้ เขาคงจะยินดี คงด้วยความคิดอย่างนั้นเอง นิทานทำนองนี้จึงมีอยู่มากมายหลายเรื่อง ดังเรื่องนี้นักายเคอัส ผู้เล่าเทพนิยายญูปันเล่าไว้ว่า

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีต้นหลิวเก่าแก่อยู่ต้นหนึ่ง ซึ่งคนในหมู่บ้านไม่ว่าใคร พากันรักหลิวต้นนี้ทั้งนั้น แต่คนที่รักต้นหลิวนี้อย่างจริงจังจับใจยิ่งกว่าใครอื่น เห็นจะได้แก่ เฮตาโร ชาวนาหนุ่มผู้ที่ปลูกบ้านอยู่ใกล้หลิวต้นนี้ เฮตาโรมีความรู้สึก

ผูกพันกับหลิวต้นนี้ยิ่งกว่ามิตรสหายอื่นใด เขาดั้นขึ้นมา ตั้งแรกที่เขาจะต้องดูก่อนอื่นก็คือ ต้นหลิว และตอนเย็นเลิกงานกลับจากท้องนาแล้ว เฮตาโรก็ต้องมองดูต้นหลิวที่คุ้นตาอย่างเอาใจใส่ บางทีถึงกับจุ๊บไปบักไว้ทั้งๆ ที่ถูกเข้าสวนคนดริอริชฐาน
วันหนึ่งชายชราผู้หนึ่งในหมู่บ้านมาหาเฮตาโรพูดว่า

“นี่แน่ะ เฮตาโร พวกชาวบ้านเขาอยากจะทำสะพานข้ามแม่น้ำ และเขามองไม่เห็นไม้ต้นไหนจะนำมาไปทำสะพานได้ดีเท่าหลิวต้นที่อยู่ข้างบ้านเจ้า”

ได้ยินดังนั้น เฮตาโรก็ร้องออกมาดังๆ ว่า “เอาไปทำสะพานหรือ เอาต้นหลิวแสนรักของข้าไปทำสะพานให้คนเหยียบย่ำไปมาไม่หยุดหย่อนนะหรือไม่ได้ ข้ายอมไม่ได้เป็นอันขาด”

แต่เมื่อเฮตาโรค่อยสงบอารมณ์ลงแล้ว ก็บอกชายชรานั้นว่า

“เอาอย่างนี้แหละแล้วกัน ต้นไม้อื่นๆ ของข้ามีถมเถไป จะต้องการต้นไหนก็เอาไปเถอะ ต้นหลิวนี้มันเก่าแก่อย่าเอาไปเลย”

ชายชราก็นำความนั้นไปบอกแก่พวกชาวบ้านทุกคนก็พอใจไม่มีใครขัดข้อง เป็นอันได้ไว้รอด

ต้นหลิวใหญ่ขึ้นให้ยืนยาวต่อไป
ได้อีกหลายปี

คืนวันหนึ่งขณะที่เสดาโร
นั่งเล่นอยู่ใต้ต้นหลิวใหญ่ขึ้น
ทันใดนั้นเสดาโรก็ได้แลเห็น
ผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งมายืนอยู่
ชิดกับคน หญิงนั้นมองดูเสดาโร
อย่างอายๆ คล้ายอยากจะพูดด้วย
เสดาโรเห็นเช่นนั้นจึงพูดขึ้น
ก่อนว่า

“ขอโทษเถื่อนาง ข้าจะ
กลับบ้านละ คุณเหมือนนางจะมา
คอยใครสักคนหนึ่งมิใช่หรือ ขึ้น
ชื่อว่าเสดาโรแล้วไม่ใจไม่ได้
ระกากับคนที่มีความรักหรอก”

“เราจะไม่มาเดี๋ยวนี้หรอก
ท่าน” หญิงนั้นพูดขึ้น

“อ้าวทำไมล่ะ ถ้าเราจะ
จัดแจงไปแล้วละมัง ถึงได้ปล่อย
คนรักให้มาคอยอยู่อย่างนี้”

“เรายังไม่จัดแจงหรอก”

“แม้กระนั้นบ้านนี้แล้วก็ยัง
ไม่มา แปลกพิลึกอะไรอย่างนี้”

“เขามาแล้ว หัวใจเขาอยู่
ที่นั่นเสมอๆ ที่ใต้ต้นหลิวนี้แหละ”
พูดแล้วก็ยิ้มอย่างเคย แล้วหญิง
นั้นก็หายไป

(อ่านต่อหน้า 147)

“ประทีป” อักษรไม่จำกัด ความหมายไปในทาง
คิงาม เป็นมงคลแก่ตน ให้คล้องกับพัสสาวทหรือ
ศุภวิรัตน์ และชลวิรัตน์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

หัตถมณี - แก้วมณี หรือรัตนะที่ใสแล้ว

ศุภมณี - เพชรบริสุทธิ เพชรประดับศีรษะ

อัสมน - มณีมีค่า หิน เมฆ

“เพ็ญพรรณ” ที่ว่าเคยคิดบัตรส่งมาแล้ว แต่มิ
ได้รับตอบนั้น โปรดทราบว่ามีบัตรไม่ได้มาถึงสำนัก
งาน

□

□

สาวคนหลิว - ต่อจากหน้า ๒๕

ทั้งเฮตาโรและหญิงนั้นมาพบกันใต้ต้นหลิว
ทุกคืน คืนแล้วคืนเล่า จนกระทั่งคืนหนึ่งเฮตาโร
กล่าวแก่หญิงนั้นว่า

“นางนี้ดูเหมือนจะมาจากหลิวต้นนั้นเอง นาง
แต่งงานกับข้าเสียเถอะ แต่ว่าที่จริงข้าไม่รู้รักนางคิ
เลย นางชื่ออะไร ลูกเต้าเหล่าใครข้าก็ไม่รู้”

ก็น่าแปลกที่เฮตาโรไม่นึกจะถามหญิงนั้นเสีย
ก่อนจะขอให้เธอแต่งงานด้วย แต่จะถามเมื่อไรก็
ไม่แปลก เพราะหญิงนั้นไม่ขัดข้องเลยจนบัดนี้
จะแต่งงานกับเฮตาโร เธอพูดขึ้นว่า

“ใครๆเขาเรียกข้าว่าฮิโระ ท่านเรียกอย่างนั้น
ด้วยก็แล้วกัน ส่วนพ่อแม่นั้น ข้าไม่มีหรอก ถ้ารัก
ข้าละก็ อย่าถามอะไรอีกเลย แล้วคืนหนึ่งหรือ
จะเข้าใจ”

เฮตาโรกับฮิโระแต่งงานกันไม่นาน ก็มีลูก
ชายคนหนึ่งชื่อโยโค แม้ว่าคนทั้งสองจะมีความ
เป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ธรรมดา แต่เขาก็ว่าเขาเป็นคนที่

มีความสุขที่สุดในเมืองญี่ปุ่น

ขณะที่คนทั้งสองกำลังอยู่กินกันอย่างมีความสุข
ก็มีข่าวแพร่กระจายมาถึงหมู่บ้านนั้นว่า จักรพรรดิ
โตบะ ผู้ปกครองราชสมบัติ อยากจะสร้างวัดเจ้าแม่
กวนอิมขึ้นในกรุงเกียวโต และการสร้างวัดนั้นจำเป็น
ต้องใช้ไม้เป็นอันมาก ต้องส่งคนไปเสาะหาตามที่
ต่างๆทั่วไปหมด พวกชาวบ้านในหมู่บ้านที่เฮตาโร
อยู่เกิดอยากจะหาไม้ไปร่วมการบุญนี้บ้าง และมอง
ไปมองมา ก็ไม่เห็นต้นไหนจะใหญ่งามเท่าหลิวต้น
เก่าแก่นั้นเลย แม้เฮตาโรจะคัดค้านโต้แย้งอย่างไร
และชักชวนให้ตัดไม้ต้นอื่นที่ตนสัญญาจะหาให้
อย่างไรก็ตามคนเหล่านั้นก็หาฟังไม่

เมื่อไม่มีทางจะทำอย่างใดได้ เฮตาโรจึง
ต้องกลับไปบ้านนำความนี้ไปเล่าให้ฮิโระฟัง เฮตา
โรพูดอย่างทุกซะระหมดว่า

“ฮิโระเอ๋ย นางรู้ไหมว่า เขากำลังจะตัดต้น
หลิวต้นรักของเราแล้ว เมื่อก่อนนี้ข้ายังทนเห็น

เราตัดต้นหลิวไม่ได้ มาบัดนี้ต้นหลิวทำให้ข้ากับนางได้รักและ
แต่งงานกัน ข้าจะทนได้อย่างไร แต่ว่าข้าห้ามเราอย่างไรเรา
ก็ไม่ฟัง ข้าจะทำอย่างไรดี"

ฮิโระเองก็งานบุญญาไม่อาจจะแก้ไขเหตุการณ์อย่างใดได้ ใน
คืนวันนั้นเองเฮตาโรก็ต้องตกใจตื่นด้วยความตระหนกตกใจ เมื่อ
ได้ยินเสียงฮิโระร้องกรีดออกมา แล้วบอกว่า

"โอโย มันช่างมีคจริง เฮตาโร แล้วมีเสียงใครต่อใครมา
กระซิบกันในห้องนี้ ท่านอยู่ที่นี่หรือเฮตาโร โอโย เราตัดต้นหลิว
แล้ว ข้าจึงมานั่งในแสงจันทร์นั้น ข้านี้แหละคือวิญญาณ
ของหลิวคนนั้น พวกชาวบ้านเขากำลังจะฆ่าข้า ข้าเราตัดแล้ว
เลื้อยเป็นท่อนๆ เฮตาโรที่รัก มันเจ็บเหลือเกิน เอามือมาวาง
ตรงนั้นสิ ตรงนี้ ถึงเขาฟันมันจะได้ยังไม่โดน"

"โอ้ ต้นหลิวเมียของฉัน ต้นหลิวที่รัก" เฮตาโรอดสะอื้น
ไม่ได้เพราะสงสารภรรยา ในที่สุดฮิโระก็แนบหน้าอันอาบน้ำตากับ
หน้าสามี พูดอย่างอ่อนระโหยว่า "ข้าต้องไปแล้วละ ถึงเขาจะตัด
ความรักของเราไม่ขาด แต่เขาก็ฟันแรงเหลือเกิน ข้าจะคอยท่าน
กับริโยโตะ รวงข้าวแตกทำลายแล้ว ลาก่อน"

ทันใดนั้นก็มียักษ์ตัวโครมอยู่นอกบ้าน ต้นหลิวใหญ่ลงมากถึง
อยู่กับพื้น กิ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป เฮตาโรมองดูรอบๆ เพื่อหา
ภรรยาผู้ที่เขารักยิ่งกว่าใครในโลก แต่ภรรยาผู้คือวิญญาณต้นหลิว
ได้หายไปเสียแล้ว □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือรักไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์าราคานั้น ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ประกายคำ วิจิตร

ศิริพงษ์ พรหมณันท์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๗ ระนอง แอ๊ด

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๗ ระนอง

ทัชชี วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรีอาภัย

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนัก สี่ เสือแดงศรี

สมบัติ สรรพพุกหม นิกยา วงศ์เกียรติธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศา

อุบล กรรณกุล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เลี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ จันทะสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๕ อาคารศรีวิชัยเพช

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖๖

โน้ตชน ญี่ปุ่น

บรรจบ พันธุเมธา

สาวต้นหลิว (๒)

เรื่องนั้นกล่าวถึงสาวต้นหลิวอีกจำนวนหนึ่ง
ซึ่งแปลลาโอ เซิร์น เล่าไว้ในเพนนิยายญี่ปุ่น
ดังต่อไปนี้ว่า

ยังมีชายหนุ่มสกุลผู้ค้ำหนึ่งชื่อโตโมตะตะ
เป็นบริวารของเจ้าชายโนโตะ โตโมตะตะนั้น
นอกจากจะเป็นคนมั่งมี มีใจเมตตากรุณาแล้ว
ก็ยังเป็นชายหนุ่มที่งามสง่าและกล้าหาญ อยู่มา
วันหนึ่ง เจ้าชายโนโตะมีรับสั่งให้หาแล้วตรัส
ถามว่า

“เจ้าน่ะยังกล้าหาญและจงรักภักดีต่อเรา
อยู่มิใช่หรือ”

“พระองค์ทรงทราบอยู่แล้วนี่พะย่ะค่ะ”

“คิดเถิด ที่เราถามเจ้าอย่างนั้นก็เพราะเราอยาก
จะให้เจ้าให้ทำงานสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง เป็นงาน
ล่อแหลมอันตรายด้วย เราเห็นอยู่แต่เจ้าผู้เดียวที่
เราไวใจไม่ผิดกับไวใจตัวเอง เจ้าจะทำได้หรือไม่
ละ”

“ทำได้พะย่ะค่ะ” โตโมตะตะตอบยืนยัน

“เราอยากให้เจ้านำสาส์นของเราไปถวาย
เจ้าชายเค็งโงะ” เจ้าชายโนโตะตรัส “เจ้าต้อง
เดินทางไปโดยด่วน ไม่ต้องเป็นห่วงม้า รับเดินทาง
ไปโดยไม่หยุดแวะเวียนที่ไหนเลย ไม่ว่าหิมะจะตก

ฝนจะตก ภูเขาใหญ่จะขวางกั้น พยายามนำสาส์น
ไปให้ถึงองค์เจ้าชายให้จงได้ อย่าให้ใครได้ล่วงรู้
เป็นอันขาด แม้จะตายเจ้าก็ต้องยอม ที่สำคัญเหนือ
อื่นใดก็คือ อย่าได้ไปมองตาม้าหญิงสาวที่ไหนเลย
ก็เคยว จงกว่าเจ้าจะนำสาส์นไปถวายเรียบร้อยแล้ว
แล้ว”

โตโมตะตะรับคำเจ้าชายอย่างมั่นใจ แล้วก็
ออกเดินทางไปที่นั่นที่ ไม่ทันได้รู้ว่าตาเพื่อนฝูงเลย
ชายหนุ่มขี่ม้าเลียบไปตามไหล่เขาเพื่อย่นหนทาง
และก็เดินทางมาโดยสะดวกและปลอดภัย แม้จะต้อง
ผ่านเข้าไปในแดนศัตรูก็ยังได้ตลอดดวงพันมาได้
โตโมตะตะเดินทางโดยไม่หยุดยั้งต่อมาได้สามวัน ก็
ปรากฏว่าฝนตกใหญ่ จันทน์ทั้งม้าเมื่อยชุ่มโชก
ไปได้ไม่เท่าไร ม้าของโตโมตะตะก็พลัดล้มลงไปใน
โคลน ขณะนั้นท้องฟ้ามืดสนิท และอะไรไม่เห็นเลย
เครื่องหมายที่คุ้นตาพอจะกำหนดได้ก็ถลนเลื่อนไป
หมด หรือไม่ก็มืดจนเหลือที่จะแลเห็นได้ เป็นอัน
โตโมตะตะสิ้นหวังจะเดินทางต่อไปได้ เพราะม้าก็วิ่ง
ต่อไปไม่ไหว หนทางก็ไม่แลเห็น จำต้องลงจาก
หลังม้าแล้วค่อยๆ พยายามเดินไป

เดินไปไม่ทันที่ก้าว ขณะที่โตโมตะตะกำลังคิด
จะนอนลงตรงแถวนั้นเสียแล้วด้วยความหมดหวัง

เพราะเชื่อว่าอย่างไรเสียตนก็คงจะ
 คงตายเสียก่อนได้ถวายสาส์น
 ก็พอดีลมพัดก้อนเมฆผ่านไป
 พระจันทร์ฉายแสงไต้ดวงเต็มทึ
 โคโมตะตะจึงได้มีโอกาสดเห็น
 กระท่อมมุงจากของชาวบ้านแถว
 นั้น อยู่บนเนินใกล้ๆ ที่หน้า
 กระท่อมมีต้นหลิวขึ้นอยู่ตามต้น
 ด้วยกัน ได้เห็นเช่นนั้น โคโมตะตะ
 ก็อุทานออกมาด้วยความบังเอิญ
 ว่า "พระมาโปรดแล้ว" แล้วก็
 พยายามไขยกเขยกขึ้นไปยัง
 กระท่อมนั้นกับม้าซาเงาของตน
 พอถึงหน้ากระท่อมก็เขามองเห็น
 ม้าแขวนไว้กับกิ่งหลิวกิ่งหนึ่งแล้ว
 ก็เคาะประตู

ไม่ช้าประตูก็เปิด มีหญิงชรา
 แต่งตัวปอนๆ แต่ว่าสะอาด
 เรียบร้อยออกมาต้อนรับ ถามว่า
 "สัตว์ศักดิ์ท่าน ท่านเป็นใครมาจาก
 ไหนนะ แล้วมาทำอะไรอยู่แถวนี้
 มีดๆคำๆอย่างนี้"

"ข้าพเจ้าเป็นคนเดินทาง"
 โคโมตะตะตอบ "ที่เดินทางมา
 แถวนี้นี้เพื่อจะไปราชการให้
 เจ้าชายโนโตะ ทั้งมาทงข้าพเจ้า
 เหนื่อยอ่อนจนจะสิ้นแรง ถ้า
 แม่เฒ่าไม่ว่าอะไร ข้าพเจ้า
 (อ่านต่อหน้า 146)

มนพัลลภ - เป็นที่รักแห่งใจ

“เนาวรัตน์” ต้องการซื้อขนมคันด้วยอักษร ส.อ.น.

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สาวนี่ - แม่น้ำ

อานันท์วิมล - บริสุทธิ์เป็นทนายนิค

โสมสลิล - น้ำใสที่รับซาเทวดา

“จรัญ” อยากทราบว่าวันเกิดนั้นถูกต้องหรือเปล่า ชื่อที่ใช้อยู่มีอะไรขัดกับวันเกิดบ้าง หากใช้ไม่ได้ขอให้ตั้งให้ใหม่ด้วย เป็นชื่อเก๋ เป็นมงคล สมเป็นกุลสตรี

วันเกิด (๗ ก.ค.) นั้นตรงกับวันเสาร์ ไม่ใช่วันพฤหัสบดี หากเกิดวันเสาร์ ชื่อที่ใช้ได้ ทั้งเก๋แล้ว เพราะแล้วด้วย

“อาภรณ์” ต้องการอักษร อ.ภ.ส.ช. ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล เป็นลูกคนแรก

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

อัมภฤณ - (ออกเสียงอำพระวิน) ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่

อัมภินี - ชื่อครู ผู้หนึ่ง

อัมภัสชนม์ - (ออกเสียงอำหัดสะชน) ดอกบัว

“ไพรัช” ต้องการชื่อเก๋ ทันสมัย ให้คล้องจองกับชื่อพ่อแม่ (แม่ชื่อเนติศรั) เป็นลูกสาวคนแรก

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ฉันทชนก - ทักทำให้เกิดความรัก

พัสนัย - (ออกเสียงพัตสะไน) มีค่า

พนัสรมย์ - (ออกเสียงพนัดสะรม) ยินดีในความงาม น่ารัก

“จริยา” โปรดทราบ พงศ์ชนด ใช้ไม่ได้สำหรับวันพุธกลางวัน ขอเปลี่ยนใหม่เป็น พงศ์วิรัช ประเสริฐที่สุดในสกุล

□

□

สาวต้นหลิว - คอลจากหน้า ๒๕

“ใครจะขออาศัยพักนอนและขออาหารกินสักหน่อย” พูดแล้ว ชายหนุ่มก็มีท่าโง่งน ต้องยัดเสื่อประตูไว้ เสื่อผ้ามีน้ำไหลลงมาเป็นทางๆ หญิงชราเห็นเช่นนั้นรีบพูดขึ้นว่า

“เข้ามาข้างในเถะท่าน เข้ามาข้างใน ข้าพเจ้าจะดูแลท่านเอง ส่วนม้านั้นะ ยกให้เป็นขลุ่ยลูกสาว ข้าพเจ้าจัดการก็แล้วกัน”

โตโมตะตะได้ยินคำว่าลูกสาว ก็หันไปมองอย่างแปลกใจ และท่ามกลางแสงเดือนชมุขมวันนั้น ก็ได้เห็นหญิงสาวทำทางอย่างหญิงสาวบ้าน ถือ

บังเหียนมาได้ ขณะนั้นลมยังพัดจัดอยู่ ผมของหญิงสาวปลิวสยายไปตามสายลม เสื่อผ้าก็กระเียบพะยาบไปด้วย ชายหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้ว่า หญิงสาวมาอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร แต่ไม่ทันได้คิดอะไรต่อไปอีก แม่เฒ่าก็ร้องเรียกให้ตามเข้าไปในบ้าน พาไปนั่งฝั่งไฟตรงที่พ่อเฒ่าสามีรองแกนั่งอยู่ก่อนแล้ว

แม่เฒ่าหาเสื่อผ้ามาให้โตโมตะตะผลัด แล้วก็ไปอุ่นเหล้าอุ่นกับข้าวให้ร้อน นำมาตั้งให้เขารับประทาน ขณะที่ชายหนุ่มกินอาหาร ลูกสาวของแม่เฒ่าแอบเข้ามาในบ้านเงิบๆ แล้วก็มาขึ้นแอบ

อยู่หลังฉับแฉกรูหนึ่ง จึงปรากฏตัวออกมาให้
โตโมตะตระเห็นเต็มตา ภาพที่ชายหนุ่มแลเห็น ก็คือ
หญิงสาวแต่งกายด้วยผ้าฝ้ายสีน้ำเงิน ผมหวีใหม่
เรียบร้อย สยายลงมาจนถึงเข่า อายุเห็นจะราว ๑๖
ปี รูปร่างแบบบาง ท่าทางแหม่นร้อยน้ำตา นับว่า
หญิงสาวผู้นั้นงามถูกตาถูกใจโตโมตะอย่างยิ่งนัก เขาคิด
ว่ายังไม่เคยเห็นผู้หญิงที่โหดสวยเท่านี้เลย หญิงสาว
นำเหล้ามาขึ้นให้ พลังสะบัดผมที่สยายยาวไปข้าง
หลัง แล้วก็จ้องมองดูแขกแปลกหน้าในยามวิกาล
ถึงตอนนั้นชายหนุ่มลืมนึกถึงสัญญาที่ตนให้ไว้แก่
เจ้าชายโนโตะหมะสึน คือจ้องหญิงสาวตอบเต็มตา
พลังถามว่า

“เธอชื่ออะไรนะ”

“ชื่อใคร ๆ เรียกข้าพเจ้ามีความหมายว่า
คันหลิวเขียว” หญิงสาวตอบ

“เป็นชื่อเพราะน่ารักที่สุดในโลก” พูดแล้วก็
มองตาหญิงสาวอยู่นานจนหญิงสาวผู้ชื่อมีความ
หมายว่าหลิวเขียวอายหน้าแดง และน้ำแปลกที่ถึง
แม่หญิงสาวนั้นจะซึม แต่ก็ยังเห็นน้ำตาหล่อหยด
อยู่ด้วยเสมอ

เป็นอันว่าคืนนั้นทั้งคืน โตโมตะไม่เป็นอัน
ได้หลับตาองได้ ในใจนั้นอยากอยู่ที่กระท่อมนั้นตลอด
ไป เพราะใจเกิดหลงรักแม่สาวผมยาวน้อย่างถอน
ไม่ขึ้นเสียแล้ว แต่ว่าคำมั่นสัญญาและคำสัตย์
ปฏิญาณที่ให้ไว้แก่เจ้าชายโนโตะนั้นจะทำลืมนเสียก็
ไม่ได้ ในที่สุดชายหนุ่มก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าหน้าที่
สำคัญกว่า คั้งนั้นในตอนเช้ามีด โตโมตะจึงหนี
ไปเงียบๆ ไม่ทันให้คนในบ้านตื่น แต่ก็ลืมทิ้งเงิน

ไว้ให้เจ้าของบ้านเป็นค่าความมั่นใจเอื้อเฟื้อด้วย
ถุงหนึ่ง

ชายหนุ่มควมม้าฝ่าไปนอกตอนใกล้รุ่ง
มองดูม้าและคนเหมือนเงาที่ค่อยๆ เคลื่อนลงไปจาก
ภูเขา มุ่งไปตามหนทางที่เห็นอยู่ข้างหน้า แต่ไม่ว่า
จะเดินทางห่างออกไปแค่ไหน พระอาทิตย์จะขึ้นสูง
เท่าใด ร้อนเย็นอย่างไร ใจของโตโมตะก็คิดถึงอยู่
แต่คำว่า “หลิว หลิว” จนกระทั่งโพล้เพล้ จึงมาถึง
ศาลเจ้าร้างแห่งหนึ่ง ซึ่งชายหนุ่มได้ยึดเอาเป็นที่
พักนอนตลอดคืน

พอรุ่งสาง โตโมตะตระลุกขึ้นจะไปชำระร่างกาย
ที่ถ้ำธารใกล้ ๆ นั้น ให้สะอาดสบายพอจะออกเดิน
ทางต่อไปได้ แต่พอออกมาถึงประตูศาลเจ้า ก็ระงัก
อยู่ตรงธรณีประตูนั้นเอง เพราะที่ตรงหน้าตนนั้น
ปรากฏเป็นร่างหลิวผมดำสยายก้มหน้าอยู่ แล้วก็
เอื้อมมือมายึดแขนโตโมตะไว้ พูดได้เพียง ‘ท่าน
ท่าน’ เท่านั้นก็สะดุ้งอีกสะดุ้งพูดอะไรไม่ออก - แต่
โตโมตะก็เข้าใจดี รอบตัวหญิงสาวนั้นไว้แล้วก็
อุ้มขึ้นมาไปด้วยกัน

คนทั้งสองเดินทางไปด้วยไม่สนใจเรื่องแดด
เรื่องฝน เรื่องถนนหนทาง ต่างลืมนึกถึงที่ตนมีต่อ
เจ้านายหรือบิดามารดา ไม่ช้าก็มาถึงเมืองเมืองหนึ่ง
ซึ่งคนทั้งสองตกลงใจจะตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น โตโมตะ
มีเพชรเม็ดงามติดตัวมาด้วย จึงนำออกขาย มาซื้อไม้
ปลูกบ้าน และก็ได้อยู่ในบ้านอันแสนสุขสันต์ตลอด
มาตั้งแต่บัดนั้น

ในฤดูใบไม้ร่วงปลายปีที่สามนั้นเอง วันหนึ่ง
ขณะที่คนทั้งสองลงไปในส่วนตอนคำ เพื่อ

จระเข้นกรวน หันโคนเอง ร้างรองหลังก้นเต็ม ไคโมตะตะเห็น
เข่นนังงทุกชนว่า

"ตอนกลางคืนนี้ลมทักจัดละมั้ง เชอด้งไคหนาวสน้อย่างนี้
เรามาข้างในกันเถอะ" พุดแล้วก็โอบตัวหลิว พอดังตอนนั้น หลิวก็
ร้องไห้ออกมาโฮๆ ชบหน้าลงกับอกสามี่ กระซิบว่า

"ไคโมตะตะ ข้าพเจ้ากำลังจะตาย ขอท่านไคสวคมนต์อธิษฐาน
ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย โอ๊ย ต้นไม้ เขากำลังตัดต้นไม้ของข้าพเจ้า ขอ
ท่านจงจำหลิวไว้ให้"

พอขาดคำ หลิวก็เลื่อนตัวจากอ้อมแขนของไคโมตะตะลงไป
ทรุดอยู่แทบเท้า แต่พอไคโมตะตะคุกเข่าลงจะประครองภรรยา ก็กลับ
ปรากฏว่า ณ ที่นั้นหามีร่างรองหลังไม่ คงเหลือแค่เสื้อสีสดกองอยู่
กับรองเท้าฟางสีแดง

หมดหลิวเสียแล้ว ไคโมตะตะก็ตัดสินใจจะเพ็ชรขวาวสามาถือ
เพ็ชรเป็นนัยกับวช เดินทางจากริกแดงบุญไปตามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ต่างๆ จากแห่งนี้ไปแห่งนั้น และครั้งหนึ่งได้เดินทางมาถึงที่แห่งหนึ่ง
ซึ่งมีเนินเขาขม่อมๆ อยู่ทางซ้ายมือ บนเนินเขานั้นมีกระท่อมผู้พิง
อยู่หลังหนึ่ง ประดับวิจิตรไปตามแรงลม เพราะไม้ขีดประศุหลิด
ที่หน้ากระท่อมมีตอดันหลิวที่ถูกโค่นไปช้านานแล้วอยู่สามคอดด้วยกัน
พอเห็นตอดันหลิวสามคอดนั้นแล้ว นักบวชไคโมตะตะก็จำได้แล้ว
ก็ออกทันทีว่าหลิว ภรรยาของตนนั้นคือใคร และมาหายจากไป
ได้อย่างไร □

นันทวัน เหมใหญ่

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แสงสี

หนังสือพิมพ์สัปดาห์สาร

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์สาร จำกัด เจ้ารอง

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
เชื้อร้น ศรีชาภัย

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สหิ์ เสือแดงศรี
สมบุรณ์ สรรพพุกหม นิกอว วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไชยชนะบรรณนัท

กนก สามเสน วิถ

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิภาส

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวยม เฝ้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕๐ อาคารศิริกมลพทุ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๕๐๓๖

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์สาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคานี้หรือเรียกไปรษณีย์ ระบุด้วยจำนวนเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์สาร จำกัด เป็นผู้รับ

โน้ต จิน 21. 8. 31 / 17 พ.ศ. 2511 194
บรรณ พันธ์เพ็ด

อานุภาพต้นหลิว

เรื่องต้นหลิวและนิทานเกี่ยวกับต้นหลิวมีเล่ากันทั้งในจีนและญี่ปุ่น แต่ของจีนคงที่เลสลึบจนเน็ตเล่าไว้แล้ว ต้นหลิวมีอานุภาพต่างกับของญี่ปุ่น คือบันดลให้หญิงชายได้พบกันในความฝัน แล้วกลับได้พบกันจริงๆ ในลักษณะอันประหลาด

ผู้เล่าเล่าถึงเช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิอันสดชื่นแจ่มใส ตามธรรมชาติเมืองที่มีอากาศหนาวเย็น เมื่ออากาศคลายความหนาวลง ทุกสิ่งย่อมสดชื่นแจ่มใสจิตใจผู้คนย่อมเบิกบานร่าเริงไปด้วย หลี่เหินยง (สาวแซ่หลี่) กับสาวไร้ก็เช่นเดียวกัน

หลี่เหินยงเป็นลูกสาวนายอำเภอผู้มีอำนาจวาสนา ฉะนั้นจึงต้องมีสาวไร้ประจำตัวคอยดูแลใกล้ชิด แม้เวลาเรียนหนังสือกับครูอยู่กับบ้าน ก็ต้องมีสาวไร้หน้าแบ่นชี้หัวเราะมาเรียนเป็นเพื่อนด้วย จะได้มีกะใจอยากเรียน

เมื่อถึงเวลาเรียน ชินแสผู้เฒ่าหน้าตาเคร่งขรึมจะว่าโคลงกลอนอันมีคุณค่าสูงทางศีลธรรมจรรยาให้ลูกศิษย์ทั้งสองฟัง และให้ว่าตาม ไม่ใช่ว่าหนเคียดพอ แต่ต้องว่าซ้ำๆ นับครั้งไม่ถ้วน จนกว่าจะจำได้ขึ้นใจ ทุกๆ วันลูกศิษย์ทั้งสองก็ประพฤติตัวเรียบร้อย ปฏิบัติตามคำสั่งของชินแสคืออยู่ แต่ว่าวันนี้อากาศช่างสดชื่นเสียจริงๆ แสงแดดอ่อนๆ ในตอนเช้าลอดเข้าตามช่องदारงหน้าต่าง เสียงนก

ร้องดังมาจากในสวน จิตใจของหลี่เหินยงกับสาวไร้จึงไม่แน่วแน่อยู่นิ่งกับบทเรียนเหมือนอย่างเคย ซึ่งก็เป็นผลทำให้หลี่เหินยงประพฤติกไม่คิดไม่งามให้ชินแสดเห็น กล่าวคือหลี่เหินยงทำเป็นลืมเสียบ้างว่าจะต้องว่าตามครูว่าอะไร มีหน้าซำยังแกล้งพูดผิดๆ ออกมาจนชินแสดถึงกับต้องบิณฑกด้วยควมรำคาญใจ ที่หลี่เหินยงกล้าทำอะไรซุกซนต่อหน้าครูอย่างนี้ได้ ก็เพราะมีสาวไร้คอยให้ท้าย พอเห็นนายของคณพูดอะไรผิดๆ แทนที่จะช่วยแก้ไข กลับเห็นขัน แล้วก็ชวนกันหัวเราะอย่างสนุกสนานจนในที่สุดชินแสดเห็นไม่มีทางให้หลี่เหินยงตั้งใจเรียนอย่างวันอื่นๆ ได้ จึงได้แต่ดั้นหัว แล้วก็ปล่อยคนทั้งสองไป เป็นอันงดไม่ต้องเรียนไปวันหนึ่ง

พอชินแสอนุญาตให้หลี่เหินยงกับสาวไร้เลิกเรียนได้ในเช้าวันนั้น หลี่เหินยงก็หันมาปรึกษาสาวไร้ว่า “เราจะทำอะไรกันดีละ ถึงจะสมกับวันที่คืนฟ้าอากาศแจ่มใสแล้วไม่ต้องเรียนหนังสือ” สาวไร้ผู้ขี้เล่นหัวเราะจิ้งแฉะขึ้นว่า “ไปเล่นกันในสวน

เดอะคี่" แต่คำว่าในส่วนทำให้
 หลีเหินยงหน้าเคร่งลงไปอย่างไร
 ความคิด เพราะตามธรรมดา พวก
 ผู้หญิงสาว ๆ จะไปปรากฏภายใน
 ส่วนอันเป็นที่เบียดเสียดไม่ได้ คนที่
 ผ่านไปผ่านมาจะเห็นเรา แต่ว่า
 เช้าวันนั้นอากาศก็คึก คอกไม้ก็หอม
 เฝียงนกร้องก่น่าฟัง จึงน่าจะทำ
 อะไรให้ผิดจากปกติธรรมดาเสีย
 บ้าง ฉะนั้นก็คิดถึงใจอยู่ครู่เดียว
 หลีเหินยงก็ตอบตกลง แล้วก็วิ่ง
 มือกันวิ่งไปในสวน

พอถึงสวน คนทั้งสองก็ไม่
 ได้เล่นอะไรกันอย่างคึกคะนอง
 ไม่น่าดู แต่กลับเดินอ้อยอิ่งชม
 คอกไม้ทางนั้นบ้างทางนั้นบ้าง หลี
 เหินยงยกชายเสื้อเทียบความงาม
 ของคอกไม้ที่เต็มไปด้วยความงาม
 ของคอกไม้จริง ๆ และเมื่อความ
 งามของคอกไม้จริง ๆ ในสวนชวน
 ให้ชมคอกแล้วคอกเล่า หลี
 เหินยงกับสาวไร่อดใจไว้ไม่ได้ จึง
 เค็ดคอกไม้แดงคอกใหญ่มาปักผม
 แล้วก็ไปยืนบนสะพานเล็กๆ ทำ
 ด้วยหินดีเรียบ ก้มลงมองดูเงา
 ของคนในน้ำที่นิ่งเหมือนแผ่น
 กระจกนั้น

(อ่านต่อหน้า 147)

อานาปานทหิว - ต่อจากหน้า ๒๕

เที่ยวไปเที่ยวมาอยู่ในสวนจนเหนื่อย และ
อากาศก็สบายอย่างนั้น หลี่เหินยงจึงออกจากรวง
นอน หลี่เหินยงเอนหลังพิงมุนดินเล็ก ๆ มีพญาชน
คลุ่มมุน่านอน เพียงครู่เดียวก็ผลอยหลับไป ล่าว
ใช้เห็นนายนอนหลับไม่ยากกวน จึงเลยออกไป
เที่ยวเล่นเสียทางอื่น

มุนดินที่หลี่เหินยงเอนหลังอยู่นั้น บังเอิญอยู่
ใต้ต้นหลิว แสงแดดลอดกิ่งหลิวใบหลิวมาต้องหน้า
หญิงสาว แต่หญิงสาวก็ยังหลับสนิท มีหน้าซำยัง
ฝันอย่างเพลิดเพลิดอีกด้วย ในฝันนั้นหลี่เหินยงเห็น
ชายหนุ่มท่าทางภาคภูมิมีเส้นที่เข้ามาหาตน ชาย
นั้นถือกิ่งหลิวกิ่งเล็กๆมาด้วยกิ่งหนึ่ง แล้วก็มาขอ
แต่งงานด้วย หลี่เหินยงตื่นตื่นยินดีเป็นอย่างยิ่งตกลง
รับคำทันที หลี่เหินยงมีศรัทธาจริงๆ แม้กระทั่งตกใจ
ตื่นก็ยังจำความฝันนั้นได้ แต่ครั้นลืมตาตื่นมองไป
รอบๆ อีกครั้งหนึ่ง หาได้พบชายหนุ่มผู้ถือกิ่งหลิว
ในฝันนั้นไม่ หลี่เหินยงจึงรู้ว่าตนฝันไป ชายหนุ่มฝัน
ไม่ได้มีตัวตนจริงๆ เลย หลี่เหินยงนั่งเฉยตายและ
เสียใจอย่างสุดจะประมาณได้ ลุกจากที่นั้นเดินผ่าน
สวนกลับไปบ้านด้วยหัวใจอันเหี่ยวแห้งและเฉยชา
ดอกไม้ที่เห็นสดชื่นสวยงามเมื่อครู่ก่อน กลับกลายเป็น
เป็นโคล่สลัดหมดสิ้นสรรพใบที่เดียว นกที่แข่งกันร้อง
เสียงระเบ็งเซ็งแซ่ก็ดูเหมือนจะหยุดร้องกันไปหมด

เป็นอันว่าหนุ่มต้นหลิวที่บังเอิญหลี่เหินยงไป
นอนหลับอยู่ใต้ต้นนั้น ปรากฏกายให้เห็นได้แต่ใน
ความฝันเท่านั้น แม้หลี่เหินยงจะเฝ้าแต่คิดถึงและ
ไฝ่ฝันถึงสักเพียงใด ก็หามีโอกาสได้พบไม่แม้แต่

ครั้งเดียว หลี่เหินยงก็ค่อยๆ อยู่นั้นจนซบมอมตรอม
ใจ ไม่ช้าก็วายชีวิตไป และเป็นความประสงค์ของ
หลี่เหินยงเมื่อก่อนจะตาย ให้ฝังศพตนไว้ที่มุนดิน
เล็กๆ ใต้ต้นหลิวนั้น นายอำเภอผู้บิดาจัดตาม
ประสงค์ ยิ่งกว่านั้นยังมีรูปหลี่เหินยงเมื่อครั้งยัง
สาวสดสวยไว้ใกล้ๆ ที่นั้นอีกด้วย

เรื่องนี้จะจบลงแค่นี้ ถ้าหากไม่มีรูปหลี่เหินยง
อยู่ใกล้ๆ ที่ฝังศพนั้น และด้วยรูปอันงดงามนั้นเอง
เป็นต้นเหตุให้เกิดเรื่องต่อไป คือเรื่องเล่าว่าเมื่อ
ฤดูใบไม้ผลิผ่านไปได้ ๒ ครั้งหลังจากที่หลี่เหินยงตาย
ดอกไม้ในสวนนั้นก็บานสะพรั่งงดงามอยู่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ขณะนั้นฤดูใบไม้ผลิได้เวียนกลับมาอีก
เป็นครั้งที่สาม และเช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิครั้ง
นี้เอง ที่ชายหนุ่มสกุลดีมีชื่อว่าหลิว เป็นนักศึกษา
หน้าหล่อเหลาหาใครเทียบได้ยาก ได้เดินทางมา
ตามหาคนอีกสกุลหนึ่งแถบนั้น และกับบังเอิญหลง
ทางเข้ามาในส่วนตรงที่เป็นหลุมฝังศพของหลี่
เหินยง หลิวมองสถานที่นั้นอย่างตรวจตราให้แน่
ว่าเป็นสถานที่อะไรของใคร (ผู้เล่าเล่าว่า กระทำไป
ตามแบบอย่างของผู้ที่ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี พึง
จะทำ) ที่นั้นเอง หลิวก็เหลียวไปเห็นรูปของ
หลี่เหินยงที่ยังคงอยู่ใกล้ๆ มุนดินหลุมฝังศพนั้น
หน้าอันงดงามของหลี่เหินยงทำให้หลิวรู้สึกนึกได้ถึง
หน้าของหญิงที่ตนพบในความฝันในวันหนึ่ง เมื่อฤดู
ใบไม้ผลิหลายปีมาแล้ว ครั้นกลับมาได้เห็นอีกเช่นนี้
หลิวก็เกิดอารมณ์รุ่มร้อนจนลืมนึกถึงผิดชอบชั่วดี
ถึงกับแอบผจญเอารูปนั้นกลับไปที่บ้านด้วย

พอมาถึงบ้าน หลีกนารูปนั้นไปติดไว้ข้างเตียงแล้วก็เฝ้าพิจารณาด้วยความอาลัยรัก ดังนั้นพอนอนหลับ ก็เลยได้ฝันถึงหญิงสาวในรูปนั้นจริง ๆ เป็นหญิงสาวคนเดียวกับที่หลีกพบในฝัน เมื่อหลายปีมาแล้วไม่ผิดเพี้ยน หญิงในฝันพูดกับหลีกว่า

“ถ้าท่านรักข้าพเจ้า อยากได้ข้าพเจ้าจริงแล้ว ขอท่านจงไปชุดศพของข้าพเจ้าที่วัดดอนหลีกนั่นเถิด เพราะเหตุว่าท่านผู้มีชื่อว่าเป็นผู้ได้พบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้รับอนุญาตให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง”

สาวน้อยในรูปภาพพูดกับหลีกได้เพียงเท่านั้นหลีกก็ตกใจตื่น ขณะนั้นยังเข้านอนอยู่มาก แต่หลีกก็ไม่รีรอ รีบตรงไปยังวัดแห่งหนึ่งเพื่อปรึกษาเรื่องกับพระภิกษุ และคงจะไม่มีอะไรขัดข้อง หลีกจึงไปยังวัดนั้น แล้วก็จัดการชุดศพของหลีกเห็นยังขึ้นมา และแทนที่หลีกจะได้เห็นร่างอันเน่าเปื่อยหรือแห้งเป็นซากอย่างใดอย่างหนึ่ง กลับได้เห็นหญิงสาวสวยอย่างเอียงอาย คือนอนอยู่

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นไปได้ นั่น ต้องยกให้เป็นเรื่องของนิทาน ซึ่งแม่นายอำเภอผู้บิดารองหลีกเห็นยังก็ยังคงงงใจไม่ได้ เมื่อได้เห็นลูกสาวของตนกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อีก แล้วก็ยังว่าดูใจหนักขึ้น เมื่อรายหนุ่มหรือหลีกผู้มันดาลให้หลีกเห็นยังคืนชีพมานั้น ตรงเข้ามาขอหลีกเห็นยังลูกสาวตนอย่างกะทันหัน ปราศจากพิธีติดองใด ๆ ทั้งสิ้น และถึงแม้จะตกปากลงคำยอมยกลูกสาวให้เขาไปแล้วก็ยังไม่แน่ใจกันว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นจริงไปได้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกurbanในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเรียกไปรษณีย์ ระบบตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ศรีชนก ไม่ประเสริฐ

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนประทีป ณ ระนอง
เชื้อรีน ศรียาภัก

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนัก สี่ เสือแดงศรี

สมบูรณ์ สวรรพุดอม นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ข.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ข.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. ทองคำโสม โรจนะบรรณัท

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล กรรณภัก อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วังสิกุล ข.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธุเวช

เบญจมาศขาว-เหลือง

คงกล่าวแล้วว่า ชาวญี่ปุ่นรักดอกไม้ยิ่งนัก ฉะนั้นจึงอดไม่ได้ที่จะต้องทำให้ดอกไม้เหล่านั้นมีชีวิตจิตใจ เป็นตัวเป็นตนขึ้นมา ดังเรื่องวิญญานดอกไม้ที่เคยเล่าไว้แล้วครั้งหนึ่ง บังคอกเบญจมาศเป็นดอกไม้สำคัญอย่างหนึ่งของเขา ยิ่งต้องมีจิตใจ

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับดอกไม้เบญจมาศจึงมีเล่ากันต่างๆ เล่าถึงว่ายาที่ทำด้วยดอกไม้เบญจมาศ ทำให้อายุยืนก็มี เหล้าผสมดอกไม้เบญจมาศกันโรกภัยไข้เจ็บได้ก็มี และน้ำในตำราที่กลอยดอกไม้เบญจมาศอันลงคาถาอาคม ทำให้หลิ่วเซียนผู้ดั้นด้นมีอายุยืนถึง ๘๐๐ ปี ดังนั้นก็มี แต่ในเรื่องนี้ นายเดวิดผู้เล่าเทศนิยายญี่ปุ่น กล่าวถึงตำนานการแกะตราเป็นรูปดอกไม้เบญจมาศราว ๑๖ กอธิบ (หนังสือเราชาวญี่ปุ่นกล่าวว่าตราจักรพรรดิใช้รูปเช่นนั้น) ตามธรรมเนียมการแกะสลักลวดลายที่ใช้ประดับประดาปราสาทราชวังสะพาน เรือหรือสิ่งอื่นๆ เขาก็นิยมลายดอกไม้เบญจมาศอยู่แล้ว แต่ดอกไม้เบญจมาศที่จัดว่าสวยงามจะเป็นแบบใดนั้นต้องเป็นดอกไม้เบญจมาศขาวที่มีกอธิบเรียบๆ ๑๖ กอธิบ ความคิดในเรื่องนี้จะเกิดก่อนนิทาน หรือนิทานจะเกิดก่อนอย่างไร นำวินิจฉัยดูเรื่องเล่าว่า

เมื่อนานมาแล้ว ณ ที่แห่งหนึ่ง มีต้นเบญจมาศขาว กับ เบญจมาศเหลืองขึ้นอยู่เคียงกัน

วันหนึ่งมีเอญาราชราษฏ์หนึ่งซึ่งเป็นชาวสวน เดินผ่านมาทางนั้นแลเห็นเบญจมาศเหลืองเข้า ให้รู้สึกพอกพอใจยิ่งนัก จึงกล่าวชวนขึ้นว่า

“นี่แน่ะ เบญจมาศเหลือง เจ้าอยากมาอยู่กับเราไหมล่ะ ถ้าเจ้ามาอยู่กับเราละก็ เราจะทำให้ใครๆ ทั้งและสนใจเจ้าเป็นอันมากทีเดียว เราจะหาอาหารดีๆ ให้เจ้ากิน หาเสื้อผ้าสวยๆ ให้เจ้านุ่งห่ม”

ได้ยินเพียงเท่านั้น เบญจมาศเหลืองก็ปลื้มปริ่มยินดีจนลืมเบญจมาศขาวผู้น้องเสียสิ้น รีบตกลงไปกับชายราชราษฏ์ ขอมให้แก้มือเอาไปประดับสวนของแกในทันทีทันนั้น

เมื่อชายราชากับเบญจมาศเหลืองจากกันนั้นไปแล้ว จะได้เหลือवल้งกลับมาดูก็หาไม่ ไม่เช่นนั้นแล้วคงจะได้เห็นเบญจมาศขาวร้องไห้อย่างระทมขมขื่น และอะไรละที่ทำให้เบญจมาศขาวทุกข์โศกเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะเบญจมาศขาวรู้ตัวว่า ความงามเรียบๆ ของตนถูกมองข้ามไป มีหน้าซำยังถูกทอดทิ้งให้อยู่ในท้องทุ่งนั้นแต่ลำพัง ไม่มีพี่สาวผู้

เราจงรักภักดีสนทนากับพร้า
ด้วย

เวลาล่วงไปเบญจมาศ
เหลือก็ยังมีเบ่งบานอยู่ใน
สวนของชายชราอายุของตน จน
ใครๆ ที่เห็นไม่มีใครจำได้เลยว่า
เบญจมาศเหลือนั้นพิเศษเป็น
ดอกไม้พันธุ์ งามตามท้องทุ่งนี้เอง
แต่ถึงแม้กลับเบญจมาศเหลือนจะ
ยาวและมั่นคงตรงปลาย แต่ปลาย
ก็ระอาค เพราะได้รับการทะนุ
ถนอมเป็นอย่างดี นานๆ เบญจ
มาศเหลือนจะขึ้นถึงเบญจมาศ
ชาวผู้ถูกทอดทิ้งอยู่ตามลำพังเสีย
ทีหนึ่ง นึกว่าขณะนั้นเบญจมาศ
ชาวทำอะไรกับเวลาที่ผ่านไป
อย่างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวเช่น
นั้นหนอ

อยู่มาวันหนึ่ง ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่บ้านนั้นมาที่สวนของชายชรา
ถามหาดอกเบญจมาศชนิดถูก
ต้องตามคำรา เพื่อไปทำลวดลาย
ถวายเจ้านาย ผู้ใหญ่บ้านแจ้ง
ความจำนงว่า ไม่ต้องการเบญจ
มาศกลีบยาวๆ มากมายหลาย
กลีบอย่างนั้น ต้องการแต่เบญจ
มาศชาวอย่างธรรมดาๆ ครั้นชาย
ชราเจ้าของสวน (ต่อหน้า 147)

อิน - (ออกเสียงอินตะ) โหลหล่งมา ให้
(ทพยัสสมบัติ)

อิน - ความปลอดภัย

“อินคัส” ต้องการอักษร ก. มีความหมายว่า
ฉลาด ชาญ เวียนเก่ง

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

กฤตยชญ์ - (ออกเสียงกฤตตะยค) คงแก่เรียน

กรัทกั - (ออกเสียงกอรทะก) ถนัด ชำนาญ

กฤตวัน - (ออกเสียงกฤตตะวัน) คงแก่เรียน
ชาญ

“จำลอง” ต้องการชื่อที่มีสิริมงคล มีความหมาย
เป็นที่ชื่นชมยินดี (บิดาชื่อโอฬาร มารดาชื่ออารยา)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

อนันนัย - อันปราศจากข้อตำหนิตัดเยียน

อาทิมา - แรก ก่อน ดังเดิม

อนันท์นัย - ความสุข ความยินดี เต็ม
ตลอดไป

“จำลอง” ชื่อ รักษน ไรได้หรือไม่สำหรับคน
เกิดวันจันทร์
ไรได้

เบญจมาศขาว-เหลือง - ต่อจากหน้า ๒๔

พาไปคุเบญจมาศเหลือง ผู้ใหญ่บ้านนั้นกลับไม่ชอบ
จึงเพียงแต่รอบใจขายชราแล้วก็ออกจากสวนไป

ข้างมั่งเอิญเหลือเกินอีก ที่ขณะเดินกลับบ้าน
ผู้ใหญ่บ้านผ่านมาทางทุ่งหญ้าที่เบญจมาศขาวทำให้
พรรณนาถึงความเงิบเหงาที่ถูกทิ้งให้อยู่แต่ลำพัง
ผู้ใหญ่บ้านนั้นได้ยินเขาก็ปลอบใจขึ้นว่า “อย่าร้อง
ไห้ไปเลย เบญจมาศขาว เราไปเห็นเบญจมาศ
เหลืองที่สาวเจ้ามาแล้ว สวยไม่ดั่งครึ่งของเจ้า
หรอก”

ได้ฟังคำพูดของผู้ใหญ่บ้าน เบญจมาศก็บิต
ยินดี น้ำตาเหือดแห้งหายไปทันที และยิ่งกว่านั้น
เบญจมาศขาวยังดีใจแทบกระโดด เมื่อผู้ใหญ่บ้าน

กล่าวคำไปว่า “รู้ไหมว่าความงามอย่างเจ้าแหละที่
เราต้องการ เราหามานานักตอนนี้แล้ว คุกเบญจมาศ
ที่มีสิบหกกลับ แต่กลับเรียบร้อยอย่างของเจ้า เรา
ต้องการนำไปเป็นแบบแกะตราถวายเจ้านาย”

ต่อจากนั้นไม่ช้า เบญจมาศขาวตัวนั้นก็ได้
ขึ้นเขว่หามไปยังวังขุนนางผู้ใหญ่ และไม่ว่าใครที่
นั้น ค้างก็มาชมเชยลักษณะอันถูกต้องตามตำราของ
เบญจมาศขาวด้วยกันทั้งสิ้น คิลมีนคนต่ำคัญๆ ไม่
ว่าไกลว่าไกล ต่างพากันมานั่งวาดภาพเบญจมาศ
ขาวด้วยความชำนาญชำนาญ และเบญจมาศขาวไม่
ต้องหากระงกที่ไหนมาต้องครุ่นคิด ในเมื่อได้เห็น
หน้าอันขาวผดผอมของตัวเองปรากฏอยู่ตามวัตถุ

ถึงของอันมีค่าที่สุดของขุนนางผู้นั้น ไม่จำเป็นหีบเครื่องเงิน เต็ม
เกราะ ผ้าวม เบาะ หรือเสื้อกิโมโน เมื่อแขวนขึ้นไปบนเพดาน
ก็ให้เห็นภาพตนเองปรากฏเป็นลายแกะสลักอันงดงาม ใครๆ ที่ได้
เห็นต่างยอมรับว่า ดอกเบญจมาศชาวที่มี ๑๖ กลีบนั้นเป็นแบบ
แกะตราได้อย่างแปลกและสวยงามที่สุดในญี่ปุ่น

ในขณะที่เบญจมาศชาวกำลังรำเริงเบิกบานเพราะได้มีหน้า
มีตาเป็นแบบตราที่จะดำรงคงอยู่สืบไปนั้น เบญจมาศเหลืองกำลัง
ประสบเคราะห์กรรม เพราะเมื่อได้เบ่งบานอย่างสวยงามอยู่แต่ลำพัง
ได้ดึงดูดคนทั้งหลายให้มาชมชื่นคนอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม เหมือน
ตนเองเชยชมน้ำค้างที่ติดอยู่ตามกลีบอันมีดวงอย่างสวยงามของ
คนนั้นได้ไม่ช้า เบญจมาศเหลืองก็รู้สึกตัวว่ามีอะไรเข้าแข่ง ต่อมาไม่
นานความมีชีวิตก็ดับสูญลง คออันเคยแข่งด้วยความหยิ่งทรวงก็ตก
พับลง ร่ายรราเจ้าของสวนมาเห็นเข้า จึงหยิบขวาน แล้วขว้างโยนทิ้ง
ลงระยะไป ชีวิตดอกเบญจมาศเหลืองจึงเป็นอันยุติเพียงเท่านั้น

(แต่อย่างไรก็ตาม เราก็คงว่าผู้ที่รักดอกเบญจมาศเหลืองยิ่งกว่า
เบญจมาศสีอื่นชนิดอื่นก็ยังมี ผู้นั้นคือชนชาติจีน ที่เป็นเช่นนั้นเชื่อว่า
กันว่าเห็นจะเป็นเพราะชนชาตินี้มีถิ่นฐานอยู่ในหุบเขาลุ่มแม่น้ำ
เหลือง พันดินมีสีเหลืองไปทั่ว สีเหลืองของดอกเบญจมาศจึงเป็น
เสมือนทองของพวกเขา) □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาค่าหรือเรียกไปรษณีย์ ระบบส่งชำระเงิน ที่ทำการ
ไปรษณีย์หรือร้านค้า ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อัจฉรา สุภาโยธิน

แสดงแบบแต่งกายสมัยรัตนโกสินทร์
ปลายรัชกาลที่ห้า และ ต้นรัชกาลที่หก
ในงานฉลองครบรอบ ๒๐ ปี สภาการ
พิพิธภัณฑ์ระหว่างชาติ เมื่อ ๖ มี.ค.

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าอา

ผู้อำนวยการ เวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พลาสิ วรณะประทีป ณ ระนอง
เรื้อรัน ศรีชาติ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนักกี สหิ เลื่อนแสงศรี
สมบุรณ์ สวรรพุดอม นิกขา วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุภากร อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ วัจนะบรรณนท์

นกท สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุรงกุล อ.บ.

สมศรี สุขมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เน้าทองศรี

จำนง วังลึกกล ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารศรีวิเทศพ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๐๐๖

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธ์ไพจิตร

เรื่องคนรักดอกไม้

คนรักดอกไม้ที่ได้มีความสัมพันธ์กับดอกไม้จนมีเรื่องราวปรากฏ ถึงกับคนนำมาเล่ากันนั้น มีทั้งของจีนและญี่ปุ่น ของญี่ปุ่นก็คือ กิคุโอะที่เล่าไปแล้วในเรื่องวิญญาณดอกไม้ ส่วนของจีน ที่เลสลีย์ มอนเน็ต เล่าไว้คือไปนั้นนั่น ชื่อจื๋อช้วนเว่

จื๋อช้วนเว่ เป็นคนเกิดในสมัยตั้ง ๑,๒๐๐ ปี มาแล้ว ในสมัยนั้นคนพยายามหาวิธีต่างๆที่จะทำให้ ตนเองเป็นคนบริสุทธิ์ปราศจากกิเลส จื๋อช้วนเว่ก็ เป็นคนหนึ่งซึ่งพยายามเช่นนั้น และวิธีคืออย่างหนึ่ง ซึ่งจื๋อช้วนเว่เลือกกระทำก็คือ ไปอยู่โดดเดี่ยวห่างผู้ ห่วงคน ดังนั้นจื๋อช้วนเว่จึงไปปลูกบ้านเล็กๆ อยู่ รอบๆบ้านปลูกไม้ดอกอันสวยงามไว้มากมาย หวัง ไว้ว่าการอยู่ตามลำพังในบ้านอันปราศจากเครื่อง ประดับประดา แต่ความมีธรรมชาติงดงามเช่นนั้น จะช่วย ให้เกิดความคิดดีๆ และได้ประโยชน์จากความคิดดีๆ เหล่านั้นบ้าง

กิจวัตรที่คนอย่างจื๋อช้วนเว่ชอบยิ่งกว่าอื่น ก็ คือเดินไปเดินมาในส่วนท่ามกลางดอกไม้เหล่านั้น ได้เรชมกับความงามของดอกไม้ไปบ้าง ตกแต่ง คุดูแลต้นของมันให้แข็งแรงสมบูรณ์บ้าง คั่นวันหนึ่ง เป็นวันเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง อากาศสบาย ทุกแห่ง เงียบสงัด ช้วนเว่ได้ลงมาเดินเล่นในส่วน ขณะที่ ช้วนเว่เดินช้าๆสู่ดงกลิ่นดอกไม้หอมอยู่นั่นเอง ก็

เหลื่อมไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่ง มีท่าทางกระดากอาย เดินตรงมาหาตน

ช้วนเว่เห็นเช่นนั้นทั้งตกใจและแปลกใจว่า หญิงนั้นเป็นใครหนอจึงได้มาหาตนในยามค่ำคืน เช่นนี้ ในเมื่อเป็นเวลาดังกล่าวย่อมมาแล้วที่ไม่เคยมี ใครได้รับเชิญให้เหยียบย่างเข้ามาในส่วนนี้เลย ขณะที่ช้วนเว่ยืนจ้องดูอยู่นั้น หญิงสาวนั้นก็ค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ แล้วก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าด้วยท่า ทางนอบน้อม ยื่นก้นหน้าแลเห็นขนตาอันดกดำ กระพริบถี่ๆด้วยความประหลาดประหลาด เห็นกิริยา ท่าทางอย่างนี้ ช้วนเว่แน่ใจว่าต้องเป็นผู้หญิงผู้มีสกุล หญิงสาวทำความเคารพช้วนเว่ ขณะที่ช้วนเว่ถาม อย่างปรานีว่า “นี่นางเป็นใครนะ แล้วมาทำเช่นนี้ทำไม มีดๆคำๆอย่างนี้”

“ข้าพเจ้าอยู่ใกล้ๆนี่เอง” หญิงสาวตอบพลาง เงยหน้าขึ้น ทำให้ช้วนเว่เห็นความงามน่ารักได้ถนัด “คันท่านข้าพเจ้ากับพวกเพื่อน ๆ ผ่านมาทางนี้จะไป เข็มมบ้าเพ็ง จึงใคร่ขอความกรุณาพักผ่อนในส่วน

ของท่านสักครู่นะ”

“ได้ ได้ ไม่เป็นไร เชิญเข้ามา” ส่วนเว้ตอบตกลงด้วยความยินดี พอสิ้นกระแสเสียงหญิงสาวกลุ่มใหญ่ ก็คงจะหลบอยู่แถวๆ นั้นก่อนหน้านั้น ก็พากันเข้ามาในส่วนของส่วนเว้ แต่ละคนสวดงามว่าเริง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าต่างๆ กัน

พอเข้ามาพัวพันกันแล้ว แต่ละคนก็แนะนำตัวเอง

“ข้าพเจ้า คือ หลิว” หญิงสาวที่แต่งตัวเรียบง่าย

“ข้าพเจ้า คือ เหมู่หว้า (ดอกพลัม)” หญิงสาวแต่งชุดสีขาวแนะนำตัว

“และข้าพเจ้าก็คือ จิวหว้า (ดอกเบญจมาศ)” หญิงสาวร่างอ้วนบ้อมแต่งตัวม่วง พุดพลาญ หัวเราะพลาญ

กินเวลาไม่นานก็เคยกว่าจะแนะนำกันทั่ว ส่วนเว้บอกว่า หญิงสาวในกลุ่มนั้นมีทั้งหมดไม่น้อยกว่า ๒๐ - ๓๐ ไม่ช้าก็มาถึงคนสุดท้ายที่แต่งตัวงดงามแนะนำตัวเองว่า

“ข้าพเจ้าคือ ฉวีหลิว (ดอกทิวทิพย์)” (อ่านต่อหน้า 146)

“จันทร์จรี” ขอรุณาไว้ได้ไหม สำหรับคนเกิดวันอังคาร เคยส่งมา ๒ ครั้งแล้ว แต่ไม่เห็นตอบให้สักที

ชื่อ จรุณา ไว้ได้
ทว่าส่งมา ๒ ครั้งแล้วนั้น คงส่งมาจะไม่ได้ไว้

ชื่อ เพราะเจ้าหน้าที่ตรวจดูแล้วปรากฏว่าจดหมายที่ได้รับไม่มีชื่อเลย และบรรดาจ.ม. ที่ไม่ได้พิจารณาให้ โปรดทราบด้วยว่า เป็นเพราะไม่ได้ตอบบัตรมา

คนรักดอกไม้ - ต่อจากหน้า ๒๕

หญิงสาวคนสุดท้ายนั้นออกจะกล้าหาญเธอมันในตนเองยิ่งกว่าคนอื่นๆ โค้ชคุยกับเธอว่า “แท้จริงนะ เราหวังว่าน้ำผึ้งจะมาเยี่ยมเราคืนนี้ แค่ออยๆ น้ำผึ้งไม่เห็นมา พวกเราเลยตกลงใจจะไปเยี่ยมเสียเอง และเมื่อผ่านมาทางนี้ เราก็ก็นึกได้ว่าควรจะได้แวะพักและเยี่ยมคำนับท่าน เพราะว่าท่านได้เมตตาปรานีพวกเราเสมอมา”

ขณะที่ยังพูดกันอยู่นั้น น้ำผึ้งคนที่หญิงสาวกล่าวถึงก็ได้ปรากฏกายขึ้นทันที น้ำผึ้งเป็นคนร่างเล็กแบบบาง แต่ทว่าสายตานั้นขำเย็น เห็นแล้วชวนเอื้อนชวนหาสาระหาแก่นใจไม่ได้ พวกสาว ๆ เหล่านั้นรีบนำน้ำผึ้งมาแนะนำให้ชวนเอื้อนรู้จัก เมื่อมีแขกแปลกหน้าที่เป็นผู้หญิงมากมายมาเยี่ยมเยียนถึงบ้านเช่นนี้ ชวนเอื้อนในฐานะเจ้าของบ้านจำเป็นต้องจัดหาอาหารมาเลี้ยงตามธรรมเนียม และขวัญใหญ่ ๆ แรกทุกคนก็ได้เข้าไปนั่งโต๊ะ กินอาหารอย่างคึกคัก เหล้าหายากราคาแพง นับว่าทุกคนสนุกสนานเพลิดเพลินเต็มที่ ขณะที่แสงจันทร์กระจ่างขึ้นทุกที และกลิ่นหอมของดอกไม้ก็ได้เข้ามาอบอวลอยู่ในห้อง รวบรวมว่าดอกไม้ทั้งสวนเข้ามารวมกันอยู่ในห้องนั้นทีเดียว

ฉัตรหิวเป็นผู้นิยมเหล้าได้ดั่งใจให้ข้าพเจ้าดื่มก่อนในฐานะแขกผู้มีเกียรติ แล้วตนเองก็ร้องเพลงให้ความบันเทิงแก่แขก เพลงของฉัตรหิวพรรณนาถึงความสาวที่อยู่ได้ไม่นานน่าสลดใจ แต่จะโทษลมรักไร้ประโยชน์ เพราะเรื่องมันจะเกิดมันก็ต้องเกิดคนทั้งทั้งหลายนวมทั้งเจ้าของบ้านต่างชมเชยฉัตรหิวโดยทั่วกัน มีแต่ข้าพเจ้าคนเดียวที่ไม่ได้แสดงความชื่นชมยินดีแต่อย่างใด

คือไปก็ถึงคราวที่เหม่หุ่จะเป็นผู้ร้องบ้าง เพลงของเหม่หุ่ก็คล้ายๆ กัน คือเวลาที่จะสาวสดนั้นช่างสั้นเหลือเกิน แต่จะไปดำเนินคดีจนลมพายุรักเปล่าประโยชน์

ขณะที่เหม่หุ่ร้องเพลงอยู่นั้น น้ำผึ้งไม่ยอมแตะต้องเหล้าที่เหม่หุ่วางรินให้เลย ทำทางก็ยังเย็นช้ายิ่งขึ้น พอเหม่หุ่ร้องเพลงจบ และคนอื่นๆ ก็นั่งแสดงความพอใจ น้ำผึ้งก็ได้พูดขึ้นว่า

“ฉันคิดไม่ออกเลยทำไมพวกเราถึงได้ไปเลือกเอาเพลงเศร้า ๆ อย่างนี้มาร้องในเวลาที่กำลังสนุกสนานเบิกบานกันอย่างนี้ อย่าคิดนะว่าฉันจะไม่รู้ว่าเธอดำเนินดีได้อย่างไรในเนื้อร้องของเธอ เพราะฉะนั้นฉันจะต้องลงโทษพวกเธอเสียบ้าง มา

เหม่หว่ากับฉวีหลิว มาดมเหล้าด้วยใหญ่ให้หมด
แล้วร้องเพลงใหม่ เลือกเอาเพลงสนุกๆ หน่อย”
พูดแล้วก็รินเหล้าให้เหม่หว่ากับฉวีหลิวคนละถ้วย
แต่เหล้ามันเต็มจนล้น และบังเอิญเหล้าทล้นจาก
ถ้วยนั้นไหลรดเสื้อสีแดงอันสวยงามของฉวีหลิวเสีย
ด้วย ฉวีหลิวนั้นเป็นคนระมัดระวังเรื่องเสื้อผ้าอยู่
ไม่น้อย ทั้งเป็นคนไม่สุราเร่ร่อนด้วย ฉวีหลิวเมื่อ
ถูกผู้ใหญ่ดู แทนจะรับคำคุณน้าอย่างหน้าชื่นตาบาน
ฉวีหลิวกลับหัวเสีย พุทกับบ๊องเพ้งอย่างไม่มียั้งว่า
“คนอื่นๆ อาจจะกลัวย้า แต่ข้าพเจ้าไม่กลัว
หรอก” พูดแล้วก็เดินออกจากห้องไปด้วยท่าทาง
อันเข้มแข็งมั่นคงเท่าที่คนรูปร่างแบบบางอ่อนไหว
จะทำได้

บ๊องเพ้งก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา ลุกจากโต๊ะ
พลาถามว่า “เด็กทะเล่งคนนั้นะใครกัน น้าจะบอก
ให้หน่อยยังไม่มีใครเคยกล่าวคุ้ยกับน้าอย่างนี้เลย”

หญิงสาวทั้งหลายต่างพากันพูดจาให้บ๊องเพ้ง
คลายโกรธว่า “ฉวีหลิวยังเด็กและเบาปัญญาอยู่
มาก พรุ่งนี้คงจะรู้สึกตัว และมาขอโทษคุณน้าหรอก”

ชวนเว่ก็พยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้บ๊องเพ้ง
อารมณ์ดีดังเดิม แต่ไม่มีใครทำให้บ๊องเพ้งมันเทา
ความโกรธลงได้ ในที่สุดบ๊องเพ้งก็กลับไปในลักษณะ
เย็นชาและเคืองชุนไม่หาย พอบ๊องเพ้งกลับพวกละๆ
ก็เลยพากันกลับไปหมด ห้องที่แช่ตัวไปด้วยเสียง
ต่างๆ เมื่อครั้น กลับเงียบดังวัด พระจันทร์ก็ลับดวง
ไปแล้ว กลิ่นดอกไม้อันหอมหวานก็พลอยหายไปด้วย
ชวนเว่ก็ออกเสียใจที่ไม่ได้อำลาจากแรกด้วยมารยาท
อันดีงามของเจ้าของบ้าน ฉวีหลิวจึงรีบวิ่งไปในสวน

เพื่อจะส่งแขกสาว ๆ เหล่านั้นตามระเบียบ แต่ว่าใน
สวนมีแต่ความมืดกับความว่างเปล่าเท่านั้น

ในตอนค่ำวันรุ่งขึ้น ชวนเว่ก็ลงไปในส่วน
อย่างเคย และอดมีติดใจไม่ได้ที่ได้เห็นสาว ๆ
เหล่านั้นมาชุมนุมกันอยู่ในสวนของตนอีก แต่ทุกคน
กำลังดูว่าฉวีหลิวทำอะไรเมื่อคืนก่อนนั้น และต่างก็
พยายามโน้มน้าวใจฉวีหลิวให้ไปขอโทษน้าเพ้ง เพื่อ
ฉวีหลิวเหลียวมาเห็นชวนเว่เข้า จึงวิ่งจากกลุ่ม
เพื่อนมาแอบอยู่หลังชวนเว่ แล้วพูดว่า

“ทำไมจะต้องไปขอโทษน้าเพ้งให้เดือดเนื้อ
ร้อนใจ ในเมื่อเรานี้ผู้ที่จะปกป้องคุ้มครองเราได้อยู่
ทั้งคน”

ข้อเสนอแนะของฉวีหลิวเป็นที่ถูกใจเพื่อนฝูง
ยิ่งนัก ต่างเลิกล้อว่าฉวีหลิวกลับมาคุยกันหัวเราะกัน
อย่างสนุกสนานแล้วก็วิ่งมาหาชวนเว่ ชวนเว่รักจะ
ดกใจอีก ถามอย่างงงๆ ว่า “เอ ข้าพเจ้าจะช่วย
ปกป้องคุ้มครองได้อย่างไร”

“โอ ง่ายๆ ท่านผู้มีคุณ” ฉวีหลิวตอบ “เพียง
แต่ท่านทำขงยาวๆ ใฝ่หนึ่งเท่านั้น ที่บนขงนั้น
ท่านต้องเขียนเป็นรูปพระอาทิตย์ พระจันทร์ และ
กลุ่มดาวอีกสี่กลุ่ม พอถึงเช้าวันแรกกลุ่มดาวนั้นออก
จะมา รอท่านจงแขวนขงนี้ไว้ทางด้านตะวันออกของ
สวนของท่าน เพียงแค่นี้ก็จะปกป้องคุ้มครองพวกเรา
ได้”

ชวนเว่สัญญาว่าจะทำให้ได้อย่างเต็มอกเต็มใจ
พอชวนเว่รับคำเช่นนั้น สาวๆ ทั้งหลายก็หายวับไป
เหลือแต่บรรดาดอกไม้ในสวนที่ดูเหมือนจะก้มหัว
ให้ชวนเว่อย่างมิดสนิท

พอถึงวันที่มีลมอ่อน ๆ มาจากทางทิศตะวันออกมาต้องดอกไม้
ในส่วนของสวนว่า สวนเวกจัดการนำขงยาวที่ทำได้ไปปักอย่าง
มั่นคงตรงทางทิศตะวันออกของสวน

ลมอ่อน ๆ นั้น ไม่ซัดพัดแรงขึ้น ๆ จนถึงไม่กระทบกัน บางกิ่ง
ก็หักห้อย ต้นไม้ในป่าถึงกับหักโค่น มีก็แต่ในส่วนของสวนว่า
เท่านั้นที่ทรงวิเศษก็แรงพอ สามารถป้องกันต้นไม้ดอกไม้ได้ ไม่มี
ลมมาต้องแผ่แผ่น้อย ถึงตอนนั้นสวนเวกก็ออกทันทีว่าป่าแห่งคือใคร
แท้ที่จริงก็คือลมตะวันออกนั้นแหละ (เพ็ง แปลว่าลม) ส่วนสาว ๆ
เหล่านั้นก็คือดอกไม้ในส่วนของตนนั่นเอง

ครั้นพายุสงบลงแล้ว หญิงสาวทั้งหลายนั้นก็พากันมาขอบคุณ
สวนเวกในตอนเย็นวันหนึ่ง แต่ละคนแต่งตัวสวยงาม และนำดอกไม้
ดอกไม้มาให้สวนเวกด้วยคนละกำมือ

“รับประทานเถิดพี่ท่าน” หญิงสาวแต่ละคนแย่งกันพูดแข่งแซะ
แล้วก็ยกยื่นดอกไม้ให้สวนเวก

“รับประทานเถิดเถอะ” ฉวีหลิวผู้พูดเป็นคนสุดท้าย พุดยาชน
“กลับดอกไม้เหล่านั้นจะทำให้ความรกรากหายไป ท่านจะไม่รู้จักแก่”

สวนเวกทำตามคำแนะนำนั้นทุกประการ คือพยายามกินกลับ
ดอกไม้ต่างๆ ที่สาว ๆ เหล่านั้นนำมาให้ เขาว่าสวนเวกกลับเป็นหนุ่ม
ขึ้นมาทันทีทีเดียว และด้วยเหตุที่สวนเวกเป็นผู้ที่ทรงไว้ด้วยคุณธรรม
ท้ายที่สุดก็เลยได้กลายเป็นเซียนผู้ไม่รู้จักตาย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชการณ ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

บรรณาธิการ

แสดงแบบเสื้อชุดกีฬา ในงาน
“สายัณห์เรีงชล” จัดเพื่อหารายได้
บำรุงมูลนิธิเด็กบุญญาอ่อน

ศิริพงษ์ พรหมณนันทน์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ นนทอง

กองบรรณาธิการ

พาณี วรธนประทีป ณ ระนอง
เชื้อรณ ศรีวาทย์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนกัถิ สหิ์ เสือแดงศรี
สมบุรณ์ สรรพพุกม นิกอ วรค์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุกร ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอังก์โสเม โจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงกล ร.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์

เสงี่ยม เฝ้าทองศรี

จาง รุ่งสิริ ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๔๐๓

โน้ต อินโคนีเซีย

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

เรื่องวิญญาณข้าวไร

ความเชื่อที่ว่าต้นไม้ดอกไม้มีวิญญาณสิงอยู่นั้น คุณเหมือนจะมีกันแทบทุกชาติทุกภาษา สุดแต่ว่าใครจะถือว่าอะไรสำคัญ ชาวอินโคนีเซียคงจะถือว่าข้าวสำคัญกว่าอะไร ข้าวจึงมีวิญญาณทั้งข้าวณาคานาหวานและข้าวไร ที่จริงน่าจะเรียกว่าแม่โพสพ ถ้าหากไม่มีวิญญาณผู้ชายสิงอยู่ด้วย คงที่อะแดล เคอะลิวเล้าไว้ในเทพนิยายอินโคนีเซียดังนี้

เหตุที่จะเกิดมีวิญญาณข้าวไรนี้ เรื่องเล่าว่าเป็นเพราะคิสนาวดีผู้เป็นธิดาแห่งประตหราครุในสรวงสวรรค์ ปราศจากความทุกข์ ทั้งๆที่ทรงโฉมงดงามมีเสน่ห์ และสาเหตุที่คิสนาวดีจะปราศจากความทุกข์ ก็เพราะโปรดก้มลงทอดพระเนตรความเป็นไปในพื้นพิภพเบื้องล่างอยู่เนืองๆ และเมื่อใดที่ทรงเห็นผู้คนในโลกมนุษย์พากันทำชุริกริต่างๆอย่างว่าวุ่น เมื่อนั้นคิสนาวดีก็จะถอนพระทัยและอุทานออกมาว่า “เฮอ ฉันทรงอยากเป็นมนุษย์เดินดินเหมือนเราเหล่านั้นเสียเหลือเกิน”

เมื่อไม่ได้สมหวัง คิสนาวดีก็ทรงหงุดหงิดพระทัย ยิ่งเมื่อประตหราครุผู้เป็นเทพธิดาเสด็จไปทำศึกกับบรรดาอสูร จะตามเสด็จไปด้วยก็ไม่ได้ คิสนาวดีก็ยังเศร้าโศก เมื่อประตหราครุเสด็จกลับ

มาคราวใดจึงได้เห็นเทพธิดาคิสนาวดีมีพระพักตร์ขึงงอครวญนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง คิสนาวดีทรงมีอารมณ์หงุดหงิดเป็นพิเศษยิ่งกว่าทุกวัน ประตหราครุทรงอดพระทัยได้ไม่ไหว ถึงกับตรัสเสียงแข็งๆว่า “นี่แน่เจ้า เรื่องขบขันกับเรื่องเจ้าอารมณ์รอนเจ้านั้น กวนใจพ่อเสียจริง มันทรงส่งให้ลงไปเกิดเป็นมนุษย์เดินดินนักที่เดียว เสียแต่ว่าทำไม่ได้ เพราะเจ้าได้คัมภีร์น้ำทิพย์จนกลายเป็นอมตเทพผู้ไม่รู้จักตายไปเสียแล้ว เฮอร์พ่อคิดอะไรได้อย่างหนึ่งแล้วละ พ่อจะเลือกหาเทพบุตรหนุ่มๆมาเป็นคู่ครองของเจ้าสักองค์หนึ่ง เผื่อว่าเทพบุตรองค์นั้นจะสอนเจ้าให้รู้จักหายหงุดหงิดได้บ้าง”

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นลูกทราบแล้วพะยะว่าใครควรจะได้ออกมาเป็นคู่ครองของลูก” เทพธิดาคิสนาวดีตรัสอย่างมีดีนิยน์

“ใครล่ะ” ประตหราครุตรัสถาม “หวังว่าคงไม่ใช่เจ้าพอกอสูรทุเรศๆเหล่านั้นหรอกนะ เรื่องลูกของข้าแล้วพ่อขอห้ามเด็ดขาด”

“ไม่ใช่หรอกพะยะ ไม่ใช่ทั้งอสูรทั้งเทวดา ไม่ได้อยู่ในฟ้าในสวรรค์ แต่ว่าอยู่บนดิน นั่นใจพะยะก้มลงทอดพระเนตรดูซิพะยะ พ่อหนุ่มรูปงามที่กำลัง

ไดนาอยู่บนไหล่เขานั้นแหละ”

“แต่นั้นมัน ลูกคนนี่”

ประตหราครุทรวงอุทยานออกมา
ด้วยบันดาลโทสะ “มันมนุษย์
ธรรมดาเอง เจ้าจะแต่งกับมัน
ไม่ได้ละ เจ้าน่ะเป็นถึงลูกเทวดา
จะไปสมสู่กับมนุษย์ได้อย่างไร พ่อ
ไม่ยอมหรอก”

“แต่ลูกจะต้องแต่งกับเรา
ให้ได้” ดิสนาวดีทรวงเปล่งเสียง
กรีดออกมา พลังกระแทบบาทเดิน
เร่าๆอย่างจะเอาชนะ “ลูกจะไม่
แต่งกับใครทั้งนั้น นอกจากคน
คนนั้น แม้ว่าจะต้องละสรวงสวรรค์
นี้ไปลูกก็ยอม”

“แต่พ่อขอบอกเจ้าว่า เจ้า
จะไม่มีวันได้แต่งกับมันเป็นอัน
ขาด” ประตหราครุทรวงหนักขึ้น
“ไม่อย่างนั้นพ่อจะสาปเจ้าให้
เป็นต้นข้าวไปเลยดีกว่า อ้อ
แล้วพ่อขอบอกเจ้าเสียเดี๋ยวนี้เลย
ว่าพ่อจะต้องหาเทพบุตรองค์ใด
องค์หนึ่งมาเป็นคู่ครองของลูกให้
เร็วที่สุดให้จงได้ทีเดียว”

เทพธิดาดิสนาวดี ทรวงเห็น
ประตหราครุเทพบิดาพิโรธเช่น
นั้นก็ออกวิคกว่า โชคชะตาของ
องค์เองจะเป็นเช่นเดียวกับเทวีศรี
ผู้รัตพระทัยพระวิษณุสวามีเลยถูก

(อ่านต่อหน้า 146)

โหล่นานันต์เสียแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่ประหารครุฑกำลังจะเสร็จออกไปเที่ยวหลอกลวงโหล่นานันต์ ก็ได้ข่าวว่าพวกอสูรมารุ่เชิญทำทายพวกเทวดาอีกแล้ว ประหารครุฑจำเป็นต้องเสด็จนำทัพเทวดาไปรบกับอสูร ก่อนเสด็จไป โคตรดีเกิดสรวลว่า “กลับมาคราวนี้พอจะหลอกลวงมาให้เจ้าให้ได้”

ดิสนาวดีตรัสอย่างอ่อนโยนว่า “ก็คืนเพคะ” แต่พอประหารครุฑเสด็จพ้นไปแล้วเท่านั้น เทพธิดาผู้ใดเกิดเป็นมนุษย์ ก็เพราะจากสรวงสวรรค์ลงมาจึงพิภพ วายูเทพบุตรก็ทรงเมตตาช่วยเหลือพาให้เทพธิดาดิสนาวดีเสด็จมายังโหล่นานันต์ ชายหนุ่มนั้นได้นาอยู่ได้โดยสะดวก

“ทีนี้ละ ฉันจะได้ดูเราใกล้ชิดๆ ให้เต็มตาเสียที” ดิสนาวดีตรัสกับองค์เอง และก็ทรงองค์ลงนั่งตรงโหล่นานันต์ คอยให้ชายหนุ่มนั้นหันมาเห็น และไม่เข้าพอสายนั้นไกลไปสุดแถว ก็หันมาเห็นดิสนาวดีว่าจริง ๆ พอเห็นเป็นหญิงสาว ชายหนุ่มก็ถึงกับตะลึง เพราะนึกไม่ถึงว่าจะมีผู้หญิงที่โชนมานั่งอยู่ ทั้งหญิงนั้นก็งามเสียจนเหมือนภาพในฝัน หรือในความคิดคำนึง ในที่สุดชายหนุ่มก็เดินเข้าไปหาดิสนาวดี มีท่าทางงงๆ ตามว่า

“เธอมาที่นี่ทำไมจ๊ะ แม่สาวน้อย จะมาเที่ยวหาอะไรหรือ”

“มาหลอกลวงนะซี” ดิสนาวดีตรัสพลางหัวเราะพลาง

“เออเนาะ ข้างหลังได้ทำพยานแปลกดีจริง”

ชายหนุ่มนั้นนึกในใจ แล้วก็เลยพลอยผสมโรงหัวเราะไปด้วย ทั้งมนุษย์ทั้งเทพธิดาพากันหัวเราะอย่างสนุกสนาน เพราะต่างก็มีความสุข และดูเหมือนจะเกิดถูกใจกันเข้าแล้วด้วย เสียงหัวเราะว่าเรียงของหนุ่มสาวลั่นก้องไปจนถึงสวรรค์ ซึ่งนั่นก็คือหายนะ เพราะเสียงนั้นดังไปจนถึงที่ประหารครุฑกำลังทำศึกสู้รบกับอสูรอยู่ พอได้ยินเสียงหัวเราะ ประหารครุฑก็หยุดทั้ง เมื่อพังก้าวได้ทันที่ว่าเป็นเสียงธิดาคน แต่ก็มีเสียงชายหนุ่มเคล้าอยู่ด้วย พังคอกจะแปลกหู ประหารครุฑจึงชะงักงันก็หันมองไปยังพื้นพิภพเบื้องล่าง ก็ทอดพระเนตรเห็นดิสนาวดีประทับอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง หัวเราะกันครืนแครง คงยิ่งกว่าเสียงในสนามรบเสียอีก

ภาพนั้นทำให้ประหารครุฑแทบจะคลุ้มคลั่งด้วยแรงพิโรธ ถึงกับยอมละทิ้งศักดิ์ศรี วิชาเหาะลงมา ยังโหล่นานันต์ที่เทพธิดาดิสนาวดีประทับอยู่ข้างๆ ชายหนุ่ม แล้วก็ทรงคำรามดุๆ ฟาดฟันว่า “มากับพ่อเดี๋ยวนี้ที่เดียว พ่อจะเอาเจ้ากลับไปสวรรค์” แต่ว่าดิสนาวดีไม่ได้ปรารถนาจะกลับไปเลย เพราะวาทรงหวงรักชายหนุ่มนั้นเสียแล้ว และความรักของนางก็ยิ่งใหญ่กว่าอะไรทั้งสิ้น แม้แต่คำสั่งของบิดา

“ไม่ไปเพคะ” ดิสนาวดีตรัสอย่างหนักแน่น “ลูกไม่ยอมกลับหรอก ลูกยอมเป็นมนุษย์ธรรมดา และอยู่กับคนรักของลูกบนพิภพนี้จะดีเสียกว่า”

“ถ้าอยากอยู่ ก็ได้” เสียงประหารครุฑก้องด้วยความพิโรธโกรธกริ้ว แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่อย่างลูกสาวมนุษย์หรือเทวดา แต่เจ้าจะต้องกลายเป็น

คันข้าวไร่. (ที่ปลูกบนเขา). และวิญญาณของเจ้าก็จะสิงอยู่ในคันข้าวไร่ตลอดไป" พอสิ้นเสียงคร่ำ ดิสนาวดึกก็กลายร่างจากเทพธิดาเป็นคันข้าวไร่อันอ่อนแออยู่ในนาของชาวนั้น

ชาวนานั้นได้แต่ยืนคิดถึง สดปัญหาจะแก้ได้อย่างไรได้ เมื่อคันข้าวไร่ในมืองมาหาตน ก็ได้แต่ไข่มื้อแต่ต้องด้วยความรักใคร่ ความเศร้าโศกเสียใจที่เมื่อครู่ก่อนนี้เรากับดิสนาวดึกยังได้หัวเราะกันอย่างเบิกบานฐานคู่รัก แต่มามันนั้นงได้ถูกสาปให้กลายเป็นคันข้าวไร่เสียแล้ว ทำให้ชาวนานั้นฉ่ำใจ ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง

ครั้นปะทะหรรษาครุฑทอดพระเนตรเห็นชาวนานั้นทำทางเช่นนั้น ก็รู้สึกเสียพระทัยและดำเนกนิมิต ครัดขึ้นว่า "ถ้าอย่างนั้นให้เขาอยู่ด้วยกันก็แล้วกัน ไหนๆเราก็เอาตัวลูกสาวกลับมาไม่ได้ เพราะดิสนาวดึกจะต้องกลายเป็นคันข้าวไร่ตลอดไป ด้วยว่าวิญญาณสิงอยู่ ณ ที่นั้นแล้ว ก็สาปให้เจ้าหนุ่มนั้นกลายเป็นคันข้าวไร่เสียด้วยเป็นไร"

ครั้นคร่ำคร่ำ ชาวนนั้นก็กลายเป็นคันข้าวไร่ไปอีกคันหนึ่ง คันข้าวไร่ทั้งสองคันในมืองเข้าหากัน คงว่าครุฑกำลังพลอดรักกัน ปะทะหรรษาครุฑงเข้าดูอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ครัดพิมพ์ออกมาว่า "คี้แล้วละ" จากนั้นก็เหาะกลับไปสำรวจสวรรค์ นับแต่นั้นมาชาวนอินโดนีเซียก็เชื่อว่าวิญญาณของดิสนาวดึกสิงอยู่ในข้าวไร่ เช่นเดียวกับเทพีศรีสิงอยู่ในข้าวนาดำนาหว่าน ส่วนวิญญาณของชาวนหนุ่มรูปงามนั้นจะคงสิงอยู่ในข้าวไร่ในันด้วย จนทุกวันนี้หรือไม่ ไม่มีใครกล่าวถึง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์อัตราค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นผู้รับ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และ
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ธรรมเนียม แสงรังษี   ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง   ออกสี

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ   เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ   นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
เชื้อร่น ศรียากษ์

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูหนัก   สหิ์ เตือนประภาส
สมบุรณ์ สรรพอุดม   นิกายา วศิ์เทียงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุกตรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ ร.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนบรรณนัท
ทนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรณณ คุณวิศาล
ยบด กรรณมกล ร.บ.
สมศรี สุกมณนัท
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองศรี
จำนง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๒๘ อาคารศิริกิตติพิท
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๘๐๓๖

โน้ตชน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธ์เลิศ

นางปีศาจหิมะ

หิมะเป็นของสวยงาม แต่ก็มีอันตรายอาจทำให้ถึงตายได้ง่ายๆ ชาวญี่ปุ่นรู้อะไรดี จึงได้สร้างหิมะให้เป็นนางปีศาจ เรียก ยุกิออนนา ยุกิออนนาคือสาวที่มีพิษมีภัย กล่าวกันว่า ริมฝีปากอันเย็นเยียบประดุจน้ำแข็งของนางนั้นอาจกัดเลือดคนผู้เคราะห์ร้ายให้ถึงตายได้ไม่มีคนนางมีศาคณิตบ ต่อไปนั้นเป็นเรื่องของยุกิออนนาเรื่องหนึ่ง ซึ่งเล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นของนายเคอิซังว่า

วันหนึ่ง ชายชราคนหนึ่งชื่อโมซากุ ได้เดินทางออกจากหมู่บ้านเข้าไปในป่า มีคนใช้ชื่อมิโนกิติดตามไปด้วย เมื่อเดินทางมาจนจะถึงที่หมาย ก็ได้เห็นแม่น้ำขวางอยู่ พอมองหาเรือจะข้าม ก็ปรากฏว่าเรือจ้างลำหนึ่งออกจากท่าข้ามไปฝั่งข้างโน้นเสียแล้ว ครั้นจะว่ายน้ำข้ามน้ำไป ค่างคนค่างเห็นท่าจะไม่ไหว เพราะค้ำวันนั้นอากาศแฉะจะหนาวเย็น แล้วยังท่าทางจะมีพายุ ในที่สุดคนทั้งสองเลยตัดสินใจรอพักค้ำกันที่กระท่อมของคนแจวเรือจ้าง ใกล้ๆกับท่าเรือจ้างนั้น

กระท่อมนั้นแม้จะไม่โอ้อวดแต่ก็พอพักได้ ฉะนั้นพอหัวถึงหมอนโมซากุก็หลับสนิท ส่วนมิโนกิซึ่งยังไม่หลับนอนทั้งเสียงลมเสียงหิมะพัดมาประ-

ประตูกะท่อม แต่ไม่ข้ามในกิริยาหลับสนิท มิโนกิก็จะหลับไปนานเท่าไรไม่ทราบ มาดกใจตื่นเมื่อหิมะปลิวเข้ามาประต่อน้ำตา พอลืมตาขึ้นดู มิโนกิก็แลเห็นประตูกะท่อมเปิด และมีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเครื่องชาวเป็นประกายวาววับยืนอยู่ภายในห้องนั้น หิมะสาวสวยยืนอยู่อย่างนั้นชั่วครู่หนึ่งแล้วก็โน้มตัวลงที่ชายชราโมซากุ ลมหายใจของนางที่ออกมาทางจมูกนั้นเป็นควันขาว นางโน้มตัวที่โมซากุเพียงประเดี๋ยวเดียว ก็หันมาทางมิโนกิ และถอยถอยอยู่ทันนั้น มิโนกิพยายามจะร้องออกมา เพราะรู้สึกวามหายใจของหญิงสาวผู้นั้นเย็นจับหัวใจ ไม่ผิดลมหายใจที่กำลังพัดอยู่ข้างนอก แต่ไม่ทันได้ร้อง หิมะนั้นก็พูดกับมิโนกิว่า

“ที่จริงเรากำลังจะทำแก่เจ้าเหมือนอย่างดาแก่ที่นอนอยู่นั้นเหมือนกันละ แต่ทำไมทำก็เพราะเจ้ายังหนุ่มแน่นอยู่ ทั้งรูปก็งามด้วย แต่เจ้าอย่าได้มัวมานำเรื่องนี้ไปบอกใครเป็นอันขาดเทียวนะ ไม่เช่นนั้นละเป็นตายทันทีทีเดียว”

พูดแล้วหญิงสาวก็หายวับไป มิโนกิสะดุ้งโกลน ร้องเรียกนายของตนเสียงดังถึง

“นายครับนาย ค้นเถอะ เกิดอะไรขึ้นไม่รู้

น้ำกลั้วเหลือเกิน"

แต่ว่าไม่มีเสียงนายรานตอบ
พอมิโนกิชิเอามือแตะมือโมซากุ
นายของตน แม้จะมีค้อนมีค้อน
เพียงไร มิโนกิชิก็รู้ได้ทันทีว่า
นายของตนตายเสียแล้วเพราะมือ
นั้นแข็งแรงเฉียบไม่ผิดน้ำแข็ง

ถึงฤดูหนาวมีรุ่งขึ้น ขณะที่
มิโนกิชิกำลังเดินทางกลับบ้าน
ก็บังเอิญให้พบหญิงสาวสวยคน
หนึ่งชื่อยุกิ หญิงนั้นบอกมิโนกิชิ
ว่ากำลังจะไปเยโคไปหางานทำ
เป็นคนใช้ตามบ้าน มิโนกิชิเห็น
แล้วเกิดต้องใจอยากได้หญิงนี้
เมื่อสอบถามจนแน่ใจแล้วว่า
หญิงนี้ยังไม่ได้หมั้นหมายไว้กับใคร
ก็ตกลงใจขอแต่งงานด้วย และพา
เจ้าสาวของตนกลับบ้านทันที

ยุกิเป็นเมียดี ลูกสะใภ้ดี มี
ลูกถึง ๑๐ คน แต่ละคนสวยงาม
ผิวพรรณดีกว่าเด็กอื่นๆ ก่อนที่
แม่ผัว คือแม่ของมิโนกิชิจะตาย
ยังได้กล่าวสรรเสริญลูกสะใภ้
เป็นคำสุดท้าย และคำสรรเสริญ
นั้นได้สะท้อนไปมาในหมู่ชาวบ้าน
ตำบลนั้น

คืนวันหนึ่งขณะที่ยุกิกำลัง
เย็บผ้าอยู่ แสงตะเกียงส่องจันทน์
(อ่านต่อหน้า 148)

นางป้าจหิมะ — ต่อจากหน้า ๒๕

ยูกิแลเห็นได้อนันต์ มิโนกิชิเห็นแล้วนั่งกอดก้นที่ตั่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ไปนอนพักในกระท่อมคนแจวเรือจ้าง อดใจไว้ไม่ได้ มิโนกิชิจึงกล่าวขึ้นว่า

“นี่แน่ะยูกิ เห็นหน้าเธอแล้วทำให้ฉันนึกถึงผู้หญิงสวยคนหนึ่ง ที่ฉันได้เห็นเมื่อฉันอายุได้สิบแปดปี ผู้หญิงนั้นพันลมหายใจที่เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งประหรณายของฉันตาย ฉันเชื่อแน่ว่าผู้หญิงคนนั้นคงจะเป็นวิญญาณประหลาดอะไรสักอย่างหนึ่ง มาคืนนี้ฉันคุหน้าเธอแล้ว ช่างเหมือนผู้หญิงคนนั้นเสียจริงๆ”

พอได้ยินตามีพูดดังนี้ ยูโยนผ้าที่เย็บลง ใบหน้ามีรอยยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียมน่ากลัว นางโน้มตัวลงไปทักสามีแล้วร้องว่า

“ใช่แล้ว ฉันนี่แหละคือยูกิออนนาที่ฆ่าตายของเธอ และพูดอะไรกับเธอเมื่อคืนวันนั้น เธอช่างเป็นคนโง่จัง ฉันสั่งแล้วไม่ใช่หรือให้เธอเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ และเธอก็รับคำ แต่มาบัดนี้เธอกลับไม่รักษาสัญญาเสียแล้ว นี่ถ้าไม่เห็นแก่ลูกๆที่กำลังนอนหลับอยู่ล่ะก็ ฉันเป็นฆ่าเธอเสียทีเดียว แต่จำไว้ล่ะว่า ไม่ว่าเธอจะไปพูดอะไรให้ใครฟัง ฉันเป็นต้องรู้ต้องได้ยินทั้งนั้น และถ้าเธอขึ้นทำเช่นนั้น ในคืนวันที่มีหิมะตกไม่วันใดก็วันหนึ่งฉันจะต้องฆ่าเธอเสียให้ได้”

พูดแล้วยูกิออนนา นางป้าจหิมะก็สลายร่างเป็นหมอกควันขาวๆ ดังเสียงร้องกรีดๆ หายไปไม่ยอมกลับมาอีก •

โหม่น อินโคนีเซีย

บรรณ พันธ์เพียร

ต้นไทรไม้ศักดิ์สิทธิ์

ผู้ที่นับถือต้นไทรว่าเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้น ไม่ได้มีแต่ชาวอินโคนีเซีย ขนชาติอื่นมีพำมอญเป็นต้นกันนับถือเช่นเดียวกัน ชาวมอญกล่าวเช่นเดียวกับชาวพม่าว่า ไม่ว่าใบไม้อะไรเขาใช้กินค่างผักได้ทั้งนั้น ทั้งนั้นนอกจากใบไทรกับใบโพ จะเป็นด้วยเหตุผลกลใด ไม่มีเรื่องราวยืนยันไว้ แต่ของอินโคนีเซีย เขามีเรื่องเล่าบอกกล่าวเหตุที่ต้นไทรกลายเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ ดังที่อะแคลเคลอว์เล่าไว้ในเทพนิยายอินโคนีเซีย คือไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่งครอบครองอาณาจักรอันเรืองอำนาจอาณาจักรหนึ่งในเกาะชวา พระราชองค์นี้มีโอรสธิดาต่างพระมารดากันมากมายหลายองค์ องค์ใหญ่กว่าเพื่อนเป็นโอรสประไพสุหรี ทรงนามว่า ราโมราชา ระเด่นราโมราชาทรงคุณลักษณะนานาประการสมจะเป็นองค์รัชทายาท กล่าวคือ จะรูปร่างหน้าตา ก็ว่างามราวกับเทพดาร่างสูงระหงเหมือนต้นปาล์ม (คำเปรียบของเขา) แต่ก็ดวงใจปราดเปรี้ยวไม่ผดกวางหนุ่ม ทั้งยังแข็งแรงกล้าหาญปานเสือโคร่ง แต่สุภาพอ่อนโยนเยี่ยงนกเขา จะดูนิสัยใจคอก็ซื่อตรงประดุจม้าพันธุ์ดีตระกูลดี เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่รักใคร่นับถือของ

ไพร่ข้าประชาราษฎรยิ่งนัก ไม่ว่าระเด่นราโมราชาจะเสด็จไปไหนเมื่อใด ประชาชนเป็นต้องให้ร้องแสดงความชื่นชมยินดีเช่นนั้น และไม่อาจจะออกพระโอรสผู้มิรับสั่งให้ใครทำอะไร บุคคลทั้งหลายนั้นจะต้องคุกเข่ารับรับสั่งนั้นด้วยความยินดีและเต็มใจราวกับระเด่นราโมราชาเป็นเทวดาก็ไม่ปาน

แต่ว่าคนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ แม้จะมีคนรักราโมราชาไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง ก็ยังมีคนชังบ้างเป็นธรรมดา ถ้าเป็นคนอื่นชังคงไม่เป็นเรื่องราวใหญ่โตเท่ากับมะเคหวิอันทนา เหตุที่มะเคหวิอันทนาจเกลียดชังระเด่นราโมราชานักหนา ก็เพราะมะเคหวิอันทนามีโอรส และเป็นโอรสที่ไม่มีโอกาสจะได้ครองราชย์ ตราบใดที่ราโมราชายังมีชีวิตอยู่ มีหน้าชาฎิการะเด่นราโมราชาได้ครองราชย์ มะเคหวิเองกับโอรสธิดาอาจถูกขับออกนอกอาณาจักรก็เป็นได้ พุ่ไปก็จริงแล้วมะเคหวิอันทนาด้วยความแค้นเคืองอื่น ๆ ทั้งหมด นอกจากสวญแล้วก็ยังเจ้ามารยาตารัฟ พระราชผู้ทรงรามาแล้วย่อมตกอยู่ในอำนาจเสน่ห์รอนางอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ ไม่ว่ามะเคหวิจะหลุดออกอันร่อประทานเครื่องประดับแพรพรรณอันมีค่าสูงเพียงใด ก็มักจะประทานให้ทุกสิ่งไป แล้ววันหนึ่งเมื่อพระราช

ตรัสถามมะเดหวิผู้เป็นที่โปรด
ปรานว่า อยากจะได้กำไรทอง
ประดับกับกิมมรกตที่ชาวอาหรับ
นำมาขายหรือไม่ นางกลับสั้น
เคียร ทูลว่า

“ไม่ละเพคะ วันนั้นหม่อมฉัน
ไม่ปรารถนาอยากได้เครื่องประดับ
ใดๆเลย สิ่งที่หม่อมฉันปรารถนา
มีอยู่อย่างเดียว ไม่ทราบว่าจะ
โปรดประทานให้หรือไม่”

“อะไรละ บอกมาเถอะ”

พระราชารัตน์

“สิ่งที่หม่อมฉันปรารถนาก็
คือ” มะเดหวิค่อยๆ ทูล เพื่อพระ
ราชจะได้ไม่ทรงตบตีคนทักพระทัย
แต่เมื่อมะเดหวิทูลว่า “อยากให้
ระเด่นสะมิชน ลูกของหม่อมฉัน
ได้ครองราชย์” พระราชาก็ตก
พระทัยจริงๆ อุทานออกมาว่า

“อะไรกัน เป็นไปไม่ได้
หรอก คราวใดที่ราโมราชายังมี
ชีวิตอยู่ แล้วประโหมสุหรืแม่
รองเราจะว่าอย่างไร ถ้าลูกเรา
ไม่ได้ครองราชย์ แต่กลายเป็น
ลูกของมะเดหวิได้ครองแทน”

“แต่ว่าหม่อมฉันไม่ใช่ผู้ที่
พระองค์โปรดปรานที่สุดหรอก
หรือเพคะ”

(อ่านต่อหน้า 145)

หนาม จะต้องกินผลไม้เผือกมันแก้พิษ กินน้ำใน
ถ้ำธารแก้กระหาย หม่อมฉันก็ทนได้”

“ถ้าเหนื่อยล่ะ หนุ่ยก็เหยียบบ้างก็ร้อนระอุ
เพราะถูกแดดเผาล่ะ จะทำอย่างไร”

“ก็นั่งพักร่มเสียดีก่อนซิเพคะ หรือไม่ก็นอนพัก
เสียดีกไปไม่เสียดสีกันเสียดสักหนึ่งแล้วค่อยๆ ไปต่อไป”

“ถ้าคิดได้อย่างนั้น ก็ไปด้วยกันได้”

การที่จะต้องพลัดบ้านพลัดเมือง ก็นับว่าเป็น
เคราะห์ร้ายอย่างยิ่งแล้ว แต่ราดากรรมของระเด่น
ชาโมราชายังร้ายยิ่งกว่านั้นไปอีก ในขณะที่ระเด่น
ชาโมราชากับเกตุโมกำลังปรึกษากันหรือกันอยู่นั้น
ก็ได้มีเงาตัวเคลื่อนไหวเข้าไปในห้องนอน เงานั้นคือ
มะเดหวีอันทนนานนั่นเอง ความที่กลัวว่าพระราชจะ
เปลี่ยนพระทัย บังเกิดความจำนงค์ผิดที่ทรงขับโอรส
ออกไปอยู่นอกบ้านนอกเมือง แล้วโปรดให้ระเด่น
ชาโมราชากลับมา ระเด่นละมุนก็จะไม่ได้ครอง
ราชย์ มะเดหวีอันทนนาจึงต้องดำเนินแผนชั้นเด็ดขาด
คือปลิดชีวิตระเด่นชาโมราชาเสียเลย แต่จะใหตาย
ทันที ก็จะมีผิดสังเกต จึงต้องไยยาพิษชนิดที่ซึมซาบ
ช้าๆ ปล่อยลงในเหยือกน้ำล้างที่บรรทมระเด่นชาโม
ราชา เสร็จธุระแล้วก็รีบหลบไปอย่างรวดเร็วโดย
ไม่มีผู้ใดทันสังเกตเช่นเดียวกับตอนแรกมา

คืนวันนั้น ระเด่นชาโมราชาได้เสวยน้ำเจียวยา
พิษนั้นดื่มดั่งเจตนารมณ์ของมะเดหวี ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
ระเด่นชาโมราชาจึงมีอาการวิงเวียนคล้ายจะเป็นลม
ตอนต้นบรรทม แต่ก็ไม่ได้ตรัสบอกใคร แม้แก่เทวี
เกตุโม

ค่อนจากนั้นสองวัน ระเด่นชาโมราชากับเทวี
เกตุโมก็ออกเดินทางไป ไม่มีผู้ใดติดตามไปด้วย
แม้แต่คนเดียว และถึงแม้ชาโมราชารู้สึกไม่สบาย
มากขึ้นทุกทีๆ ก็ยังแข็งพระทัยดำเนินต่อไป จน
กระทั่งวันหนึ่งขณะที่คนทั้งสองเดินทางมาถึงหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ระเด่นชาโมราชาก็สิ้นแรงล้มถึงลง
ทรงหายใจหอบๆ ครางออกมาว่า

“เกตุโม ฉันจะตายอยู่แล้ว”

ได้ยินอย่างนั้น เทวีเกตุโมก็ทุกข์โศกจนจะเป็น
บ้า วิบคุกเข้าลงนวดพื้น จับมืออันเย็นเฉียบของ
ระเด่นชาโมราชาบีบแล้วบีบเล่า พยายามหนุนหน้า
วอนไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้มาช่วย เสียจน
ว่าว่าพรรณว่า “เทพดาอารักษ์ทั้งหลายเจ้าข้า ขอ
ได้โปรดช่วยชีวิตสวามีของข้าเจ้าด้วยเถิด”

พอราดคำ กามาราช เทพผู้คุ้มครองคุ้มครอง
ทั้งหลายก็เสด็จจากดวงสวรรค์ มาปรากฏร่าง ณ ที่
นั้น แต่แรกเทวีเกตุโมก็ไม่แลเห็น เพราะดวงดา
ผ้าฟางด้วยน้ำตา จนครู่ใหญ่ๆ จึงได้เห็นรัศมีอันเรือง
รองจากพระวรกายของเทพกามาราช เทวีเกตุโม
จำได้ทันที ทั้งที่เทพกามาราชพระพักตร์เศร้า จึงร้อง
ทูลขึ้นว่า “พระกามาราชผู้เรืองอำนาจ เมื่อพระองค์
ประทานพรให้ข้าเจ้าเมื่อตอนแต่งงานแล้ว ก็ขอ
ได้โปรดประทานพรให้ข้าเจ้าได้มีความสุขอีกครั้ง
หนึ่งเถิด ขอทรงช่วยชีวิตสวามีข้าเจ้าด้วย”

ถ้อยคำของเทวีเกตุโม ยิ่งทำให้เทพกามาราช
พระพักตร์เศร้ายิ่งขึ้น เพราะพระองค์ไม่อาจจะช่วย
อะไรได้ จึงตรัสว่า

“นี่แน่เจ้า คนใจชั่วมันได้วางยาประหารตัวเมีย
ของเจ้าเสียแล้ว ไม่มีอำนาจใครจะแก้ไขอย่างไรได้
เราจะช่วยให้ตัวเมียของเจ้า ได้มีชีวิตอยู่บนพื้นพิภพ
ต่อไปอีกก็ได้หรอก แต่ว่าไม่ใช่ในร่างมนุษย์ เรา
จะให้ร่างของระเด่นชาโมราชา กลายเป็นต้นไม้อัน
ศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงนั้นแหละ”

ตอนแรกเทวเกตุโมพึ่งถ้อยคำของเทพกามา
ราชายังไม่เข้าใจ มาเข้าใจได้ตลอด ก็ต่อเมื่อร่าง
ของระเด่นชาโมราชาคง น แขนทั้งสองกางออก
ผมหักยาวประบ่าก็ยาวลงมาจากคิน ไม่ช้าร่างนั้นก็
เปลือกไม้หนาห่อหุ้มอยู่ แขนที่กางออกก็มีเปลือก
ไม้หุ้ม ทันใดนั้นก็มียิ่งก้านตลอดใบเขียวสดงอก
ออกมา ผมหักยาวลงมาจากคินนั้นค่อยๆกลายจาก
สีด้ามาเป็นเทาๆ เท้าทั้งสองก็หายลงไปในดินกลาย
เป็นรากต้นไม้อันประหลาดขึ้นไป เห็นประจักษ์เช่นนั้น
เทวเกตุโมก็วิ่งเข้าไปกอดต้นไม้ นั้น แขนหน้าลง
กับเปลือกไม้อันรกรกร้างต่างอัน แล้วก็ร้องออก
มาว่า “ต้นไม้วิเศษอย่างนี้จะมีประโยชน์
อะไรแก่ข้าละ”

“ไม่ใช่ต้นไม้วิเศษอย่างนั้น” เทพกามาราชา
ทรงทักท้วง “เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนจะต้องเรียก
ต้นไม้ว่าต้นวาวิงเอน (ต้นไม้ไทร) อันศักดิ์สิทธิ์ เม็ด
ของต้นไม้นี้จะแพร่ไปทั่วเกาะชวา แล้วจะกลายเป็น
ต้นไม้งอกขึ้นมาทุกหนทุกแห่ง แม้จะเป็นหมู่บ้าน
เล็กกระจ้อยร่อยอย่างไรก็ตาม ก็จะต้องมีต้นไม้ชนิดนี้
เพราะที่นี่จะเป็นที่ที่ใคร ๆ มาเช่นสัตว์บรรดาเทพยดา
อารักษ์ เป็นที่ที่เด็กๆมาเล่นกัน และไม่ว่าจะเป็น

รอกานหรือพระราชาจะต้องมาพักผ่อนหย่อนใจ
ที่ใต้ต้นวาวิงเอนนี้กันทั้งสิ้น หากใครขึ้นไต่ต้นไม้
นี้ความทุกข์โศกจะต้องตกเป็นของผู้นั้นแน่นอน”

ตรัสจบ เทพกามาราชาก็เสด็จกลับไปยังสรวง
สวรรค์ทันที ปลดปล่อยเทวเกตุโมยืนกอดต้นไม้วาวิงเอน
อยู่นั่นเอง ไม่ช้าวิเศษญาณของเทวเกตุโมก็กลับไป
สู่สวรรค์ ส่วนร่างก็กลายเป็นน้ำพุอันงดงาม มีน้ำ
อันใสเหมือนแก้วพุ่นมาอยู่ใกล้ๆ นั้นตลอดกาล

ขณะที่เกิดเหตุอย่างนั้นที่หุบห้วยคังกล่าว
แล้ว ในอาณาจักรของพระราชาเกิดความ
เศร้าโศกกังวลใจที่ระเด่นชาโมราชาหายไป ที่จริง
บรรดาข้าราชการและข้าราชการบริพารต่างรู้ดีว่าเกิด
อะไรขึ้น แต่ประชาชนผู้จงรักภักดีระเด่นชาโมราชา
ยังไม่รู้ว่าเกิดเหตุอะไรขึ้นในวัง จนกระทั่งมีประกาศ
ออกมาว่า ระเด่นสะมิรนจะได้ครองราชย์ต่อไปแทน
ระเด่นชาโมราชา จึงเล่าเรื่องกันไต่กันที่ คนเหล่านั้น
พากันโกรธแค้นและเรียกร้องให้ไปเชิญเสด็จ
ระเด่นชาโมราชากลับมา

ไม่แต่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินจะปรารถนาให้ระเด่น
ชาโมราชากลับมา แม้ระเด่นสะมิรนเองก็ทรง
ปรารถนาเช่นนั้น ระเด่นสะมิรนเสด็จไปเฝ้าพระ
ราชาและทูลขอให้เชิญเสด็จระเด่นชาโมราชากลับ
มา พร้อมกับนั้นก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ที่ไม่ควรจะ
เสด็จไปไหนต้องมีองครักษ์ตามเสด็จ และเชิญ
เครื่องราชดำเนินไปด้วย จึงตรัสว่า “นี่มันเรื่องอะไรกัน
ทำอย่างนี้ทำไม เราไม่ใช่องค์รัชทายาท”

“ใช่ลูก” มะเคหัวทรวงยืนยัน

วันหนึ่งเมื่อมะเดหวัดรีตเรนอีก ระเด่นสมิชนผู้เยาว์วัย
ก็อดบันดาลโทษไม่ได้ กระทั่งพระบาททรงกริดๆ ออกมาว่า
“ไม่จริง ลูกไม่ใช่รัชทายาท เจ้าพี่ชายโมราชาต่างหากที่เป็น
รัชทายาท เจ้าพี่จะต้องกลับมา ลูกจะไปตามเอง”

ต่อจากนั้นไม่ช้าระเด่นสมิชนก็หายไปจากวัง แม้จะตามกันถึง
๔๐ วัน ๔๐ คืน ทั้งในป่าในเขา ในหุบ ในห้วย ในด้า หรือจะใน
แม่น้ำลำธารอย่างไร ก็หาพบระเด่นองค์น้อยนั้นไม่ และใครๆ ก็ไม่มี
โอกาสจะได้พบ เพราะด้วยความปลอดภัยอันแรงกล้าจะได้พบ
ระเด่นชาโมราชาผู้พี่ ระเด่นสมิชนได้ซ่อนไว้ในเทพดาอารักษ์ให้
จำแลงร่างตนเป็นนกจะได้บินไปตามหาพี่ชายได้ทั่วทุกแห่ง และ
ระเด่นสมิชนก็สมปรารถนาได้กลายเป็นนกโผกไปตามชอบใจ
จากเหนือไปได้ จากตะวันออกไปตะวันตก แต่จะบินไปถึงไหนๆ
อย่างไร ก็ยังไม่มีโอกาสได้พบพี่ชายผู้กลายร่างเป็นต้นจวริงเอ็น
อันศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว แม้ว่าวันหนึ่งจะมีเจมูมาเกาะที่ต้นจวริงเอ็น
นี้ พลงส่งเสียงร้องว่า “กาเกาะโตด กาเกาะโตด” (เขาว่าแปล
ว่าฉันเที่ยวหาพี่ของฉัน) และต้นจวริงเอ็นก็กระซิบเบาๆ ว่า
“เราแหละคือพี่ของเจ้า” และน้ำพิณฟ้าขึ้นว่า “เธอได้มาอยู่
กับพี่ของเธอแล้ว” แต่ณขณะนั้นก็หาเข้าใจภาษาของต้นจวริงเอ็น
และน้ำพิณนั้นไม่ แม้เวลาจะล่วงไปเป็นร้อยๆ ปี นกก็ยังหาพี่ชาย
ของตนไม่พบก็ยังร้องว่า “กาเกาะโตด กาเกาะโตด” อยู่เรื่อยไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์รวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท - ราคาคัดหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหัว

จันทร์พร สุรินทร์เปาว์

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๑๑

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกส

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
เชื้อชื่น ศรีอาภรณ์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริภา หนูณภักดิ์ สหิ์ เสือแดงศรี
สมบุรณ์ สวรรพุดม นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

หนักา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างศ์โสม วิจารณ์บรรณานท์

ทนก สามแสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

อุบล กรุมนงค อ.บ.

สมศรี สุขกณนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จาง วังสิลก ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศรีทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๘๐๔๓๖

โน้ตชน อินเดียน

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

เรื่องคนมีปัญญา

คนมีปัญญาในเรื่องนี้เป็นช่างทอผ้าแห่งกรุง
พาราณสี อันกรุงพาราณสีนั้น นอกจากจะเป็น
ที่ล่อเลื่องตั้งแต่สมัยโบราณมาจนปัจจุบัน เรื่อง
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ วัศกัศสิทธิ์ พราหมณ์ผู้ทรง
อิทธิพลแล้ว ก็ยังลือชื่อเรื่องผ้าทอผ้าดีและ
ใหม่ ดังที่เรียกว่ากาสิกพัศตร์ คือผ้าเมืองกาสิ
(ชื่อเดิมของพาราณสี) ถึงขนาดหนึ่งหมัดถึง ๑๖ ชั้น
พระเจ้าเอารังเซมยังคำนิพนธ์ถึงราชบิดาว่า
ปล่อยให้ราชบิดาแต่งองค์ราวกับเปล้าเปลือย
เราว่าเวลาตากผ้าได้กับพันหญา วัวดั่งกับมาเต็มกิน
ด้วยสำคัญว่าเป็นน้ำค้าง และทักกล่าวได้ว่า ผ้าทอผล
มะรามาเมื่อที่พระอินทร์นำมาถวายพระพุทธเจ้า กลี
ออกพันพระเศียรได้ถึงพันชั้นนั้น คงเป็นพยานยืนยัน
ได้ทีเดียว แต่ดูในโศลกกล่าวไว้ในนิทานชาดบ้านของ
อินเดียนว่า ช่างทอผ้าผู้สามารถในการทอผ้าดังกล่าวนั้น
หาได้มีสติที่ระย้อยภายในกรุงไม่ ทั้งนี้เพราะ
พราหมณ์ผู้ทรงอิทธิพลให้ยักคหยามว่าช่างทอผ้า
ผู้เป็นศูทร ชนวรรณะต่ำสุด เป็นผู้ไร้สติปัญญา
และความเป็นบัณฑิต (ที่จริงแล้วศูทร ก็หมายถึง
ผู้ทำหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือไปจากพราหมณ์ผู้ทำ
หน้าที่ในศาสนา กษัตริย์ผู้ทำหน้าที่ทางรบพุ่ง และ
แพศย์ผู้ทำหน้าที่ทางค้าขายนั่นเอง) ไม่สมควรจะอยู่

ในกรุงให้เป็นก่เลียดง่าราศรีรองบ้านเมือง จึงกีดกัน
ให้ออกไปอยู่นอกกรุงไกลๆออกไป จนกระทั่งมา
เหตุในสมัยพระเจ้าพรหมทัต ช่างทอผ้าผู้มีปัญญา
ได้ช่วยบ้านเมืองไว้ได้ จึงได้มีสิทธิเป็นเจ้าของก่ดิน
กลางกรุงพาราณสีได้ ดังเรื่องเล่าว่า

วันหนึ่งขณะที่พระเจ้าพรหมทัตเสด็จออกว่า
ราชการ และพิจารณาคำร้องทุกข์ของไพร่ฟ้าข้า
แผ่นดินอยู่นั้น ประชานมนตรีวิกรมกระหัดกระหอบ
เข้ามากระซิบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ บัดนี้เกิดเรื่อง
ใหญ่แล้วพะย่ะค่ะ” และยังไม่ทันที่พระเจ้าพรหมทัต
จะตรัสถามว่าเรื่องอะไร ประชานมนตรีก็ทูลต่อไป
ว่า “พวกมองโกลส่งราชทูตพิเศษมาขอเข้าเฝ้า
พะย่ะค่ะ”

“นั่นหรือเรื่องใหญ่” พระเจ้าพรหมทัต
ตรัส “เราทราบแล้ว ก็เบิกตัวเขาเข้ามา แล้วทำไม
จะต้องคอกกอกใจจนเฝ้าตัวฉันเท่านั้นเล่า เรา
ไม่เหมือนราชทูตอื่น ๆ หรืออย่างไร”

“ราชทูตมองโกลผู้นี้ต่างกับคนอื่น ๆ พะย่ะค่ะ”
ประชานมนตรีทูล “คือเราต้องการจะถวายสาส์น
เป็นเครื่องหมายปริศนา นี่แหละที่ทำให้ข้าพระองค์
ร้อนใจนัก”

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่” พระเจ้าพรหมทัต

คริต์ “ถ้าเราอยากทำอย่างนั้นก็
จะเป็นไรไป ให้เราถวายสาส์นได้
กันนี้แล้วพรุ่งนี้เราจะตอบเรา
เราจะแก้ไขสถานการณ์ได้ก็เพียง
เท่านั้น เชื่อว่าพราหมณ์ผู้ชาญ
ฉลาดของเราคงจะแปลภาษา
เครื่องหมายของพวกมองโกลได้
หรือกะนะ เอ้า ให้เราเข้ามา
เถอะ ให้ราชทูตต่างเมืองคอย
นานนักมันไม่งาม”

ประธานมนตรีจึงรีบออก
ไปเบิกคณะราชทูตมองโกลเข้า
มาเฝ้า คองคาทุกคู่จ้องจับอยู่ที่
ประตูทางเข้าเพื่อจะได้ได้เห็น
ราชทูตพิเศษผู้จะถวายสาส์นเป็น
เครื่องหมายปริศนาได้เค็มตา พอ
ราชทูตกับคณะเข้ามาถึงท้อง
พระโรงก็ถวายคำนับ ไม่พูดจาว่า
อะไร แต่หยิบธรรมาโศกสีแดงออก
มาเขียนวงกลมใหญ่ลงบนพื้น
ท้องพระโรง ตรงกลางวงนั้นเขียน
เป็นรูปราชบัลลังก์พระเจ้าพรหม
มัต เขียนเสร็จก็ถวายคำนับถอย
ออกมา ปลอຍให้ล้ามทูลพระเจ้า
พรหมมัตว่า

“ท่านราชทูตจะกลับมาฟัง
คำตอบพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้
พะย่ะค่ะ” (อ่านต่อหน้า 143)

“อัมภิม” ต้องการอักษร.ภ.จ.ม.ค. มีความหมาย
ว่า มีอำนาจ ก้าวหน้าไกล มีสติปัญญา น่ารัก
มีสิริมงคล เป็นลูกคนโต

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

วฤษา - (ออกเสียงอะริศสา) ปรารณา
ก้าวหน้า

วิจยา - รัตนะ คงแก้ว

วลิมนต์ - มีส่วนใดส่วนหนึ่ง เช่น คว หรือ
หมวดผม ไก่ดั่งเงาวัลย์

“ศรีสุรัตน์” ต้องการ ศ.ส.อ.ช. หรืออะไรก็ได้ ขอ
ให้เพราะๆ เกิดเป็นชื่อผู้หญิง เป็นลูกคนแรก

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ศรีลดา - ความสุข ความเจริญรุ่งเรือง

ศรีปรียา - เป็นที่รักแห่งศรี

ศรีชนม์ - เกิดแต่ศรี ชื่อพระกามเทพ

“มยุรี” อักษรไม่จำกัด (มีดาหรืออรุณศิริ) ขอ
ให้ความหมายเป็นสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

อมรนิภา - เหมือนเทวดา

อรรษา - (ออกเสียงอรนทะสา) ที่ดำเร่
สมบูรณ์

อมลณี - กำลังความเข้มแข็ง ความสดชื่น □

คนมีปัญญา - ต่อจากหน้า ๒๔

ทุลแล้วก็ถวายคำนับตบออกมายืนห่าง ๆ

“มันน่าฉงนจริง ๆ” พระเจ้าพรหมทศพร
พิมพ์ออกมาเบา ๆ

“จริง ๆ ที่เดียวพะย่ะค่ะ” บรรดาอำมาตย์ข้าราชการ
ต่างพากันทูลเป็นเสียงเดียวกัน ขณะที่ประธาน
มนตรีเอามือลูบคางพิจารณาอุ้งกลมสีแดงมีราช
บัลลังก์อยู่ตรงกลางด้วยความสนใจไม่ผิดกับ
คนอื่น ๆ

เมื่อได้ประทับตามลำพังกับประธานมนตรี
พระเจ้าพรหมทศพรถามขึ้นว่า

“คำสอนของราชทูตมองไกลหมายความว่า
อะไร”

“ข้าพระองค์ว่า เราจะหมายว่าราชบัลลังก์
ของพระองค์เป็นศูนย์กลางแห่งพันพิภพและนับเป็น
ราชอาสน์แห่งความรุ่งโรจน์”

“เหลวไหล” พระเจ้าพรหมทศพรตั้งพลางทรง
พระสรวล “ข้าไม่เียงพอจะเชื่อว่าพวกมองไกลอัน
แข็งเกร่งจะส่งราชทูตให้ข้ามภุมราข้ามทะเลทราย
มาเพื่อจะถวายคำสอนที่มีความหมายอย่างนี้ บางที
อาจจะเป็นวิธีประกาศสงครามแบบหนึ่งก็เป็นได้
แล้วจะเอาคำตอบอะไรให้เขาละ”

ประธานมนตรีเองก็อึดอันตันปัญญา ได้
ปรึกษาหารือพราหมณ์ปุโรหิตทั้งหลายดูแล้ว ต่าง
ก็มีคณาไม่พ้องกัน พราหมณ์ปุโรหิตกล่าวว่า “ที่จริง
เรื่องปริศนาตายทางอะไรอย่างนี้ เราไม่เกี่ยว เรา
มีหน้าที่แต่เพียงจะแปลคัมภีร์ต่าง ๆ เท่านั้น ถอนไป
ปรึกษาวัดดูนะ เพื่อจะได้คำตอบมาเป็นเครื่อง
หมายตามต้องการ”

จนปัญญาเจ้าจริงประธานมนตรีก็จำต้องยอม
ทำ พระเจ้าพรหมทศพรอย่างนั้น ๆ ว่า “ไปลอง